

Số Phận Phi Tần

Contents

Số Phận Phi Tần	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14: Chương 14.	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	95
34. Chương 34	99
35. Chương 35	103
36. Chương 36	106
37. Chương 37	109
38. Chương 38	111
39. Chương 39	114
40. Chương 40	116
41. Chương 41	120

42. Chương 42	122
43. Chương 43	125
44. Chương 44	127
45. Chương 45	129
46. Chương 46	133
47. Chương 46	136
48. Chương 47	139
49. Chương 48	142
50. Chương 49	146
51. Chương 50	149
52. Chương 51	152
53. Chương 52	155
54. Chương 53	159
55. Chương 54	163
56. Chương 55: Ngoại Truyện 1.	165

Số Phận Phi Tần

Giới thiệu

Hậu cung là chốn thị phi có bao nhiêu phi tần chờ đợi hoàng thượng sung sướng hạnh phúc nhưng liệu có mấy người?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-phi-tan>

1. Chương 1

Nước mắt ta lăn dài trên hai má, nụ cười ngọt ngào lại tắt, ta cười nhạt, thế giới này không còn gì khiến ta lưu luyến, ta cố gắng bao nhiêu lâu này chính là để chờ đợi thời khắc này, cả tâm hồn và thân thể ta đều được giải thoát. Từ lâu ta đã biết ta không thuộc về thế giới này mà thế giới này cũng không trói buộc được ta, thế giới của ta, ở một nơi khác, xa xôi vạn trượng.

Ta nhẹ nhàng quay lưng, không hề một lần ngoảnh đầu lại, chậm rãi bước đi, cánh cổng màu đen như một cơn lốc xoáy vụt tới, mở rộng. Ta bước chân vào đó, cánh cổng đó chậm rãi nuốt trọn lấy ta, sau đó, biến mất, chỉ để vương lại một làn khói đen mỏng manh.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, cười lớn, nụ cười xen cả sự hoảng hốt và thỏa mãn, cả sung sướng và đau lòng, cả hối hận và buông tha. Tất cả thế là hết, mọi thứ sẽ được ta đặt một dấu chấm tại đây. Vũ Hinh Như, ta thua trên tay ngươi, nhưng không phải ta không bằng ngươi, mà là ngươi may mắn hơn ta, đấu qua đấu lại, cuối cùng cũng kết thúc.

...

Lưu Lạc Bình chậm rãi mở mắt, trước mặt là trần nhà quen thuộc, dưới lưng là xúc cảm mềm mại của chăn đệm. Lưu Lạc Bình khẽ cảm thán, tuy cả người đau nhức, nhưng tinh thần của cô lại thanh tỉnh hơn bao giờ hết, cảm giác vui sướng hơn bất cứ lúc nào. Lưu Lạc Bình tựa như vừa trải qua một giấc mộng dài, nhưng lại chân thực kì lạ, tựa như cô thực sự đã trở thành nhân vật trong giấc mộng đó. Trong mộng là một quá trình dài đấu đá nhau của hai nữ tử, trong đó có một nữ tử rất giống cô, nữ tử đó cuối cùng chấp nhận bước vào cánh cổng kia, chấp nhận thua cuộc. Nhưng nữ tử ấy thua, chẳng phải vì nữ tử ấy không bằng người kia, mà bởi vì người hấn yêu là nàng.

Lưu Lạc Bình rời khỏi giường, chân chính ngắm nhìn căn phòng của bản thân một lần nữa, cô mới tin rằng mình thực sự vẫn đang sống cuộc sống của một người bình thường. Lưu Lạc Bình nhìn mình trước gương, không có một điểm khác biệt, chỉ là nước da có điểm tái nhợt, và hai mắt thâm quầng, môi trắng bệch, bộ dáng yếu ớt như người vừa khỏi bệnh.

Lưu Lạc Bình cười nhạt, ngồi trước bàn trang điểm, đánh không ít phấn để che đi dung nhan tái nhợt, tô son đỏ đậm, ngược lên nhìn, khuôn mặt sáng sủa lên không ít, cô còn phối hợp nở một nụ cười, nhưng nụ cười diễm lệ phi thường như thế, lại thê lương đọng lại ở đầu môi, như một đóa hoa hồng kiều diễm nở rồi tàn, ý cười chẳng tràn lên nổi đáy mắt.

Lưu Lạc Bình đột nhiên khựng lại, cả người trong phút chốc cứng đờ, cô vươn bàn tay mảnh mai yếu nhược của mình lên, trên nước da xanh xao tái nhợt, chiếc nhẫn có đính một viên ngọc lớn màu đỏ chói mắt dường như khẽ run rẩy. Cô không hề có chiếc nhẫn này, cũng chưa bao giờ nhìn thấy chiếc nhẫn này, trên chiếc nhẫn còn được khắc hoa văn tinh xảo, mà ở mặt trong của chiếc nhẫn, còn tỉ mỉ khắc một chữ “Lạc”.

Dường như trong giấc mộng dài kia, cô từng nhìn thấy chiếc nhẫn này, nó được đeo trên bàn tay nõn nà xinh đẹp của nữ tử kia, nhưng...tại sao nó lại ở trên tay cô, tự nhiên xuất hiện, mà dường như lại giống cố tình sắp đặt.

Lưu Lạc Bình thở dài, đặt chiếc nhẫn vào một góc trong ngăn tủ, cô muốn bán chiếc nhẫn này, cô không hiểu về đá quý, nhưng nhìn chiếc nhẫn kia, có lẽ là thật, hơn nữa, bán đi còn được rất nhiều tiền. Nếu bán nó đi, có lẽ cô không cần phải vật vả nghĩ ngợi việc trang trải cuộc sống hàng ngày, chạy đôn chạy đáo khắp nơi trong một thời gian dài. Nhưng không hiểu sao trong thâm tâm cô, khi có ý nghĩ muốn bán chiếc nhẫn ấy đi, thì một ý niệm luyến tiếc lại nổi lên. Nhưng thứ này không rõ nguồn gốc, không nở bán, không nở vứt đi, chỉ có giữ lại, nhưng không đụng vào.

Lưu Lạc Bình mặc vào một bộ váy bó sát cơ thể màu đen, dài qua gối, đội một cái mũ có khăn voan đen mang hơi hướng quý tộc rồi rời khỏi nhà. Quần áo của cô đều là đồ rẻ, chất liệu không tốt, nhưng mặc lên nhìn cũng tạm ổn. Lưu Lạc Bình rời khỏi nhà, khi cánh cửa được đóng lại, chiếc nhẫn trong ngăn tủ đột nhiên lóe sáng, ánh sáng run rẩy yếu ớt đột nhiên lóe lên, chói lọi, rồi lại tắt ngấm, trở lại làm một viên ngọc sắc đỏ chói mắt.

Lưu Lạc Bình đã ngủ gần một ngày, thành phố phồn hoa đã lên đèn, những khu vui chơi nhộn nhịp, những quán bar khiến người ta vui sướng sa đọa mở cửa đón khách trong tiếng nhạc xập xình và những ly rượu mang màu sắc ma mị quyến rũ, những thiếu nữ xinh đẹp, thân hình gợi cảm và có một đôi mắt thu hút tràn ngập trong những quán bar, và những thiếu gia cậu ấm tiêu tiền như nước say trong ánh sáng mờ mịt của quán bar khi tối trời.

Lưu Lạc Bình từng là một tiểu thư nhà giàu. Cô sinh ra trong điều kiện muốn gì được nấy, được bố mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, của cải dùng không hết. Bố là một thương nhân có tiếng, điều hành một tập đoàn lớn, mẹ thì kinh doanh nhà hàng và khách sạn. Lưu Lạc Bình là một tiểu thư nhà giàu chuẩn mực. Nhưng vào năm năm trước, tập đoàn của bố phá sản, việc kinh doanh của mẹ đột nhiên trở nên bất ổn, cô từng nghe lén cuộc nói chuyện của bố mẹ, bố mẹ nói rằng, những việc này đều do “kẻ đó” làm gia, kẻ đó là ai, cô không biết, chỉ nghe loáng thoáng có nhắc đến “Lạc gia”. Căn cơ vững chắc của bố mẹ chỉ trong phút chốc sụp đổ, Lạc gia kia, không biết là cường đại đến mức nào.

Gia đình lụn bại, không ai ra tay cứu giúp, cô từng oán hận bố mẹ mình, dùng một năm thời gian để oán hận, một năm đó cũng chẳng biết tiết kiệm, cũng không hề để tâm việc bố mẹ phải kiếm tiền vất vả ở ngoài. Dù bố mẹ đều là người có tài, nhưng dường như Lạc gia gây áp lực, không ai dám nhận bố mẹ cả, bố mẹ phải làm việc của những người bình dân mà bố mẹ chưa bao giờ động đến, mẹ đi rửa bát thuê, bố thì đi

bốc vác. Vậy mà khi đó cô vẫn oán hận bố mẹ, tính tình tiểu thư được nuông chiều bộc phát, chẳng bao giờ nghĩ cho bố mẹ, cũng chẳng phụ giúp được bố mẹ điều gì.

Trải qua một năm, bố mẹ đồng loạt mất vì tai nạn giao thông, tiền không có, người thân không còn, Lưu Lạc Bình rơi vào cảnh một người bơ vơ, lưu lạc khắp nơi. Tên của cô, lấy trong từ “an lạc thái bình”, nhưng dường như vào thời khắc đó, chỉ có ý nghĩa là “lưu lạc”. Lang thang khắp nơi, một tiểu thư nũng nịu cũng bắt tay vào làm những công việc mà cô chẳng bao giờ biết, tính tình bị bào mòn trở thành như ngày hôm nay. Và trong những tháng này mòn mỏi ấy, cô còn mất đi sự trong trắng của mình ột người đàn ông không biết tên, cũng chẳng biết mặt, khi tỉnh táo, chỉ thấy bên cạnh mình có một vết máu đỏ tươi.

Lưu Lạc Bình đi bộ trên đôi giày cao gót màu đen, sắc mặt lạnh nhạt, đi về hướng Dạ Vũ. Dạ Vũ là quán bar lớn trong thành phố, là nơi ăn chơi sa đọa bậc nhất của những tay chơi nhà giàu, là nơi của mọi tội lỗi và nhơ nhớp dơ bẩn, nơi của mọi loại người, nơi của những dục vọng, dục vọng với tiền, dục vọng với sắc, dục vọng với tình.

Ngày hôm trước cô quả thật bị bệnh, bị bệnh, nhưng không dám mua thuốc vì phí sinh hoạt ít ỏi, hiện tại cô sống trong một căn hộ thuê chỉ có mười mét vuông, chật chội và tăm tối, mà tiền thuê nhà mỗi tháng cũng trở thành vấn đề, vì việc làm thuê của cô, tất cả đều biến mất trong khoảng một hai ngày, có lẽ, lại là liên quan đến Lạc gia kia, chặn hết mọi đường sống của cô. Chỉ có đến mức cô lưu lạc tới mức phải tới Dạ Vũ tiếp thị rượu, mọi chuyện mới kết thúc. Cô xin nghỉ cả ngày hôm qua vì bị ốm, rồi ngủ nguyên một ngày, lúc thức dậy may ra bệnh tình đã khỏi, cô lại đến Dạ Vũ làm việc.

Dạ Vũ là nơi duy nhất cô có thể làm việc, cô mới chỉ làm việc ở đây một tuần, nhưng cô không hề muốn ở đây nữa, nếu còn tiếp tục ở đây, có lẽ một ngày nào đó, vô tình hay cố ý, cô sẽ bán linh hồn mình cho quỷ dữ.

Lưu Lạc Bình tiến vào Dạ Vũ từ cửa dành riêng cho nhân viên, cô chỉ là nhân viên làm thuê không cố định, lương không cao, nhưng dễ xin nghỉ, và tránh thoát khỏi việc bí bắt ép giao cho những tên tai to mặt lớn. Công việc của cô là tiếp thị rượu, nghe thì có vẻ là một công việc hư hỏng, nhưng thực chất chỉ là giới thiệu cho các khách hàng về nguồn gốc, đặc điểm của các loại rượu. Lưu Lạc Bình bốn ba một mình bốn năm, thời gian đó đủ cho cô tích lũy kinh nghiệm, biết làm sao để tránh được những cái động chạm trên choker của những thiếu gia ăn chơi sa đọa, hay những tên đàn ông giàu có đáng khinh.

Nhưng cho dù tránh, cũng chỉ là tạm thời, rồi đến một ngày, cô cũng sẽ gặp được những kẻ mà cô không thể tránh. Dạ Vũ là nơi của mọi dục vọng nhơ nhuốc và những tăm tối của chốn thành thị, nếu ở đây lâu, cô không tự sa vào, cũng sẽ có bàn tay ma quỷ vươn ra, kéo cô vào đó.

Dạ Vũ đã lên đèn, bắt đầu mở cửa, ánh sáng cùng tiếng nhạc nhộn nhịp, kéo người ta vào những cơn say bất tận, và những ly rượu nồng đậm men say sóng sánh trên quầy bar. Những thiếu nữ bôi bàn mặc áo sơ mi trắng và váy bó dài qua gối, đều là những thiếu nữ xinh đẹp vô cùng. Những thiếu nữ khác ở Dạ Vũ, làm cái nghề thấp hèn thì gọi là gái gọi, cao sang thì gọi là tình nhân bên gối của những đại gia ăn mặc gọi cảm nóng bỏng, đầu mày cuối mắt đậm nét quyến rũ, môi đỏ như son, cười như không cười, yêu mị tận xương. Nói là tình nhân bên gối, nhưng có người thì quyến rũ như hồ ly, có người lại thanh thuần ngây thơ như nữ sinh, có kẻ lại thanh cao băng khiết, muôn hình vạn trạng.

Lưu Lạc Bình đứng bên quầy bar, ngồi ở vị trí cạnh nhân viên pha chế, cô không cần phải thay đồng phục, vẫn mặc váy bó màu đen dài qua gối, trên đầu đội mũ có khăn voan đen mang hơi hướng quý tộc. Cô đứng trong quầy bar, còn những kẻ có tiền đứng ngoài quầy bar, sự ngăn cách chỉ một quầy bar, nhưng lại làm cho cô thấy an toàn hơn hẳn. Mà dường như có một luật ngầm, những kẻ có tiền không bao giờ động đến những người đứng trong quầy bar, và có nhiệm vụ liên quan đến rượu.

Đối diện Lưu Lạc Bình hiện tại là một tay ăn chơi có tiếng, là khách quen mặt ở Dạ Vũ, là một thiếu gia có tiền, nghe nói gia đình bố mẹ là người có máu mặt, gia thế đáng nể vô cùng, là người không thể đắc tội, Lưu Lạc Bình thấy người khác đều gọi hắn ta một tiếng “anh Trịnh”, nên cô cũng không ngoại lệ. Lưu Lạc Bình đang cùng hắn ta nói về một loại rượu Vodka.

Lưu Lạc Bình không nói được lâu, thì ở phía không xa của Dạ Vũ phát ra tiếng ồn ào, Lưu Lạc Bình hơi nghiêng đầu nhìn sang phía đó, thấy tâm điểm của cuộc ồn ào là một cô bé bôi bàn mới đến, nghe nói đang là sinh viên. Nói là cô bé, thực ra còn hơn tuổi Lưu Lạc Bình, gia đình Lưu Lạc Bình phá sản từ năm cô

mười ba tuổi, đến nay đã trôi qua năm năm, Lưu Lạc Bình đã là một thiếu nữ mười tám, mà nhìn người gọi là cô bé kia, ít nhất cũng đã hai mươi hai tuổi. Gọi là cô bé, cũng chỉ vì cô bé này hơn tuổi Lưu Lạc Bình, nhưng tính cách lại chẳng bằng một người từng trải như Lưu Lạc Bình.

Lưu Lạc Bình loáng thoáng nghe được từ những nhân viên phục vụ khác trong phòng quản lý, cô bé này mới phục vụ ngày đầu tiên, tên là Lệ Giai, một cái tên thật mỹ miều, “nước mắt giai nhân”. Ngày đầu tiên mà đã gây chuyện, đơn giản thì bị đuổi việc, không đơn giản mà đắc tội người không nên đắc tội, bản thân chưa chết thì người nhà cũng đã bị hành đến chết.

Lưu Lạc Bình nhìn Trịnh thiếu, nở nụ cười nhàn nhạt:

- Anh Trịnh, đằng kia có náo nhiệt, hơn nữa em còn nhìn thấy anh Thẩm ở đó nữa, anh Trịnh có muốn ra xem không?

Trịnh thiếu hơi nhú mồm, tay nâng ly rượu trong tay cũng hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía một góc náo nhiệt của Dạ Vũ, quả nhiên thấy bóng dáng Thẩm thiếu đang giằng co với một cô bé phục vụ. Trịnh thiếu hơi rũ mắt, nói vài lời với Lưu Lạc Bình rồi rời khỏi quầy bar, tiến về phía kia xem náo nhiệt.

Lưu Lạc Bình nhìn Lệ Giai có điểm khinh thường, đã vào bar làm việc, lại còn chọn một địa điểm sa đọa như Dạ Vũ mà còn không biết tự vệ, đến lúc gây chuyện cũng chỉ biết nước mắt lưng tròng, hai mắt ướm át, cả người yếu nhược run rẩy, còn ngây thơ đối chất, định đứng ra hiệp nghĩa với kẻ có tiền, đúng là được bao bọc kỹ càng. Lưu Lạc Bình cười nhạt, ngón tay thon dài hơi miết nhẹ miệng ly rượu trông trơn trước mặt, rồi thản nhiên thu tay, dọn ly rượu đã uống xong đi. Lưu Lạc Bình nghiêng đầu nhìn Tiểu Ngân. Tiểu Ngân là một người pha chế lão luyện, là một nam thanh niên có sức quyến rũ, cố tình lại đề nghị mọi người gọi mình bằng một cái tên không phù hợp là “Tiểu Ngân”.

Tiểu Ngân đang pha chế rượu, thấy Lưu Lạc Bình nhìn mình, đầu cũng chẳng hề quay lại, động tác trong tay vẫn không ngừng, chỉ thản nhiên hỏi:

- Lạc Lạc muốn hỏi về Giai Giai à?

Lưu Lạc Bình “ừm” nhẹ một tiếng. Tiểu Ngân cười khê, đáp lời:

- Giai Giai là tiểu thư nhà giàu thất thế, hai mươi hai năm sống trong sự bao bọc của bố mẹ, được cưng chiều lên trời, giờ bố mất, mẹ bị bệnh nặng, xin việc ở công ty tử tế không nổi, làm mấy việc lật vật như rửa bát, bồi bàn ở những cửa hàng bình thường thì không biết làm, vào Dạ Vũ thấy việc tương đối dễ, chỉ bưng có một hai ly rượu nhẹ tênh mà được tiền lương cao, không suy nghĩ nữa giấy đã bị quản lý dụ dỗ ký hợp đồng một năm.

Lưu Lạc Bình vẫn “ừm” nhẹ nhàng như trước, có điểm nghiền ngẫm, tiểu thư nhà giàu thất thế à, chẳng phải là hoàn cảnh của cô mấy năm trước sao, nhớ bộ dáng khi gia đình mới phá sản cô cũng kiêu căng như trước, mười đầu ngón tay không dính nước xuân, mà giờ cũng dầm dề vào bộn ba làm việc cả thôi, hơn nữa tính cách còn trở nên già nua chán nản thế này. Lệ Giai kia, trừ phi gặp được một kim chủ đủ điều kiện bao nuôi cô ta, lại thương cô ta, thì may ra an nhàn được mấy năm.

Nhìn sang phía kia, Thẩm thiếu cũng là người có điều kiện, Lệ Giai giờ chỉ là một thiếu nữ nhỏ nhoi, Thẩm thiếu muốn bóp chết cô ta, tuyệt đối chỉ là việc làm của một cái nhấc tay. Thấy bên kia ồn ào một hồi, gọi cả quản lý ra, nói chuyện một lúc, Thẩm thiếu liền dứt khoát kéo Lệ Giai vào phòng bao VIP. Lưu Lạc Bình nhìn một màn này, xem như đã biết trong phòng xảy ra chuyện gì. Lệ Giai là tiểu thư nhà giàu, nhan sắc tốt, thân thể nóng bỏng, hẳn là Thẩm thiếu nói rằng nếu để Thẩm thiếu cùng Lệ Giai qua một đêm xuân, hẳn ta sẽ không bắt bẻ quản lý vì tội phục vụ không chu đáo, mà quản lý đắc tội không nổi với những người ở đây, đương nhiên là thuận theo.

Khi Dạ Vũ đến giờ đóng cửa, Lưu Lạc Bình đến phòng quản lý, nói mấy lời với quản lý, hỏi đơn xin thôi việc của mình đã được đồng ý chưa. Quản lý không giữ cô lại, Dạ Vũ chỉ có quyền hành với những nhân viên đã ký hợp đồng, Lưu Lạc Bình là nhân viên tự do, tiền lương thấp hơn hẳn một nửa so với nhân viên chính thức, muốn thôi việc cũng không ảnh hưởng.

Lưu Lạc Bình chào quản lý, rồi quay ra chào hỏi Tiểu Ngân và một loạt những nhân viên khác của Dạ Vũ rồi mới chính thức rời khỏi. Nghỉ lại, sống trong cảnh hai ba bữa lại đổi một công việc làm thuê, còn hơn là

ở Dạ Vũ nơm nớp lo sợ ngày đêm. Lúc này Lưu Lạc Bình đi qua phòng bao VIP mới thấy Thẩm thiếu đi ra. Thẩm thiếu khuôn mặt hết sức vui vẻ, nhìn thấy Lưu Lạc Bình cũng không làm khó, một đường ra khỏi Dạ Vũ. Lưu Lạc Bình nán lại nhìn vào phòng, Lệ Giai cả người vẫn còn trần truồng, đầy dấu hồng ngân, dưới thân còn có vết máu. Lưu Lạc Bình rũ mắt, tình cảnh giống cô trước kia thì sao, thương tiếc của cô không có nhiều như vậy.

Lưu Lạc Bình rời khỏi Dạ Vũ, trời đã tờ mờ sáng, ở bên đường có đỗ một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng, hẳn là của một thiếu gia nhà giàu nào đó. Lưu Lạc Bình chỉ hơi liếc mắt qua, sau đó xoay người rời đi, đột nhiên, khi Lưu Lạc Bình vừa bước được hai bước, cả người lọt thỏm vào một vòng ôm xa lạ, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng gọi trầm thấp:

- Lạc Nhi, Lạc Nhi, Lạc Nhi...Anh là Tư Lạc Thành đây, Lạc Nhi, Lạc Nhi...

Ý thức dần trở nên mờ mịt, khi Lưu Lạc Bình cố gắng quay đầu lại, cô nhận ra người đàn ông đó chính là người đàn ông đã lấy đi sự trong trắng của cô, cho dù lúc mất đi sự trong trắng, cô mơ hồ, nhưng khi gặp lại, cô vẫn nhận ra hắn. Mà hắn ta, còn là người của Lạc gia. Lạc Tư Thành, người thừa kế duy nhất của Lạc gia, con trai duy nhất của Lạc Tư Ý và Hình Phong Lan. Trong lúc đó, Lưu Lạc Bình không hề để ý tại sao hắn lại tự nói rằng mình tên là “Tư Lạc Thành”, mà không phải “Lạc Tư Thành”.

Trong lúc ý thức mờ mịt, trong tầm thức, Lưu Lạc Bình chỉ thấy phía xa, có một thiếu nữ tầm mười tám tuổi quay lưng về phía cô, đứng trước cửa bệnh viện mặc váy bó màu đen dài qua gối, tóc dài đến thắt lưng, đội mũ đen có khăn voan cùng màu rủ xuống mang hơi hương quý tộc, ngón áp út tay trái đeo một chiếc nhẫn có đính một hạt ngọc lớn màu đỏ, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng. Ánh sáng màu đỏ chói lọi từ viên ngọc lớn kia che mờ ánh mắt của cô, cuốn cô vào một vòng xoáy mơ hồ.

2. Chương 2

Nương nương, Hoàng hậu nương nương sai người đến truyền lời: kỳ tuyển tú này sẽ do Hoàng hậu nương nương, nương nương và Trần phi nương nương chủ trì.

Hoàng Ly nghe được tiếng nói tỏ ý đã biết của Thục phi nương nương, cùng động tác phát tay có điểm lười biếng ý bảo nàng lui xuống, Hoàng Ly liền cúi đầu hành lễ, rồi chậm rãi lui ra.

Hoàng Ly là nha hoàn hồi môn của Thục phi nương nương, hầu hạ Thục phi nương nương từ nhỏ. Trong cung này, ngoài Hoàng hậu ra, Thục phi nương nương có địa vị cao nhất. Hoàng thượng đăng cơ chưa lâu, Hậu cung so với đời trước xem như vô cùng ít ỏi, ngoài Hoàng hậu chỉ có một chính thất phẩm Thục phi, một tông nhất phẩm Trần phi, hai chiêu nghi, ba quý tần, còn lại đều là những người địa vị thấp không đáng nói đến. Lần tuyển tú này là lần tuyển tú đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Hậu cung của Hoàng thượng lại đang trống trải, tất cả quần thần đều nhắm nhe đưa nữ nhi của mình vào cung.

Mấy ngày này Hoàng Ly luôn cẩn thận hầu hạ Thục phi nương nương, chỉ sợ nàng vì đến gần ngày tuyển tú mà trong lòng bức bối, Hoàng Ly không sợ Thục phi nương nương trút giận lên nàng, vì nàng theo Thục phi từ nhỏ, Thục phi sẽ không bao giờ làm thế, Hoàng Ly chỉ sợ chủ tử nhà mình tức giận hại thân thể. Nhưng Hoàng Ly quan sát mấy ngày nay, chủ tử không hề có một điểm không vừa lòng hay tức giận, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nên thỉnh an thì thỉnh an, nên đón tiếp Hoàng thượng thì đón tiếp Hoàng thượng. Thấy vậy, Hoàng Ly cũng có điểm buông lỏng, không ngày ngày cứng người hầu hạ quy củ nữa.

Hoàng Ly là đại nha hoàn bên người Thục phi, địa vị ở Khương Lạc cung không nhỏ, ai thấy nàng cũng phải nể mặt vài phần mà cất tiếng chào hỏi. Xưa này Hoàng thượng không đặc biệt sủng ái vị chủ tử nào, nên Hoàng Ly thân là nha hoàn của Thục phi, người khác vô cùng sợ đắc tội.

Cùng với Hoàng Ly, Khương Lạc cung còn có một đại nha hoàn nữa là Tổ Ngưng, Tổ Ngưng không phải nha hoàn hồi môn của Thục phi, nhưng cũng trung thành với chủ tử, tính cách hoạt bát, thích náo nhiệt, đôi khi còn có chút ngây thơ, giữ lại bên chủ tử cũng khiến chủ tử vui vẻ hơn nhiều, nhưng lúc cần làm việc, tuyệt đối biết nên dùng thái độ nào để xử sự.

Hoàng Ly đưa tay lên che mắt, ngửa đầu nhìn trời, thời tiết tháng này đặc biệt nóng nực, đứng ở ngoài trời một hồi liền cảm thấy cả người như tan chảy, Hoàng Ly thu tay lại, vội vã đi làm việc của mình, trước cửa tấm điện của Thục phi chỉ còn Tổ Ngưng canh giữ, chờ đợi chủ tử có gì sai bảo.

Trong tấm điện, Thục phi đang nhàn nhã nằm trên tràng kỷ, cả người chỉ mặc ngoại y mỏng, trên tay tùy tiện cầm một cuốn sách, bên cạnh có đặt một đĩa hoa quả.

Lưu Lạc Bình xuyên đến nơi này đã rất lâu rồi, khi nàng xuyên đến đã ở trong thân thể trẻ con mới sinh, mang thân phận là Ngũ tiểu thư của Lưu phủ, tính đến nay, nàng đã mười chín tuổi, nàng gả cho Hoàng thượng từ khi Hoàng thượng còn là một Hoàng tử, theo hấn cũng đã lâu. Hoàng hậu trước kia là bạn khuê phòng của nàng, Tam tiểu thư Ngô phủ, Ngô Tịch Dao, nhưng đến nay, nhìn mặt nhau đã chẳng còn có thể trò chuyện thân thiết như ngày xưa. Mà chính vì năm xưa từng là bạn khuê phòng của nhau, mà giữa hai người, luôn ngầm tồn tại tranh đấu phân cao thấp.

Cũng không hiểu tại sao, trước kia từng thân thiết như vậy, gần như hận không thể kể hết mọi buồn phiền vui vẻ lẫn khoản cho nhau nghe, mà hiện tại, hai người chỉ nhìn nhau qua cái bóng của long bào, nói chuyện với nhau bằng minh thương ám tiễn của âm mưu. Chỉ có thể nói, một núi không thể có hai hổ.

Từ trước đến nay, Lưu Lạc Bình chưa từng tận lực tranh đấu, cho dù gia tộc của nàng muốn nàng tranh đấu, Lưu Lạc Bình cũng chưa từng chủ động xuất thủ. Sống ở nơi này hai mươi năm, nhưng nàng cũng chưa bao giờ quên mười tám năm sống ở thế giới cũ, đặc biệt là năm năm mang trên mình cái danh tiểu thư nhà giàu thất thế kia. Đối với nàng, không cần nhiều, chỉ cần đủ. Điều duy nhất khiến nàng có thể tham lam, chính là tình yêu. Mà tình yêu của nàng, cho dù nàng muốn tham lam, cũng không thể đạt được gì. Đế vương vô tình, nữ nhân trong Hậu cung chỉ như hoa trong chậu, héo rồi thì thay mới, thì thoảng thích thú sẽ tưới nước, khi bận rộn sẽ quên bồng đi rồi chẳng bao giờ nhớ tới.

Nữ nhân là hoa, chẳng cầu gặp được người có thể trân trọng, ngày ngày tưới nước tưới còn nở rộ khoe sắc, chỉ mong tìm được người có thể ngày ngày nhìn một đóa hoa sắp tàn. Ở dân gian luôn có, luôn có, nhưng ở Hậu cung này, không có, không có, vĩnh viễn không có. Người nàng yêu là Đế vương, định sẵn không thể với, hấn là cây cỏ thụ, nàng là hoa dưới đất, cỏ thụ có thể che được rất nhiều đóa hoa dưới bóng, có rất nhiều đóa hoa ngược lên nhìn cỏ thụ, nhưng cỏ thụ sẽ chẳng bao giờ nâng một đóa hoa lên cao.

Lưu Lạc Bình rũ mắt, gấp lại quyển sách trong tay, đứng dậy khỏi tràng kỷ, đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Hậu viện lúc nào cũng xinh đẹp, hoa thơm cỏ lạ, trăm hoa đua nở, mười chín tuổi, nàng chẳng già, nhưng so với những đóa hoa khác, đã chẳng còn trẻ nữa.

...

Lần tuyển tú này là lần tuyển tú đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Thái hậu đã qua đời trước khi Hoàng thượng lên ngôi, sau này mới được Hoàng thượng truy phong Thái hậu. Không có Thái hậu chủ trì, kỳ tuyển tú lần này liền do ba nữ nhân có địa vị cao nhất Hậu cung tuyển chọn là Hoàng hậu, Thục phi và Trần phi, ngoài ra, đương nhiên không thể thiếu Hoàng thượng.

Trải qua những vòng trước, những tú nữ vào được đến vòng được gặp quý nhân này đều là những tú nữ xinh đẹp tài hoa, chia thành từng tốp phân theo thân phận địa vị lần lượt tiến vào.

Lưu Lạc Bình ngồi trên ghế, trang điểm xinh đẹp, mặc cung trang màu lam, trong tay còn cầm một cái quạt tròn. Hoàng hậu ngồi phía trên nàng, dung nhan đoan trang nhã nhặn, khí chất thanh cao, mặc cung trang màu đỏ nổi bật. Trong Hậu cung, chỉ có Hoàng hậu, nữ nhân tôn quý nhất mới được phép mặc cung trang màu đỏ. Ngày hôm nay tuyển tú, muôn hồng nghìn tía, cho dù tuổi tác các nàng đều hơn những tú nữ này, nhưng nhan sắc không thể thể hiện mình thua kém, đều tận lực trang điểm xinh đẹp. Trần phi là điển hình của mỹ nhân Giang Nam dịu dàng tao nhã, mắt hạnh môi mỏng, cả người mềm mại như liễu, mặc một thân cung trang màu tím, trên đầu cài một cây trâm ngọc hình con bướm cùng màu.

Đợi một hồi, thái giám ở bên ngoài cao giọng, giọng nói the thé, đặc biệt khó nhâm lẫn truyền vào:

- Hoàng thượng giá lâm!

Một bóng dáng màu vàng từ ngoài điện tiến vào, Lưu Lạc Bình rời khỏi ghế, đứng dậy hành lễ. Hoàng thượng có điểm lười biếng chán nản, phất tay cho ba người bình thân, sau đó ngồi lên long ỷ. Lưu Lạc Bình

dùng quạt tròn hơi che nửa mặt, nghiêng mắt nhìn người ngồi trên long ỷ. Hoàng thượng không hề thích kỳ tuyển tú lần này, nhưng không thể bỏ qua, Hoàng thượng mới đăng cơ, căn cơ chưa vững chắc, vẫn cần đến sự hỗ trợ của các đại thần, mà cách nhanh nhất chính là nạp nữ nhân vào Hậu cung. Nhưng nữ nhân mà mình lấy còn không phải do mình quyết định, không phải do mình tự nguyện, có nam nhân nào vui vẻ nổi không, còn chưa nói đến, lấy một đám nữ nhân này vào Hậu cung, chỉ khiến Hậu cung hỗn loạn, tranh đấu càng thêm gay gắt, phiền não chẳng phải lại dính tới người Hoàng thượng hay sao.

Lưu Lạc Bình chỉ hơi liếc mắt nhìn dung nhan tà mị mang nét buồn chán kia. Hoàng thượng trước kia xem như là thanh mai trúc mã với nàng. Trước đó, khi Hoàng thượng còn là một Hoàng tử, mẫu phi bị hãm hại chết, tuy được Tiên đế yêu thương, nhưng không tránh khỏi luôn bị người khác rình mò hãm hại. Mẫu thân nàng trước kia là bạn khuê phòng của mẫu phi Hoàng thượng, Hoàng thượng liền hay đến Lưu phủ, nàng cũng hay đến gặp hẳn, thường xuyên chơi đùa. Sau này Lưu phủ ủng hộ hẳn, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Lưu phủ liền có địa vị nhất định. Hoàng thượng đối với nàng luôn ôn nhu hòa nhã, từ khi còn nhỏ đến giờ vẫn luôn như vậy, nhưng nàng cần tình yêu của hẳn, mà không phải sự che chở như huynh trưởng. Nếu chỉ là sự che chở như huynh trưởng, chứng kiến những thủ đoạn để sống sót trong Hậu cung của nàng, bảo cảm của hẳn cuối cùng cũng sẽ chậm rãi bị mài mòn.

Lưu Lạc Bình đảo mắt nhìn về phía cửa điện, khi còn nhỏ nàng luôn không phát hiện, nhưng đến khi vô tình sực tỉnh, phát hiện ra cả mình và Hoàng thượng đều đã lớn, nhìn vào gương, nàng không ngờ, dung mạo của mình giống với kiếp trước đến vậy, chỉ là càng kiều mị xinh đẹp, đầu mày cuối mắt lại thêm phần yêu mị quyến rũ. Mà Hoàng thượng khi đó, dung mạo...vô cùng giống với...Lạc Tư Thành, người đã lấy đi sự trong trắng của nàng kiếp trước, hơn nữa...tên thật của Hoàng thượng, còn là Tư Lạc Thành. Sự trùng hợp này khiến nàng mơ hồ, giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự ôn nhu của hẳn, sa vào lưới tình lúc nào không hay.

- Hoàng thượng, nên bắt đầu tuyển tú thôi.

Giọng nói uyển chuyển mềm mại này của Hoàng hậu khiến cho Lưu Lạc Bình rời khỏi suy nghĩ, hơi hướng mắt nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng chỉ gật đầu một cái, không hề lên tiếng, Lưu Lạc Bình rời mắt, quạt tròn trong tay khẽ phe phẩy.

Từng tốp tú nữ tiến vào, người có gia thế đều được lưu thể bài. Tuyển tú lần này, nói cho oai là giao cho Thục phi và Trần phi cùng với Hoàng hậu chủ trì tuyển tú, nhưng người quyết định thực sự là Hoàng thượng, mà những tú nữ này, nếu muốn nhúng tay, thì người nhúng tay chỉ có Hoàng hậu. Hoàng hậu đương nhiên không thể loại hết những người có dung nhan xinh đẹp có gia thế được, vẫn phải giữ lại một ít.

Tốp tú nữ cuối cùng bước vào điện, tú nữ chia theo thân phận mà tiến vào, đây là tốp cuối cùng, đương nhiên là những tú nữ thân phận thấp nhất, phụ thân đều chỉ làm quan ngũ phẩm.

Trước mắt có năm tú nữ, năm tú nữ nhất tề hành lễ thỉnh an, được miễn lễ mới dám đứng dậy, nhưng đầu vẫn hơi cúi, không dám trực tiếp nhìn mặt quý nhân, cũng tỏ ra mình là tiểu thư khuê các được dạy dỗ tốt, chỉ có một tú nữ lớn mật, không những ngẩng phắt đầu dậy, mà còn ngang nhiên chỉ vào Thục phi đang ngồi trên ghế lười biếng phe phẩy quạt tròn trong tay mà hô lên:

- Cô...cô...cô...cô chính là nhân viên trong quán bar!!!

Tú nữ đó hốt hoảng vô cùng, vẻ mặt đầy ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng còn xen lẫn cả vui mừng. Lưu Lạc Bình ngồi trên ghế hơi nhú mày, động tác trên tay cũng dừng lại, quạt tròn nghiêng sang một bên, Lưu Lạc Bình chậm rãi đánh giá tú nữ đang trân trân chỉ vào mình kia, xác thực có điểm quen mắt, hơn nữa với mấy từ ngữ kỳ lạ kia, hẳn là người từng quen nàng ở kiếp trước, nhưng đã hai mươi năm, Lưu Lạc Bình không còn nhớ rõ. Chưa để Lưu Lạc Bình kịp nhận ra, tú nữ này đã to gan lớn mật xông về phía nàng, còn hô lên:

- Thật may quá! Thật may quá! Gặp được cô ở đây, tôi là Lệ Giai đây!!! Mau cứu tôi khỏi đây đi!!!

Lưu Lạc Bình bây giờ mới nhớ ra, tú nữ trước mắt này quả có điểm giống với Lệ Giai, nhân viên trong quán bar bị Thẩm thiếu cướp mất đêm đầu tiên. Chỉ có điều, nhìn bộ dáng của nàng ta hiện tại, hẳn là xuyên đến chưa lâu, mới có bộ dáng không biết thu liễm như vậy.

Thấy tú nữ kia ngang nhiên lớn mật lao về phía Thục phi, thị vệ liền tiến lên ngăn cản, tú nữ bị chặn lại, trân trân nhìn Thục phi, miệng vẫn còn nói một đồng từ ngữ kỳ quái. Lại nhìn lên vẻ mặt của Thục phi đang ngồi trên ghế, nhìn liền biết nàng không vui lòng, ai tự nhiên gặp phải một người không quen biết nhảy ra nói toàn từ ngữ kỳ quái như vậy, hẳn cũng không vừa lòng. Lưu Lạc Bình hơi nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu, giọng nói uyển chuyển vang lên:

- Hoàng hậu nương nương, không biết có phải muối muối nhầm lẫn hay không, muối xem qua danh sách tuyển tú, chỉ có một nữ nhi quan Ngũ phẩm Lệ Tâm Như, nào có tú nữ nào tên Lệ Giai, chẳng lẽ...

Tiếng “chẳng lẽ” này đúng là khơi mào suy nghĩ của mọi người, lớn vồn trong đại điện, ai ai cũng đều sẽ nghĩ đến chuyện một viên quan Ngũ phẩm lại dám thay mặt đổi đào, chẳng khác nào tội khi quân. Nhưng Lệ gia chỉ có một nữ nhi duy nhất, vậy Lệ Giai này ở đâu ra?

Lưu Lạc Bình nhìn tú nữ đang không ngừng hô lên, nói một đồng từ ngữ hiện đại, nhìn bộ dáng nàng ta, hẳn là vẫn chưa hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng Lưu Lạc Bình sẽ không cứu giúp. Lệ Giai trước kia cũng chỉ là một người lướt qua cuộc đời nàng, một dấu ấn lưu lại cũng không, hơn nữa, sống ở cổ đại hai mươi năm, lương thiện của nàng cũng không còn nhiều nữa. Từ lâu, nàng đã chỉ coi trọng bản thân mình, cớ gì nàng có thể trưởng thành, mà Lệ gia lại vẫn cứ giãy giụa trong ranh giới thơ ngây của nàng ta thế kia? Cứu nàng một lần, chẳng lẽ có thể cứu nàng cả đời? Người khác cứu mình, chẳng bằng mình tự cứu.

Tú nữ kia không ngừng giãy giụa, vẫn muốn chạy đến chỗ Thục phi, nhưng hồi lâu, nhìn bộ dáng hồ hững không quen biết của Thục phi, có lẽ là nghĩ thông suốt, tin rằng chỉ là người giống người, liền không giãy giụa nữa. Lưu Lạc Bình dùng quạt tròn che đi nửa mặt, đôi môi đỏ tươi ở dưới quạt tròn cong lên một nụ cười xinh đẹp, lại có điểm yêu mị quyến rũ. Chuyện này nàng sẽ không tham gia, nếu Hoàng hậu muốn xử lý, nàng cũng sẽ không nhúng tay, nhưng sẽ không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Hoàng hậu đương nhiên phải xử lý, Lệ Giai hiện tại trong thân phận một tú nữ nhỏ nhoi, đường đường là Thục phi lại bị nàng ngang nhiên giờ thẳng tay chỉ mặt, nói một đồng lớn từ ngữ kỳ quái, tội trạng này, nói nhỏ liền nhỏ, nói lớn liền lớn. Thục phi hơi nghiêng đầu nhìn sang Hoàng hậu. Hoàng hậu hơi nâng tay, môi vừa hé, lời còn chưa nói ra đã bị một giọng nói trầm thấp xen vào, mà giọng nói này chính là giọng nói của nam nhân tôn quý nhất trong đại điện:

- Thú vị. Lưu thể bài đi.

Tú nữ kia vẫn đang bị thị vệ kìm giữ, nghe thấy Hoàng thượng nói lưu thể bài của mình, ánh mắt từ ngỡ ngàng chuyển sang ngạc nhiên rồi thành hốt hoảng, phút chốc lại trở thành sợ hãi và phản kháng. Nhóm tú nữ cuối cùng này chỉ lấy một người, đã chọn được tú nữ này, thì mấy người kia chưa kịp thể hiện gì liền bị loại, năm người cứ như vậy được dẫn ra ngoài. Tội trạng hỗn lảo với Thục phi của tú nữ kia cũng đơn giản được xóa bỏ. Thục phi cũng không hề có ý định truy cứu.

Mà kể từ khi Hoàng thượng nói ra câu kia, tâm trạng mỗi người trong đại điện đều có thay đổi. Hoàng thượng đột nhiên dùng từ “thú vị” để chỉ một nữ nhân, hơn nữa trong mắt lại có nồng đậm hứng thú, tú nữ này vừa vào cửa liền trở thành cái gai trong mắt Hoàng hậu và Trần phi. Còn tại sao lại không có Thục phi trong đó? Thục phi ngồi trên ghế, vẫn là bộ dáng nhàn nhã như trước, hơi nheo mắt nhìn bóng lưng Lệ Giai, à không, giờ phải gọi là Lệ Tâm Như, Hoàng thượng cảm thấy nàng ta thú vị, hiện tại, vẫn chỉ là vì mới lạ, ham thích nữ nhân tràn đầy sức sống, ngang ngược dám phản kháng như vậy, mà không phải cả đám nữ nhân Hậu cung trăm người như một, dù yếu điệu hay quyến rũ, dù đoan trang hay nhã nhặn đều với hần một lòng, cho dù thật lòng hay không, ngoài mặt đều là yêu thương vô hạn.

Nàng chưa lo lắng, Hoàng thượng mới chỉ dừng lại ở việc ham cái lạ, từ khi biết mình yêu nam tử này, nàng đã biết mình phải chấp nhận việc đó. Chỉ cần Hoàng thượng không thực sự động lòng, Lưu Lạc Bình nàng sẽ vĩnh viễn không chủ động động thủ với nữ nhân Hậu cung. Nhưng... bàn tay cầm quạt tròn nâng lên của Lưu Lạc Bình có điểm do dự, nàng nhìn lướt qua hai câu thơ viết trên đó, cười nhạt. Nhưng nếu là nữ tử có thể khiến Hoàng thượng động lòng, có lẽ, cũng chỉ có thể là nữ tử khác biệt, mang hơi thở hiện đại tràn đầy sức sống như Lệ Tâm Như. Mà nàng, cũng đến từ hiện đại, nhưng hơi thở ấy của nàng đã bị bào mòn trong những năm tháng lưu lạc kiếm sống, cô đọng lại thành sự trầm ổn và thần nhiên.

3. Chương 3

Tin tức được ban ra, có người vui có người buồn, lần tuyển tú này Hậu cung có thêm không ít tỷ muội, ít lâu nữa, hẳn là lại càng náo nhiệt.

Hoàng Ly hơi nghiêng ấm trà, rót trà vào trong chén rồi cung kính đặt lên bàn cho chủ tử. Tổ Ngưng ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Nương nương, Lệ thị được phong làm tòng thất phẩm tuyển thị.

Lưu Lạc Bình tao nhã nâng tách trà, thổi nguội, nâng đến bên môi nhấp một ngụm, rồi mới nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, tỏ ý đã biết. Phân vị của Lệ Tâm Như là phân theo chức quan của phụ thân nàng ta, phụ thân là quan ngũ phẩm, phân vị của nàng ban đầu cũng chỉ đạt đến tuyển thị. Lưu Lạc Bình hơi rũ mắt nhìn nước trà trong chén, ở đó soi bóng dung nhan của một nữ nhân xinh đẹp. Dung nhan của Lưu Lạc Bình rất xinh đẹp, nhưng là đẹp theo kiểu quyến rũ, yêu mị, vậy mà nàng lại có một đôi mắt uớt, đờm đờm ánh buồn, trong trẻo mà mê man, vậy mà lại hợp với dung mạo yêu mị kia đến kỳ lạ.

Nước trà trong chén hơi động, hình ảnh phản chiếu dung nhan của nàng cũng nhanh chóng mờ đi, Lưu Lạc Bình nâng mắt nhìn ra ngoài. Cho dù nàng đã từng nói sẽ không tham gia vào chuyện của Lệ Tâm Như, cho đến khi nàng ta chạm đến ranh giới của nàng, và nàng chắc chắn sẽ làm được điều đó, nhưng, Lệ Tâm Như vẫn là đồng hương duy nhất của nàng ở chốn xa lạ này. Chỉ là, tình đồng hương đó nhạt đến mức như không tồn tại, nếu nói là tình đồng hương của một cái liếc nhìn trong quán bar, của mấy câu nói chào hỏi khách sáo của nhân viên thường nói, thì tình đồng hương này còn chẳng bằng tình nghĩa mà gia tộc đã nuôi nấng nàng mười mấy năm, sống ở nơi này hai mươi năm.

Tổ Ngưng ở bên cạnh uyển chuyển nói tiếp:

- Còn có, thưa nương nương, Lý công công truyền tin, đêm nay Hoàng thượng sẽ đến.

Lưu Lạc Bình vẫn không có quá nhiều biểu hiện, vẫn chỉ “ừm” nhẹ như trước. Lưu Lạc Bình hơi cúi đầu, ngón tay thon dài trắng nõn nâng ly trà trong tay, ly trà màu xanh ngọc bích, cùng với làn da trắng nõn của nàng, đột nhiên ánh lên vẻ hòa hợp kỳ lạ. Lưu Lạc Bình chùng mắt, lòng mi rũ xuống, vừa có vẻ xinh đẹp dịu dàng, lại có điểm bi ai.

Lưu Lạc Bình nhìn đôi mắt nàng phản chiếu trên mặt nước, đôi mắt ấy đờm đờm như có nước, dung nhan của nàng vẫn xinh đẹp như vậy. Hậu cung bây giờ, muôn hoa nghìn tía, thiếu nữ tươi trẻ thanh thuần tiến vào Hậu cung, đều là những tiểu nữ tử mười lăm, mười sáu tuổi tràn đầy sức sống, xinh đẹp vô cùng. Thực phi nàng vẫn rất xinh đẹp, nét xinh đẹp ấy qua năm năm chẳng hề thay đổi, mà người ta vẫn nói rằng, Thực phi là mỹ nhân xinh đẹp bậc nhất Hậu cung của Hoàng thượng, nhưng nàng đã mười chín tuổi rồi, nét mặt vẫn xinh đẹp, dung nhan vẫn yêu kiều, nhưng chung quy, cảm giác đã không còn giống nữa.

Mười chín tuổi, ở hiện đại, quả thực vẫn còn là một tiểu nữ tử, nhưng ở cổ đại này, Thực phi như hoa như ngọc là nàng, mười chín tuổi, cũng đã tính là có tuổi rồi. Mà tâm tính của nàng, cũng đã cách xa cụm từ “tiểu nữ tử” đó lắm rồi, kể từ năm mười ba tuổi mang danh tiểu thư nhà giàu thất thế, đến năm mười bốn tuổi, cha chết mẹ không còn, một mình cô độc, tiền bạc ít ỏi, sống cuộc sống nay đây mai đó, ngày ngày chỉ lo cái ăn, tâm tính của nàng đã già nua mất rồi. Chén trà trong tay nàng hơi rung động, nước trà sóng sánh tràn lên dung nhan phản chiếu của nàng, đôi mắt buồn lẫn vào màn nước, tan ra, rồi lại tụ lại, vẫn là dung nhan khi trước. Tự bản thân mình nói bản thân mình đã già, thật là một nỗi bi ai...

Nữ nhân Hậu cung, tất cả rồi sẽ già đi, bản thân già đi, từng ngày từng ngày một, nhưng vẫn phải nhìn nam nhân mình yêu, thậm chí là thay nam nhân của mình tuyển chọn những thiếu nữ tươi non mơn mớn, tràn đầy sức sống, xinh đẹp vô song vào cung. Từng lớp từng lớp, bản thân đã già, mà phi tần Hậu cung vẫn luôn luôn tràn đầy, người sau xinh đẹp hơn người trước, người sau tràn đầy sức sống, người trước lại đã già nua. Đến lúc đó, sót lại trong lòng của nam nhân cao cao tại thượng kia, có lẽ chỉ là một cảm giác nhàn nhạt, rồi nữ nhân Hậu cung ngày hôm nay, đối với hắn, đều chỉ có tình nghĩa sống với nhau lâu năm. Số phận phi tần, thật bi ai...

Nữ nhân Hậu cung, có thể dựa vào, chỉ có duy nhất con của mình mà thôi. Con... Tay cầm ly trà của Lưu Lạc Bình đột nhiên khê rung, nước trà lặn tẩn, suýt nữa tràn ra khỏi chén, mà nàng vẫn rũ mắt, lông mi dài che phủ đôi con ngươi xinh đẹp. Nàng nhàn nhạt lên tiếng:

- Lui ra cả đi.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng hành lễ, rồi chậm rãi lui ra.

Con... Nàng bẩm sinh thể chất âm hàn, khó lòng có con. Điều đó không chỉ đồng nghĩa rằng nàng không có chỗ dựa lúc tuổi già, mà còn buồn bã rằng, bản thân nàng không thể sinh con cho nam nhân nàng yêu. Ít ra, tin tức này không phải tin tức bí mật, người có lòng đều sẽ biết, nàng không cần lo lắng có người muốn rat ay ở chỗ nàng, hạ Tuyệt dục được. Chỉ trừ...

Chén trà trong tay Lưu Lạc Bình được đặt xuống bàn, vang lên một tiếng “cạch” nho nhỏ, tóc mai nàng khẽ lay, trăm ngọc trên đầu hơi rung động.

Chỉ trừ...Hoàng hậu. Hoàng hậu và nàng trước kia là bạn khuê phòng, hiểu rõ nhau, nên mới trở thành kẻ thù lớn nhất của nhau. Trước đó, Hoàng hậu từng hạ Tuyệt dục được với nàng, chỉ vì nàng ta không tin vào hai chữ “khó lòng”. Vì là “khó lòng” chứ không phải chắc chắn không thể có. Mà tình nghĩa bằng hữu mấy năm thanh xuân cũng tiêu tán theo lần hãm hại này của nàng ta. Chỉ tiếc, Tuyệt dục được này của nàng ta đã bị tiêu hủy sạch sẽ ở Khương Lạc cung trước khi tiến nhập vào cơ thể nàng. Nhưng Hoàng hậu vẫn luôn nghĩ rằng nàng ta đã thành công.

Tình nghĩa tiêu tán, Lưu Lạc Bình không nề tình nàng nữa. Nàng không chủ động xuất thủ hãm hại người khác, không có nghĩa là nàng để mặc kẻ khác hãm hại nàng mà không có nửa điểm phản kháng. Hoàng hậu đã hạ Tuyệt dục được với nàng, nàng liền không khách khí với nàng ta. Hoàng hậu bị nàng hạ Tuyệt dục được, mà bản thân nàng ta còn không biết.

Lưu Lạc Bình hơi nâng đầu, cười nhạt. Hai nữ nhân địa vị cao nhất Hậu cung đều chẳng thể có con, không biết nên nhận xét như thế nào, nên cảm thán cho số phận của nàng hay vui mừng cho những phi tần khác. Nàng vẫn luôn chậm rãi điều dưỡng cơ thể, chỉ là không biết đến năm nào tháng nào thân thể mới được điều dưỡng tốt, thoát khỏi cảnh ngày ngày đều phải uống thuốc, ngày ngày bắn khoản chuyện điều dưỡng thân thể.

Tối đó, Hoàng thượng như đã hứa, bãi giá Khương Lạc cung. Lưu Lạc Bình ngồi trước gương để Tổ Ngưng búi tóc. Trong gương đồng là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, nét mặt yêu mị quyến rũ, lại có một đôi mắt buồn khiến người ta sa vào mê man. Vì phải hầu hạ Hoàng thượng, nên Tổ Ngưng chỉ búi cho nàng một kiểu tóc đơn giản, cài một cây trâm ngọc, trên mặt cũng không trang điểm, y phục thanh nhã. Nhìn nàng đơn giản như vậy, ngược lại vẻ yêu mị lại có điểm thu liễm bớt, lại có phong thái của một thiếu nữ.

Lưu Lạc Bình nhìn thiếu nữ trong gương, trong mắt đều là ý cười, khóe môi hơi cong. Cũng chỉ có lúc đối diện với nam nhân mình yêu, nàng mới tìm lại được cảm giác tràn đầy sức sống của một tiểu nữ tử, mà không phải nhàn nhạt, mọi thứ đều không bận tâm.

Nghe tiếng thái giám ở bên ngoài báo cáo, và bóng dáng mặc long bào chậm rãi xuất hiện, nụ cười của Lưu Lạc Bình càng rạng rỡ, hai mắt cong cong.

Trải qua một trận mây mưa, Lưu Lạc Bình cả người dựa vào lòng Hoàng thượng, đầu chôn trong ngực hắn, tóc dài tán loạn phía sau. Bên tai nàng vang lên giọng nói trầm thấp của hắn:

- Ái phi biết không, Lệ tuyển thị đó rất thú vị.

Lưu Lạc Bình hơi nâng đầu nhìn hắn, hai mắt như nước hồ thu, hỏi ngược lại, giọng nói nhu hòa mềm mại:

- Hoàng thượng gặp nàng rồi à?

Lưu Lạc Bình hỏi vậy, nhưng bản thân nàng cũng biết rõ, Thực phi nàng được xem như lão nhân trong Hậu cung, mạng lưới còn nhỏ sao, chút tin tức ấy nàng vẫn biết được.

Lưu Lạc Bình thấy Hoàng thượng gật đầu, lại nở nụ cười, cả người càng dựa sát vào người hắn, đầu chôn trong ngực hắn, hai con ngươi xinh đẹp long lanh đầy ý cười, tẩn mát như một dòng suối nhu hòa lay động, giọng nói có phần nũng nịu như tiểu nữ tử:

- Hoàng thượng không bỏ được tật xấu này gì cả. Ở bên thần thiếp, còn vừa cùng thần thiếp chung giường chung gối, quay đầu liền nói về nữ tử khác, còn nói trước mặt thần thiếp nữa, lại còn là lời nói khen ngợi nàng. Hoàng thượng không sợ thần thiếp ghen sao?

Lưu Lạc Bình ở trong ngực hắn cười khúc khích, Hoàng thượng ở bên tai nàng cũng nở nụ cười trầm thấp, ôm nàng càng chặt, thần nhiên đáp lời:

- Ái phi sẽ không như vậy, trẫm biết.

Lưu Lạc Bình lập tức đáp lời, cổ tỏ ra thật chua ngoa:

- Nào có, thần thiếp sẽ như vậy, thần thiếp không hề rộng lượng, thần thiếp rất hẹp hòi, thần thiếp sẽ ghen.

Hoàng thượng lại cười, tiếng cười trầm thấp hùng hậu, hắn hơi nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai nàng, nhưng giọng điệu có vẻ không cho là đúng:

- Ừm, ái phi là người hẹp hòi.

Lưu Lạc Bình hơi bĩu môi, nhăn mày, cường điệu nhấn mạnh:

- Là rất hẹp hòi đó!

Hắn thuận theo nàng, chỉ “ừm” nhẹ một tiếng, hơi cúi đầu, hôn lên trán nàng, sau đó dịu dàng nói:

- Ngủ đi.

Lưu Lạc Bình luôn biết điểm dừng, không cùng hắn tiếp tục nói về vấn đề kia nữa, nhu thuận nhắm mắt dựa vào lòng hắn. Chỉ là trong lòng khẽ động.

Hoàng thượng luôn che chở nàng, bao dung nàng, một phần vì tình cảm thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ, một phần vì tính cách của nàng, nàng sẽ không bao giờ chủ động xuất thủ hãm hại ai trong Hậu cung. Vì thế, có thể nói, hắn thích nàng “rộng lượng”. Nhưng nàng nào có rộng lượng, nàng không hề rộng lượng, nàng rộng lượng với những nữ nhân Hậu cung đó, chỉ bởi vì các nàng không chạm đến lòng của Hoàng thượng, Hoàng thượng không đặt các nàng trong tim. Nếu một ngày nữ tử mà Hoàng thượng yêu thương xuất hiện, toàn bộ sự rộng lượng của nàng đều sẽ tiêu tan. Nữ tử trời sinh đều không rộng lượng, đặc biệt là nữ nhân khi yêu, nữ nhân khi yêu nếu rộng lượng, hoặc là nàng không thực sự yêu, hoặc là nàng không tin tình yêu của chính mình. Đến lúc có một nữ tử khiến Hoàng thượng rung động, khiến Hoàng thượng đặt nàng ta vào tim, bao dung che chở, vĩnh viễn muốn ở bên cạnh, thì nàng sẽ không dung nổi nàng ta, mà Hoàng thượng, cũng sẽ không dung nổi nàng nữa.

Hoàng thượng và nàng là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau. Thuở nhỏ, mẫu phi của Hoàng thượng mất sớm, bản thân hắn rất cô độc, mà nương của nàng trước kia lại là bạn khuê phòng của mẫu phi Hoàng thượng, liền đặc biệt thương tiếc hắn. Hoàng thượng thuở nhỏ liền hay chạy đến Lưu phủ, cùng nàng và huynh trưởng của nàng chơi đùa, nhưng hắn luôn yêu quý nàng nhất, luôn che chở nàng nhiều nhất. Hắn có chuyện gì đều sẽ chia sẻ với nàng, nàng có chuyện gì, cũng sẽ đều kể với hắn, gần như là một thói quen, có chuyện gì xảy đến trong cuộc sống, cả hai đều kể cho nhau nghe, nàng giúp hắn thoát khỏi sự cô độc.

Nhưng thời gian dần qua, dần dần xa cách, hắn lớn lên, bắt đầu trưởng thành, khi hắn là một thiếu niên, hắn đã không còn chuyện gì cũng kể cho nàng nghe nữa, mặc dù một số chuyện nhỏ trong cuộc sống hắn đều kể cho nàng. Mà đến hiện tại, chuyện hắn có thể kể cho nàng, thực sự rất ít ỏi, nhưng ít ra, nàng nên cảm thấy may mắn, hắn vẫn giữ thói quen này, vẫn luôn cùng nàng chia sẻ, dù chỉ là ít ỏi.

Nhưng, cho dù vậy, hắn chưa bao giờ cùng nàng nói về bất cứ nữ nhân nào, khi hắn ở bên nàng, không bao giờ nhắc đến nữ nhân nào hết. Nhưng hôm nay, hắn lại nhắc đến Lệ tuyển thị, Lệ Tâm Như. Gần như một bản năng, trong lòng nàng nổi lên đề phòng, chỉ hy vọng, người đồng hương duy nhất của nàng ở thế giới xa lạ này, sẽ không trở thành người nàng không thể dung.

Lưu Lạc Bình hơi nghiêng người về phía Hoàng thượng, cả người lọt thỏm trong lòng hắn, dần dần chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, như thường lệ, Lưu Lạc Bình đều dậy sớm hơn Hoàng thượng, rồi sẽ hầu hạ hẩn mặc y phục lên triều. Lưu Lạc Bình đứng trước mặt hẩn, đầu mày cuối mắt đều là ý cười, chậm rãi giúp hẩn mặc long bào. Lưu Lạc Bình luôn như vậy, chỉ có ở trước mặt nam nhân này mới luôn thể hiện ra ý cười, cả người mới thu liễm hết tất cả phòng bị, trở nên dịu dàng nhu hòa, lại có điểm nũng nịu như tiểu nữ tử.

Lưu Lạc Bình mặc xong long bào cho hẩn, hơi kiễng chân, nhỏ giọng ghé vào tai hẩn nói:

- Hoàng thượng ca ca, từ hôm nay Hoàng thượng ca ca có thêm một bó hoa mới rồi.

Hoàng thượng mỉm cười, dung túng vuốt tóc nàng, khẽ đáp:

- Trẫm lên triều.

Lưu Lạc Bình nhu thuận cười:

- Vâng.

Hoàng thượng luôn như vậy, dung túng nàng, che chở nàng, giống như cha, giống như huynh trưởng, mà cái nàng cần, đầu chỉ như vậy. Trước kia, nàng thường gọi hẩn là “Lạc ca ca” khi đó, nàng còn rất thích thú, vì trong tên của hẩn có một chữ giống với tên nàng. Nhưng hiện tại, hẩn là đế vương, không thể gọi thẳng tục danh của Hoàng thượng, nàng liền gọi hẩn là Hoàng thượng ca ca, mà ý của nàng, đại ý chính là hôm nay hẩn sẽ lâm hạnh một tú nữ mới nhập cung, mà hẩn, sẽ chọn người đứng lên đầu sóng ngọn gió này.

Sau khi tiễn Hoàng thượng lên triều, Lưu Lạc Bình liền chuẩn bị đến thỉnh an Hoàng hậu. Lần thỉnh an này, cũng là để xem những tú nữ mới ra sao, Lưu Lạc Bình cũng có điểm lưu tâm, liền bảo Hoàng Ly trang điểm tỉ mỉ một chút. Dung nhan của nàng vốn đã xinh đẹp theo kiểu yêu mị, nay trang điểm lên, lại càng có vẻ quyến rũ động lòng người.

Lưu Lạc Bình ngồi trong kiệu, một đường đến Chiêu Dương cung. Thái giám ở ngoài đại điện thấy người đến là Thục phi, liền cao giọng hô:

- Thục phi nương nương giá lâm.

Địa vị của nàng ở Hậu cung này chỉ dưới Hoàng hậu, chúng tỷ muội nhìn thấy đương nhiên phải hành lễ. Nhìn trong đại điện đủ các loại nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, hoa nở đua nhau, người nào người nấy dung nhan yêu kiều, thù mị xinh đẹp vô cùng. Lần thỉnh an này lại là lần đầu tiên ra mắt của các tú nữ, trận địa bày ra lại càng hoa lệ, người nào người nấy trang điểm xinh đẹp vô cùng, trăm ngọc vòng tay, trang phục hoa lệ, ai nấy đều là mỹ nhân khiến người mỗi mắt mong chờ.

Thục phi này là lão nhân trong cung, là người không thể đắc tội, các tú nữ trong lòng âm thầm lưu tâm, lại ngược lên nhìn dung nhan của Thục phi, quả nhiên danh bất hư truyền. Dù hơn các nàng bốn, năm tuổi, nhưng nhìn tựa hồ không có điểm khác biệt, hơn nữa dung nhan này không chỉ xinh đẹp thông thường, mà là kiểu xinh đẹp yêu mị vô cùng, cả người nàng lại có khí chất yêu kiều mềm mại, quả thực là quyến rũ tận xương.

Thục phi ngồi vào chỗ không lâu, Hoàng hậu liền xuất hiện, chúng tỷ muội đều đã xuất hiện đông đủ, nhưng người có lòng để ý, liền biết thiếu mất một người, là Lệ tuyển thị.

Trương tiếp dư hơi nheo mắt nhìn vị trí trống kia, trong lòng âm thầm cười nhạo, nàng đương nhiên nghe được tin tức Lệ tuyển thị này khi tuyển tú náo loạn ra sao, lại vẫn được Hoàng thượng khen một câu “thú vị”, đương nhiên là ngay lúc đó đã coi nàng ta là một đối thủ. Trương tiếp dư có phụ thân là Định An hầu, địa vị của phụ thân cao, đương nhiên là nàng ta vào cung liền có phân vị tốt. Chỉ là phân vị tốt còn không bằng được Hoàng thượng yêu thương, mà Lệ tuyển thị này, nghe nói hôm qua còn “vô tình” gặp mặt Hoàng thượng ở Ngự hoa viên, cũng không biết là vô tình hay tỏ vẻ vô tình nhưng trong lòng cố ý. Lại nói đến, gặp được Hoàng thượng ở Ngự hoa viên, nhưng dường như Hoàng thượng cũng rất yêu thích nàng ta, lại khen một câu “thú vị” nữa.

Lệ tuyển thị này được Hoàng thượng hai lần khen “thú vị”, cũng may là nàng ta còn chưa được sủng hạnh, ngày hôm qua Hoàng thượng đến Khương Lạc cung, là cung của lão nhân trong Hậu cung, Trương tiếp dư

nàng ta còn chưa có ý dị nghị với người có địa vị như vậy. Nhưng Lệ tuyển thị này, còn chưa được sung hạnh mà đã kiêu ngạo đến muộn như vậy, Hoàng hậu cũng đã xuất hiện, mà nàng ta còn chưa thấy nổi một cái góc áo, vậy đến lúc được sung hạnh rồi, chẳng phải là điều ngoa không ra hình ra dạng gì sao.

Trương tiệp dư âm thầm nắm chặt khăn tay, hai mày hơi nhíu, hung ác nhìn về chiếc ghế trống kia một lát, rồi ung dung quay mặt đi, hai mắt lại nhu hòa, bình thản như trước.

Trương tiệp dư quay ra nhìn Hoàng hậu, bắt đầu đánh giá người có địa vị cao nhất Hậu cung này. Thực phi có vẻ đẹp yêu mị, còn Hoàng hậu là vẻ đẹp đoan trang nhã nhặn, nhìn đi nhìn lại, đúng là không thu hút bằng Thực phi, nhưng cũng phải, người có vẻ đẹp đoan trang nhã nhặn một chút, ngồi lên ghế Hoàng hậu mới không bị dính phải cụm từ “hồng nhan họa thủy”. Nhưng nói đi nói lại, nếu thật sự Hoàng thượng sung Hoàng hậu vô cùng, thì đoan chính cũng có thể thành hồng nhan họa thủy.

Trương tiệp dư thu mắt, hơi nghiêng đầu trò chuyện với một vị phi tần ngồi bên cạnh.

Mà Thực phi ngồi ở trên ghế cao, cùng với Hoàng hậu trò chuyện, ngoài mặt nhìn như vui vẻ, nhưng cái vui vẻ của những năm tháng là bạn khuê phòng của nhau, cũng đã bay xa lắm rồi. Thực phi đương nhiên nhận ra Lệ tuyển thị còn chưa có xuất hiện, Lệ tuyển thị, bộ dáng như vậy, chắc chắn là xuyên đến không lâu, có lẽ còn chưa quen với giờ giấc ở đây. Nhưng như nàng đã nói, nàng sẽ chỉ bàng quan nhìn, không nhúng tay.

Trò chuyện hồi lâu, cuối cùng Lệ tuyển thị cũng xuất hiện, vừa thấy Lệ tuyển thị, trên mặt Hoàng hậu liền tỏ rõ vẻ không vui, nhưng Hoàng hậu là ai, là Hoàng hậu, sẽ không tự mình ra tay, ngược lại có bộ dáng hiền hậu, rộng lượng, chỉ dặn dò Lệ tuyển thị mấy câu liền cho nàng ta về chỗ ngồi. Ngược lại, rất nhiều phi tần không thể “hiền hậu” như vậy, Lệ tuyển thị vừa ngồi xuống, ánh mắt hung ác liền liên tục chĩa đến.

Tạ quý nhân cầm khăn tay che bên khóe môi, nhìn về phía Lệ tuyển thị hỏi, giọng nói đầy vẻ quan tâm, hai mắt cũng vô cùng thành thực, chỉ có điều, nội dung câu nói của nàng, lại không có vẻ như vậy:

- Tỷ tỷ thật tò mò, không biết Lệ muội muội hôm nay sao lại đến muộn vậy, nếu là đêm qua Hoàng thượng sung hạnh muội, liền biết là muội mệt mỏi mà đến muộn, nhưng nay, không biết vì sao nha?

Tạ quý nhân ở trong lòng thầm hừ lạnh, mới được Hoàng thượng khen có hai câu “thú vị”, còn chưa được sung hạnh mà đã bày ra vẻ bị hành hạ cả đêm mệt mỏi mà đến muộn thế kia. Thật là không vừa mắt. Lệ tuyển thị hướng mắt nhìn Tạ quý nhân, nàng ta còn chưa rõ địa vị ở trong Hậu cung, cũng chẳng biết vị đang hỏi nàng kia phân vị thế nào, cũng không suy tính kỹ càng lời nói của nàng ta, liền có gì đáp nấy:

- Không có gì, đa tạ tỷ tỷ quan tâm, chỉ là muội không quen chỗ nên khó ngủ, sáng nay mới dậy trễ.

Lệ tuyển thị vẫn có điểm mông lung, hai mắt vẫn mờ mịt, giờ giấc ở cổ đại khác xa với hiện đại, phải dậy sớm hơn thường ngày không chỉ một ít, cả người nàng ta hiện tại đều mệt mỏi, chỉ muốn thỉnh an cho nhanh rồi trở về nghỉ ngơi tiếp. Tưởng mỹ nhân ngồi gần Lệ tuyển thị, nhìn rõ bộ mặt mông lung mơ hồ của Lệ tuyển thị, lén dùng khăn tay che khóe môi đang hơi nhếch lên, trong mắt đầy vẻ khinh nhờn chế giễu. Nàng ta hơi nghiêng đầu, trâm cài rung rung, bộ dáng xinh đẹp động lòng người, hai mắt đầy ý quan tâm, mày liễu nhíu chặt đầy vẻ lo lắng, giọng nói uyển chuyển mềm mại, dường như thực sự để ý đến Lệ tuyển thị:

- Lệ muội muội, sao nhìn qua muội muội có vẻ mệt mỏi như vậy, làn da tái nhợt, mắt có điểm thâm quầng, cả người nhìn mệt mỏi như vậy.

Tưởng mỹ nhân đây là cố tình châm ngòi, nữ nhân Hậu cung, người người đều để ý đến dung mạo, người người đều lo lắng dung nhan, dù xấu xí thế nào cũng phải bày ra bộ dáng đẹp mắt nhất để đối diện với người khác. Đi thỉnh an Hoàng hậu, dù điều này chưa từng được viết ra giấy, nhưng xem như có luật bất thành văn là phải ăn mặc xinh đẹp, thần sắc tươi tỉnh. Cho dù thực sự là đêm qua khó ngủ, đêm qua hầu hạ Hoàng thượng mệt mỏi, cũng tuyệt đối không được phép để lộ ra ngoài, mà Lệ tuyển thị này lại ngang nhiên động đến điểm mấu chốt đó. Cơ thể mệt mỏi có thể không giả bộ khỏe mạnh được, nhưng chẳng lẽ dung nhan tái nhợt và hai mắt thâm quầng nàng ta không biết trang điểm che đi hay sao? Đây là cố tình làm xấu mặt Hoàng hậu, cố tình thể hiện mình lao tâm khổ tứ hay sao? Tưởng mỹ nhân nâng khăn tay che bên khóe môi, nụ cười nhếch lên đầy toan tính. Lời vừa nói ra, ánh mắt hướng về phía Lệ tuyển thị càng hung ác, dữ tợn, mà Lệ tuyển thị này có vẻ như cố tình không biết không hay, một mực rũ mắt nhìn xuống mặt đất, đầy vẻ mệt mỏi của nữ nhân yếu nhược.

Trương tiếp dư nheo mắt, nữ nhân này là bày bộ dáng này cho ai xem. Nàng ta và Lệ tuyển thị là cùng trong lần tuyển tú này mới vào cung, mà nhìn nàng ta lại bày ra bộ dáng thế kia, quả thật là vạn phần không vừa mắt. Trương tiếp dư hơi nâng tay, làm như vô ý nói:

- Chẳng lẽ Lệ tuyển thị vì bản khoản hai chữ “thú vị” của Hoàng thượng mà phải trần trọc như vậy hay sao?

Một lời nhiều ý, Trương tiếp dư nói ra lời này, chính là càng nhấn mạnh cho những nữ nhân Hậu cung ngồi đây việc Lệ tuyển thị được Hoàng thượng hai lần khen “thú vị”. Ngụ ý là đều do Lệ tuyển thị cố gắng sắp đặt mà thành, ở lần tuyển tú là cố gắng giả điên để lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, lần nữa là cố ý theo dõi Hoàng thượng mà trực sẵn ở Ngự hoa viên. Nữ nhân Hậu cung ấy mà, người người đều không muốn người khác được lợi hơn mình.

Ở dưới này mình tranh ám đấu, lời dối sắc nhọn như dao, mà ở phía trên, Hoàng hậu cùng Thục phi và Trần phi, ba nữ nhân tôn quý nhất Hậu cung vô cùng ung dung nhàn nhã, không hề có lấy nửa điểm bận tâm, thần nhiên cùng nhau trò chuyện. Thi thoảng hơi liếc mắt nhìn diễn biến phía dưới, chứ hoàn toàn không có ý nhúng tay. Thục phi trong tay vẫn cầm một cái quạt tròn, hơi nâng lên che ngang mặt, chỉ dùng một đôi con ngươi xinh đẹp nhìn Lệ tuyển thị, hơi lướt qua liền rời đi.

Lệ tuyển thị nghe thấy Trương tiếp dư nói chuyện, dịch ý nồng đậm, tuy không hiểu rõ ngụ ý của nàng ta, nhưng cũng nhận ra câu nói có vấn đề, liền thu lại bộ dáng mặt mũi, bày ra vẻ không cho phép người khác bắt nạt, giọng nói cũng có phân lượng hơn nhiều:

- Tỷ tỷ quan tâm nhiều quá rồi, muội có cái để trần trọc bản khoản còn tốt, đâu như tỷ tỷ, phải ngưỡng mộ kẻ trần trọc bản khoản này.

Trương tiếp dư nheo mắt, khăn tay trong tay có xu hướng bị bóp nát nhàu nhĩ, nàng ta hung ác nhìn Lệ tuyển thị một cái, trong phút chốc, cả khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn, vằn vẹo, phút chốc sau quay đầu, Trương tiếp dư đã lại mang một bộ mặt nhu hòa hiền dịu như trước, cũng không có ý đáp lại nữa.

Mà những phi tần khác nhìn về phía Lệ tuyển thị này lại tăng thêm vài phần đề phòng, những tưởng là quả hồng mềm dễ nắm bóp, hóa ra cũng là một con mèo hoang nhỏ, nhưng mèo hoang nhỏ thì sao, cho dù là mèo hoang lớn, thì con người vẫn có thể một đao giết chết đấy. Hậu cung này ấy mà, định sẵn nữ nhân ở đây đã có số phận phải tranh đấu, không tranh liền chết, không chết thì cả người thương tích đầy mình. Trong Hậu cung thực có nữ nhân không tranh ư? Không bao giờ có. Cho dù nàng ta không tranh vì bản thân nàng, thì cũng phải tranh vì cả gia tộc đứng sau nàng. Hậu cung này, người bị vùi dập thì ta lên, ta không thể đứng vững, ta liền bị vùi dập. Chỉ có hai số phận, chỉ cần là người muốn sống tốt, sẽ không đại đột chọn nhần nhục chịu đựng.

5. Chương 5

Buổi thỉnh an đầu tiên của những tú nữ mới vào cung kết thúc, Thục phi nhàn nhã từ trên ghế đứng dậy, hành lễ với Hoàng hậu rồi rời đi. Lần thỉnh an này không có ảnh hưởng gì đến nàng, trận địa bày ra, nàng không phải nhân vật chính, mà có chuyện gì cũng không cần nàng đích thân ra tay, lần thỉnh an này, chính là đơn thuần xem diễn mà thôi.

Lưu Lạc Bình dẫn theo Hoàng Ly đi dạo Ngự hoa viên, chưa vội trở về Khương Lạc cung. Nếu nói nữ nhân là hoa, thì Ngự hoa viên này, chính là mô hình thu nhỏ của Hậu cung, trăm hoa khoe sắc, muôn hoa nghìn tía, người không đủ điểm lệ, người liền bị mọi vẻ điểm lệ khác đè bẹp, ở trong góc khuất dần dần héo mòn. Hoa héo rồi, hạ nhân sẽ nhổ đi, trồng cây mới, người già rồi, thì sẽ có người trẻ tới, cứ ba năm một lần, Hậu cung lại thêm đông đủ.

- Tỳ thiếp thỉnh an Thục phi nương nương.

Lưu Lạc Bình hơi nghiêng đầu, thu tầm mắt khỏi đóa hoa hải đường, nhìn nữ nhân vừa hành lễ với mình, xác thực có điểm quen mắt. Lưu Lạc Bình nghiêng tay, đem quạt tròn hướng về phía Hoàng Ly, Hoàng Ly vươn hai tay đón lấy, đứng ở một bên. Lưu Lạc Bình nhận ra người đang hành lễ với mình là Lệ tuyển thị, liền nhẹ giọng nói:

- Lệ tuyển thị miễn lễ đi, tỷ muội với nhau, không cần câu nệ.

Lời khách sáo trong Hậu cung, vĩnh viễn không thiếu, những lời này, chỉ có thể nghe, không thể làm theo, nếu Lệ tuyển thị thực làm theo lời Thục phi “không cần câu nệ” mà không hành lễ, dù Thục phi không ra tay, thì không biết bao nhiêu phi tần khác muốn vịn vào sai lầm này mà trừng phạt Lệ tuyển thị. Lệ tuyển thị mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Thục phi tỷ tỷ đã nói vậy, muội muội cũng khâu câu nệ nhiều nữa. Tỷ tỷ cũng đi dạo hoa viên sao?

Lưu Lạc Bình chỉ nhẹ gật đầu, không nhiều lời. Lệ tuyển thị nhìn thấy biểu hiện của Thục phi không quá để tâm, liền tiếp tục nói, không hề nản chí, vẫn mỉm cười như trước:

- Cung nữ của muội muội tay nghề làm điểm tâm rất khéo, ở đây có đem theo một ít, không biết muội muội có điểm phúc được mời Thục phi tỷ tỷ ăn điểm tâm không?

Dứt lời, Lệ tuyển thị hơi nghiêng đầu nhìn sang cung nữ phía sau, cung nữ đó liền hơi tiến lên một bước, trong tay còn cầm một cái hộp gỗ được chạm khắc tinh xảo. Lưu Lạc Bình nhìn chiếc hộp gỗ trong tay cung nữ kia, lại nhìn sang Lệ tuyển thị, hơi rũ mi, mỉm cười khê khàng:

- Muội đã có lòng, vậy tỷ tỷ cũng không từ chối, ta đến Lương đình ngồi đi.

Phân vị của Lệ tuyển thị thấp hơn Thục phi không chỉ một ít, quyền quyết định đương nhiên nằm trong tay Thục phi, Lệ tuyển thị cũng vui vẻ theo nàng, một đường đi theo sau Thục phi đến Lương đình. Thục phi và Lệ tuyển thị vừa ngồi xuống, cung nữ bên cạnh Lệ tuyển thị liền nhanh nhẹn đặt hộp gỗ tinh xảo lên bàn, mở ra, lấy ra một vài đĩa điểm tâm bày lên bàn đá. Những đĩa điểm tâm này xác thực rất tinh xảo, màu sắc bắt mắt, hình thù tương đối lạ mắt. Lệ tuyển thị nhìn Thục phi, mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ nếm thử một chút tay nghề cung nữ ở điện của muội đi, hẳn là không ngon bằng Ngự thiện phòng.

Lưu Lạc Bình tao nhã nâng đũa gấp một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, hương vị thanh thuần, ăn rất ngon. Đừng hỏi tại sao nàng lại không do dự ăn điểm tâm mà Lệ tuyển thị đưa như vậy, còn chưa trải qua thử độc, chỉ đơn giản bởi vì Lệ tuyển thị còn chưa có đủ căn cơ, cũng không dám ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật hạ độc một lão nhân trong Hậu cung như nàng. Hơn nữa, Lệ tuyển thị linh hồn là người hiện đại, xuyên đến chưa lâu, không giống như nàng, ở đây hai mươi năm, tư tưởng cũng gần như gắn liền với nơi này, Lệ tuyển thị chắc chắn rất bài xích việc hạ độc hãm hại người khác. Mà nhớ đến biểu hiện của Lệ tuyển thị trên đại diện vào ngày tuyển tú liền biết, lần này mời nàng ăn điểm tâm, điểm tâm chỉ là chuyện phụ, thăm dò mới là việc chính.

Lưu Lạc Bình ăn xong một khối điểm tâm, không hề keo kiệt lời khen:

- Muội muội không cần khiêm tốn, điểm tâm ăn rất ngon, hình thức lại tinh xảo, muội muội thật có phúc, có nha đầu nấu ăn khéo léo như vậy, chẳng phải ngày nào cũng được ăn ngon hay sao?

Lệ tuyển thị cười càng rạng rỡ, uyển chuyển nói:

- Nếu Thục phi tỷ tỷ thích như vậy, muội cũng không ngại tặng cung nữ này cho tỷ tỷ.

Lưu Lạc Bình nghe xong cũng không hề đổi sắc mặt, vẫn mỉm cười như cũ, giọng nói vẫn vô cùng nhu hòa:

- Tỷ tỷ cũng rất muốn vậy, nhưng ở Khương Lạc cung, tỷ tỷ cũng có một nha đầu chuyên làm điểm tâm cho tỷ ở phòng bếp nhỏ, tay nghề cũng rất khá, nếu tỷ nhận thêm một người nữa, khó tránh khỏi nha đầu đó ghen tỵ.

Lưu Lạc Bình không muốn có người của Lệ tuyển thị ở trong cung của mình, mặc dù thoát nhìn, cung nữ này chẳng thể làm nên sóng gió. Với phân vị của Lệ tuyển thị, chưa đủ để đem theo nha hoàn hồi môn, cung nữ xung quanh nàng ta chắc chắn đều là người trong cung. Nếu những cung nữ này vào Khương Lạc cung, nếu thân phận đơn giản thì không sao, chỉ sợ rằng lại có người chủ tử sau màn, liền rất khó xử lý. Cho dù

không có uy hiếp, cũng nên diệt trừ nguy cơ uy hiếp, cung nữ từ cung khác, không phải trường hợp bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối không nhận, mà với phân vị của nàng hiện giờ, người khiến nàng bất đắc dĩ, cũng mới chỉ xuất hiện có Hoàng hậu thôi. Mà Hoàng hậu, nếu muốn hãm hại, sẽ chẳng bao giờ lộ liễu như thế.

Lệ tuyền thị cũng không cố chấp, ngay lập tức mỉm cười vui vẻ:

- Không sao, dù sao muội mà thực cho nha đầu này đi, quả thật là có điểm tiếc nuối đấy.

Lưu Lạc Bình cười nhạt, không đáp lời, bấy giờ mới tỉ mỉ quan sát dung mạo của Lệ tuyền thị. Dung mạo của thân thể thực sự này rất giống với dung mạo của Lệ Giai, là dung nhan kiểu đơn thuần ngây thơ, nàng ta có một đôi mắt ướm át to tròn, mặt hơi tròn, nước da trắng nõn hồng hào, môi nhỏ khéo léo, chúm chím tựa hoa đào, tổng thể nhìn có điểm trẻ con, nhưng vẫn rất thanh tú đáng yêu. Nhìn bộ dạng của nàng ngày hôm nay, hẳn là đã có điểm thích nghi với việc xuyên không, chấp nhận đời sống cổ đại này.

Lệ tuyền thị thấy đề tài phụ cũng đã dùng đến, liền không ngần ngại bắt đầu có ý thăm dò:

- Thực phi tỷ tỷ, lần này muội tặng tỷ ít điểm tâm này cũng là vì muốn bồi tội, lần ở trên đại điện tuyển tú muội muội quá luống cuống, đã vô lễ với tỷ tỷ. Nhưng quả thật tỷ tỷ rất giống với một cố nhân của muội.

Lưu Lạc Bình nghe thấy thế cũng không hề gượng gạo, một loạt động tác gấp điểm tâm như mây trôi nước chảy, tao nhã vô cùng, không hề có một giây khựng lại. Giọng nói cũng đầy vẻ tùy ý, thản nhiên:

- Ồ? Vậy sao? Vậy hẳn là tỷ tỷ vô cùng giống với cố nhân đó của muội, mới khiến muội muội nhầm lẫn như vậy, còn ở trên đại điện nháo loạn hồi lâu. Tỷ tỷ không trách muội, hẳn là muội với cố nhân này xa cách lâu ngày, đột nhiên gặp người có dung nhan giống, cảm xúc dâng trào thôi.

Lệ tuyền thị mỉm cười, nhưng mắt vẫn không ngừng quan sát cả quá trình Thực phi trả lời nàng ta, nhìn không ra một điểm sơ hở, không hề có vẻ như Thực phi từng quen biết nàng, hay hiểu được đại ý trong lời nói của nàng ta. Chẳng lẽ, thực sự không phải Lưu Lạc Bình, nhân viên tiếp thị rượu trong quán bar nàng ta từng gặp? Lệ tuyền thị cũng không vội, uyển chuyển hỏi tiếp:

- Đa tạ tỷ tỷ hiểu uội. Quả thật là đã lâu muội không gặp được cố nhân đó, trước kia muội và nàng cùng là nhân viên tại một nơi, tương đối thân thiết.

Lệ tuyền thị đánh cuộc, nàng ta đã nói đến nước này, dùng cả từ ngữ hiện đại, nếu Thực phi này thực sự là Lưu Lạc Bình, chắc chắn phải có điểm sơ hở. Tiếc rằng nàng ta quan sát cả buổi cũng không thấy Thực phi có điểm nào giống với người hiện đại.

Lưu Lạc Bình nhìn đôi con ngươi đầy vẻ mong nhờ của Lệ tuyền thị, trong lòng âm thầm cười khế, ngoài mặt bày ra bộ dáng ngạc nhiên hỏi:

- Nhân viên? Là gì vậy?

Lệ tuyền thị có điểm thất vọng, bộ dáng ngạc nhiên của Thực phi không hề giống làm ra vẻ, mà rất tự nhiên, dường như thực sự không biết nhân viên là gì. Nghĩ lại, lần trên đại điện tuyển tú, nàng ta cũng nói ra một đồng lớn từ ngữ hiện đại, nói cả đến chuyện nhân viên trong quán bar Dạ Vũ mà Thực phi không có nửa điểm phản ứng. Lần này đến thăm dò lần nữa chỉ vì có chút hy vọng mong manh, ở nơi xa lạ này mà gặp được đồng hương, liền có cảm giác an tâm hơn nhiều. Nhưng có lẽ nàng ta phải thất vọng, Thực phi hoàn toàn giống như một nữ nhân cổ đại, chẳng hề quen biết Lệ Giai trước kia.

Lệ tuyền thị mong chờ hồi lâu, muốn biết Thực phi có phải Lưu Lạc Bình cùng làm trong Dạ Vũ hay không, nay biết không phải, trong lòng liền vô cùng thất vọng, trên mặt cũng có điểm chán nản, giọng nói đáp lời cũng không tươi tỉnh như trước:

- À, là một cách gọi khác của bạn khuê phòng.

Lưu Lạc Bình nhẹ giọng “ồ” một tiếng, gác đũa, chậm rãi đứng dậy, Hoàng Ly ở bên cạnh vội vàng tiến lại gần đỡ nàng đứng dậy. Lưu Lạc Bình mỉm cười nhìn Lệ tuyền thị vẫn có điểm chán nản, khẽ nói:

- Tỷ tỷ trở về Khương Lạc cung đây, cảm ơn điểm tâm của muội, khi nào rảnh rồi, muội muội có thể đến Khương Lạc cung thăm tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau tâm sự.

Lệ tuyền thị có điểm miễn cưỡng đứng dậy hành lễ, thấy Thực phi rời khỏi, lại chán nản ngồi xuống ghế.

Mà Thục phi đã trở về Khương Lạc cung, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, nàng sống ở đây hai mươi năm, cái học được nhiều nhất chính là che giấu cảm xúc, Lệ tuyển thị những tưởng có thể nhìn thấy điểm gì ở nàng ư, nếu nàng ta muốn quan sát, nàng liền cho nàng ta xem.

Không phải nàng vô tình, nhưng ở Hậu cung ăn thịt người này, tỷ muội ruột còn có thể hại nhau, huống gì vốn chỉ là hai người xa lạ có một cái liếc nhìn ở thế giới hiện đại. Nàng lo cho bản thân là đủ rồi, không muốn vác thêm kẻ nào khác, hơn nữa, nàng vẫn còn nhớ rõ thái độ của Hoàng thượng với Lệ tuyển thị, nếu hứng thú này tăng lên, nàng không chắc nàng còn nhân nhượng được vì tình đồng hương hay không đâu.

Lưu Lạc Bình nheo mắt nhìn ra cửa sổ, bóng nắng vàng đổ rập qua khung cửa, tràn vào trong điện.

6. Chương 6

Hoàng thượng điểm bài của Lệ tuyển thị, nghỉ tại Lệ Y điện, Bích Vân cung. Chủ vị Bích Vân cung chính là Trần phi, người khó chịu nhất lần này, không biết là ai.

Tin tức này truyền ra, có không ít người không vui vẻ. Lệ tuyển thị xem như phi tần mới vào có địa vị thấp nhất trong cung, vậy mà lại được sủng hạnh trước tiên, trên nàng không biết còn có bao nhiêu phi tần phân vị cao hơn nàng, gia thế tốt hơn nàng, Hoàng thượng cư nhiên lại đến chỗ nàng đầu tiên, thử hỏi có phi tần nào cam lòng. Đêm nay, không biết bao khăn tay bị vò nát, bao bình hoa chén sứ quý hiếm bị đập nát.

Trong Khương Lạc cung lại mang một không khí hoàn toàn khác, vẫn nhàn nhã như trước, Khương Lạc cung này, to lớn như thế, nhưng vĩnh viễn có cảm giác đứng ngoài thế tục, không màng mọi việc. Mà chủ nhân cung này, Lưu Thục phi, cũng là người đứng ngoài thế sự như thế, chỉ cần không phạm nàng, nàng sẽ không phạm người.

Lưu Lạc Bình đang ngồi luyện chữ, chữ viết nét nhỏ, tinh tế, tú lệ, bộ dáng vô cùng chăm chú, nhưng hai tai vẫn để ý Hoàng Ly ở bên cạnh bấm bấm chuyện hôm nay Hoàng thượng nghỉ tại Lệ Y điện của Lệ quý nhân. Lưu Lạc Bình nhàn nhạt gần đầu, gác bút, chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng phân phó:

- Chuẩn bị nước tắm cho ta.

Hoàng Ly vừa thấy Thục phi đứng dậy, liền lập tức nhanh nhẹn thu dọn bút lông, nghiêng mực trên bàn, giấy Tuyên Thành đã viết chữ thì cuộn lại cẩn thận. Tổ Ngưng nghe thấy Thục phi phân phó, liền ra ngoài sai cung nữ địa vị thấp hơn đi chuẩn bị.

Chẳng mấy chốc, bồn tắm được mang vào, Lưu Lạc Bình đứng sau bình phong, yên lặng để Tổ Ngưng hầu hạ, Tổ Ngưng đem y phục chủ tử thay ra đem ra ngoài, sau đó ra khỏi bình phong. Chủ tử luôn có thói quen khi tắm rửa không để người khác hầu hạ, nàng hầu hạ chủ tử nhiều năm, cũng đã quen với thói quen này của chủ tử. Tổ Ngưng đem y phục chủ tử thay ra giao cho cung nữ nhị đẳng, sau đó trở lại cùng với Hoàng Ly canh ngoài cửa, đợi chủ tử tắm xong sẽ gọi vào hầu hạ.

Ở phía sau bình phong, Lưu Lạc Bình ngồi trong bồn tắm lớn đầy hơi nước, có chút mộng lung mơ hồ. Việc Hoàng thượng sủng hạnh Lệ tuyển thị đầu tiên ngược lại không nằm ngoài dự đoán của nàng, Hoàng thượng mới đăng cơ chưa hoàn toàn khống chế được thế lực, nhưng hắn là người mạnh mẽ, sẽ không chịu để cho các đại gia tộc kìm giữ, trong triều dần xuất hiện những người có tài thân phận sạch sẽ, thân phận sạch sẽ, ngụ ý chính là không có người đứng đằng sau giật dây. Mà các đại gia tộc, quyền lực sớm muộn cũng sẽ bị thu hồi.

Các đại gia tộc nay vẫn đang trên đà lớn mạnh, mà các đại gia tộc này đứng sau lưng nữ nhân hậu cung, hiện tại hậu cung trống vắng, Hoàng thượng chưa có Hoàng tử, cũng chưa có Công chúa, trước kia từng có ba Hoàng tử và một Công chúa, không hiểu sao đều chết yểu vì bệnh, mà bệnh này, không biết là kẻ nào rắp tâm hãm hại. Nhưng đương nhiên, chuyện này không liên quan đến nàng, Nàng từ trước đến nay luôn bàng quan, đừng nói đến những đứa trẻ đó hoàn toàn vô tội, nàng còn chưa nhàm chán đến mức đi hãm hại bọn chúng.

Hoàng thượng chưa có con nối dòng, các đại gia tộc từng giờ từng khắc nhắm nhe nhìn vào Hậu cung của Hoàng thượng, chỉ chờ xem vị nương nương nào sẽ có động tĩnh trước tiên. Nhưng Hoàng thượng sẽ không để cho phi tần nào sau lưng có đại gia tộc chống lưng mang thai, nếu muốn, ít nhất cũng phải đợi đến lúc các đại gia tộc này được Hoàng thượng kìm giữ trong tay, quyền lực không có nhiều, những nữ nhân có đại gia tộc đứng sau mới may mắn có cơ hội hoài long tự.

Phi tần có đại gia tộc đứng sau không thể có thai, đương nhiên chỉ còn lại những vị phi tần phân vị tương đối thấp, mà gia thế nhà ngoại cũng không cao. Lệ tuyển thị, vừa vặn lại là một trong số đó.

Lưu Lạc Bình rũ mắt nhìn màn nước, Hoàng thượng từ lâu đã không còn là thanh mai trúc mã với nàng ngày nào nữa, mà khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng xa, Lưu phủ đứng sau nàng vẫn có phần khiến Hoàng thượng kiêng kỵ. Nên tất cả những thứ mà Hoàng thượng có thể cho nàng, có lẽ chỉ dừng lại tại đây mà thôi, tất cả, đều chỉ như hiện tại. Mà người có khả năng bước lên con đường sủng phi nhất, có lẽ, lại là Lệ tuyển thị...

Lưu Lạc Bình nhắm mắt, cả thân hình chìm dần xuống nước, chỉ nổi lên mặt nước một đầu tóc đen dài mượt mà.

Hồi lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng nước rào rào, cùng với tiếng nói nhỏ nhẹ thanh thoát của Thục phi:

- Vào đi.

Tổ Ngưng ở bên ngoài vâng mệnh một tiếng, mở cửa bước vào, vòng ra phía sau bình phong đỡ chủ tử ra khỏi bồn tắm, hầu hạ chủ tử lau người, rồi mặc vào y phục. Hoàng Ly ở bên ngoài nhanh nhẹn sửa soạn giường, Lưu Lạc Bình tắm xong liền lên giường đi ngủ. Khương Lạc cung tắt đèn, rơi vào một mảnh yên tĩnh, bình lặng.

Mà ở Lệ Y điện lại không hẳn như vậy, Hoàng thượng xong việc liền rời khỏi, Lệ Tâm Như mới chỉ là một tông thất phẩm tuyển thị, còn chưa có tư cách để Hoàng thượng ngủ lại Lệ Y điện qua đêm. Lệ tuyển thị ở trong bóng tối, ngồi trên giường, cả người đầy vết xanh tím, có chút chật vật, mà khuôn mặt lại đỏ ửng tái nhợt. Lệ tuyển thị đưa mắt nhìn khăn trắng trên giường, vết máu đỏ tươi đặc biệt chói mắt, nàng ta nhìn thấy, chỉ cảm thấy vô cùng buồn bã.

Kiếp trước, nàng giữ gìn trong trắng hai mươi hai năm, chỉ mong có thể trao cho người mình thực lòng yêu thương, cuối cùng lại mất đi trong tay của một tên thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng là Thẩm thiếu. Kiếp này, mặc dù nàng đã chấp nhận sự thật bản thân xuyên không, cũng chấp nhận tình cảnh tứ cố vô thân, nguy hiểm trùng trùng, chấp nhận tình cảnh bản thân sẽ phải tranh đấu với nhiều nữ nhân để tranh giành sự sủng ái của một nam nhân. Nhưng đến nay, bị nam nhân làm chồng nàng kiếp này lấy đi sự trong trắng, Lệ Tâm Như đột nhiên cảm giác vô cùng sợ hãi cùng bất lực, vô cùng e sợ, vô cùng hoảng hốt, tưởng như quay về đêm đó ở quán bar, bị Thẩm thiếu điên cuồng cướp đoạt, mặc cho nàng khóc nháo rên rỉ xin tha.

Lệ tuyển thị ngồi trong bóng tối, cúi gằm mặt xuống đầu gối, hai tay ôm chặt lấy người, cũng không có ý định gọi nha hoàn vào hầu hạ, chỉ nức nở nuốt nước mắt vào trong. Khi cung nữ báo tin cho nàng đêm nay Hoàng thượng sẽ đến Lệ Y điện, cả người Lệ tuyển thị vô cùng căng thẳng, lại có điểm sợ hãi, đến khi bắt đầu làm việc, nàng thực sự càng sợ hãi, càng hoảng hốt, tựa như bị ám ảnh kiếp trước, bắt đầu phản kháng, khóc lóc. Lúc đó hoảng hốt chỉ làm theo bản năng, bây giờ nghĩ lại, nàng làm như vậy dường như bất kính với Hoàng thượng, nếu như hắn không ưa nàng, cho nàng một đạo thánh chỉ, chẳng phải ngày mai nàng sẽ chết sao?

Nhưng Lệ tuyển thị không thể nào hạ quyết tâm sẽ chấp nhận, ám ảnh từ kiếp trước vô cùng sâu sắc, hơn nữa kiếp trước là một tiểu thư được cha mẹ nâng trong tay sợ nát, ngâm trong miệng sợ tan. Tuy sau này gia đình xuống dốc, nàng phải ra ngoài kiếm việc làm, nhưng quãng thời gian đó chỉ có vốn vẹn hai ngày. Tiềm thức của nàng vẫn vô cùng kháng cự người mà nàng không tự nguyện.

Lệ Tâm Như khóc thút thít hồi lâu, mới gọi nha hoàn vào thu dọn, tinh thần vẫn ảm đạm như trước, hai mắt trống rỗng, lúc nha hoàn hầu hạ nàng tắm rửa, nhìn thân thể đầy vết xanh tím của mình, nàng lại càng hoảng hốt, số phận của nàng sau này, chẳng lẽ là đây ư?

Ngày hôm sau, thánh chỉ đến Bích Vân cung, Lệ Y diện, Lệ tuyền thị dịu dàng như hoa như ngọc, phong thái tao nhã, hiền hòa nhã nhặn, phong làm Lệ quý nhân. Sau một đêm thị tắm từ tông thất phẩm tuyền thị nhảy vọt lên chính lục phẩm quý nhân, cũng không khỏi quá khiến người khác ghen tị đỏ mắt, hậu cung lại một lần nữa nổi sóng gió. Không ít người nhòm ngó Lệ Y diện bằng ánh mắt hung ác dữ tợn, Lệ tuyền thị này, à không, giờ phải gọi là Lệ quý nhân, chỉ cần thị tắm một đêm liền được thăng phân vị, còn tăng liền ba cấp, không biết nàng ta dùng thủ đoạn hồ ly tinh gì mê hoặc Hoàng thượng, người này dường như không vô hại như vẻ ngoài, đặc biệt phải lưu tâm.

Tin tức Lệ Tâm Như được phong làm Lệ quý nhân cũng đã truyền đến Khương Lạc cung của Thục phi, Thục phi vừa nghe tin tức, tuy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ “ồ” một tiếng, chỉ qua một đêm thị tắm liền tăng phân vị, mà còn tăng nhiều như vậy, Hoàng thượng đối với Lệ quý nhân này, dường như không chỉ là thích thú thông thường. Hiện tại vẫn nằm trong khả năng nhẫn nhịn của nàng, nhưng nếu hơn nữa, Thục phi sẽ không là Thục phi trước kia nữa rồi. Nếu Hoàng thượng chỉ cho Lệ quý nhân phân vị, không cho gì khác, nàng sẽ không bận tâm, nhưng nếu ngoài phân vị, Hoàng thượng lại cho Lệ quý nhân thứ khác, quý giá hơn nhiều, một phần tâm của hân, Lệ quý nhân, liền không thể giữ.

Hoàng Ly là một nha hoàn tinh tế, nhạy cảm, là nha hoàn hồi môn của Thục phi, lại theo Thục phi từ nhỏ, cũng đã hơn mười năm, hầu hạ chủ từ hơn mười năm, Hoàng Ly cũng đã quen nhìn tâm trạng của chủ tử ra sao, dù chỉ là một biểu hiện nhỏ cũng có thể đoán ra được lúc này chủ tử vui hay buồn. Đương nhiên Hoàng Ly cũng biết, tuy Thục phi đối với Lệ quý nhân luôn luôn là bộ dáng nhàn nhạt, giống như bộ dáng mà Thục phi đối diện với các phi tần khác, nhưng Hoàng Ly lại biết, Thục phi đối với Lệ quý nhân này, thực chất lại có tâm đề phòng lớn mạnh, mặc dù Hoàng Ly không hiểu rõ tại sao.

Nay nghe tin Lệ quý nhân chỉ thị tắm qua một đêm mà tăng phân vị nhiều như vậy, mặc dù ngoài mặt Thục phi không biểu hiện gì, nhưng Thục phi không tránh khỏi lo lắng, lúc hầu hạ chủ tử chải tóc, do dự hồi lâu, vẫn là lên tiếng khẽ hỏi:

- Nương nương, người...không bận tâm chuyện Lệ quý nhân chứ?

Hoàng Ly cúi đầu, len lén ngược lên nhìn Thục phi trong gương, chỉ thấy Thục phi cười khê, bộ dáng vẫn vui vẻ như trước, nghe thấy Hoàng Ly nhắc tới Lệ quý nhân mặt cũng không biến sắc. Thấy vậy, Hoàng Ly âm thầm thở phào, tuy chủ tử luôn che giấu cảm xúc, nhưng nhìn bộ dáng chủ tử như vậy, liền biết chủ tử cũng không quá để tâm tới Lệ quý nhân này, hân là nên nói, còn chưa đến lúc để chủ tử bận tâm.

Lưu Lạc Bình nâng tay, cầm lên một chiếc vòng tay phỉ thúy xinh đẹp, tao nhã đeo vào tay, cổ tay trắng nõn nhỏ nhắn được bao bọc bởi vòng tay phỉ thúy, ánh sáng màu lục hắt lên cổ tay nàng, càng trở nên nổi bật. Lưu Lạc Bình dùng móng tay khẽ vuốt qua vòng tay phỉ thúy, lơ đãng đáp lời:

- Không cần đến phiên ta bận tâm Lệ quý nhân cũng đủ phiền rồi.

- Vâng.

Hoàng Ly theo hầu Thục phi lâu năm, đương nhiên là một người thông minh, nghe vậy liền không hỏi tiếp nữa, chỉ yên lặng chăm chú chải tóc cho Thục phi. Hoàng Ly chải tóc xong, hơi nghiêng đầu nhìn Thục phi, hỏi:

- Nương nương, hôm nay người muốn búi kiểu tóc nào ạ?

Thục phi vẫn vuốt ve vòng tay phỉ thúy như trước, lười nhác đáp:

- Kiểu nào đơn giản thôi.

Hoàng Ly nhẹ giọng nâng một tiếng, nhanh nhẹn búi một kiểu tóc đơn giản, chỉ cài một cây trâm hình hoa hải đường. Tổ Ngưng lấy ra từ trong tủ một bộ y phục màu lam nhạt đơn giản thanh nhã, Tổ Ngưng tuy không hầu hạ Thục phi từ nhỏ, nhưng cũng đã theo nàng năm năm, tương đối hiểu ý chủ tử, chủ tử đã muốn trang điểm đơn giản, thì đương nhiên trang phục cũng chỉ cần đơn giản thanh nhã.

Lưu Lạc Bình mặc y phục trang điểm xong xuôi, liền cong lên khoe môi, hơi nhếch mày nhìn ra ngoài. Đến giờ xem kịch vui rồi.

7. Chương 7

Lệ quý nhân biết rõ hôm nay mình là người bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, không những là người đầu tiên được thị tẩm trong đám phi tần mới nhập cung, mà còn được thăng phân vị, lại thăng nhiều như thế, quan trọng là nhà ngoại của nàng gia thế thấp kém, liền trở thành cái gai trong mắt chúng phi tần, lại có vẻ giống với quả hồng mềm dễ nắm bóp.

Lệ quý nhân thức dậy có điểm chán nản, đêm qua hầu hạ Hoàng thượng, ngủ không đủ giấc, sáng nay thức dậy vô cùng mệt mỏi. Lệ quý nhân nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, vươn tay vỗ vỗ vài cái, xốc lên tinh thần, nàng ta biết, nàng vừa ra khỏi Lệ Y điện liền phải đối mặt với mũi dao của các phi tần, nếu nàng không mạnh mẽ, liền bị các nàng ức hiếp đến không ra hình ra dáng.

Lệ quý nhân biết hôm nay các phi tần sẽ thừa dịp để chính nàng, nên mọi sự hết sức cẩn thận, nhưng cung quy nàng cũng không hiểu rõ, tất cả đều nhờ đến hai đại nha hoàn bên cạnh, nhưng hai đại nha hoàn này đều không phải tâm phúc của nàng, cũng không biết là người của ai gài vào, nàng ta cũng có tâm đề phòng. Lệ quý nhân vì muốn tránh bị bắt bẻ, đã cố gắng đến đại điện từ sớm, sớm hơn rất nhiều so với ngày hôm qua, không ngờ nàng ta vừa bước chân vào cửa đã thấy mọi người đến đông đủ, Lưu Thục phi và Trần phi cũng đã ngồi trên ghế, chỉ còn thiếu mỗi Hoàng hậu trên chủ vị, nàng ta vừa đi vào, lập tức trở thành tâm điểm.

Lệ quý nhân trong lòng có điểm lo lắng, lần lượt hành lễ với những phi tần có phân vị cao hơn mình, các phi tần địa vị cao hơn không ít lời châm chọc, chỉ có hai lão nhân là Lưu Thục phi và Trần phi là cho nàng ta qua cửa dễ dàng, còn hành lễ với những người khác, đều không thiếu lời chọc ngoáy khinh thường. Nhưng cũng may, các nàng nói một hồi sẽ cho nàng ta đứng dậy ngay, nàng ta bị dày vò ngày hôm qua, quả thực đứng lâu không nổi.

Đến lúc hành lễ với Trương tiếp dư, Lệ quý nhân nhìn rõ thấy tia sáng lóe lên trong mắt nàng ta, trong lòng thầm kêu lớn một tiếng không ổn, nhưng tia sáng này lóe lên, rồi chỉ dừng lại như vậy. Lệ quý nhân thầm thở phào. Mà Trương tiếp dư thấy Lệ quý nhân nhẹ nhõm, lại nâng môi cười khê, nàng ta cũng không tốt bụng như vậy, chính là nàng ta đủ thông minh, hậu cung này còn ít nữ nhân sao, không thiếu những nữ nhân điều ngoa không kiên nhẫn, nàng ta không cần ra tay, nếu cần thiết, chỉ cần vừa vịn đúng lúc châm thêm ít dầu vào lửa là được.

Lệ quý nhân hai chân đã như muốn nhũn ra, cuối cùng chỉ còn lại một vị Doan tần, thì mọi chuyện lại không dễ dàng như vậy. Doan tần là một trong số những người trước kia theo hầu Hoàng thượng từ khi Hoàng thượng còn là một Hoàng tử, từng sinh hạ một tiểu công chúa, nhưng đã chết yểu. Doan tần này không tính là kiêu ngạo, nhưng chính là vô cùng không vừa mắt những người được sủng ái hơn nàng, chỉ cần địa vị thấp hơn nàng ta, nàng ta đều lấy cố giáo huấn một trận, mà Lệ quý nhân, đương nhiên cũng không nằm trong vòng ngoại lệ.

Lệ quý nhân hành lễ với Doan tần đúng lúc Doan tần đang nói chuyện với một phi tần bên cạnh, liền làm bộ không để ý, nói chuyện hồi lâu mới quay ra nhìn Lệ quý nhân, lúc này mới làm ra vẻ vừa mới nhìn thấy nàng ta thì Lệ quý nhân cũng đã đứng được một lúc rồi.

Doan tần cầm khăn tay che bên khóe môi, ánh mắt đầy bất ngờ nói:

- A, là Lệ quý nhân muội muội đây sao? Hôm nay muội muội tới thật sớm, không biết là ý gì nha?

Doan tần được biệt cường điệu chữ “sớm”. Đại ý là nói Lệ quý nhân được sủng sinh kiêu, lại muốn thị uy với người khác nên sáng hôm nay mới tới muộn. Chính là cũng không hoàn toàn tại Lệ quý nhân, mà các phi tần gần như đồng lòng đều tới sớm hơn mọi ngày, chính là tìm cơ để giày vò Lệ quý nhân này một phen.

Lệ quý nhân vẫn duy trì tư thế nửa đứng nửa quỳ, khó khăn nói:

- Là muội muội thất trách nên tới muộn.

Doan tần làm bộ đã hiểu, người không cần giải thích vẫy vẫy tay:

- Phải phải, tỷ tỷ hiểu rồi, hẳn là muội muội bận rộn tu sửa nhan sắc, còn đặc biệt mang một cái vòng ngọc đẹp để thế kia.

Dừng một chút, Đoan tần làm bộ dáng hoảng hốt nói:

- Ôi, cái vòng ngọc này, muội mới là quý nhân, phân vị làm sao được đeo nha.

Lệ quý nhân có điểm hoảng hốt nâng đầu. Vòng tay lúc này ở trong tay áo nên các phi tần khác không chú ý, giờ nghe Đoan tần nói vậy, đặc biệt liếc nhìn qua một phen, quả thật như vậy, vòng ngọc kia phải là phân vị tần mới được phép đeo, Lệ Tâm Như mới là quý nhân, đeo đồ trang sức vượt cấp như vậy là phạm vào cung quy.

Trong đại diện một mảnh khói súng, thái giám ở bên ngoài cao giọng:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Lệ quý nhân xem như được tạm thời giải thoát, Đoan tần kín đáo liếc Lệ quý nhân một cái, cười khê.

Chúng phi tần đứng dậy hành lễ thỉnh an với Hoàng hậu. Hoàng hậu luôn mang bộ dáng hiền thê mẫu mực, dịu dàng đoan trang, nhìn thấy chúng tỷ muội thì mỉm cười nhẹ nhàng, nói vài lời khách sáo liền miễn lễ. Hoàng hậu ngồi xuống chủ vị, đảo mắt liếc một vòng khắp đại diện, theo cung quy, đứng ra những lần thỉnh an như thế này, phi tần cấp bậc thấp không được phép tham gia, nếu không đại diện nào có thể chứa cho nổi, nhưng Hoàng thượng mới đăng cơ, phi tần ít ỏi, luật lệ kia vẫn chưa thực hiện. Mà Hoàng hậu, hiện tại rất vừa lòng với việc đó, chúng phi tần ấy à, tốt nhất là ra khỏi cung của mình càng nhiều càng tốt, muốn hãm hại hay gây khó dễ mới càng dễ dàng. Tựa như Lệ quý nhân kia, đang bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cũng không cần Hoàng hậu ra tay, nàng chỉ cần tiếp tục giả bộ hiền huệ là được.

Hoàng hậu từ ngoài điện tiến vào, vẫn nghe được Đoan tần gây khó dễ Lệ quý nhân, liền ôm tâm trạng xem kịch vui, nhân nhả ngồi trên chủ vị, ánh mắt hơi lóe lên. Đảo mắt, Hoàng hậu lại mỉm cười đoan trang nhã nhặn, hướng về phía Lệ quý nhân nói ra một câu như thế này:

- Hôm nay tỷ muội chúng ta vẫn là nên chúc mừng Lệ quý nhân muội muội phải không.

Trong cung còn chưa xuất hiện tiền lệ một tỷ muội nào mới được thị tẩm qua đêm liền thăng phân vị nhiều như vậy đâu. Tỷ đã sai người đem quà chúc mừng tới Lệ Y điện của muội rồi, nhưng tỷ vẫn muốn thưởng thêm.

Dừng một chút, Hoàng hậu hơi quay đầu nhìn đại nha hoàn phía sau, đại nha hoàn hiển nhiên đã có chuẩn bị trước, bưng lên một cái khay, trên đó có một đôi khuyên tai ngọc hình giọt nước, đơn giản mà thanh tao, mà đôi khuyên tai này, rất xứng với chữ “Lệ” trong tên của Lệ quý nhân, Hoàng hậu châm ngòi đốt lửa cũng rất có dụng ý. Hoàng hậu lại quay ra nhìn Lệ quý nhân, mỉm cười khê khàng:

- Tỷ tỷ vừa nhìn thấy đôi khuyên tai này, liền nghĩ ngay tới Lệ quý nhân muội muội, quả thực rất xứng với muội. Muội muội mau nhận đi.

Hoàng hậu vừa dứt lời, đại nha hoàn đã thuận lý thành chương bưng khay tới trước mặt Lệ quý nhân, duy trì trạng thái khom người, nâng cao khay. Lệ quý nhân trong lòng hốt hoảng thành một đoàn, nhưng biết Hoàng hậu trước mặt nhiều người như vậy tặng quà ỉn, không nhận là không thể nào, đành miễn cưỡng cười một tiếng, nhận lấy đôi khuyên tai bằng ngọc kia, đưa cho nha hoàn phía sau mình cất kỹ, lại hướng về phía Hoàng hậu miễn cưỡng cười lần nữa:

- Đa tạ tỷ tỷ, muội rất thích.

- Thích là tốt rồi.

Mà Thực phi ngồi bên cạnh Hoàng hậu, sóng mắt hơi chuyển, Hoàng hậu sẽ không ngang nhiên hãm hại người, hơn nữa, đôi khuyên tai bằng ngọc kia đối với Hoàng hậu cũng không có gì đáng ra, mục đích của Hoàng hậu, chỉ là muốn gợi thêm chút oán hận mà thôi. Giác quan của phụ nữ thật nhạy cảm, không chỉ riêng nàng phát hiện ra Lệ quý nhân đối với Hoàng thượng có điểm đặc biệt, mà dường như Hoàng hậu cũng lơ mơ nhận ra điều đó.

Đoan tần ở một bên thấy thời cơ thích hợp đã tới, hơi nhéo khăn tay trong tay, lại mỉm cười duyên dáng nhìn Lệ quý nhân, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh dịu dàng, lại có điểm ngây thơ thanh thuần:

- Lệ muội muội, Hoàng hậu nương nương ban thưởng khuyên tai ngọc uội, khiến tỷ thật ngưỡng mộ nha, lại rất xứng với muội, muội đeo lên chắc chắn là rất đẹp. Hơn nữa muội muội dung nhan của muội cũng đã xinh đẹp rồi, đeo lên chắc chắn càng xinh đẹp hơn nữa. Chỉ có điều...

Đoan tần thả chậm giọng nói, dường như đặc biệt nhấn mạnh ý sau:

- Chỉ có điều muội dù có muốn mình xinh đẹp hơn nữa, cũng không thể dùng vòng ngọc vượt với phẩm cấp, muội không biết cung quy hay sao?

Lệ quý nhân trong lòng rối rắm thành một đoàn, nàng ta vốn không hề biết cung quy, cũng chẳng biết theo phẩm vị nào thì được phân lệ như thế nào, thấy phân lệ đến Lệ Y điện như thế nào liền nhận. Việc kiểm tra vốn giao cho đại nha hoàn bên người, chẳng lẽ... Lệ quý nhân âm thầm nhíu mày, cũng phải, nha hoàn trong điện đều không phải người của nàng, phi tần khác gài vào vô cùng dễ dàng, nhìn tình hình này, hơn phân nửa là nàng ta bị hãm hại. Tuy vậy hiện tại nàng ta cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể cười gượng ứng phó:

- Là muội muội không đúng, không hiểu rõ cung quy, may nhờ có tỷ tỷ nhắc nhở.

Ngoài cách thừa nhận, hiện tại nàng ta không biết nên đáp lại thế nào, dù sao vật chứng sẵn có, vòng tay nàng ta vẫn còn đeo trên tay, bây giờ muốn nói như thế nào cũng không được. Các phi tần khác thấy nàng đã thừa nhận, liền bồi thêm không ít lời châm chọc đầy ẩn ý. Mà Hoàng hậu ngồi trên cao nhìn hết một màn này, vẫn không lên tiếng, đợi chúng phi tần đã mắng một hồi lâu, Hoàng hậu mới bày ra bộ dáng đoan trang nhã nhặn như trước:

- Lệ muội muội là lần đầu vi phạm, liền phạt muội muội chép lại một bản cung quy được không?

Hình phạt này đối với chúng phi tần hậu cung có thể nói là tương đối nhẹ nhàng, Đoan tần hơi cắn răng, âm thầm hậm hực, nhưng nàng ta cũng biết, tội trạng của Lệ quý nhân còn chưa đủ để bị phạt nặng hơn như cấm túc, thu thẻ bài. Chỉ có Hoàng hậu và Thục phi biết, hình phạt này, đối với Lệ quý nhân, lại xem như cực hình, Hoàng hậu là vì có nội gián, mà Thục phi, là vì biết rõ về người xuyên không.

Buổi sáng thảnh thơi an cư như vậy kết thúc. Khi Thục phi rời khỏi Chiêu Dương cung, vẫn thấy Lệ quý nhân len lén nhìn mình, xem ra còn chưa hoàn toàn từ bỏ hy vọng. Thục phi giả vờ không biết nàng nhìn lên mình, thu lại ánh mắt, một đường trở về Khương Lạc cung.

Thục phi nàng ở trong cung cũng lâu, nhân mạch không ít, so ra không hề kém Hoàng hậu, đương nhiên nàng cũng có nhân mạch trong Lệ Y điện, mà còn là nha hoàn hầu hạ ở chính phòng.

Lưu Lạc Bình nằm trên tràng kỷ, tay nâng sách, Hoàng Ly ở bên cạnh thuật lại lời nói của nha hoàn nội gián trong Lệ Y điện. Nghe thấy Hoàng Ly nói đến phản ứng của Lệ quý nhân sau khi được lâm hạnh, cũng không ngạc nhiên, chưa nói đến nàng ta có tư tưởng hiện đại, thường thì chỉ trao lần đầu tiên cho người mình yêu, nàng ta còn có ám ảnh tâm lý với lần bị Thẩm thiếu cường đoạt. Nhưng nữ nhân ấy mà, càng chống đối càng khơi gợi lên dục vọng của nam nhân, hy vọng, Hoàng thượng không vì không có được, lại nảy sinh ham muốn chiếm giữ. Như vậy, rất nguy hiểm.

Lưu Lạc Bình nghe Hoàng Ly bẩm báo xong, liền gọi một tiếng:

- Tổ Ngưng.

Tổ Ngưng ở bên cạnh đáp lời:

- Có nô tỳ, nương nương có gì sai bảo?

Lưu Lạc Bình gác sách, chậm rãi nói:

- Đi chọn lựa ít trang sức đưa tới Lệ Y điện làm quà mừng.

Tổ Ngưng hơi nhún người “vâng” một tiếng rồi rời khỏi đi làm việc được giao. Lưu Lạc Bình có hai nha hoàn Tổ Ngưng và Hoàng Ly này thật sự rất tốt, khiến nàng vô cùng hài lòng, bồi dưỡng thời gian dài, rất nhiều chuyện không cần nàng đích thân nhúng tay, nhân nhã đi không ít.

Tối hôm đó, Hoàng thượng tiếp tục điểm bài của Lệ quý nhân. Hậu cung dậy sóng.

8. Chương 8

Tin tức trong Hậu cung vĩnh viễn luôn lan truyền rất nhanh, càng đừng nói đến tin tức chẳng che chẳng giấu này. Hoàng thượng hai lần liên tiếp điểm bài của Lệ quý nhân, trước nay chưa hề có tiền lệ này, kể cả lão nhân trong Hậu cung như Hoàng hậu và Lưu Thục phi, cũng chưa từng hưởng đãi ngộ này. Hoàng thượng luôn mưa móc đồng đều, không bao giờ ở chỗ phi tần nào liên tiếp như vậy. Mà bản chất, Hoàng thượng không hề muốn cho những phi tần có nhà mẹ đẻ có thể lực có quá nhiều sủng ái.

Nhưng Lệ quý nhân, nhà mẹ đẻ không có thể lực, trong Hậu cung tứ cố vô thân, dường như lại là một đối tượng làm vừa lòng Hoàng thượng.

Đêm nay, trong Hậu cung, không biết bao nhiêu khăn tay bị vò nát, bình hoa chén sứ bị đập bể, không ít nha hoàn bị giận chó đánh mèo mà vô cớ bị chửi mắng, trừng phạt.

Lưu Lạc Bình khi nghe được tin tức này, trong lòng hơi động. Hoàng thượng chưa bao giờ phá lệ vì một nữ nhân nào, nay lại phá lệ vì Lệ quý nhân, thật đáng để lưu tâm. Lưu Lạc Bình nhếch miệng, đêm nay lại có nhiều nữ nhân ăn không ngon ngủ không yên rồi.

Hoàng thượng bốn ngày liên tiếp điểm bài của Lệ quý nhân, hoàn toàn đẩy nàng ta lên đầu sóng ngọn gió, bị toàn bộ nữ nhân hậu cung nhấm đến. Lệ quý nhân cũng biết tình cảnh này của mình, nên làm việc hết sức cẩn thận, cũng may, các phi tần còn e ngại nàng ta đang được Hoàng thượng sủng ái mà không làm ra chuyện gì quá khích, chỉ nói vài lời châm chọc khinh thường. Những lời này, Lệ quý nhân vẫn còn chịu được.

Nhưng trong lòng Lệ quý nhân lại cảm thấy không ổn, nếu nàng tiếp tục được sủng ái thì không sao, các phi tần sẽ e sợ Hoàng thượng mà tạm thời không đụng đến nàng, nhưng nếu nàng không được sủng ái nữa, chỉ sợ... Đến lúc đó chỉ sợ lời đâm chọc thì không thiếu, nhưng chỉ sợ lại bị người hãm hại, chỉ có việc đeo vòng ngọc vượt quá phẩm cấp đã khiến nàng lo sợ lắm rồi, xung quanh lại không có ai là tâm phúc của mình, càng phiền não hơn. Những trang sức các cung khác đưa đến chúc mừng nàng thăng làm quý nhân nàng đều không đụng đến, chỉ sợ trong đó lại có bẫy rập hay độc dược gì đó.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng mong Hoàng thượng tiếp tục sủng ái nàng để tiếp tục che chở nàng khỏi dao kiếm của các phi tần Hậu cung, nhưng thâm tâm nàng lại kháng cự việc thị tẩm. Mỗi lần nghe tin Hoàng thượng điểm bài của mình, nàng ta đều vô cùng lo sợ, hốt hoảng. Chờ đợi Hoàng thượng tới Lệ Y điện cũng trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, chỉ sợ mình làm ra chuyện gì phạm thượng, chọc giận thánh nhan.

Khi Hoàng thượng sủng hạnh nàng, nàng cũng vô cùng lo sợ, ngàn lần ở trong đầu cố gắng khắc chế nỗi sợ hãi, lặp đi lặp lại cố gắng thôi miên mình người trước mặt là chồng của mình, nhưng không thể nào che giấu hết sự kháng cự và sợ hãi. Dường như Hoàng thượng lại thích bộ dáng đó của nàng, còn tỏ ra vô cùng hứng thú, đôi khi còn cố ý trêu chọc nàng, nhưng bình thường còn đối xử với nàng rất dịu dàng. Thậm chí có một đêm trong bốn đêm đó, Hoàng thượng vì nàng cầu xin mà không thực sự sủng hạnh nàng, chỉ đơn thuần ôm nhau nằm ngủ.

Lệ Tâm Như cảm thấy, dường như lòng mình có chút lung lay, chỉ là chưa hoàn toàn tiếp nhận, nếu như Hoàng thượng vẫn ngày ngày đến Lệ Y điện mà không thực sự thị tẩm nàng thì thật tốt, cùng nàng bồi dưỡng tình cảm cho đến khi nàng có thể chấp nhận. Nếu như vậy, nàng còn sẵn sàng chấp nhận hiện thực phải chung chồng với nhiều người, nhưng Hoàng thượng là ai, cho dù hiện giờ có hứng thú với nàng, nhưng nhất định cũng sẽ không làm như vậy.

Lệ Tâm Như vò vò khăn tay, trong lòng rối như tơ vò.

Khương Lạc cung.

Thực phi bộ dáng vẫn bình tĩnh như thường ngày, nhàn nhã ngồi bên án viết chữ, dường như không quá để tâm tới tin tức đang bay đầy trời nháo loạn hậu cung là Lệ quý nhân bốn đêm liên đều được Hoàng thượng sủng hạnh.

Chỉ có bản thân nàng biết, nàng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Nếu như Hoàng thượng là “thực sự” bốn đêm liên sủng hạnh Lệ quý nhân, trong lòng nàng có khúc mắc, nhưng vẫn có thể bỏ qua. Nhưng người của nàng ở Lệ Y điện lại bầm báo về, có một đêm Hoàng thượng không thực sự sủng hạnh Lệ quý nhân, chỉ đơn thuần là ngủ cùng. Chỉ là ngủ cùng đơn thuần!!! Nha hoàn đó còn nhấn mạnh là tuyệt đối chỉ là đơn thuần ngủ cùng!

Bút lông trong tay Lưu Lạc Bình ngoạch một đường trên tờ giấy Tuyên Thành, lông mày hơi nhíu, bỏ tờ giấy viết hỏng qua một bên, thay một tờ giấy khác bắt đầu viết chữ. Lưu Lạc Bình từ khi ở Lưu phủ đã luôn giữ thói quen, khi nào tâm trạng bất ổn sẽ viết chữ để tĩnh tâm, nhưng hôm nay, nàng đã viết rất nhiều rồi, thậm chí tâm trạng vẫn gọn sóng như trước, không có nửa điểm thay đổi. Lưu Lạc Bình không tự chủ nắm chặt bút lông trong tay, không ngừng nhắc nhở mình bình tĩnh. Ở hậu cung này, mọi sự luôn kéo đến, chỉ có bình tĩnh mới có thể xử lý mọi chuyện. Nếu không bình tĩnh, thông minh cũng không dùng được.

Lưu Lạc Bình lại tiếp tục viết chữ, chữ nhỏ tinh tế lần lượt xuất hiện trên giấy Tuyên Thành, Hoàng Ly và Tổ Ngưng ở bên cạnh hầu hạ, nhìn chủ tử viết chữ, tuy Hoàng Ly và Tổ Ngưng đều viết chữ, nhưng nhìn nét chữ của Lưu Lạc Bình chỉ có thể nhận xét là đẹp, cũng không nhận ra có gì khác thường. Chỉ có Lưu Lạc Bình biết, nét chữ của nàng không được như thường ngày, thể hiện rõ tâm tình rối loạn.

Hoàng thượng lại để ý đến ý muốn của một nữ nhân, vì nữ nhân đó không muốn, vì nữ nhân đó cầu xin mà không sủng hạnh, lại có thể thực hiện ước muốn của một nữ nhân. Điều nàng để tâm nhất chính là Hoàng thượng lại có thể thuần túy chỉ đáp chần bồng ngủ với Lệ quý nhân. Lưu Lạc Bình không thể không thừa nhận, nàng ghen tỵ, là vô cùng ghen tỵ.

Các nữ nhân khác biết được tin tức này, có lẽ sẽ vui mừng hoan hô, thậm chí còn lượn qua Lệ Y điện một vòng chiêm chọc Lệ quý nhân không được thị tẩm thực sự, dù chỉ là một đêm. Có lẽ những nữ nhân đó còn thấy may mắn vì Hoàng thượng không sủng hạnh nàng ta.

Nhưng...

Hoàng thượng và Lưu Lạc Bình là thanh mai trúc mã, nàng không hiểu hết được hấn, nhưng ở Hậu cung này, nàng không tin có người nào biết rõ hấn hơn nàng. Ngoại trừ nàng, hấn chưa bao giờ để tâm đến ý muốn của một nữ nhân nào. À không, không thể nói như vậy, phải nói là không để tâm đến ý muốn thực sự của nữ nhân, không để tâm tới những chuyện nhỏ nhặt của nữ nhân. Còn nếu nữ nhân muốn trang sức vải vóc, Hoàng thượng có thể cho, còn cho rất nhiều. Nếu nữ nhân muốn quyền lực, Hoàng thượng có thể cho, cũng có thể không. Nhưng việc kiểm chế dục vọng của mình, chỉ thuần túy ngủ bên cạnh một nữ nhân, một là hấn rất chán ghét nữ nhân đó, hai là...

Lưu Lạc Bình nhíu mày, ánh mắt tối dần. Hai là... hấn để tâm tới nguyện vọng của nữ nhân đó. Như vậy... rất nguy hiểm.

Lưu Lạc Bình hít sâu, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, trong mắt là một mảnh bình tĩnh.

- Nương nương, Lệ quý nhân cầu kiến.

Lưu Lạc Bình dừng bút, nhíu mày, không nâng đầu lên, Hoàng Ly không thấy rõ sắc mặt của nàng, chỉ nghe thấy giọng nói của chủ tử truyền đến, vẫn bình tĩnh nhàn nhã, không có nửa điểm gọn sóng:

- Cho nàng vào đi, Tổ Ngưng, sửa soạn giúp ta.

Tổ Ngưng tiến lên vài bước, giúp Lưu Lạc Bình chỉnh trang lại y phục, trang sức, sau đó theo Lưu Lạc Bình tới chính điện. Hoàng Ly sau khi truyền lời với thái giám ở bên ngoài, liền tiến vào thu dọn lại án thư, giấy Tuyên Thành chủ tử đã viết đều được cất kỹ, Hoàng Ly nhanh chóng thu dọn bút lông, nghiền mực trên bàn. Hoàng Ly và Tổ Ngưng là hai đại nha hoàn được phép hầu hạ trong chính phòng, nghĩa là bên người Thực phi, nhận được sự tin tưởng tuyệt đối, kể cả việc thu dọn phòng, thư phòng còn có thể do nha hoàn thấp hơn làm, nhưng vẫn phải kiểm tra lại, còn phòng ngủ, là tuyệt đối không thể.

Lưu Lạc Bình đi đến chính điện, đã thấy Lệ quý nhân ngồi chờ ở đó. Lưu Lạc Bình hơi nhú mày, nàng không hiểu dụng ý của Lệ quý nhân, đột nhiên lại tới tìm nàng, chẳng lẽ vẫn còn chưa hết hy vọng, vẫn nuôi ý nghĩ rằng nàng chính là người xuyên không, mặc dù đó là sự thật.

Lưu Lạc Bình tiến vào, khuôn mặt nở nụ cười tao nhã tiêu chuẩn:

- Không biết cơn gió nào đưa Lệ muội muội tới Khương Lạc cung của tỷ tỷ vậy? Nếu có điểm nào tiếp đón không chu toàn, cứ bảo với tỷ tỷ một tiếng, tỷ tỷ không ngại.

Lệ quý nhân thấy Thục phi đã tới, vội vàng đứng dậy khỏi ghế, hành lễ thỉnh an.

Lưu Lạc Bình hơi vươn tay đặt nhẹ hai bên Lệ quý nhân, vừa làm động tác hờ dờ dậy, vừa mỉm cười nói:

- Muội muội không cần đa lễ, là chúng tỷ muội trong nhà với nhau, nghi thức cũng có thể bỏ qua một bên.

Lệ quý nhân mỉm cười nói một câu:

- Đa tạ Thục phi tỷ tỷ.

Lưu Lạc Bình ngồi xuống ghế, bấy giờ Lệ quý nhân mới ngồi xuống ghế của mình. Vừa ngồi xuống ghế, nha hoàn liền tiến lên châm trà, rót nước. Lưu Lạc Bình nâng tách trà trước mặt lên, thổi nhẹ, nhấp một ngụm, rồi mới tao nhã đặt xuống, bấy giờ mới mở lời:

- Không biết Lệ muội muội hôm nay đến đây là có chuyện gì muốn tâm sự với tỷ tỷ?

Lệ quý nhân mỉm cười, nhưng nụ cười có điểm gượng gạo, không trực tiếp nói vào chủ đề chính, vẫn còn lẩn quẩn ở mấy lời khách sáo ban đầu:

- Cũng không có chuyện gì quan trọng, chính là tới đây tâm sự với Thục phi tỷ tỷ mà thôi, không biết Thục phi tỷ tỷ có hoan nghênh muội muội không?

Lưu Lạc Bình cũng không ngại cùng nàng nói mấy lời khách sáo. Ở cổ đại, nói nhiều nhất chính là lời khách sáo, Lệ quý nhân linh hồn mới xuyên không tới đây, còn kém khả năng giả bộ của nàng một quãng xa, tuyệt đối không phải đối thủ. Nếu nàng ta chưa nói đến chủ đề chính, nàng liền bồi nàng ta, dù sao có vợ, thì người vợ cũng là Lệ quý nhân, không phải nàng. Lệ quý nhân đột nhiên đến Khương Lạc cung, nếu không phải vẫn băn khoăn chuyện nàng có phải là người xuyên không hay không, thì chính là có chuyện muốn nhờ vả.

Lưu Lạc Bình mỉm cười đáp:

- Đâu có, Khương Lạc cung của tỷ tỷ vẫn luôn hoan nghênh muội muội mà.

Lệ quý nhân do dự, nghĩ, vẫn là bản thân nàng ta không thích hợp với kiểu vòng vo của Hậu cung, nói càng nhiều sai càng nhiều, liền nói vào chủ đề chính luôn đi. Nghĩ vậy, Lệ quý nhân nhìn Thục phi có điểm ngập ngừng. Thục phi cũng nhân nhả chờ nàng hết ngập ngừng mà nói ra ý định. Lệ quý nhân do dự, rồi lại đánh mắt nhìn người hầu hạ trong chính điện.

Lưu Lạc Bình đã quen với biểu hiện này của chúng phi tần Hậu cung, hơi liếc mắt nhìn nha hoàn thái giám trong đại điện, những người này được hầu hạ trong chính điện, cũng là người nàng tin tưởng, hơn nữa là người thông minh, thấy chủ tử ra hiệu, lập tức lui ra ngoài, Tố Ngưng ở phía sau cũng lui đi, mà nha hoàn theo hầu Lệ quý nhân cũng được nàng sai bảo ra ngoài. Trong chính điện chỉ còn hai nữ nhân đối diện với nhau.

Lệ quý nhân vẫn ngập ngừng hồi lâu, rốt cuộc cất lời.

9. Chương 9

Muội muội không giỏi nói vòng vo, xin thứ lỗi uội muội nói thẳng...Muội muội hôm nay đến đây...là muốn nương nhờ tỷ tỷ.

Vừa dứt lời, Lệ quý nhân cũng đặt lên bàn một cái hộp gỗ tinh xảo, nhìn liền biết đây xem như là phần lễ để được nương nhờ Thục phi. Thục phi hơi nhướn mày nhìn hộp gỗ trên bàn, ngón tay thon dài gõ nhịp trên mặt bàn, hỏi:

- Tỷ tỷ thật tò mò, Lệ muội muội tại sao lại muốn như vậy?

Lệ quý nhân vốn không phải là người có tâm cơ gì cho cam, nếu không muốn nói là một người hoàn toàn ngây thơ đơn thuần, được bao bọc bảo vệ hai mươi năm trong vòng tay cha mẹ, tuyệt đối là một đứa nhỏ không hiểu sự đời. Lệ quý nhân hơi cúi đầu, động tác có chút lúng túng vụng về, trong lòng đầy bối rối, giọng nói cũng có điểm gượng gạo khó khăn, hít sâu một hơi mới dám nói ra:

- Là Trần phi...

Lưu Lạc Bình nghe đến đây, không hề cảm thấy ngạc nhiên, Trần phi luôn luôn là người biết cách giả bộ, nàng ta có dung nhan dịu dàng mềm mại như nước, lại luôn luôn mỉm cười, mỗi lần mỉm cười đều là nhẹ nhàng như gió xuân, nhu mì yêu kiều, nhưng nói đến, Trần phi này, thủ đoạn không hề thua kém Hoàng hậu. Nhưng thủ đoạn thì phải dùng trong tối mới gọi là thủ đoạn, Trần phi lại dùng ngoài sáng, để Lệ quý nhân biết được.

Lưu Lạc Bình hơi nhướn mày, chính là giả bộ không hiểu:

- Trần phi muội muội và Lệ muội muội có gì khúc mắc sao? Nếu có khúc mắc, nên đến tìm Hoàng hậu nương nương, sự vụ trong cung đều do nương nương quản.

Lệ quý nhân có điểm nôn nóng, vội vàng nói:

- Không phải.

Lưu Lạc Bình hơi liếc mắt nhìn Lệ quý nhân, cái nhìn mang ý hỏi. Lệ quý nhân biết mình luống cuống, vội vàng tạ lỗi. Lệ quý nhân cố ổn định tâm trạng của mình, bấy giờ mới lên tiếng:

- Muội muội thực sự là người không có tâm cơ, chỉ hy vọng tỷ tỷ giúp muội loại bỏ đại cung nữ bên cạnh muội, đại cung nữ đó là người của Trần phi, việc lần trước muội đeo vòng ngọc vượt phẩm cấp cũng là do nàng mà ra, đại cung nữ đó còn suýt chút nữa hãm hại muội ăn phải đồ ăn tương khắc khiến mặt nổi chấm đỏ.

Thục phi vuốt ve nhẫn ngọc trên tay, cười nhạt, Lệ quý nhân quả thật là người không thích hợp ở lại trong cung, lại trực tiếp đi nhờ vả cầu cứu như vậy, Lưu Lạc Bình làm như vô ý nói:

- Những việc này, thực ra có thể nhờ Hoàng thượng. Hoàng thượng đang sủng ái muội, chỉ giải quyết một nô tỳ nhỏ nhoi mà thôi, đơn giản là một cái phất tay.

Lệ quý nhân cũng không thể nói ra thực ra nàng ta có điểm rất sợ Hoàng thượng, hơn nữa ám ảnh bị mất đi lần đầu tiên ột nam nhân xa lạ mang danh chồng mình rất lớn. Phải biết nàng xuyên không đến đây, chính là vì ở hiện đại, nàng vì không chịu được khuất nhục sau khi bị Thẩm thiếu cường đoạt đã tự vẫn. Từ đó có thể hiểu nàng bài xích như thế nào, nên Lệ quý nhân không dám nói ra. Lệ quý nhân cũng biết cung nữ trong Lệ Y điện của mình người nào cũng không phải người của nàng, đều nhận sự sai khiến của người khác. Nàng hiện tại là chính lục phẩm quý nhân, có hai cung nữ hầu hạ bên mình, nàng cũng không biết người còn lại là của người nào đứng sau, nhưng nàng ta tạm thời chỉ hy vọng loại bỏ được người rắc rối hãm hại nàng trước tiên.

Lưu Lạc Bình nhìn Lệ quý nhân, lên tiếng hỏi:

- Tại sao Lệ muội muội lại chắc chắn là Trần phi muội muội nha?

Lệ quý nhân thấy Thục phi dường như có ý định giúp đỡ, vội vàng nói:

- Là nhị đẳng cung nữ của muội nhìn thấy nàng ta vào ban đêm đi tới thiên điện Bích Vân cung.

Thục phi cười nhạt, nâng lên tách trà đặt trên bàn. Lệ quý nhân này thực sự vẫn còn rất non nớt, muốn mượn tay nàng trừ khử một cung nữ của người khác, không sợ nàng gài người của nàng vào sao? Mặc dù thực chất, cung nữ còn lại hầu hạ bên người Lệ quý nhân chính là người của nàng. Việc lần này nàng cũng

không định nhúng tay giúp đỡ, chỉ qua sự việc lần này cũng đủ để biết Lệ quý nhân nếu không có ân sủng của Hoàng đế, tuyệt đối là một quả hồng mềm dễ nắm bóp.

Lưu Lạc Bình đặt ly trà xuống bàn, hơi đẩy hộp gỗ tinh xảo về phía Lệ quý nhân, tỏ ý không nhận, chậm rãi nói:

- Lệ muội muội, chuyện trong Lệ Y điện tỷ tỷ không tiện nhúng tay xử lý, là cung nữ trong điện của muội, muội muốn làm gì cũng là do muội quyết định. Trần phi muội muội là người hiền hòa dịu dàng, chắc có hiểu lầm gì ở đây, Trần phi muội muội sẽ không làm ra chuyện như vậy. Lệ muội muội nên thu hồi phần lễ này đi thôi.

Lệ quý nhân có điểm buồn bã nhận lại hộp gỗ, sau đó cáo từ rời đi. Lưu Lạc Bình ngồi trong chính điện tĩnh tế thưởng thức tách trà trong tay, nhìn dung nhan của mình trong tách trà, cười nhạt. Lệ quý nhân này, xem ra không khó đối phó như nàng nghĩ, nhưng nếu như Hoàng thượng thật lòng để ý che chở, muốn đựng vào nàng, chính là khó khăn trùng trùng.

Tối hôm đó, Hoàng thượng tiếp tục điểm bài của Lệ quý nhân, tuyệt đối làm nên một trận sóng lớn ở Hậu cung. Hậu cung người người không ngừng oán hận, oán khí ngút trời.

Tướng mỹ nhân vò nát khăn tay trong tay, nghe nha hoàn hồi môn bẩm báo với mình tin tức Hoàng thượng lại tiếp tục đến Lệ Y điện, trong lòng không hề vui vẻ, ánh mắt sắc lạnh vô cùng, tay không tự chủ nắm chặt, khuôn mặt hài hòa trở nên dữ tợn. Lệ quý nhân này, quá nhiều lần vượt mặt nàng ta, thật đáng ghét.

Ở bên này Tướng mỹ nhân giận dữ, ở bên kia, Trương tiếp dư cũng không ngồi yên, trong điện đã vỡ mất không ít chén sứ bình hoa quý. Cung nữ thái giám cũng bị mắng mỗ một hồi, thậm chí còn có một cung nữ nhị đẳng bị nàng ta tát mạnh một bạt tai, cả khuôn mặt đều sưng đỏ. Trương tiếp dư nghiến răng ken két, thầm hận Lệ quý nhân này may mắn, gia thế nàng ta nửa điểm cũng không bằng Trương tiếp dư, mà còn là tú nữ có địa vị nhà ngoại thất nhất khi vào cung. Được thị tẩm đầu tiên không nói, lại còn đường đường chính chính chiếm cứ Hoàng thượng năm đêm liền, không để người khác được hưởng dụng. Trương tiếp dư nàng địa vị nhà ngoại hơn nàng ta cũng không chỉ một ít, để rồi xem nàng ta đắc ý được bao lâu.

Phi tần muốn ra tay, nhưng vẫn có điểm e ngại, Lệ quý nhân đang được thánh sủng, nếu động vào Lệ quý nhân, nếu làm kín kẽ thì không sao, chính là sợ để lại dấu vết, chọc giận thánh nhan. Nhưng phi tần Hậu cung cũng không cam lòng để một mình Lệ quý nhân độc chiếm Hoàng thượng lâu như vậy.

Phi tần hậu cung đang phân vân không biết có nên động thủ hay không thì tối hôm đó Hoàng thượng lại không tiếp tục tới Lệ Y điện nữa, mà bãi giá Khương Lạc cung. Tuy trong lòng chúng phi tần có điểm ghen tỵ, nhưng Thực phi là lão nhân trong cung, địa vị không tầm thường, nhân mạch cũng lớn, nhà ngoại có địa vị, còn chưa đến lượt những phi tần tôm tép như các nàng ra tay, nếu muốn động thủ, cũng chỉ có Hoàng hậu hoặc Trần phi.

Lệ quý nhân biết tin Hoàng thượng không đến Lệ Y điện nữa, không thể không thừa nhận nàng ta có điểm thở phào nhẹ nhõm, mỗi lần tiếp đón Hoàng thượng nàng đều phải phòng lo sợ, cũng có điểm phản kháng, may mắn là Hoàng thượng còn chưa tức giận, nhưng không bảo đảm sau này Hoàng thượng có vì nàng kháng cự mà tức giận hay không.

Lúc này Lệ quý nhân còn chưa nghĩ đến, giờ nàng thất sủng, sẽ phải đối mặt với thủ đoạn của nữ nhân hậu cung, mà tâm cơ của nàng, quả thật vô cùng ít ỏi.

Khương Lạc cung.

Thực phi ngồi bên cạnh Hoàng thượng dùng bữa. Ít ra nàng luôn có điểm tự hào, Hoàng thượng đến các cung khác luôn chỉ để thị tẩm, mà nếu có dùng bữa, cũng chỉ đến Khương Lạc cung của nàng. Lưu Lạc Bình nghĩ nghĩ, khi nào phải ban thưởng đầu bếp trong phòng bếp nhỏ mới được. Đầu bếp đó là đầu bếp nàng mang theo từ ngoài cung vào, gia thế trong sạch, hơn nữa nấu ăn ngon, hợp khẩu vị của Hoàng thượng, mà trùng hợp là, khẩu vị của nàng và Hoàng thượng rất giống nhau. Nhưng mà Lưu Lạc Bình càng vui vẻ hơn, bởi vì Hoàng thượng ăn thức ăn ở Khương Lạc cung, thể hiện sự tin tưởng của hắn, Hoàng thượng không dễ dàng ăn thức ăn ở cung khác, chính là không muốn bản thân bị gài bẫy, thói tình hương hay xuân dược, là thứ được vật rất phổ biến ở Hậu cung.

Hoàng thượng ăn một miếng cá Lưu Lạc Bình gấp, mở miệng hỏi:

- Nghe nói Lệ quý nhân từng đến tìm nàng.

Lưu Lạc Bình gật đầu “ừm” một tiếng, cũng không che giấu hỏi Hoàng thượng:

- Thần thiếp thật tò mò, Lệ quý nhân có tâm sự khó khăn với Hoàng thượng không?

Hoàng thượng mỉm cười thân thiết với nàng, Lưu Lạc Bình vui vẻ tiếp nhận:

- Không có. Lệ quý nhân thật là không may mắn, được nàng chỉ điểm mà không học theo.

Lưu Lạc Bình cười khê, thực ra nàng biết rõ, mọi chuyện ở Hoàng cung này, nếu Hoàng thượng muốn biết, đều không thể thoát khỏi mắt hắn, đặc biệt là nơi ở của các phi tần địa vị cao. Cuộc nói chuyện của nàng với Lệ quý nhân, chắc chắn cũng lọt vào tai Hoàng thượng.

Lưu Lạc Bình làm như vô ý nói:

- Nói thật, Lệ quý nhân là nữ nhân không có tâm cơ, thủ đoạn non kém, nếu như không có Hoàng thượng che chở, khó tránh khỏi bị hãm hại.

Nghe có vẻ giống như nàng đang nói giúp cho Lệ quý nhân, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy, nàng không có ý nói giúp, chỉ hoàn toàn tường thuật lại sự thật, nhưng nàng nói ra lời này, cũng có ý thăm dò. Thăm dò thái độ của Hoàng thượng đối với Lệ quý nhân.

Hoàng thượng ngược lại có dáng vẻ không mấy để ý đáp lại:

- Chẳng lẽ toàn bộ nữ nhân Hậu cung người nào cũng không có tâm cơ, trầm đều phải che chở hết sao? Trầm che chở một mình nàng cũng khó khăn lắm rồi.

Lưu Lạc Bình mỉm cười, hai mắt cong cong, vô cùng vui vẻ, lập tức gấp món Hoàng thượng thích vào bát hắn. Ngược lại mấy phần đề phòng rối loạn đối với Lệ quý nhân mấy ngày hôm trước đều bay đi hết. Từ lúc gả cho Hoàng thượng, thực sự hắn vẫn luôn ngấm che chở nàng, mặc dù nàng vẫn có đủ khả năng để bảo vệ mình. Lưu Lạc Bình vui vẻ, nên cũng không cố ý tránh đề tài về Lệ quý nhân, hoàn toàn tự nhiên như đang nói chuyện phiếm:

- Thần thiếp thật may mắn, dù có tâm cơ nhưng vẫn được Hoàng thượng che chở.

Nhưng quả thật nữ nhân hậu cung người nào cũng không có thủ đoạn chứ, đâu cần Hoàng thượng che chở, Lệ quý nhân thực ra là của hiếm có khó tìm nha.

Hoàng thượng đáp lời nàng:

- Không có tâm cơ trong Hậu cung thì sống được sao?

Lưu Lạc Bình hơi bĩu môi làm nũng, ý thăm dò vẫn chưa dứt:

- Hoàng thượng, tại sao thần thiếp vẫn luôn nghĩ rằng Hoàng thượng thích Lệ quý nhân nhỉ?

Dừng một chút, liền tiếp tục làm nũng:

- Hoàng thượng ca ca, đừng trách tội thần thiếp tự đoán ý thánh thượng nha.

Hoàng thượng ngược lại không che giấu với nàng, thẳng thắn thừa nhận:

- Quả thật trầm có chút hứng thú với nàng ta, nàng ta là nữ nhân duy nhất phản kháng trầm, hơn nữa cũng khác biệt với nữ nhân khác, rất có sức sống.

Lưu Lạc Bình lại cảm thấy mình không giận dữ như mấy ngày trước khi nghe những lời này, bởi vì nó đều là sự thật, nhưng ngoài mặt vẫn là tùy hứng nói:

- Hoàng thượng lại như vậy rồi, thật sự là tật xấu khó bỏ mà, khen nữ nhân khác trước mặt thần thiếp, thần thiếp sẽ ghen.

Hoàng thượng ngược lại mỉm cười hồi lâu, tiếng cười trầm thấp, lại cúi đến gần mặt nàng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái, giọng nói đầy vẻ cưng chiều:

- Chẳng phải trước kia ta có cái gì hay ho cũng đều kể cho nàng hay sao?

Khi hân vui vẻ, thường sẽ xưng “ta” mà không phải “trẫm”. Lưu Lạc Bình đột nhiên nghĩ, nếu thực sự không thể lấy được nhiều hơn, có lẽ nàng nên vừa lòng với hiện tại, hân không thích nàng, chỉ coi nàng là muối muối của hân, như vậy cũng tốt, ít ra nàng khá hơn nhiều nữ nhân hậu cung mong đợi nhiều cũng không thể đổi lấy cái nhìn thiện cảm của Hoàng thượng. Lưu Lạc Bình mỉm cười, nhưng có lẽ đến một phút giây nào đó, nàng sẽ không chấp nhận, mà muốn càng nhiều.

Đêm hôm đó, sau khi cùng Hoàng thượng trải qua một vòng hoan ái, Lưu Lạc Bình đột nhiên nghĩ, nàng thật muốn sinh cho Hoàng thượng một đứa con, chỉ tiếc là không thể, hành động còn nhanh hơn cả ý thức, lời nói không tự chủ đã ra khỏi miệng:

- Hoàng thượng ca ca, thần thiếp muốn sinh cho Hoàng thượng một đứa con, chỉ tiếc...

Hoàng thượng vuốt ve tóc nàng, giọng nói đầy dịu dàng:

- Không sao, không phải từ lúc gả cho ta, thân thể nàng luôn được thái y điều dưỡng tỉ mỉ hay sao, chẳng phải bây giờ ngày ngày nàng vẫn còn uống thuốc điều dưỡng thân thể đấy thôi. Khi nào thân thể nàng tốt, chúng ta sẽ có con.

Lưu Lạc Bình hơi nhắm mắt, cọ cọ vào lòng bàn tay hân, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, hy vọng như vậy, nhưng cũng đã năm năm, thân thể nàng, đến khi nào mới thực sự điều dưỡng tốt được đây

10. Chương 10

Sáng ngày hôm sau, buổi sáng thảnh an này thật sự là niềm mong mỏi của chúng phi tần, quả thật chúng phi tần vô cùng thích thú với lần thảnh an này, đều ôm tâm trạng xem kịch vui. Trong Hậu cung, thứ lưu thông nhanh nhất chính là tin tức, ai mà không biết ngày hôm qua Hoàng thượng ngủ ở Khương Lạc cung cơ chứ, Lệ quý nhân này xem ra thất sủng rồi. Các nàng nhin cũng đủ lâu, thật muốn ra tay chỉnh trang Lệ quý nhân một phen.

Nhưng nữ nhân Hậu cung không phải người nào cũng là người nôn nóng không có đầu óc, cũng chỉ là mới không đến Lệ Y điện có một đêm qua, nhớ đêm nay Hoàng thượng lại tiếp tục đến Lệ Y điện, Lệ quý nhân lại tiếp tục được sủng ái, thì chẳng phải các nàng trộm gà không được còn mất nắm gạo hay sao. Vì vậy, phần lớn nữ nhân hậu cung sáng hôm ấy đến Chiêu Dương cung đều ôm tâm trạng xem kịch vui, nhưng phần lớn nữ nhân ấy cũng không có ý định tham gia vào vở kịch này.

Hoàng thượng đã sớm rời khỏi Khương Lạc cung thượng triều, giờ Tổ Ngưng và Hoàng Ly đang trang điểm cho Thục phi, chuẩn bị đi thảnh an Hoàng hậu. Thục phi hơi rũ mắt, qua ngày hôm qua, nàng nghĩ, hân là bản thân nên thấy đủ, Hoàng thượng cũng chưa phải là vô cùng để tâm tới Lệ quý nhân, hân chỉ là chút hứng thú ban đầu, nếu thật như vậy, nàng sẽ tạm thời tha cho Lệ quý nhân.

Nhưng nàng không động đến Lệ quý nhân, không có nghĩa là các nữ nhân khác không động, ít ra, thảnh an ngày hôm nay, sẽ có kịch vui để xem.

Chúng phi tần hậu cung tụ họp cũng gần đông đủ, bên ngoài truyền đến tiếng thông truyền của thái giám:

- Thục phi nương nương giá lâm.

Thục phi là người có dung mạo xinh đẹp quyến rũ, lại là người bảo trì tốt nhất trong những lão nhân hậu cung, những tú nữ mới vào cung, quả thực có điểm hấp dẫn. Nói thực, nét đẹp yêu mị như của Thục phi, thực sự khiến nam nhân say mê, Thục phi lại có lợi thế là thanh mai trúc mã của Hoàng thượng, phi tần mới nạp vào cung không ít người đã đặt Thục phi lên hàng đối thủ lớn.

Lưu Lạc Bình chưa bao giờ keo kiệt việc phô bày nhan sắc của mình, dù sao nàng cũng không phải một phi tần phẩm cấp thấp, cũng chẳng cần che giấu lo sợ người ghen tỵ. Lưu Lạc Bình hôm nay không trang điểm tỉ mỉ, chỉ trang điểm nhẹ đơn giản, dù sao dung mạo nàng cũng đã đủ khiến lòng người điên đảo, mặc một

bộ y phục màu vàng nhạt, chân váy màu trắng thêu hoa, tay áo có hoa văn tinh xảo, trên đầu cài một cây trâm phi thúy, trên cổ tay đeo vòng tay phi thúy. Mắt hạnh xinh đẹp khê đảo, thấy bóng dáng Lệ quý nhân ngồi trên ghế, cười khẽ, sóng mắt hơi chuyể.

Tướng mỹ nhân ban đầu phẩm cấp cao hơn Lệ quý nhân, khi đó Lệ quý nhân còn là một tông thất phẩm tuyền thị, nay thời thế đổi khác, Lệ tuyền thị đã thăng lên thành Lệ quý nhân, còn được thánh sủng những năm ngày liên tiếp, mà Tướng mỹ nhân thì vẫn là Tướng mỹ nhân, danh hào bị Lệ quý nhân đè nặng trên đầu, mà đến nay vẫn chưa được thị tẩm, hiển nhiên là ghen tỵ vô cùng.

Tướng mỹ nhân cầm khăn tay thêu hoa trên tay, làm như lơ đãng nói:

- Lệ tỷ tỷ thật may mắn, được Hoàng thượng ân sủng, muội muội hâm mộ vô cùng, đến nay muội còn chưa được diện kiến thánh nhan đâu. Nhưng mà hiện tại chúng ta như nhau rồi, phải không Lệ quý nhân tỷ tỷ?

Câu nói này cũng quá rõ ràng rồi, trực tiếp đâm chọc người khác. Lệ quý nhân nhú mày không vui, nữ nhân Hậu cung đúng là phiền toái, cả đám nữ nhân tranh giành một nam nhân chưa nói, lại còn dùng thủ đoạn hãm hại người khác, dè dặt người khác, giẫm đạp nhau mà thăng phi vị, thật không ưa nổi.

Lệ quý nhân rõ ràng từ đầu đến cuối chẳng động chạm gì đến Tướng mỹ nhân này, vậy mà nàng ta cứ cố tình sấn lại đâm chọc, các nữ nhân khác thấy có Tướng mỹ nhân mở đầu, cũng bồi thêm mấy câu, đại ý đều là cười nhạo nàng ta bị thất sủng.

Nàng ta vất óc suy nghĩ cách đui địt đại cung nữ bên cạnh là người của Trần phi đi cũng khó khăn lắm rồi, giờ còn phải lao lực đầu óc dùng để ứng phó với những nữ nhân phiền toái này, thật là không vui vẻ. Lệ quý nhân mang dáng vẻ mệt mỏi chán nản, hơi rũ mắt đáp lại, giọng nói cũng có vẻ tùy ý vô cùng, nhưng lại đâm đúng chỗ đau của Tướng mỹ nhân:

- Hoàng thượng đương nhiên là phải thường xuyên tới nơi của các tỷ muội khác, đâu chỉ có thể chỉ ở một mình Lệ Y điện của tỷ tỷ, tỷ tỷ còn chưa có lớn gan như vậy đâu? Nhưng nếu tỷ tỷ nhớ không lầm, hình như Hoàng thượng còn chưa đến chỗ Tướng mỹ nhân đâu nhỉ?

Tướng mỹ nhân còn đang định nói thêm mấy lời châm chọc, lại bị Lệ quý nhân giẫm đúng chỗ đau, tay không khỏi nắm chặt, khăn tay trong tay hơi méo mó không ra hình ra dạng. Nàng ta hậm hực ghen ghét, nhưng không thể không thừa nhận đó là sự thật, Lệ quý nhân này cũng thật không biết điều, ngang nhiên cười nhạo nàng ta chưa được thị tẩm, bây giờ địa vị nàng ta còn chưa bằng Lệ quý nhân, nhưng cứ chờ coi, đến lúc đó xem là ai cười nhạo ai.

Tướng mỹ nhân bị Lệ quý nhân nói cho á khẩu, các phi tần thấy con tốt tiên phong là Tướng mỹ nhân đã yên lặng, ăn ý không tiếp tục nói lời cười nhạo chê bai nữa.

Lần thỉnh an này tướng chừng sóng gió với Lệ quý nhân, nhưng trôi qua cũng tương đối bình an. Nhưng các phi tần còn e dè, thực ra là chỉ sợ Lệ quý nhân mấy ngày sau lại nổi lên, tiếp tục được thị tẩm mà thôi.

Nếu mấy ngày sau Hoàng thượng đều đến cung khác thị tẩm, hiển nhiên Lệ quý nhân sẽ không an nhàn trôi qua như vậy đâu.

Đêm hôm đó, Hoàng thượng điểm bài của Trần phi, chúng phi tần hậu cung tâm trạng phức tạp, nửa hâm mộ ghen tỵ với các lão nhân trong cung, nửa lại vui mừng phấn khích, xem ra Lệ quý nhân thực sự thất sủng rồi, không phiền để các nàng ra tay chứ. Nhưng nghĩ đến hai ngày này Hoàng thượng đều sủng hạnh lão nhân trong Hậu cung, mà phi tần mới tuyển vào cung mới có một mình Lệ quý nhân được sủng hạnh, các phi tần lại tiếp tục ghen ghét không thôi.

Lệ quý nhân ấy thế mà vẫn tiếp tục bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Khi Lưu Lạc Bình đang ở trong Khương Lạc cung chuẩn bị sửa soạn đi ngủ, thì Tổ Ngưng có điểm hốt hoảng chạy vào, vẻ mặt tràn đầy bất ngờ và không tin tưởng. Lưu Lạc Bình rời mắt, trên người chỉ mặc ngoại y mỏng, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao vậy? Không cần hốt hoảng, bình tĩnh.

Tổ Ngưng thu lại vẻ mặt vừa rồi chuyển chú nhìn Lưu Lạc Bình, bẩm báo:

- Nương nương, nô tỳ nghe được tin tức, Hoàng thượng ngủ tại Lệ Y điện, sung hạnh Lệ quý nhân rồi ạ.

Lưu Lạc Bình hơi nhướn mày, cũng có chút bất ngờ “hả” một tiếng, tay vẫn không dừng động tác tháo trang sức, Hoàng Ly ở một bên vẫn chăm chú chải tóc chủ tử cho thẳng, nhưng trên mặt cũng hiện lên vẻ không tin. Lưu Lạc Bình gỡ vòng tay phỉ thúy trên tay xuống, đặt vào trong hộp trang sức, nhìn Tổ Ngưng qua gương, thần nhiên nói:

- Lệ quý nhân không giống người sẽ làm ra chuyện như vậy.

Tổ Ngưng tiến lên mấy bước, đứng phía sau Lưu Lạc Bình, thấp giọng nói:

- Việc này, chúng ta có cần nhúng tay vào không ạ?

Lưu Lạc Bình không quay đầu lại, phất phất tay:

- Không cần thiết, cứ để mọi chuyện tự nhiên thôi, ai muốn hãm hại ai cũng được, chỉ cần đừng động đến chúng ta là được.

Lưu Lạc Bình nhìn vòng tay phỉ thúy tỏa ra ánh sáng lục nhàn nhạt, mỉm cười khê, phi tần hậu cung, đã có người nôn nóng không chờ được rồi. Ngón tay thon dài của Lưu Lạc Bình lướt qua vòng tay phỉ thúy. Là Hoàng hậu... Ngón tay chuyển hướng, chuyển sang vuốt ve một cây trâm ngọc trong hộp trang sức... Hay Trần phi...?

Lưu Lạc Bình đóng hộp trang sức lại, hơi nghiêng mặt nhìn Tổ Ngưng và Hoàng Ly, bình thần nói:

- Được rồi, hai người lui đi, ta muốn nghỉ ngơi.

Lưu Lạc Bình nhìn khuôn mặt mình trong gương, khê nở nụ cười, Hoàng thượng ghét nhất chính là có người tính kế mình, cho dù đó là người Hoàng thượng có đôi chút hứng thú. Cho dù Lệ quý nhân là bị hãm hại hay thực sự làm vậy, cũng khiến trong lòng Hoàng thượng luôn tồn tại khúc mắc mà từ đó sinh ra chán ghét. Người đứng sau màn này, ra tay cũng thật độc.

Ngày hôm sau tới thỉnh an buổi sáng, trong lòng Lệ quý nhân vô cùng hỗn tạp, quả thực không hiểu gì cả, nàng ta không biết tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên động tình, rồi giày vò nàng ta cả một đêm, cảm giác chân thực hơn mấy đêm trước rất nhiều, đặc biệt là đau đớn hơn gấp nhiều lần, sáng nay thức dậy, nàng ta rời giường cũng cảm thấy khó khăn. Mà khi Hoàng thượng rời khỏi Lệ Y điện của nàng ta, vẻ mặt đặc biệt xám xịt, ánh mắt thâm trầm, rõ ràng là vô cùng khó chịu.

Lệ quý nhân cũng không biết trong lòng mình bây giờ có tâm trạng gì, nửa vui mừng vì Hoàng thượng chán ghét nàng, không sung hạnh nàng nữa, nàng liền thoát khỏi việc làm đầy ám ảnh kia. Nhưng cũng có điểm phiền muộn, không hiểu sao nàng ta lại có điểm luyến tiếc, lại có điểm hụt hẫng buồn phiền khi Hoàng thượng chán ghét nàng. Quả thật là lòng loạn như ma.

Lệ quý nhân ôm tâm trạng rối bời đến thỉnh an, vừa tiến vào liền đón nhận hàng loạt ánh mắt không biết nên biểu hiện như thế nào, có khinh thường, có cười nhạo, có ghen tỵ. Lệ quý nhân chẳng hơi sức nào mà để ý, chỉ chuyên chú hành lễ với những phi tần có phân vị cao hơn mình, Hoàng hậu còn chưa xuất hiện, nhưng Thực phi và Trần phi đều đã đến, Lệ quý nhân hôm nay đã xem như đến muộn, lại có thêm cái cớ để người ta đâm chọc.

Thực phi vẫn vĩnh viễn là bộ dáng nhàn nhã bình thản như thế, không hề làm khó dễ Lệ quý nhân, nhưng khi Lệ quý nhân hành lễ với Trần phi, trong mắt Trần phi hơi lóe lên ánh sáng. Dù sao trong việc này, người khó chịu nhất cũng chính là Trần phi, bị người khác nâng tay trên, lại còn là người trong cung của mình, tuy rằng từ trước đến nay Lệ quý nhân cũng không lên thuyền của Trần phi, mà còn từng có ý định nhờ vả Thực phi, nhưng hiển nhiên, Trần phi có cảm giác như bị chột cấn ngược một cái.

Quan trọng là Trần phi nàng lại bị người khác cười nhạo, tuy rằng ở Hậu cung này mới chỉ có Hoàng hậu và Thực phi đề đầu nàng, hai nàng ta cũng không phải người thích dùng lời nói ngoài mặt để châm chọc. Nhưng nàng ta cũng có không ít những lời cười nhạo từ những phi tần thấp cấp hơn, điều đó đối với nàng ta là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, chỉ là ở ngay đại điện, nàng ta không tiện gây khó dễ với Lệ quý nhân, nhưng ở đằng sau ngấm khó dễ, thì lại là chuyện khác.

Lệ quý nhân đang hành lễ với Đao tần, ở trong tư thế nửa đứng nửa quỳ, vô cùng khó chịu, hơn nữa thời tiết còn đặc biệt nóng, sau lưng nàng ta đã xuất hiện một tầng mồ hôi nhàn nhạt.

Đao tần vẫn là người điêu ngoa thích ngang nhiên gây khó dễ với người khác, lại mang trên mặt một vẻ mặt ngây thơ xem như không biết gì. Nàng ta cầm khăn tay che bên khóe môi, nở nụ cười vô cùng xinh đẹp:

- A, là Lệ quý nhân muội muội đây sao, muội muội đúng là làm người khác hâm mộ, tỷ tỷ còn đang đắn đo suy nghĩ, không biết bao giờ Hoàng thượng mới tới chỗ của tỷ tỷ đây.

Lệ quý nhân khó khăn nặn ra một nụ cười:

- Muội muội nào dám độc chiếm Hoàng thượng, Đao tần tỷ tỷ không cần nôn nóng, rồi sẽ đến lượt tỷ.

Lệ quý nhân vô cùng khó chịu, đêm qua bị dày vò hai chân đã muốn nhũn ra, thời tiết lại vô cùng nóng nực, mặc vào thứ y phục phiền phức này lại càng không mát mẻ, hành lễ với một số phi tần có phân vị cao hơn đã đủ mệt mỏi, nay lại gặp phải Đao tần này, Lệ quý nhân có cảm giác như mắt mình cũng chuẩn bị mờ đi mất rồi.

11. Chương 11

Đao tần lại vẫn không hề có ý định buông tha, lại tiếp tục châm chọc:

- Cũng phải, tỷ tỷ đâu được như muội, chỉ có thể yên phận chờ đợi Hoàng thượng tới ban thánh sủng. Không giống muội, Hoàng thượng không tới, liền có cách để Hoàng thượng tới nhà...

Lời này là có ý cười nhạo cả Trần phi. Trần phi vốn đã không vui vẻ, nay sắc mặt càng không tốt, khăn tay ở trong tay nàng ta đã trở nên nhàu nhĩ. Thực phi cười nhạt, lúc bấy giờ lại nói một câu không đầu không đuôi với Trần phi:

- Được nhiều hơn mắt.

Trần phi nghe xong, cảm xúc lại dịu lại, khôi phục vẻ dịu dàng nhã nhặn như trước, thản nhiên quay sang nhìn Thực phi, nở nụ cười châm chọc. Thực phi vốn là phi tử được sủng ái nhất trong những phi tử theo Hoàng thượng lâu năm, luôn luôn mang tâm trạng bàng quan theo dõi, ít chủ động tham gia sự vụ ồn ào nào của Hậu cung, chỉ có người nào không biết điều ngang nhiên chĩa mũi nhọn về phía Thực phi, Thực phi mới ra tay. Nay được Thực phi nói một câu, giúp nàng ta suy nghĩ thấu đáo lại, cũng không phải Thực phi có ý giúp đỡ hay muốn mời nàng lên cùng chiến tuyến, chỉ đơn giản là Thực phi thuận miệng nói ra. Nói thực, Trần phi có đôi chút ngưỡng mộ tính cách của Thực phi, cả đời cũng không rước ưu phiền vào người.

Nếu Thực phi quả được như lời Trần phi nói, cả đời cũng không rước ưu phiền vào người, thì Thực phi cũng đã chẳng còn là Thực phi nữa.

Lệ quý nhân nghe Đao tần nói vậy, cũng không thể phủ nhận, chuyện này là thực, mặc dù nàng ta không cố tình, phi tần cũng chỉ cần biết tối qua Hoàng thượng ở tại Lệ Y điện của nàng ta, cũng đủ gắn lên đầu nàng ta một tội danh thật to, không thể nào chối bỏ. Chỉ đành cười gượng thừa nhận:

- Muội muội không dám.

Đao tần hơi nhướng mày, có điểm chua ngoa nói:

- Làm thì cũng đã làm rồi, muội muội còn nói không dám ư?

Lệ quý nhân biết là Đao tần cố ý gây khó dễ, cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đành trầm mặc. Đao tần thấy Lệ quý nhân im lặng, lại không thích thú, cố tình bồi thêm một câu:

- Muội muội im lặng là thừa nhận đây ư? Cũng không biết Trần phi tỷ tỷ nghĩ thế nào?

Thục phi nhàn nhật nhìn mọi sự. Đoan tần này cũng thật không có đầu óc, lại lòi cả Trần phi vào, Trần phi cũng đâu phải người không có đầu óc như nàng ta. Trần phi không phụ nhận xét của Thục phi về nàng ta, thản nhiên nói, trên mặt vẫn là dịu dàng nhu mì như nước:

- Hoàng thượng muốn nghỉ tại đâu là ý của Hoàng thượng, tỷ tỷ đây làm sao quyết định được, Đoan tần muội muội hỏi như vậy, không biết là có ý gì?

Đoan tần tuy không có đầu óc, nhưng không phải hoàn toàn là kẻ ngu ngốc, liền không nhắc đến Trần phi nữa, quay ra tiếp tục làm khó dễ Lệ quý nhân. Lệ quý nhân lúc này đã mệt mỏi khó chịu đến chết, vẫn duy trì tư thế nửa đứng nửa quỳ từ nãy đến giờ, người đã có chút lung lay sắp ngã. Đoan tần cũng không có ý định thực sự để Lệ quý nhân ngã ra đây, nàng ta cũng không muốn mang tiếng xấu, liền làm bộ như lúc này mới phát hiện ra Lệ quý nhân vẫn còn hành lễ, ánh mắt đầy ngạc nhiên:

- Ôi, Lệ quý nhân muội muội, muội muội vẫn còn đang hành lễ đó sao? Không phải tỷ tỷ đã uội đứng dậy rồi sao?

Lệ quý nhân hơi mấp máy môi định phản bác, Đoan tần đã chen miệng vào, nàng ta làm sao để Lệ quý nhân phá hỏng thanh danh của nàng ta được:

- Muội muội mau đứng dậy, muội muội không để ý nghe thấy tỷ đã uội đứng dậy rồi sao, lần sau nên để ý kỹ hơn, tránh cho đứng lâu mệt mỏi, nhất là đêm qua muội còn phải hầu hạ Hoàng thượng.

Cho Lệ quý nhân miễn lễ rồi cũng không quên đâm chọc lần cuối, đúng là phong cách của Đoan tần, lại thuận tiện đổ mọi tội danh lên người Lệ quý nhân, là nàng ta không chú ý, chứ không phải Đoan tần cố ý gây khó dễ. Các phi tần ở đây đều biết, nhưng sẽ chẳng ai lên tiếng. Lệ quý nhân có chút khó nhọc quay trở về tư thế đứng bình thường, chỉ đành cắn răng nhận:

- Đa tạ tỷ tỷ chỉ điểm, là muội muội không để tâm, hy vọng tỷ tỷ thứ lỗi.

Đoan tần phẩy phẩy tay, làm một bộ dáng rộng lượng hiền lương:

- Không sao, không sao, muội muội mau về chỗ ngồi đi thôi.

Các phi tần đã rục rịch đến đông đủ, Hoàng hậu cũng đã xuất hiện. Hoàng hậu một thân y phục màu vàng ngồi trên chủ vị, mỉm cười đoan trang nhìn những phi tần phía dưới, chính là nói chuyện một hồi khách sáo. Hoàng hậu khi lướt qua Lệ quý nhân, không khỏi dừng lại đôi chút, trong lòng cười lạnh. Lệ quý nhân này, ở trong Bích Vân cung, người ngoài đều sẽ xem như nàng ta là người của Trần phi, lại ngang nhiên đi tìm Thục phi, tỏ ý muốn lên cùng thuyền, lại còn cướp một đêm thị tẩm của Trần phi, không biết nên nói nàng ta có thủ đoạn hay ngu ngốc.

Có điều, Hoàng hậu cũng biết sự thật của sự việc ngày hôm qua, trong Lệ Y điện có đốt thoi tình hương. Hoàng thượng ghét nhất là bị tính kế, để xem Lệ quý nhân này sau này làm sao đắc sủng. Hoàng hậu là người phòng trước phòng sau, nàng ta còn chưa có trưởng hoàng tử, tuyệt đối sẽ không để phi tần khác có thai, phi tần sau khi được sủng hạnh, đều bị nàng ta lên xử lý, nhưng đều là được liệu khiến cho phi tần trong vòng một năm không có thai. Người bị Hoàng hậu hạ Tuyệt dục được, hoàn toàn không thể sinh chỉ có Thục phi, nên trong Hậu cung, Thục phi là người duy nhất không dính phải những được vật kia.

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu lại có điểm nôn nóng, nàng ta cũng đã không còn trẻ, vậy mà dưới gối vẫn chưa có trưởng hoàng tử, cũng không thể tiếp tục sử dụng được vật mãi được. Đến lúc nào đó, Hoàng thượng vẫn không có con, mà thời gian đã lâu, chắc chắn người đầu tiên Hoàng thượng nghi ngờ chính là Hoàng hậu. Hoàng hậu thở dài, trong lòng nôn nóng.

Kết thúc buổi thỉnh an, Khương Lạc cung lại đón tiếp một vị khách không mời mà đến, vị khách này cũng có điểm quen thuộc, là Lệ quý nhân. Thục phi nhìn nàng ta đến, làm sao không biết trong lòng nàng ta nghĩ gì, chắc chắn là lại bàn khoản việc ngày hôm qua ở Lệ Y điện.

Lệ quý nhân ít ra đã bỏ được vẻ mặt do dự lần trước đến Khương Lạc cung, trực tiếp cùng Lưu Lạc Bình nói vào vấn đề chính:

- Muội muội hôm nay đến đây, vẫn là hy vọng có thể được Thục phi tỷ tỷ giúp đỡ.

Lưu Lạc Bình vẫn không hề muốn dây vào Lệ quý nhân. Hơn nữa chỉ cần là phi tần trong Hậu cung có lòng tìm hiểu, đều biết Thực phi nàng không thích đứng chung chiến tuyến với người khác, sẽ không hợp tác với bất cứ ai. Lệ quý nhân này xem ra quả thực là người không có tâm phúc bên mình, chút tin tức ít ỏi đó mà cũng không nắm được. Lưu Lạc Bình chẳng buồn nâng mắt, chỉ thản nhiên hỏi:

- Tại sao?

Lệ quý nhân trong lòng vô cùng nôn nóng, nhưng cố tỏ vẻ trấn định nói:

- Thực phi tỷ tỷ, ngày hôm qua là muối muối bị hãm hại, muối muối phát hiện ra hôm qua ở Lệ Y điện có đốt hương, nhưng bình thường muối muối đều không dùng tới, sai người đem tới Thái y viện kiểm tra, liền phát hiện trong đó có Thôi tình hương. Nhất định là Trần phi ra tay, cung nữ mà Trần phi gài vào chỗ muối muối còn chưa trừ bỏ.

Lưu Lạc Bình thản nhiên hỏi tiếp:

- Như vậy thì sao? Tại sao ta phải giúp Lệ quý nhân muối muối.

Lệ quý nhân á khẩu, không biết nên nói như thế nào. Lưu Lạc Bình cũng lười tiếp đón Lệ quý nhân, liền nói thẳng:

- Muối muối mới vào cung, có lẽ không biết, người trong cung đa phần đều biết Thực phi tỷ đây không thích ngồi cùng thuyền với người khác.

Ý cự tuyệt rõ ràng, người nào vẫn có ý định năn nỉ thì đúng là đồ ngốc. Hiển nhiên, Lệ quý nhân còn chưa ngốc đến vậy. Lệ quý nhân ngượng ngùng thu lại lời nói đã ở sẵn bên khóe môi, chút nữa liền nói ra khỏi miệng. Lệ quý nhân sao không nghe ra ý cự tuyệt đó, liền không nói lại đề tài đó nữa, nói ít chuyện phiếm rồi rời đi, trở về Lệ Y điện, tâm tình phức tạp.

Thực phi nhìn Lệ quý nhân rời đi, hơi rũ mi, Lệ quý nhân này cũng không phải ngu ngốc, còn nhìn ra được người nào hãm hại mình. Đáng tiếc, không đủ nhãn tâm, vẫn còn quá non kém. Người hiện đại, cho dù thế nào, đến nơi này, vẫn phải học cách sinh tồn, mà cách sinh tồn ở Hậu cung, vĩnh viễn không đi cùng với chữ bỏ qua. Cho dù bỏ qua, cũng chính là để chờ đợi thời cơ lớn hơn.

Chiều hôm đó, Hoàng thượng đến Khương Lạc cung, Hoàng thượng thi thoảng sẽ tới Khương Lạc cung vào ban ngày, chỉ là khi đó đã xử lý hết công vụ, phê duyệt hết tấu chương, nên những lần như vậy, tựa như của hiếm vậy. Lưu Lạc Bình đương nhiên rất vui mừng, Hoàng thượng và nàng ở cạnh nhau chính là thuận tụy trò chuyện, nói không ít chuyện.

Lưu Lạc Bình vừa nhìn thấy Hoàng thượng liền biết hắn có tâm sự, Lưu Lạc Bình làm sao không hiểu, chính là khó chịu vì bị người tính kế mà thôi. Lưu Lạc Bình hơi kiểm chân, xoa nhẹ mi tâm đang nhúu chặt của hắn, mỉm cười khẽ, dung nhan xinh đẹp:

- Hoàng thượng tức giận gì chứ?

Hoàng thượng day day trán, đáp:

- Nàng hiểu lắm, không cần lắm nói nàng cũng biết là chuyện gì.

Lưu Lạc Bình vô cùng thích câu nói này, nàng hiểu hắn, hắn cũng hiểu nàng, chỉ là đến bây giờ, Lưu Lạc Bình vẫn có điểm không xác định, sủng nịnh cưng chiều trong mắt hắn dành cho nàng, rốt cuộc là tình huynh muội, hay là tình yêu? Nàng mong chờ, rồi lại không dám mong chờ. Lưu Lạc Bình mỉm cười, dựa đầu vào vai hắn, cung nữ thái giám đều tự động lui ra hết, giọng nói của Lưu Lạc Bình nhẹ nhàng mềm mại, nghe vào tai Hoàng thượng, lòng hắn lại có điểm mềm đi, cũng không cảm thấy bản thân khó chịu như trước nữa:

- Vậy Hoàng thượng đừng nghĩ tới nữa.

Hoàng thượng vươn tay xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói:

- Phải, như nàng nói, không nghĩ tới nữa. Chỉ có ở bên nàng lắm mới buông lỏng nhất.

Lưu Lạc Bình mỉm cười, hai mắt cong cong:

- Còn không phải vì thần thiếp có lợi thế mười mấy năm là thanh mai trúc mã với Hoàng thượng sao?

12. Chương 12

Hắn sững nhìn nàng. Nàng cũng nhìn hắn, hai mắt chất chứa nhu tình. Lưu Lạc Bình nghiêng đầu, đầu dựa vào vai hắn, hơi cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng...thần thiếp thực sự rất muốn sinh cho Hoàng thượng một đứa bé, chỉ tiếc...

Lưu Lạc Bình nhạy cảm phát hiện ra được một cử động nhỏ của Hoàng thượng, mà cử động này, thường chỉ xuất hiện khi hắn có điểm bối rối. Cả người hắn vẫn như thường, không hề có biểu hiện khựng lại, hay trong mắt đột nhiên lướt qua tia nhìn phức tạp, nhưng động tác đột nhiên hơi co lại của ngón trở bàn tay phải kia, chỉ xuất hiện khi hắn có điều trốn tránh. Mà nàng biết được điều này, chính là nhờ mười mấy năm luôn ở bên cạnh hắn. Nhưng Lưu Lạc Bình lại có điểm mờ mịt, hắn bối rối, trốn tránh điều gì cơ chứ? Chẳng lẽ hắn có điều gì lừa nàng? Hoàng thượng chưa bao giờ lừa nàng cả, cho dù có, cũng sẽ chỉ là lừa gạt những chuyện nhỏ, chưa bao giờ khiến hắn cảm thấy bối rối hay trốn tránh, rốt cuộc, là chuyện gì? Lại khiến hắn như vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến nữ nhân Hậu cung?

Lưu Lạc Bình nhú mày, nàng không hi vọng đáp án này xuất hiện, đáp án này, thực sự là đáp án nàng không mong muốn nhất. Nhưng cho dù nàng có thắc mắc, có tò mò, thì đương nhiên nàng vẫn sẽ không hỏi ra miệng. Hắn là đế vương, có nhiều bí mật, chỉ cần hắn là đế vương, liên tục luôn sẽ có chuyện che giấu.

Hoàng thượng hơi nghiêng đầu về phía nàng, khe khẽ nói:

- Nếu nàng đã muốn có con như vậy, trăm lần phải càng cố gắng hơn nữa rồi.

Lưu Lạc Bình có điểm ngạc nhiên, nhưng cũng thuận theo hắn, chỉ là hiện tại là ban ngày, quả thật có điểm ngượng ngùng. Hoàng thượng nghỉ trưa ở Khương Lạc cung, chính là làm chuyện không hay ho, tin tức này, đương nhiên sẽ không truyền ra ngoài.

Ở Khương Lạc cung một mảnh xuân sắc, còn ở Chiêu Dương cung, lại là hơi thở âm mưu mù mịt. Hoàng hậu nghe cung nữ tâm phúc bên mình bẩm báo về sự việc thời tình hương ở Lệ Y điện, không nghĩ tới lại là Trần phi ra tay, tự tổn thất mình để đạt được mục đích, thủ đoạn này, trong Hậu cung cũng không hiếm, thậm chí có người còn không tiếc dùng đứa con mình mang thai để lôi kéo thánh sủng, giẫm đạp phi tần khác thì chuyện còn con như mất một đêm thị tẩm này có là gì đâu.

Trên khuôn mặt đoan trang của Hoàng hậu nở nụ cười nhàn nhạt. Thật phải cảm ơn Trần phi, đã giúp nàng ta ra tay với Lệ quý nhân, Lệ quý nhân này, thực sự khiến nàng không ưa nổi. Hành động kỳ quái thì không sao, rất tốt, nhưng chính là Lệ quý nhân này lại có thứ mà phi tần Hậu cung khác không có, là sức sống, là sự chân thật, thậm chí, còn là sự thánh thiện. Đó đều là những điều mà phi tần Hậu cung ghét nhất, đừng nói chi đến người đứng đầu Hậu cung là Hoàng hậu.

Hoàng hậu không hiểu sao, nhưng vừa nhìn thấy Lệ quý nhân này, đã căm ghét vô cùng, căm ghét hơn cả so với Thực phi, đối thủ một mất một còn tranh đấu bao nhiêu năm với nàng ta. Hoàng hậu nheo mắt, trong mắt một mảnh sắc lạnh, Lệ quý nhân này, không thể giữ, cho dù sau này có làm nên sóng gió gì hay không, hiện tại, cũng không thể coi thường. Nhưng ít ra, nàng ta còn đang nắm quyền chủ động, một năm này, phi tần Hậu cung tuyệt đối không thể mang thai, Lệ quý nhân cũng không ngoại lệ, còn người ở Khương Lạc cung luôn phải uống thuốc điều dưỡng kia, nàng ta không dùng đến được vật khiến nàng ta một năm không thể mang thai, mà đã diệt cỏ diệt tận gốc, hoàn toàn không phải lo lắng.

Nhưng năm sau, tuyệt đối không thể tiếp tục dùng cách này nữa, hiện tại Hoàng thượng cũng đã nghi ngờ, chứ đừng nói đến một năm sau nếu nàng ta còn tiếp tục giữ trò. Nhưng nàng ta đến bây giờ vẫn không thể có con, thực sự là vô cùng nôn nóng, trường hoàng tử tuyệt đối phải là từ trong bụng nàng mà ra, tuyệt đối không thể là người khác.

Hoàng hậu ngồi trên ghế, tay xoa xoa bụng, tại sao nàng ta vẫn còn chưa có thai cơ chứ, tuổi nàng ta cũng đã cao, nếu đợi thêm mấy năm nữa, tú nữ mới vào cung, nhan sắc nàng ta không địch lại thì thôi, nếu dưới gối cũng không có Hoàng tử, chẳng phải là nơi nơi chịu sự chèn ép của phi tần Hậu cung ư.

Hoàng hậu nhú chặt mày, âm thầm sai người đến hỏi Thái y viện, nếu như có phương thuốc nào khiến người ta mang thai thì thật tốt quá. Hôm nay là ngày mười lăm, là ngày Hoàng thượng bắt buộc phải đến Chiêu Dương cung, thật hy vọng lần này có thể mang thai.

Là ngày mười lăm, nên tối hôm đó Hoàng thượng đương nhiên đi Chiêu Dương cung. Mấy ngày hôm sau thì bắt đầu sủng hạnh các phi tần mới vào cung, nhưng không hề sủng hạnh Lệ quý nhân nữa, ngược lại nổi lên là Tưởng mỹ nhân, cũng đã ba đêm liên tục được thị tẩm. Trong Hậu cung giờ này cũng không vội tính kế Tưởng mỹ nhân, chỉ âm thầm ghen ghét, vò nát khăn tay, đập phá bình hoa chén đĩa, chửi mắng cung nữ thái giám để hả giận.

Phi tần Hậu cung luôn là như vậy, luôn luôn đứng sau đợi xem người có còn được thánh sủng hay không, nếu như đang lúc người đang được thánh sủng, phi tần Hậu cung có đầu óc đều sẽ không động đến. Nhưng thời thời khắc khắc phi tần luôn luôn nhăm nhe, chỉ cần người thất sủng, liền phải đối mặt với không ít mưu toan thủ đoạn.

Mà Lệ quý nhân, hiển nhiên hiện tại đã bị nhận định là phi tần thất sủng, phi tần Hậu cung cũng đang xoa xoa tay chuẩn bị ra tay với nàng ta rồi.

Lệ Y điện.

Lệ quý nhân lúc này lại cảm thấy vô cùng rối rắm, không hiểu sao mấy ngày hôm nay không được thấy Hoàng thượng, nàng ta lại có điểm luyến tiếc, nôn nóng muốn gặp. Quả thực không hiểu tại sao, nàng ta hiện tại chỉ lo giải quyết cảm xúc phức tạp trong lòng mình, nào có hơi đâu để ý ánh mắt của các phi tần Hậu cung khác ra sao. Càng không biết các phi tần đó giờ đang muốn giải quyết nàng ta ra sao.

Lệ quý nhân ôm tâm trạng vô cùng phức tạp ra khỏi Lệ Y điện, đi dạo trong Ngự hoa viên, chỉ tiếc, gặp người không nên gặp. Phía trước là Thục phi đang đi cùng với Tưởng mỹ nhân, Lệ quý nhân giờ muốn đi đường vòng cũng không được nữa. Đối với Thục phi, nàng ta luôn có khúc mắc, cho dù hiện tại xem như thừa nhận Thục phi không phải người xuyên không giống mình, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác thất vọng, vẫn là không muốn đối mặt. Còn Tưởng mỹ nhân, chính là thuần túy không ưa nổi, thị sủng sinh kiêu, mắt cao hơn đầu, thật đáng ghét.

Lệ quý nhân dù có không vừa lòng thế nào, muốn trốn tránh hai người này ra sao, cũng phải tiến lên một bước, nở nụ cười đoan trang nhã nhặn tiêu chuẩn, uyển chuyển nói:

- Muội muội thỉnh an Thục phi tỷ tỷ, Thục phi tỷ tỷ cát tường.

Thục phi chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lệ quý nhân, phất phất tay cho nàng ta miễn lễ, Tưởng mỹ nhân cũng hành lễ với nàng ta, nhưng trong mắt đầy trêu tức và cười nhạo. Phi tần mới được sủng và phi tần được sủng trước kia gặp nhau, hiển nhiên là sẽ không yên bình phẳng lặng gì cho cam.

Thục phi mắt lạnh nhìn, tỏ sẵn ý không tham gia, nhàn nhạt nhìn trăm hoa đua nở trong Ngự hoa viên, mở lời:

- Tỷ tỷ và Tưởng muội muội đang đi dạo Ngự hoa viên, nếu Lệ muội muội không phiền, liền tham gia đi.

Lệ quý nhân làm sao dám từ chối lời mời từ phi tần có phẩm vị cao hơn mình ngàn trượng như vậy. Mặc dù trong lòng vạn phần không muốn, ngoài mặt vẫn là nở nụ cười ngọt ngào mỹ lệ, vui vẻ đồng ý. Lệ quý nhân trong lòng âm thầm cảm thán, thật không thể tin được, mới tới cổ đại không lâu mà công phu che giấu cảm xúc, sắc mặt không đổi của nàng ta đã tăng tiến vượt bậc.

Ba người đi dạo một hồi trong Ngự hoa viên, Tưởng mỹ nhân nở nụ cười xinh đẹp, đề nghị:

- Đi dạo một hồi mọi người đều thấy mệt, chúng ta vào Lương đình nghỉ ngơi được không, Thục phi tỷ tỷ?

Thục phi gật đầu, ba người liền đến Lương đình ngồi xuống. Tưởng mỹ nhân làm như vô ý nói:

- Lệ tỷ tỷ, muội muội nghe nói tỷ tỷ có một cung nữ làm điểm tâm rất khá, không biết muội muội hôm nay có điểm phúc được hưởng không?

Hiển nhiên là Tưởng mỹ nhân này cũng là người tin tức linh thông, sự việc trước kia Lệ quý nhân dùng điểm tâm thăm dò Thục phi, ý muốn hỏi Thục phi có phải người xuyên không bị Tưởng mỹ nhân biết được. Mà nghe vào tai Tưởng mỹ nhân, dường như là Lệ quý nhân tỏ ý muốn lên thuyền của Thục phi nhưng bị từ chối. Tưởng mỹ nhân rất vui vẻ với kết quả này, nàng ta còn đang muốn ra tay với Lệ quý nhân, nếu Lệ quý nhân lên thuyền của Thục phi rồi, chẳng phải là khó cho nàng ta sao.

Lệ quý nhân thấy đề nghị của Tưởng mỹ nhân, không tiện từ chối, liền sai bảo cung nữ bên người một tiếng. Phân vị của Lệ Tâm Như mới là quý nhân, còn chưa được phép có phòng bếp nhỏ, cung nữ kia đi chính là đến Ngự thiện phòng mượn chỗ nấu ăn.

Ba người ở đây trò chuyện nói chuyện phiếm, cung nữ kia đi một lúc liền trở về, bưng theo một hộp gỗ, bên trong là điểm tâm được làm rất tinh xảo. Thục phi hơi liếc mắt nhìn, không khác mấy so với lần trước Lệ quý nhân dùng điểm tâm để hỏi ý thăm dò nàng.

Nhưng lần trước Lưu Lạc Bình có thể thản nhiên mất cũng không chớp gấp điểm tâm cho vào miệng, còn lần này thì không. Lần trước, Lệ quý nhân mới chỉ là một tuyển thị phân vị nhỏ nhoi thấp kém không đáng nhắc tới, không ai sẽ đi hãm hại nàng ta, mà nàng ta thì không có gan hãm hại Lưu Lạc Bình. Còn bây giờ thì khác, người muốn trừ bỏ Lệ quý nhân không ít, hiện tại Lệ quý nhân đang thất sủng, là thời điểm thích hợp nhất để các phi tần ghen ghét từ trước động tay động chân. Cung nữ đi làm việc kia là của Trần phi, mà ở Ngự thiện phòng có không ít người của các cung khác, không thể không lưu tâm.

Nhưng cho dù trong lòng nghi ngờ thì nghi ngờ, giả bộ thì vẫn cần phải giả bộ, Lưu Lạc Bình vẫn nâng đũa gấp một khối điểm tâm được làm tỉ mỉ tinh xảo bỏ vào bát, nhưng chưa vội ăn, thuận miệng khen mấy lời hoa mỹ. Lưu Lạc Bình thấy được mắt Tưởng mỹ nhân hơi lóe lên ánh sáng, quả nhiên, vừa ăn xong khối điểm tâm, Tưởng mỹ nhân liền cả người đỏ gục, vẻ mặt vô cùng đau đớn, ôm chặt lấy bụng. Lưu Lạc Bình vội vàng hạ đũa, đứng dậy khỏi ghế, quay mặt nhìn cung nữ của Tưởng mỹ nhân, quát:

- Còn đứng đó làm gì, mau đi truyền Thái y.

Cung nữ đó luống cuống hốt hoảng mất một lúc, mới vội vàng chạy đến Thái y viện. Mà Tưởng mỹ nhân cả người ướt đầm mồ hôi, vô cùng đau đớn, không ngừng rên rỉ. Thục phi nheo mắt, phân phó:

- Mau mau đưa Tưởng mỹ nhân về Ngọc Anh điện.

Thục phi là người ở hiện trường, đương nhiên phải đi theo. Mà nhân vật chính của sự việc lần này cũng không phải nàng, là nhằm vào Lệ quý nhân. Lệ quý nhân đi bên cạnh, vẫn một vẻ mặt mờ mịt không hiểu, hiển nhiên là còn chưa rõ sự tình mình bị hãm hại.

13. Chương 13

Thái y nhanh chóng được mời tới Ngọc Anh điện xem xét bệnh tình của Tưởng mỹ nhân, không lâu sau, bên ngoài thái giám thông truyền, Hoàng hậu và Trần phi đã đến. Còn có không ít phi tần khác nghe được tin tức mà chạy tới Ngọc Anh điện giả bộ thương xót, đau lòng, nhỏ vài giọt nước mắt nói lời quan tâm.

Thái y sau khi bắt mạch cho Tưởng mỹ nhân, liền đưa ra kết luận Tưởng mỹ nhân bị trúng độc, đem điểm tâm kia ra để khám xét thì phát hiện trong đó cũng có độc. Hơn nữa trong điểm tâm là loại kịch độc có thể giết chết người. Tưởng mỹ nhân xem như may mắn, độc tính trong cơ thể đã được khống chế, không nguy hiểm đến tính mạng. Các mũi nhọn đều chỉ về phía Lệ quý nhân, bằng chứng vật chứng rõ ràng, quả thật là không thể chối cãi. Người khác dù có biết nàng ta vô tội đi chăng nữa, cũng sẽ khai đao trên người nàng ta.

Tưởng mỹ nhân lúc này đã tỉnh dậy, ánh mắt mờ mịt hốt hoảng, tay vẫn còn đặt trên bụng, cả người tái nhợt, môi trắng bệnh, khó nhọc nâng đầu, định giả bộ hiền lương thực đức nhóm dậy hành lễ thỉnh an với

Hoàng hậu và Trần phi. Nàng ta là người bị bệnh, ai dám cho nàng ta hành lễ, Hoàng hậu tiến lên vài bước đỡ hờ bên vai nàng ta, hơi đẩy nàng ta nằm xuống giường, khuôn mặt đoan trang đầy lo lắng ân cần:

- Tưởng mỹ nhân muội muội sức khỏe suy yếu, không cần đa lễ.

Thục phi hơi nhướn mày, vốn việc Tưởng mỹ nhân trúng độc này, Tưởng mỹ nhân chỉ là một phi tần chính lục phẩm, Hoàng hậu hay Trần phi cũng không cần đích thân đến thăm. Hoàng hậu chấp chưởng Hậu cung, chỉ cần ngồi một chỗ trong Chiêu Dương cung điều tra là được. Nếu hạ cố đến đây, hơn phân nửa chính là có ý xem kịch. Mà vở kịch khiến Hoàng hậu và Trần phi hứng thú, hiển nhiên không chỉ có Lệ quý nhân là vai chính.

Thục phi trong lòng nở nụ cười lạnh, chỉ sợ lại định lôi cả nàng vào đây.

Tưởng mỹ nhân nói lời đa tạ Hoàng hậu thông cảm hiểu cho, sau đó suy yếu nằm xuống giường, cả người yếu nhược không có sức lực, nhưng vẫn gắng gượng quay ra nhìn Lệ quý nhân, hai mắt đầm nước mông lung, hoàn toàn là bộ dáng ngây thơ vô hại, giọng nói cũng mềm mại yếu ớt vô cùng:

- Lệ quý nhân tỷ tỷ, không nghĩ đến trong điểm tâm lại có kịch độc như vậy. Điểm tâm này là tỷ tỷ mang đến, nhưng muội biết Lệ tỷ tỷ là người hiền hòa dịu dàng, thiện lương ôn nhu, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy. Lệ tỷ tỷ là người rộng lượng, chắc chắn sẽ không vì ba ngày này Hoàng thượng nghỉ ở chỗ muội muội mà nổi lòng ghen tỵ, dù sao so với tỷ, muội muội còn phải cố gắng nhiều lắm.

Thục phi hơi nheo mắt, trức kịch độc suy yếu mà có hơi sức nói nhiều lời như vậy, Tưởng mỹ nhân đúng là có cơ thể khỏe mạnh vô cùng. Nghe lời nói và giọng điệu thì hoàn toàn là bệnh vực Lệ quý nhân, nhưng cũng một hơi nói ra hết những nguyên nhân sâu xa mà Lệ quý nhân muốn khai đao với nàng ta. Giả bộ cũng thật có sức, xem ra là kịch độc dùng chưa đủ độ phải không, còn hơi sức hăm hại nhiều như vậy.

Dù sao nhân chứng vật chứng vẫn chia về Lệ quý nhân. Lệ quý nhân dù không phải người thông minh cũng biết việc này đang đẩy nàng ta vào tình thế bất lợi, rõ ràng là có người hăm hại nàng ta, còn có Tưởng mỹ nhân kia, nàng ta đã không ưa ngay từ đầu, quả nhiên là không có chỗ tốt lành gì, lại nói lời hăm hại dồn đẩy nàng ta vào chỗ chết. Nhưng Lệ quý nhân không có lời nào để phản bác, điểm tâm là do người của nàng ta đưa đến, mà mấy ngày nay Hoàng thượng sủng hạnh Tưởng mỹ nhân mà không phải nàng ta cũng là thật. Giờ nói gì cũng không có ai tin, chi bằng đừng nói, nói nhiều sai nhiều, tốt nhất là không nói.

Hoàng hậu luôn luôn là người tỏ vẻ công bằng không nặng nhẹ bên nào, nhìn sang Lệ quý nhân, giọng nói có phần uy nghiêm:

- Lệ quý nhân muội muội, lời của Tưởng mỹ nhân muội muội có đúng hay không?

Lệ quý nhân vội vàng quỳ xuống, lấy bộ dáng người trong sạch không sợ chết mà ngẩng cao đầu nhìn Hoàng hậu, cung kính nói:

- Hoàng hậu nương nương, việc này không phải do tỳ thiếp làm, là có người hăm hại tỳ thiếp, tỳ thiếp không sai người hạ kịch độc vào điểm tâm.

Hoàng hậu vì muốn tỏ ra công bằng, đương nhiên sẽ không nghe lời của một phía, nheo mắt nói với Lệ quý nhân:

- Nhưng điểm tâm này đúng là của Lệ quý nhân đưa đến.

Lệ quý nhân gật đầu nói:

- Vâng, là cung nữ của tỳ thiếp đưa đến, nhưng cung nữ của tỳ thiếp đến Ngự thiện phòng làm điểm tâm, cũng không biết có ai động tay động chân hay không.

Lệ quý nhân mặc dù muốn nói cho dù có thực là cung nữ đó bỏ độc vào thức ăn thì cũng không phải do nàng ta sai khiến nhưng cho dù vậy, việc nàng ta bị phạt vẫn không thể tránh khỏi. Dù sao người người đều nghĩ, nha hoàn thì làm gì có cái gan đó, nhất định là chủ nhân ở đằng sau sai bảo nàng ta. Vì thế Lệ quý nhân liền ngậm miệng không nói ra điều đó.

Hoàng hậu sai người đưa cung nữ đi chuẩn bị điểm tâm vào, cung nữ đó quỳ trên đất, sắc mặt vô cùng hoảng loạn, bị hai ma ma giữ chặt lại. Hoàng hậu nhướn mày hỏi:

- Điểm tâm có phải do người đích thân chuẩn bị không?

Vừa nghe thấy lời nói của Hoàng hậu, cung nữ đó liền giãy nảy, cố gắng giãy thoát khỏi hai ma ma giữ chặt mình, không ngừng hướng về phía Lệ quý nhân vừa khóc vừa hô, nước mắt đầm đìa:

- Lệ quý nhân, người mau cứu nô tỳ, người mau cứu nô tỳ!!! Nô tỳ không muốn chết, chẳng phải người bảo nô tỳ chỉ cần làm theo lời của người thì nô tỳ sẽ sống sót sao, còn thưởng cho nô tỳ rất nhiều tiền! Người đừng bỏ nô tỳ, đừng bỏ nô tỳ!

Lệ quý nhân gần như trợn mắt há mồm nhìn cung nữ này, rõ ràng là vu hãm trắng trợn, nhưng nàng ta biết phản bác thế nào, người người đều biết đây là cung nữ của nàng ta, chẳng lẽ nói ra là cung nữ của cung khác gài vào thì mọi người sẽ tin sao. Lệ quý nhân trong lòng vô cùng bức dọc, tự nhiên lại bị người của mình quay lại cắn một miếng, à không, cung nữ này ngay từ đầu cũng đâu phải là người của nàng, chính là cung nữ của Trần phi mà nàng nóng lòng trừ bỏ nhưng không được. Lệ quý nhân sáng lên hai mắt, thì ra lần này không phải chỉ một mình Tưởng mỹ nhân động tay động chân, mà là có Trần phi đứng sau chỉ đạo, đúng là không thể ngờ được.

Trần phi này năm lần bảy lượt hãm hại nàng ta, thật không thể vừa mắt, nàng ta cũng chưa động gì đến Trần phi. Xem ra ở Hậu cung này, người bình thường nhất chính là Thục phi, mặc dù nàng ta không thể không thừa nhận, nàng ta không thích Thục phi cho lắm. Cũng không hẳn là không thích, chính là có khúc mắc mà thôi.

Thục phi nhàn nhã mắt lạnh nhìn toàn bộ sự việc, không khác lắm so với nàng đoán, cung nữ kia lại là cung nữ của Bích Vân cung, nhân mạch mà Trần phi cài vào Lệ Y điện, xem ra không lâu nữa liền đến phiên nàng lên sân diễn rồi.

Cung nữ kia vẫn không ngừng khóc lóc, miệng không ngừng kêu “Lệ quý nhân”, không ngừng van nài Lệ quý nhân cứu nàng ta khỏi cái chết. Lệ quý nhân không biết phản bác ra sao, nhưng vẫn hiên ngang ngẩng đầu nói:

- Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nô tỳ không hề sai khiến cung nữ này bỏ độc vào điểm tâm, là có người đứng sau sai khiến cung nữ này. Hơn nữa thái y cũng xem qua, chỉ có một đĩa điểm tâm duy nhất bị bỏ thuốc, nô tỳ làm sao chắc chắn Tưởng mỹ nhân sẽ ăn đĩa điểm tâm nào chứ.

Tưởng mỹ nhân im hơi lặng tiếng hồi lâu từ trên giường nói vọng ra:

- Tỷ tỷ, không phải trước đó muội muội cũng nói vô cùng ngưỡng mộ điểm tâm do cung nữ của tỷ tỷ làm hay sao. Chính vì vậy mới tha thiết muốn tỷ tỷ cho phép muội muội nếm thử. Nếu tỷ tỷ cũng biết muội muội thích thú như vậy, liền biết chắc chắn muội sẽ nếm hết các đĩa điểm tâm trên bàn, trước khối điểm tâm đó muội cũng đã thử ở hai đĩa khác rồi.

Đây là có ý giá họa cho Lệ quý nhân, nói Lệ quý nhân biết rõ Tưởng mỹ nhân thích ăn điểm tâm, chắc chắn sẽ thử hết tất cả các món bày ra trên bàn, nên chỉ bỏ độc vào một đĩa điểm tâm.

Hoàng hậu từ nãy đến giờ chính là mắt lạnh nhìn xem, bấy giờ quay ra hỏi Lệ quý nhân:

- Lệ quý nhân, có thật như vậy không?

Lệ quý nhân hốt hoảng nói:

- Không, tỳ thiếp không hề biết, cũng không có ý sai cung nữ kia hạ độc, xin Hoàng hậu nương nương minh xét.

Thục phi đứng bên cạnh Trần phi, thấy Trần phi nhìn Tưởng mỹ nhân, ánh mắt hơi lóe. Tưởng mỹ nhân tuy suy yếu nhưng cũng đáp lại ánh nhìn của Trần phi.

Tưởng mỹ nhân gượng dậy thân thể suy yếu, giọng nói vẫn mệt nhọc như trước, khe khẽ nói:

- Hoàng hậu nương nương, tỳ thiếp nghĩ rằng Lệ quý nhân tỷ tỷ vốn là người ôn hòa lương thiện, chắc chắn sẽ không làm ra việc như vậy. Chắc chắn là bị người khác sai khiến, nhất thời mờ mắt.

Mà người sai khiến này, ám chỉ là ai, cũng quá rõ ràng rồi. Trần phi ở bên cạnh nắm khấn tay, cười khê, nghiêng đầu nhìn Thục phi đứng bên cạnh, giọng nói mềm mại dịu dàng, khuôn mặt vẫn vô hại như trước:

- Muội muội nghe nói, dường như mấy ngày trước, Lệ quý nhân không ít lần tìm đến Thục phi tỷ tỷ thì phải.

Thục phi cười lạnh, cuối cùng cũng kéo nàng xuống nước rồi đây. Bây giờ nàng quan sát hiện trường, nắm được không ít manh mối rồi. Xem ra lần này tuy là có Trần phi nhúng tay, nhưng vẫn là để Tưởng mỹ nhân tự quyết định, mới có thể để lại nhiều lỗ hổng như thế. Ý là nói Lệ quý nhân cùng nàng có liên lạc, càng biết rõ nàng sẽ không động vào đĩa điểm tâm có độc chẳng.

Thục phi nghiêng đầu nhìn Trần phi, khẽ cười nói:

- Trần phi muội muội tin tức thật tốt, quả thật mấy ngày trước Lệ quý nhân muội muội có tìm đến ta, lần thứ nhất là muốn ta thử điểm tâm mà cung nữ của nàng mới làm, lần thứ hai chính là đến Khương Lạc cung cùng ta nói chuyện phiếm.

Hoàng hậu từ trước vẫn luôn đối nghịch với Thục phi, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hạ bệ Thục phi xuống. Hoàng hậu quay mặt nhìn Thục phi, thản nhiên hỏi:

- Thục phi, có phải do muội muội đứng đằng sau Lệ quý nhân không?

Hỏi cũng thực trực tiếp. Nhưng Hoàng hậu không mấy tin tưởng mưu kế lần này sẽ thực hiện được, lỗ hổng không ít, Hoàng hậu nhìn ra, Thục phi không phải người ngu ngốc, cũng sẽ nhìn ra.

Thục phi mỉm cười dịu dàng, đuôi mắt thu bớt sự yêu mị quyến rũ thường ngày, bình thản nói:

- Nếu Hoàng hậu tỷ tỷ tin tưởng muội muội, xin cứ giao việc này uội muội, muội muội sẽ chứng minh cho tỷ tỷ thấy.

Hoàng hậu gật đầu, nói một tiếng “Được”. Hoàng hậu như đã nói, nàng ta không tin tưởng quỷ kế nhỏ nhen này có thể qua mắt được Thục phi, Tưởng mỹ nhân này cũng quá vô dụng. Nếu đã biết sẽ không thể hãm hại được, thì Hoàng hậu cũng không cố gắng hãm hại Thục phi làm gì.

Thục phi nghiêng đầu nhìn Hoàng Ly đứng bên cạnh, thản nhiên nói:

- Đi mời Vương thái y.

Wang thái y là người của Hoàng thượng, không ở phe nào cả, hoàn toàn không bị phi tần nào mua chuộc. Thái y vừa này được mời đến là một người lạ mặt, hơn phân nửa là đã bị Tưởng mỹ nhân thu phục. Tưởng mỹ nhân quả thật là lần đầu tiên làm việc, thủ đoạn vẫn còn non kém. Trần phi đứng sau nàng ta, xem ra cũng không chỉ điểm gì, dù sao Tưởng mỹ nhân cũng chỉ là một phi tần chính lục phẩm nhỏ nhen không đáng kể.

Hoàng Ly vô cùng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mời Vương thái y đến. Thục phi mỉm cười nhã nhặn, có phần cung kính nói:

- Làm phiền Vương thái y bắt mạch xem Tưởng mỹ nhân trúng độc gì, lại so với độc dược trong điểm tâm này.

Thục phi cười lạnh trong lòng, xem có phải cùng một loại không. Tưởng mỹ nhân nhìn không phải là người dám đánh cược tính mạng mình để đạt được mục đích đâu. Hơn nữa bây giờ quan sát, nàng ta tưởng chừng như suy yếu, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô lực không cử động được như người bị trúng kịch độc. Còn một hơi nói nhiều lời như vậy, tránh không khỏi người khác nghi ngờ nha.

Wang thái y y thuật cao thâm, rất nhanh đã nghiệm ra kết quả. Thủ đoạn Hậu cung hần đã thấy nhiều, thường không xen vào, hướng Thục phi bấm bả kết quả:

- Thục phi nương nương, độc dược trong điểm tâm và độc dược Tưởng mỹ nhân trúng khác nhau, độc dược Tưởng mỹ nhân trúng tương đối nhẹ, dễ dàng hóa giải, thân thể đã ổn rồi.

Thục phi mỉm cười:

- Đa tạ Vương thái y.

Wang thái y được Hoàng Ly tiễn ra khỏi cửa, nhân tiện đưa cho Vương thái y một hồng bao.

Mà ở trong Ngọc Anh điện, từ khi Vương thái y tiến vào Tưởng mỹ nhân đã tái mặt, thái y trước là thái y đã được nàng ta mua chuộc, nhưng Vương thái y thì khác, không nghĩ đến mưu kế của nàng ta lộ tẩy nhanh như vậy. Nhìn Thục phi, trong mắt hiện lên không cam lòng. Trần phi chỉ đứng ở một bên thản nhiên nhìn, Tưởng mỹ nhân này cũng thật ngây thơ, thực sự nghĩ rằng nàng ta đã đứng trên thuyền của của Trần phi hay sao. Trần phi có thể từ bỏ một đêm thị tẩm để hãm hại Lệ quý nhân, cũng có thể đẩy Tưởng mỹ nhân đã có ý nương nhờ trên thuyền của nàng xuống. Chỉ có thể trách Tưởng mỹ nhân không biết chọn người gửi gắm.

Trần phi bày ra trận thế lần này, cũng không phải có ý định lung lay Thục phi, nàng ta giống như Hoàng hậu, ba người họ đấu chọi nhau, chỉ là quan hệ giữa Trần phi và Thục phi không gay gắt như Thục phi và Hoàng hậu. Nhưng không gay gắt không có nghĩa là sẽ không hãm hại ngáng chân nhau.

Trần phi bày ra mưu kế lần này, chỉ muốn giết hai phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhiều ngày là Lệ quý nhân và Tưởng mỹ nhân mà thôi. Tưởng mỹ nhân nhìn thì tưởng có thủ đoạn, thực chất chỉ là một tiểu cô nương còn non nớt kiêu ngạo điêu ngoa mà thôi. Còn Lệ quý nhân, chính là bộ dáng ngây ngây ngô ngô, có ngày chết còn không biết.

Hoàng hậu nhìn Tưởng mỹ nhân suy yếu nằm trên giường, cười nhạt hỏi:

- Mọi sự đã rõ, xem ra là Tưởng mỹ nhân tự làm tự chịu, nhưng cung nữ kia vẫn là người của Lệ quý nhân, đều không thoát khỏi liên quan. Tưởng mỹ nhân phạt cấm túc ba tháng, tội hãm hại phi tần, Lệ quý nhân bị phạt cấm túc một tháng, quản lý hạ nhân không nghiêm.

Thực chất, vẫn là có ý muốn nói Lệ quý nhân cũng không hoàn toàn trong sạch.

Sự việc lần này cứ như vậy kết thúc. Trần phi chính là người vui vẻ nhất.

14. Chương 14: Chương 14.

Tưởng mỹ nhân và Lệ quý nhân đều bị cấm túc, đương nhiên không thể thị tẩm, các phi tần khác liền vui sướng khi người gặp họa. Hai người này bị cấm túc, phi tần khác cũng không thể đến thăm, nhưng luôn ở bên ngoài cười nhạo không ngừng. Bỏ được hai người, các nàng liền có thêm cơ hội diện thánh, làm sao không vui mừng cho được cơ chứ.

Khương Lạc cung dường như nằm ngoài những điều này, Lưu Lạc Bình đang nằm trong lòng Hoàng thượng, hai mắt cong cong. Sự việc kia đương nhiên lọt vào tai Hoàng thượng, đêm nay hẳn ở lại Khương Lạc cung. Từ trước, Lưu Lạc Bình vẫn luôn là phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhiều nhất, không đến mức độc sủng, nhưng một tháng cũng tới Khương Lạc cung bốn năm lần, còn nhiều hơn Hoàng hậu ở Chiêu Dương cung chỉ có hai lần thị tẩm ngày mừng một và ngày mười lăm là theo quy chế bắt buộc.

Thục phi ở trong lòng Hoàng thượng hơi ngọ nguậy ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, cười khẽ hỏi:

- Hoàng thượng có nghe nói sự việc ngày hôm qua chưa?

Hoàng thượng gật đầu:

- Có nghe nói.

Lưu Lạc Bình làm như vô ý nói:

- Nếu Hoàng thượng thích Lệ quý nhân thì nên trau dồi cho nàng nha, bộ dáng quả hồng mềm này rất dễ bị người khác nắm bóp.

Hoàng thượng lại mỉm cười, giọng nói trầm thấp:

- Khi ta nói đến nàng ta thì nàng nói nàng ghen, không cho ta kể, bây giờ ta không nói, nàng lại tự đi nhắc đến là sao?

Lưu Lạc Bình bấu môi, làm nũng nói:

- Còn không phải người ta ghen tỵ mới nói như vậy sao.

Hoàng thượng nhướn mày, “hửm” một tiếng. Lưu Lạc Bình nũng nịu nói tiếp:

- Chính là thăm dò trong truyền thuyết nha.

Hoàng thượng xoa xoa đầu nàng. Lạc Nhi của hắn, vĩnh viễn như vậy, đối diện với phi tần khác làm mặt lạnh nhạt, nhưng chỉ có ở bên hắn mới để lộ ra vẻ mặt ngây ngô ngốc nghếch, lại có điểm nũng nịu như tiểu nữ tử. Lệ quý nhân kia quả thật có điểm đặc biệt, nhưng làm sao bằng được nàng cơ chứ.

Lưu Lạc Bình vui trong lòng hắn, nhanh chóng thiếp đi. Lúc đó, nàng không biết, Hoàng thượng của nàng, trong lòng tư vị hỗn tạp đến mức nào. Hoàng thượng nhìn dung nhan say ngủ của Lưu Lạc Bình trong lòng, cánh tay đặt bên eo nàng có điểm cứng nhắc. Hiện tại, nàng không biết những việc hắn làm, nàng sẽ yên ổn say ngủ trong lòng hắn. Nhưng đến khi mọi chuyện được phơi bày, tấm màn được kéo xuống, cho dù hắn đúng, nàng có còn tự nguyện đứng bên hắn nữa không?

Tư Lạc Thành càng ôm chặt nàng vào lòng, cánh tay hơi siết lại, khe thở dài. Hắn không thể không làm như vậy, tuy rằng vì nàng, nhưng cũng sẽ tổn thương nàng, mà hắn, cũng sẽ không thể toàn vẹn thoát ra.

Mấy ngày tiếp theo Hoàng thượng cũng không đến Khương Lạc cung nữa, dù sao mỹ nhân trong Hậu cung rất nhiều, nàng một tháng có tới bốn, năm lần được Hoàng thượng thị tẩm, đã được xem như phi tần được sủng ái. Chỉ có điều, tin tức mấy ngày nay nàng nghe được ở Lệ Y điện đúng là không dễ chịu. Lệ quý nhân bị cấm túc một tháng, nhưng một tháng này, Hoàng thượng vẫn đến Lệ Y điện, hơn nữa còn đến rất thường xuyên, có hôm còn sủng hạnh Lệ quý nhân. Còn thường ngày, chính là dạy Lệ quý nhân viết chữ. Phải rồi, hình phạt Hoàng hậu đưa ra chép cung quy, thời hạn là một tháng, hình như Lệ quý nhân còn chưa có hoàn thành đâu. Chữ viết của Lệ quý nhân dù sao cũng không phải là thứ đáng tự hào.

Nhưng, nàng ta chiếm Hoàng thượng. Hoàng thượng lại đích thân dạy nàng ta viết chữ. Là đích thân dạy. Lưu Lạc Bình trước kia cũng từng được Hoàng thượng dạy chữ, nhưng khi đó còn nhỏ, còn hiện tại, việc một Hoàng thượng dạy chữ cho phi tần. Là chuyện...khiến cho những phi tần khác không thể dung thứ.

Thục phi nhìn Hoàng Ly báo cáo chuyện ở Lệ Y điện, bàn tay đặt trên thành ghế nắm chặt lại, hơi nheo mắt. Lệ quý nhân này, nàng đã định bỏ qua, xem ra lại không thể bỏ qua. Người như nàng ta, vẫn là khiến Hoàng thượng lưu tâm phải không. Nếu không thể trừ bỏ sự lưu tâm này của Hoàng thượng, thì Lệ quý nhân, nàng ta, chính là người mà toàn thể phi tần nhắm tới. Mà Thục phi nàng, cũng sẽ không đứng ngoài nhìn như trước.

Ít ra, hiện tại, nàng vẫn có thể kiềm chế mà án binh bất động. Người nôn nóng bây giờ, hắn là Trần phi. Quả thực như Thục phi đoán, Trần phi là người không cam lòng nhất, nàng ta bày ra trận pháp, thiết kế để Tưởng mỹ nhân không có đầu óc kia dựng lên một màn kịch giúp nàng ta, cốt là để đẩy Lệ quý nhân vào tội danh kia. Tuy rằng nàng ta thoát được, nhưng vẫn bị phạt cấm túc một tháng, như vậy cũng rất tốt. Nhưng nàng ta bị cấm túc mà cũng không tha cho Hoàng thượng, quả là một con hồ ly tinh đáng ghét, không diệt không được.

Lần trước nàng ra tay, đặt thôi tình hương trong Lệ Y điện, cốt là để Hoàng thượng chán ghét Lệ quý nhân, những tưởng đã thành công, mấy ngày sau Hoàng thượng cũng tỏ rõ mình vô cùng chán ghét Lệ quý nhân, cũng không đặt chân vào Lệ Y điện nữa. Vậy mà quay ngoắt lại, Lệ quý nhân vừa bị cấm túc, Hoàng thượng liền quay lại thương yêu nàng ta như cũ. Lại còn có xu hướng hơn cả khi trước. Như vậy nghĩa là sao?!

Đáng hận!

Nếu như Lệ quý nhân cứ tiếp tục được sủng ái như vậy, nếu như nàng ta có thai trước, sinh hạ trưởng hoàng tử, chẳng phải là mẫu bằng tử quý, địa vị lên như điều gặp gió hay sao. Trần phi nhíu mày, vò vò khăn tay, âm thầm nghĩ cách để Lệ quý nhân không thể mang thai.

Nhưng việc này, đã có người liệu trước, là Hoàng hậu, từ sau lần đầu tiên thị tẩm, Lệ quý nhân đã bị Hoàng hậu sai người hạ được khiến Lệ quý nhân một năm không thể có thai. Phi tần nào trong cung cũng vậy, một năm này, ở Hậu cung, tuyệt đối sẽ không truyền ra tin vui nào cả. Trừ phi Hoàng hậu mang thai trước, cái thai đó lại là hoàng tử, nếu là một công chúa, cũng trở nên vô dụng.

Không chỉ Trần phi nóng lòng, Hoàng hậu cũng vội vã, Thái y bắt mạch cho nàng ta nói thân thể của nàng ta được điều dưỡng đã từ từ khôi phục. Nhưng không hiểu tại sao nàng ta vẫn không thể mang thai. Chẳng lẽ di chứng từ lần sảy thai trước nặng nề đến vậy, đến tận bây giờ nàng ta cũng chưa thể có con. Hoàng hậu nghe Thái y cung kính một bên báo cáo tình trạng thân thể mình, móng tay găm sâu vào da thịt.

Hoàng hậu nheo mắt hỏi:

- Thái y, như vậy bốn cung đến khi nào mới có thể có con.

Tô Thái y này là người của Hoàng hậu, không dám có nửa điểm lừa dối, cho dù sợ bị trừng phạt cũng phải nói lời thật tâm:

- Hoàng hậu nương nương, quả thực là di chứng lần sảy thai trước rất nặng nề, có lẽ phải điều dưỡng thêm ít lâu nữa.

Hoàng hậu nghe đến đây liền không thể kiềm chế, với cái chén bên mình, ném mạnh xuống mặt đất. Chén nước đập xuống nền đất, vỡ vụn thành nhiều mảnh. Hoàng hậu hai mắt đỏ ngầu, móng tay găm chặt vào lòng bàn tay, giọng nói đầy tức giận:

- Điều dưỡng, điều dưỡng, cũng đã điều dưỡng mấy năm rồi, sao còn không có kết quả chứ!

Tô Thái y vội vàng nhẹ giọng khuyên can:

- Hoàng hậu nương nương, việc này không thể vội, cơ thể nương nương cũng đã chậm rãi được điều dưỡng tốt. Sớm muộn cũng sẽ có được lân nhi.

Hoàng hậu nghe Tô thái y nói lời dễ nghe, cũng bớt phần nào tức giận, tay đặt lên bụng, vẻ mặt đầy mong chờ:

- Phải, sớm muộn gì bốn cung cũng sẽ hoài thai Long tự, sinh ra trưởng Hoàng tử khỏe mạnh thông minh.

Tô thái y là người trong cung, đương nhiên biết tiến biết lùi, không hề thiếu lời hay ý đẹp:

- Nô tài chúc nương nương sớm đạt thành ý nguyện.

Hoàng hậu đã hoàn toàn thu liễm hết dáng vẻ luống cuống vừa rồi, mỉm cười đoan trang nhã nhặn:

- Cũng còn phải nhờ vào tài năng của Tô thái y, hy vọng Tô thái y không làm bốn cung thất vọng.

Tô thái y cung kính cúi đầu vâng mệnh, rời khỏi Chiêu Dương cung mà sau lưng đã đổ một tầng mồ hôi lạnh. Hoàng hậu nói thế, chính là nếu hấn không làm thành sự, người Hoàng hậu đem ra khai đao đầu tiên chính là hấn đây mà. Nhưng quả thật việc hấn có thể làm cũng đã làm, thuốc điều dưỡng thân thể vẫn đều đặn đưa tới Chiêu Dương cung. Chỉ trách tổn thương từ lần sảy thai trước của Hoàng hậu quá nặng nề, sợ rằng sau này khó lòng hoài thai được nữa. Nhưng hấn làm sao dám nói như vậy, hấn vẫn còn muốn giữ lại cái mạng mình nữa.

Mà ở trong chính điện Chiêu Dương cung, Hoàng hậu vẫn chưa hết nôn nóng cùng vội vàng, tay vẫn đặt lên bụng như cũ, từ “con” này đã trở thành tâm bệnh của nàng ta. Ngày nào chưa có Hoàng tử dưới gối, thì ngày đó địa vị của nàng ta còn có thể bị lung lay, hơn nữa, Hoàng thượng đã có điểm không vừa lòng với phụ thân nàng, cũng có điểm không thích với việc gia tộc nàng hưng khí quá thịnh, quyền lực quá lớn, luôn khiến đế vương nghi ngờ.

Chỉ sợ, cho dù thân thể nàng tốt lên, Hoàng thượng cũng không cho nàng hoài thai Long tự. Hoàng hậu nhú chặt lông mày, không có thai, vậy thì nàng ta liền dồn hết tâm sức vào việc xử lý đám nữ nhân Hậu cung vậy.

15. Chương 15

Thục phi ở trong Khương Lạc cung đang có điểm vui mừng xen lẫn chờ mong, sinh thần của nàng đã sắp đến rồi, tuy rằng chỉ có Hoàng hậu mới được phép tổ chức tiệc sinh thần. Thục phi như nàng còn chưa

đến lượt, nhưng cũng đủ để nàng vui vẻ. Sinh thần của nàng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ nghỉ lại Khương Lạc cung, hơn nữa, nàng cũng rất chờ mong đại lễ của hân. Còn có đại lễ của những nữ nhân khác gửi đến Khương Lạc cung của nàng, nàng liền mất lạnh xem nhẹ đi.

Lưu Lạc Bình ôm tâm trạng như vậy, vô cùng chờ mong tiệc sinh thần sắp tới của mình. Từ sáng các cung đã đưa tới không ít quà tặng, đều là y phục trang sức linh tinh, không có thứ gì đáng nói, hơn nữa những đồ này Lưu Lạc Bình đều không dùng đến, đều để cho Tần ma ma ghi chép tổng hợp lại rồi cất toàn bộ vào kho phòng. Ai biết các nàng có bỏ thứ gì không sạch sẽ vào trong quà tặng hay không, đồ của nữ nhân Hậu cung đưa tới, vĩnh viễn không an toàn.

Hoàng thượng đương nhiên nhớ hôm nay là sinh nhật của Thục phi, hân cũng đã nhớ ngày này từ lâu lắm rồi, liền đặc biệt cố gắng nhanh chóng giải quyết công vụ, sớm tới Khương Lạc cung.

Hoàng thượng dồn hết tâm ý phê duyệt tấu chương, rất nhanh đến buổi chiều đã hoàn tất, liền lập tức tới Khương Lạc cung. Thục ra hân đã trù tính ngày này từ trước, nên từ mấy ngày trước đã cố gắng thức khuya hơn mọi ngày, sớm xử lý hết tấu chương, nên hôm nay mới có thể nhanh như vậy đã hoàn thành công vụ, có thời gian tới Khương Lạc cung.

Hoàng thượng từ xa đi tới, cũng không cho người truyền lời, trực tiếp đi vào, thấy Lưu Lạc Bình đang nằm trên giường thấp đọc sách, thời tiết tương đối nóng bức, lại chỉ ở trong cung, Lưu Lạc Bình ăn mặc rất đơn giản, còn có chút mỏng manh, nàng chỉ mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm hình hoa mai. Không trang điểm, nhưng dung nhan vẫn tú lệ xinh đẹp như thường.

Lưu Lạc Bình quay lưng về phía cửa, Hoàng thượng lại không cho người truyền lời, hoàn toàn không biết Hoàng thượng đã tới. Dù sao Lưu Lạc Bình cũng ôm suy nghĩ, hân là đến tới Hoàng thượng mới tới đây dùng mì trường thọ cùng nàng, nhân tiện mừng sinh thần của nàng, hoàn toàn không nghĩ Hoàng thượng phá lệ vì nàng, dồn sức xử lý công vụ nhanh chóng để tới Khương Lạc cung.

Nghe thấy có bước chân tiến vào, Lưu Lạc Bình liền cho rằng đó là Tổ Ngưng, liền nhẹ giọng nói:

- Là Tổ Ngưng sao, lấy cho ta ít hoa quả.

Nghĩ lại Lưu Lạc Bình mới thấy có điểm không đúng, bước chân của Tổ Ngưng rất nhẹ, sao tiếng bước chân này lại có vẻ trầm ổn như nam nhân, trong đầu lướt qua một ý nghĩ kinh hãi, chẳng lẽ là Hoàng thượng. Vừa ngạc nhiên quay đầu ra, đã thấy trước mặt là một đĩa hoa quả, mà người cầm đĩa hoa quả kia chính là Hoàng thượng, trên mặt, trong mắt đầy ý cười.

Lưu Lạc Bình xấu hổ ngồi dậy, cũng quên cả thỉnh an, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ rõ vẻ rối rắm không biết nên làm thế nào. Hoàng thượng đặt đĩa hoa quả xuống bên cạnh, thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng, mỉm cười nói:

- Hôm nay là sinh nhật nàng, nàng thích gì cũng sẽ nghe nàng. Nếu nàng thích, trầm hạ cổ làm người hầu hạ nàng một ngày cũng được.

Lưu Lạc Bình thu mắt, xấu hổ rũ mi nói:

- Thần thiếp làm sao dám. Hoàng thượng đừng trêu thần thiếp.

Nghĩ lại mấy ngày trước nàng vẫn còn nghĩ tính kế xem xử lý Lệ quý nhân thế nào, phải xử lý nàng ta ra sao vì đã cướp Hoàng thượng từ tay nàng. Nhưng Hoàng thượng vẫn như cũ, vẫn sủng nàng, vẫn yêu chiều nàng như cũ, nếu như vậy, thì nàng còn đòi hỏi gì hơn nữa. Chẳng lẽ bắt hân chỉ có vẻ mặt này với một mình nàng. Lưu Lạc Bình hơi lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, hôm nay là sinh nhật nàng, liền bỏ hết mọi thứ sang một bên đi.

Lưu Lạc Bình nghĩ vậy, liền nở nụ cười đặc biệt vui vẻ, thuận thế chui vào lòng hân, đầu dựa vào ngực hân, mỉm cười khê, giọng nói đầy vẻ nũng nịu:

- Hoàng thượng nhớ hôm nay là ngày gì chứ?

Hoàng thượng cũng mỉm cười đáp lại nàng:

- Đương nhiên là nhớ. Nếu không, làm sao trầm lại đến đây sớm đến vậy, hả?

Tiếng “hả” cuối cùng này dường như mang theo rất nhiều ý vị, Lưu Lạc Bình có điểm xấu hổ rúc vào ngực hẳn, hờn dỗi nói:

- Nếu Hoàng thượng đến muộn hơn một tý, có phải sẽ không thấy mặt xấu của thần thiếp rồi không.

Hoàng thượng sủng nịnh xoa đầu nàng, khẽ đáp:

- Trẫm với nàng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, nàng có bao nhiêu tật xấu, chẳng lẽ trẫm còn chưa thấy hết ư?

Lưu Lạc Bình vui vẻ ở trong lòng hẳn ngộ nguây, không tiếp tục đề tài này nữa:

- Hoàng thượng, người cũng nhớ hôm nay là ngày gì mà. Mau tặng quà cho thần thiếp đi.

Hoàng thượng dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên trán nàng, vẫn tràn đầy sủng nịnh:

- Nàng chỉ biết có quà thôi, không cần trẫm.

Lưu Lạc Bình ngẩng phắt đầu lên, phản bác:

- Đâu có, có Hoàng thượng mới có quà, không có Hoàng thượng thì quà cũng không thấy bóng dáng. Đương nhiên là Hoàng thượng quan trọng hơn rồi.

Hoàng thượng cũng không tiếp tục trêu đùa nàng nữa, sai bảo Tiểu Lý Tử đem một hộp gỗ vào. Hộp gỗ này rất tinh xảo, hoa văn trạm trổ đặc biệt tỉ mỉ, vừa nhìn liền biết người tạo ra nó vô cùng dụng tâm. Bên trên còn khắc một chữ “Lạc” vô cùng xinh đẹp, nhìn thủ pháp khắc chữ “Lạc” này, vô cùng giống với nét chữ của Hoàng thượng. Lưu Lạc Bình vô cùng thích thú khi phát hiện ra điều này, nhưng cũng không hỏi, để trong lòng là được rồi. Nhưng hộp gỗ này hơi nhỏ, ở cổ đại đều dùng hộp gỗ tương đối lớn để đựng đồ trang sức hay những thứ khác. Còn hộp gỗ nhỏ trước mắt này, ngược lại đáng vẻ lại có phần giống với hộp đựng nhẫn ở hiện đại.

Nghĩ đến đây, Lưu Lạc Bình đầy vẻ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hẳn. Hoàng thượng ngược lại cho nàng một nụ cười dịu dàng, chậm rãi mở hộp gỗ ra, bên trong quả thực là một chiếc nhẫn. Mà chiếc nhẫn này, cùng với chiếc nhẫn mà nàng nhìn thấy trước khi xuyên không giống y hệt. Chiếc nhẫn có đính một viên ngọc đỏ lớn, sắc đỏ kia vô cùng rực rỡ xinh đẹp.

Lưu Lạc Bình vô cùng ngạc nhiên, cùng bộ dáng ngờ ngác không khác nhau lắm.

Hoàng thượng nhìn bộ dáng ngờ ngác của nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, khe khẽ nói:

- Trẫm từng thấy nàng vẽ chiếc nhẫn này, đặt trong một hộp nhỏ, trẫm liền chiếu theo nó mà làm. Trẫm không hiểu rõ việc làm ra chiếc nhẫn này, nếu không trẫm sẽ tự làm, nhưng hộp gỗ này là trẫm khắc, còn có, một phần của chiếc nhẫn này cũng có công lao của trẫm.

Hắn thả chậm giọng nói:

- Nàng có thích không?

Lưu Lạc Bình cảm giác mắt mình hơi nóng lên, giọng có vẻ nghèn nghẹn:

- Hoàng thượng, thần thiếp xem nó được không?

Hoàng thượng gật đầu, Lưu Lạc Bình cầm lên chiếc nhẫn, quả nhiên giống vô cùng, thậm chí mặt trong đó cũng khắc một chữ “Lạc”. Hắn nói có một phần của hắn, liền chắc chắn là chữ “Lạc” này rồi. Nàng cảm động, thực sự rất cảm động, không nghĩ tới hắn để ý kỹ như vậy, thời điểm đó nàng cũng đã xuyên không đến đây lâu rồi, khoảng năm mươi hai mươi ba tuổi, chính là đột nhiên nhớ tới kiếp trước, mới vẽ ra một bức họa như vậy, vẽ xong cũng không để ý, liền thuận tay ném đi đâu không rõ. Không nghĩ tới hắn lại lấy được, còn nhớ kỹ đến bây giờ, tặng nàng thứ này.

Hoàng thượng thấy nàng cảm động như vậy, trong lòng như có một dòng nước mềm mại chảy qua. Hắn sẽ không nói cho nàng, hắn khắc chữ “Lạc”, mà không phải “Bình”, là bởi vì chữ “Lạc” này, ở trong tên hắn và tên nàng đều có, nàng đeo chiếc nhẫn này, hắn luôn ở bên nàng. Cho dù đến khi đó, nàng biết được sự thật.

Lưu Lạc Bình thích thú xem chiếc nhẫn trong tay, ánh mắt mong đợi nhìn Hoàng thượng, mấp máy môi khẽ hỏi:

- Hoàng thượng, ngài đeo cho thần thiếp được không?

Hoàng thượng sững nิ่ง nhìn nàng:

- Được.

Bàn tay to lớn của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, vuốt ve những ngón tay thon dài của nàng, chậm rãi đeo chiếc nhẫn kia vào ngón tay nàng. Chiếc nhẫn ở trên làn da trắng nõn, viên ngọc đỏ tỏa ra ánh sáng dịu dàng, càng như đang vuốt ve, bao bọc làn da trắng nõn kia. Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn, đột nhiên lại có cảm giác an tâm kỳ lạ, tựa như đeo vào, Hoàng thượng sẽ luôn ở bên nàng vậy.

Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp trên tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng, nở nụ cười dịu dàng, đuôi mắt xinh đẹp hơi rung động. Lưu Lạc Bình nghĩ lại, làm nũng hỏi:

- Hoàng thượng, như vậy là Hoàng thượng đặc cách cho thần thiếp đấy ư? Lỡ có phi tần nào bắt lỗi thiếp, nói là thiếp chỉ là phi, không có tư cách đeo trang sức màu đỏ. Hử?

Hoàng thượng yêu thương xoa xoa hai má nàng, còn trịnh trọng lặp lại:

- Trẫm đích thân đặc cách cho nàng.

Cả chiều hôm đó Hoàng thượng ở Khương Lạc cung. Phi tần Hậu cung có ghen tỵ cũng không nói được gì, dù sao hôm nay cũng là sinh thần của Thục phi, Thục phi lại là lão nhân trong cung vốn đã được sủng ái từ trước. Biết được Hoàng thượng ở Khương Lạc cung, các phi tần dù muốn cũng không dám mượn cớ tặng quà mà đến Khương Lạc cung lượn lờ, liền chỉ sai hạ nhân gửi quà tới Khương Lạc cung chúc mừng, chủ yếu chính là các loại trang sức linh tinh.

Hoàng thượng tặng cũng chính là trang sức, nhưng đối với Lưu Lạc Bình, thì thứ trang sức mà Hoàng thượng tặng có phân lượng lớn hơn nhiều, không những vô cùng xinh đẹp, mà nó cũng mang ý nghĩa vô cùng lớn lao. Nó đại biểu cho việc Hoàng thượng vẫn luôn chú tâm tới nàng, vẫn luôn quan tâm tới nàng, còn để ý nàng như vậy. Nguyên nhân chủ yếu dù sao vẫn là do người tặng quà, trong lòng Thục phi, Hoàng thượng có phân lượng cao hơn những phi tần kia không chỉ một ít, đương nhiên là không đặt các nàng trong lòng.

Cả chiều hôm đó Hoàng thượng ở lại với Lưu Lạc Bình, cùng nàng trò chuyện, cùng nàng đi dạo, làm một số chuyện mà trước kia nàng rất thích làm. Hôm nay đặc biệt cao hứng, Lưu Lạc Bình còn vào bếp tự tay nấu một mâm bàn ăn lớn, đều là những món hắn thích ăn, cũng là những món nàng thích ăn, còn có thêm hai bát mì trường thọ.

Bữa tối Hoàng thượng đương nhiên cũng dùng ở Khương Lạc cung, hắn ngồi ở bên cạnh Lưu Lạc Bình, cùng nàng ăn mỹ trường thọ. Lưu Lạc Bình có cảm giác, hai người họ tựa như đôi vợ chồng bình thường, không có toan tính, không có mưu kế, không có thân phận và địa vị, không có bất cứ ngoại vật nào xen vào, chỉ thuần túy ở bên nhau, hạnh phúc giản đơn như vậy, nhưng nàng ước muốn bao lâu rồi, vẫn vĩnh viễn không đạt được.

Đêm đó cả Hoàng thượng và Lưu Lạc Bình đều đặc biệt nhiệt tình, cả hai tựa như hòa tan vào cơ thể nhau. Ngày hôm sau tỉnh dậy, Hoàng thượng còn đặc cách cho Lưu Lạc Bình không cần phải đi thỉnh an. Điều đó đối với Lưu Lạc Bình bị Hoàng thượng lấn qua lộn lại cả một đêm là một điều vô cùng vui sướng.

Dù sao bị hắn lấn đi lộn lại không biết bao nhiêu lần, sáng hôm sau nàng thức dậy thực sự rất mệt mỏi, cả người toàn vết xanh tím, eo cũng như sắp gãy. Mệt mỏi đến mức thường ngày đều thức dậy giúp Hoàng thượng sửa soạn mặc y phục lên triều cũng lười, liền ném hết cho hạ nhân, mình rúc ở trong chăn ngủ thiếp đi. Hoàng thượng trước khi rời đi còn hôn nhẹ lên trán nàng một cái.

Lưu Lạc Bình lơ mơ nhìn Hoàng thượng, nở nụ cười có điểm ngây ngô đơn thuần. Hoàng thượng rời đi còn nhẹ giọng nói:

- Ngủ đi, không cần thức dậy sớm.

Lưu Lạc Bình nhớ mình còn nhẹ giọng “Vâng” một tiếng, sau đó liền ngủ thẳng đến tận trưa.

Khi Lưu Lạc Bình tỉnh dậy, Hoàng Ly và Tổ Ngưng vô cùng ăn ý tiến vào, giúp nàng sửa soạn lại, còn đem cả bồn tắm lớn vào. Lưu Lạc Bình sửa soạn xong xuôi, chính là vừa vắn đến giờ dùng ngọc thiện, không thể trách nàng, thực sự là quá mệt mỏi mà.

16. Chương 16

Lưu Lạc Bình không nghĩ tới, từ sau sinh nhật mình qua đi, Hoàng thượng lại lạnh nhạt với mình như vậy, không phải là lạnh nhạt với một mình nàng, mà là lạnh nhạt với toàn bộ Hậu cung, để chú tâm tới một người duy nhất. Lưu Lạc Bình mím môi nhìn dung nhan của mình trong gương, nàng không có điểm nào thua kém Lệ quý nhân, còn hơn nàng ta rất nhiều, Lệ quý nhân điểm nào cũng không bằng nàng, nhưng Hoàng thượng, vẫn là thích Lệ quý nhân hơn sao?

Lưu Lạc Bình thở dài, vuốt ve dung nhan xinh đẹp trong gương, gần một tháng này Hoàng thượng rất ít khi đến Hậu cung, cho dù có đến, cũng không thực sự lâm hạnh ai, phần lớn thời gian đều ở lại Lệ Y điện, Lệ quý nhân cũng đã thoát khỏi lệnh cấm túc, giờ đây trở thành phi tần được sủng ái nhất trong Hậu cung. Hoàng thượng phần lớn thời gian đều ở Lệ Y điện, thậm chí có đôi khi còn dạy chữ, chơi cờ với Lệ quý nhân.

Có lần Hoàng thượng tới Khương Lạc cung của nàng, Lưu Lạc Bình lại sử dụng thủ pháp thăm dò như trước, làm như vô ý hỏi về Lệ quý nhân. Nàng vẫn biết để vương ghét có kẻ thăm dò mình, nhưng vì từ trước hấn vẫn chấp nhận nàng như vậy, nên nàng hoàn toàn không để ý, không nghĩ tới, khi đó Hoàng thượng lại chau mày nhìn nàng, còn nói nặng lời cảnh cáo nàng không nên đụng đến Lệ quý nhân. Trong mắt hấn cũng chậm rãi thu lại sự cưng chiều yêu thương, dần dần bị che phủ bởi một tầng lạnh nhạt.

Mỗi lần nghe Hoàng Ly báo tin tức mà nhân mạch ở Lệ Y điện thu về cho nàng, Lưu Lạc Bình đều có cảm giác ghen tỵ nồng đậm, cung nữ đó báo về, Hoàng thượng đối xử với Lệ quý nhân vô cùng tốt, nâng niu vô cùng, dịu dàng vạn phần, là nuông chiều vô tận.

Tất cả của nàng, giờ đây đã chuyển giao cho người khác, thật đáng buồn. Thực sự, rất bi ai.

Nhưng nàng sẽ không cho phép điều đó tiếp tục xảy ra. Hoàng thượng thậm chí đã cảnh cáo nàng, cảnh cáo thì sao, nếu cảnh cáo nàng, tức là càng quan tâm tới Lệ quý nhân, vậy thì nàng càng không để cho nàng ta được yên ổn, không chỉ nàng không để nàng yên ổn, toàn bộ nữ nhân Hậu cung đều sẽ không để cho nàng ta được yên ổn. Để xem cho dù Hoàng thượng bảo hộ nàng ta thế nào, cũng có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh nàng ta mà bảo hộ hay không.

Chắc chắn là không.

Càng đừng nói đến trong Lệ Y điện đều là người của cung khác gài vào, cho dù Lệ quý nhân có tâm phúc, cũng sẽ không quá một, hai người. Lưu Lạc Bình nhíu mày, chỉ cần trước khi Hoàng thượng thương tiếc Lệ quý nhân tới mức thay đổi toàn bộ nhân mạch trong Lệ Y điện thành người của Hoàng thượng, nàng ra tay, hoặc là nữ nhân Hậu cung ra tay, là đủ. Mượn dao giết người, trước giờ nữ nhân Hậu cung đều rất am hiểu.

Lệ quý nhân ư, muốn đầu với nàng sao, còn non lắm. Muốn chiếm cứ Hoàng thượng là không thể nào, vĩnh viễn không thể nào.

Không chỉ có Thực phi đang bàn tính âm mưu. Mà Hoàng hậu cũng đã bắt đầu nôn nóng, Hoàng hậu thầm thấy may mắn vì mình đã sử dụng được vật khiến cho Lệ quý nhân trong một năm này không thể mang thai. Nếu không với tần suất được sủng ái của Lệ quý nhân như vậy, sớm muộn cũng sẽ có được long tự, khi đó nếu sinh ra là trưởng hoàng tử, địa vị của nàng ta không nghi ngờ là sẽ bay lên cao.

Chưa kể, xem tình hình hiện giờ, có lẽ nàng ta không có thai, Hoàng thượng cũng sẽ tăng phân vị cho nàng ta. Hoàng hậu nhíu mày, trong lòng âm thầm tính toán.

Lệ quý nhân tiếp tục lọt vào tầm ngắm của nữ nhân trong Hậu cung.

Không lâu sau, sinh thần của Hoàng hậu đã đến, sinh nhật của Hoàng hậu cách sinh thần của Thục phi chỉ khoảng hơn một tháng, hiện tại, ngày mai đã là sinh thần của Hoàng hậu. Vì là Hoàng hậu, nên tiệc sinh thần đương nhiên được tổ chức vô cùng linh đình, mời cả những cáo mệnh phu nhân vào cung mừng Hoàng hậu.

Thực ra Hoàng hậu không hề thấy vui mừng khi tiếp đón sinh nhật lần này. Thiếu nữ trẻ không ngừng vào cung, tuổi là thứ nàng ta ghét người khác nhắc đến nhất. Hơn nữa nàng ta tuổi đã à dưới gối còn chưa có con, nếu đợi càng lâu, chỉ sợ thân thể càng khó có con. Nên tiệc sinh thần lần này, nhân vật chính lại ôm theo tâm trạng chẳng mấy vui mừng.

Nhưng làm bộ thì vẫn phải làm bộ, Hoàng hậu vẫn nở nụ cười đoan trang nhã nhặn, làm bộ mình rất vui mừng, vô cùng chờ mong tiệc sinh thần lần này.

Thục phi ở trong Khương Lạc cung đang nhìn xem những bộ trang sức trước mặt, cuối cùng liền chọn đại một bộ trang sức xinh đẹp làm bằng vàng, đem cho Tổ Ngưng gói lại, làm quà tặng Hoàng hậu mừng sinh nhật. Dù sao mấy phần đại lễ này đưa tới Chiêu Dương cung của Hoàng hậu cũng sẽ không tới được tay nàng ta, không cần quá chú tâm. Giống như nàng, Hoàng hậu chắc chắn đều bỏ những thứ quà tặng từ cung khác đến sang một bên, dù cho ở trong có kèm theo vật bấn hãm hại hay không, đều đưa cho hạ nhân xử lý, tổng hợp lại tất cả rồi đem tất cả cất vào kho phòng.

Tiệc sinh thần của Hoàng hậu được tổ chức rất lớn, mời các cáo mệnh phu nhân trong triều đến, vô cùng náo nhiệt, người ra người vào không ngớt, hạ nhân cũng đủ rối rắm vì chuẩn bị cho tiệc sinh thần lần này. Chiêu Dương cung trang hoàng vô cùng hoa lệ, Hoàng hậu vì ngày đặc biệt này, cũng trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Hoàng hậu tuy rằng không mấy vui mừng với sinh nhật lần này của nàng ta, dù sao sinh nhật tới, có nghĩa là nàng ta đã thêm một tuổi. Nàng ta đã trưởng thành, giờ câu nói thêm một tuổi đã trở thành một tầng ý nghĩa khác khác xa so với hồi nhỏ. Hồi nhỏ nghe đến là vui mừng, mà hiện tại, nghe đến lại có cảm giác hoài niệm. Hoài niệm những tháng ngày xưa cũ. Khi còn nhỏ, con người ước mong được lớn lên, khi lớn lên, lại hoài niệm cảm giác thuở còn nhỏ.

Hoàng hậu thêm một tuổi, chỉ lại càng nhận ra mình đã già, nữ nhân Hậu cung lại ngày ngày sống trong sự tính toán và mưu kế, ngày ngày mưu toan tranh sủng, suy nghĩ nhiều, lại đặc biệt già đi càng mau. Hoàng hậu thêm một tuổi, lại chỉ cảm thấy khóe mắt mình bắt đầu có nếp nhăn, đến tóc cũng đã có sợi bạc. Hoàng hậu nhìn mình trong gương, chỉ càng cảm thấy trong miệng chua xót, nàng ta không còn trẻ đẹp như ngày xưa nữa, cái thời mà nàng ta ở đầu mày cuối mắt đều là nét xinh đẹp quyến rũ tràn đầy sức sống của thiếu nữ, cái thời mà nàng ta ý chí dào dạt, hưng phấn vô cùng trong việc đạt được tình yêu của nam nhân cao cao tại thượng kia. Mà giờ, dung nhan dần phai nhạt, mà nhuệ khí năm nào cũng dần dần mờ đi, chẳng biết từ khi nào, Hoàng hậu đã có cảm giác việc mình giành được tình yêu của Hoàng thượng đã là quá xa vời.

Hoàng hậu tuy nói là bạn khuê phòng của Thục phi, nhưng tuổi tác hai người chênh lệch rất nhiều, khi Hoàng hậu xuất giá, thì Thục phi cũng chỉ còn là một thiếu nữ được bao bọc trong khuê phòng của Lưu phủ. Hoàng hậu cũng không hiểu, tại sao khi đó mình có ngạo khí như vậy, lại vừa mất một tiểu cô nương kém mình nhiều tuổi như vậy, còn cảm thấy tính cách của nàng vô cùng hợp với mình. Nàng nhỏ tuổi, nhưng có lúc tràn đầy sức sống, đúng với lứa tuổi, có lúc trò chuyện với nàng ta, lại trầm ổn điềm tĩnh, văn nhã dịu dàng, có dáng vẻ của một thiếu nữ trưởng thành.

Thục phi khi đó, kiến thức vô cùng rộng lớn, kém nàng nhiều tuổi như vậy, nhưng cách lý giải vô cùng độc đáo, khiến nàng ta vô cùng mở rộng tầm mắt, cũng vô cùng thích vị Ngũ tiểu thư ấy của Lưu phủ. Chính vì thích thú vô cùng, lại chẳng thể vừa mắt nổi những tiểu thư kẻ đồng đẳng, người thì yếu điệu mỏng manh kia, Ngô tiểu thư ngạo khí nổi danh, tài hoa bậc nhất thuở ấy lại bỏ qua hết những vị tiểu thư được đánh giá cao kia mà làm bạn với một tiểu cô nương nhỏ tuổi, còn trở thành bạn khuê phòng thân thiết.

Hoàng hậu xoa xoa lên khóe mắt mình, ngẫm nghĩ lại, khi đó hai người vô cùng thân thiết, gần như có chuyện gì cũng kể với nhau, thường xuyên bàn luận thơ văn, nói chuyện phiếm, trò chuyện chút chuyện về những điều mà tiểu nữ nhân thường thích nói, vô cùng vui vẻ. Nghĩ lại, dường như khoảng thời gian Hoàng hậu cảm thấy vui vẻ nhất, chính là khoảng thời gian làm bạn khuê phòng với Thục phi thuở còn trẻ. Khi

đó, nàng ta là nữ nhi độc nhất của Thừa tướng, số mệnh định sẵn là có mệnh quý trong cung, được dạy sẵn những mưu kế thâm độc. Nhưng ở bên Lưu Lạc Bình khi đó, nàng hoàn toàn không phải dùng đến những thứ như vậy. Chính mình thế nào, liền cứ như thế ấy.

Hai người hợp nhau vô cùng, đến lúc nàng đến tuổi cập kê, còn cùng một cô nương nhỏ tuổi hơn mình nhiều như vậy bàn luận xem phu quân tương lai của mình là người thế nào. Khi đó Lưu Lạc Bình tuy chứng chắc, nhưng vẫn là một tiểu cô nương có nét đơn thuần, ngây ngô, nghe ngóng được bao nhiêu mỹ nam kinh thành, liền lôi ra nhận xét hết một lượt, còn tính toán xem ai hợp với nàng nhất.

Nghĩ lại, thật sự vô cùng hoài niệm, thật sự tiếc nuối vô vàn. Tiếc nuối tuổi thanh xuân đã đi qua nơi cuối mắt, tiếc nuối một đoạn tình cảm trong trẻo hơn cả ánh mắt. Tiếc nuối, chính là tiếc nuối mà thôi...

Dường như khi đó, Hoàng hậu chính là người đã chấm dứt quan hệ của mình và Thục phi, đặt dấu chấm hết ngăn cách giữa mọi quan hệ đã từng rất đẹp đẽ đó.

Khi phụ thân đưa nàng vào làm con dâu Hoàng thất, nàng trở thành chính phi của Hoàng thượng khi đó chỉ còn là một Hoàng tử, vẫn luôn biết Hoàng thượng và Lưu Lạc Bình là thanh mai trúc mã, trong lòng nổi lên nồng đậm ghen tỵ, quan hệ với Lưu Lạc Bình cũng dần dần xa cách. Nàng ở nhà chồng, mà Lưu Lạc Bình ở Lưu phủ, đã khó có thể thư từ qua lại, quan hệ đã dần mờ nhạt.

Mà sau này, chính là càng không thể cứu vãn, hai người chung một chồng, không thể hòa thuận. Lúc đó, Hoàng hậu đã nuôi suy nghĩ như vậy, liền không cùng Lưu Lạc Bình hòa nhã, dần dần, tạo thành thế đối nghịch. Người người đều biết, Hoàng hậu và Thục phi là bạn khuê phòng thân thiết khi xưa, này gặp nhau liền chỉ nở nụ cười giả tạo. Không biết là nên nói nàng nên vui, hay nên buồn.

Hoàng hậu giật mình, hơi sững sờ nhìn mình trong gương. Đã lâu rồi Hoàng hậu không cho phép bản thân mình thất thần lâu như vậy, hôm nay, nàng thất thần, nhớ về quá khứ tươi đẹp trước kia, nhớ về khoảng thời gian thiếu nữ, cùng với Thục phi hiện tại tựa như tri âm tri kỉ.

Hoàng hậu thu lại toàn bộ cảm xúc, hơi vươn tay vuốt nhẹ bên khóe mi, đưa ngón tay đến trước mặt, dường như trên tay còn đọng lại vệt nước mờ nhạt ẩm ướt.

Hoàng hậu nhìn mình trong gương, khuôn mặt trong gương vẫn đoan trang nhã nhặn như vậy, là khuôn mặt hiền lương thực đức, không nhìn rõ cảm xúc.

Hoàng hậu thấp giọng gọi:

- Tử Tình, tiến vào giúp bốn cung sửa soạn, sắp đến giờ rồi.

Tử Tình là nha hoàn hồi môn của Hoàng hậu, theo Hoàng hậu từ khi còn ở Ngô phủ, Hoàng hậu vô cùng tin tưởng cung nữ Tử Tình này, việc trọng đại luôn giao cho nàng ta. Tử Tình ở bên ngoài thưa một tiếng, chậm rãi tiến vào, đóng kín cửa, tiến đến trước gương, bắt đầu chải tóc cho Hoàng hậu.

Tử Tình vừa chải tóc cho Hoàng hậu vừa cười, vui vẻ nói:

- Hoàng hậu nương nương, hôm nay là tiệc sinh thần của nương nương, nô tỳ chúc nương nương ngày càng xinh đẹp, khỏe mạnh, còn có, sớm ngày có được lân nhi.

Hoàng hậu “ừm” một tiếng, nở nụ cười đoan trang, Tử Tình theo nàng từ nhỏ, cũng có điểm thân thiết như tỷ muội, Hoàng hậu cười nhìn nàng:

- Tử Tình, ngươi càng ngày càng biết ăn nói.

Tử Tình mỉm cười vô cùng vui vẻ:

- Nô tỳ nào dám, nô tỳ chỉ nói sự thật thôi.

Hoàng hậu ngược lại tâm tình tốt hơn một chút, còn nói:

- Lời nói mâu thuẫn, đúng là tự cắn ngược lại mình, mấy lời người chúc ta, còn chưa đến tương lai, làm sao biết là thật?

Tử Tình tỉ mỉ chải tóc cho Hoàng hậu, cười đáp lại:

- Nương nương yên tâm, nô tỳ ngày ngày cầu nguyện, tất sẽ thành.

Hoàng hậu mỉm cười không nói, yên lặng để Tử Tình chải đầu cho nàng. Nghĩ lại, trước kia Tử Tình cũng rất thích Thục phi, thi thoảng còn cùng nàng nói tốt về Ngũ tiểu thư Lưu phủ, nhưng từ khi thái độ của nàng thay đổi, nhìn sắc mặt chủ tử, Tử Tình nửa chữ cũng không hề dám nhắc đến, trước giờ nhắc đến Thục phi, đều chỉ dùng một cụm từ “người ở Khương Lạc cung”. Hoàng hậu thở dài khe khẽ, Tử Tình ở phía sau cũng không nghe được.

17. Chương 17

Thục phi ngồi trước gương, Tổ Ngưng gài lên búi tóc cầu kỳ của nàng một cây trâm ngọc tinh xảo. Hôm nay là tiệc sinh thần của Hoàng hậu, là tiệc vui lớn của Hoàng cung, phi tần phải mặc cung trang tối chúc mừng. Lưu Lạc Bình mặc cung trang màu lam, chân váy có thêu những đóa hoa đào vô cùng tinh xảo, giữa trán vẽ một đóa hoa đào xinh đẹp. Lưu Lạc Bình lúc này, nhìn càng toát lên vẻ xinh đẹp quyền rũ tận xương. Lưu Lạc Bình nhìn mình trong gương, vô cùng vừa lòng, mắt lúng liếng hoa đào, môi đỏ, da trắng nõn. Tuy rằng Lưu Lạc Bình không so được tuổi tác với những phi tần mới vào cung, dù sao họ đều là những thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, mà nàng đã qua sinh nhật hai mươi tuổi rồi, nhưng Lưu Lạc Bình vẫn tin rằng, nàng vẫn là nữ nhân có dung nhan xinh đẹp nhất Hậu cung.

Điều đó chưa người nào có thể phủ nhận, cũng chưa phi tần nào có thể vượt qua, đó là điểm khiến nàng vô cùng tự hào. Nhưng nàng có đẹp, mà Hoàng thượng không để ý, thì có đẹp hơn nữa cũng để làm gì? Nghĩ lại, cũng đã một tháng rồi, Hoàng thượng nhìn nàng bằng ánh mắt nhàn nhạt, thi thoảng có sủng nịnh, nhưng rất nhanh liền lẩn mất. Có lẽ, từ đầu, Hoàng thượng thực sự chỉ coi nàng là muối mè. Mà từ trước đến nay sủng nịnh của hắn tồn tại trong mắt dành cho nàng, chính là bởi vì người hắn thực sự yêu thương chưa xuất hiện mà thôi. Lưu Lạc Bình cười nhạt, cong lên khóe môi đỏ tươi, thu lại ánh mắt, nghiêng mặt nhìn Tổ Ngưng và Hoàng Ly bên cạnh:

- Đi thôi.

Khi Thục phi đến Chiêu Dương cung, cũng đã khá muộn, chỉ còn thiếu có hai nhân vật chính là Hoàng thượng và Hoàng hậu. Dù sao thân phận của Thục phi cho phép nàng có đặc quyền này, hiện giờ, còn chưa có ai qua mặt được Thục phi nàng. So ra, nàng chỉ đứng dưới Hoàng hậu, cho dù đến muộn cũng không ai nói gì. Thái giám ngoài cửa thông truyền vẫn có giọng nói the thé và cao vút như vậy, hô lớn:

- Thục phi nương nương giá lâm.

Thục phi từ ngoài điện bước vào, nở nụ cười tiêu chuẩn, phi tần đã đến trước đó âm thầm cảm thán, quả thực là sủng phi trước kia của Hoàng thượng, dung nhan kiều diễm không thể nghi ngờ. Nhưng đồng thời, trong lòng những phi tần ấy lại nổi lên châm chọc, nhưng rất cuộc, cũng chỉ là sủng phi trước kia mà thôi, không phải bây giờ cũng bị một quý nhân nhỏ nhoi đoạt mất hào quang rồi sao?

Thục phi ở trong cung đã lâu, thủ đoạn trong cung gặp nhiều thấy nhiều, suy nghĩ của các nàng cũng đã nằm lòng, làm sao không biết ánh mắt từ ghen tỵ đến châm chọc của các nàng là gì. Nhưng các nàng cũng không nghĩ lại, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo. Không có Hoàng thượng, thì ở trong cung này, cũng không có kẻ nào có khả năng gây khó dễ cho nàng được. Đối thủ của nàng ở Hậu cung hiện giờ chỉ có hai người Hoàng hậu và Trần phi, còn hạng tôm tép kia, thực sự là chưa xứng, trình độ còn non lắm.

Thục phi vẫn giữ nguyên nụ cười, một được đi lên vị trí của mình, chậm rãi ngồi xuống, Trần phi ngồi gần nàng nhất, hai người ngồi cùng một bàn, bàn cao nhất đương nhiên là dành cho Hoàng thượng và Hoàng hậu. Trần phi trong lòng cũng không mấy ưa Thục phi, nhưng Thục phi xuất hiện, ngồi xuống bên cạnh mình, vẫn nở nụ cười vui vẻ tiếp đón, còn dịu dàng gọi một tiếng “tỷ tỷ”. Nữ nhân Hậu cung ấy mà, giả bộ chính là bậc thầy.

Thục phi đến không lâu, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu liền sóng vai nhau tiến vào. Hoàng hậu mặc cung trang mặc đỏ, vô cùng chói lọi. Cung trang cắt may vô cùng tỉ mỉ tinh xảo, cung trang màu đỏ rực như lửa,

châm tuyến màu vàng ánh kim vô cùng lấp lánh, trên cung trang thêu hình một con phượng hoàng đang bay lên trời, vô cùng tinh xảo, chân váy còn thêu thêm những đóa hoa vô cùng diễm lệ. Thực sự là vô cùng nổi bật.

Hoàng hậu vì ngày này cũng trang điểm vô cùng xinh đẹp, da trắng nõn, môi đỏ như son, giữa trán chấm một nốt chu sa, vừa có nét quyến rũ yêu mị, vừa không bỏ được nét đoan trang nghiêm nghị. Tóc được búi cầu kỳ, trâm phượng bằng vàng, tỏa ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt.

Tổng thể, nhìn Hoàng hậu, người người liền biết nàng chính là nhân vật nổi bật hôm nay. Các phi tần tới tham dự sinh nhật của Hoàng hậu, người người đều biết ý, dù muốn trang điểm xinh đẹp để thu hút ánh nhìn của thánh thượng cũng không dám quá xinh đẹp, đoạt mất nổi bật của Hoàng hậu. Nếu thực sự đoạt mất nổi bật của Hoàng hậu, sợ rằng sau này khó lòng sống tốt trong Hậu cung, người cầm phượng ấn chấp chương Hậu cung là Hoàng hậu đấy.

Thực phi hơi chuyển mắt, nhìn nam nhân sóng vai cạnh Hoàng hậu, hắc văn tuần mỹ như thế, vẫn nghiêm nghị như vậy, trong mắt từng tồn tại ôn nhu dịu dàng dành cho nàng, mà bây giờ, tất cả ôn nhu dịu dàng đó, dường như đã chuyển giao ột người khác.

Cả đại diện người người đều quỳ xuống thỉnh an hành lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu, khác với vẻ vui mừng của Hoàng hậu, Hoàng thượng lại ôn thái độ nhàn nhạt, chỉ bình thản nói một câu “miễn lễ” rồi đi thẳng lên chủ vị. Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi xuống cạnh nhau, tuyên bố khai tiệc. Thức ăn được dọn lên, ca múa cũng được trình diễn, những vũ công này đều là những vũ công vô cùng điêu luyện, nhảy múa vô cùng đẹp mắt.

Những vũ nữ mặc y phục màu đỏ rực, xinh đẹp vô cùng, động tác uyển chuyển, nhìn qua thật là bay nhảy như sóng lướt. Lưu Lạc Bình hơi nhướng mày, ánh mắt có điểm dò xét nhìn về nữ tử đứng giữa những vũ nữ. Nữ tử đó đảm nhiệm vai trò nhảy múa chính, nhìn dáng người yểu điệu kia cũng nhận ra là một mỹ nhân, chỉ có điều lại che mặt, cố tình tạo vẻ bí ẩn.

Lưu Lạc Bình vuốt nhẹ khóe môi. Che mặt à? Thủ pháp sao có phần giống với nữ nhân Hậu cung tìm cách thu hút ánh mắt của Hoàng thượng vậy nhỉ? Người đang múa trên đài, sẽ không phải là phi tần nào đó chứ. Lưu Lạc Bình ngẫm nghĩ, nhìn kỹ lại đôi mắt như hoa đào yêu diễm của nàng ta, thực sự có điểm quen thuộc. Cái loại đôi mắt trong trẻo có điểm ngây thơ này, thực sự là không lẫn vào đâu được.

Không sai...là Lệ quý nhân.

Lưu Lạc Bình biết được là ai, liền cúi đầu nở nụ cười khê, sắc mặt cũng không mấy thay đổi. Trần phi nhận ra nụ cười khê của Thực phi, hơi nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi:

- Không biết Thực phi tỷ tỷ cười gì vậy?

Lưu Lạc Bình thản nhiên gấp một miếng thức ăn vào trong bát, nhìn sang Trần phi, mỉm cười vô cùng bình thản, không nhìn ra một điểm sơ hở:

- Chính là nhìn các nàng múa đẹp quá mà thôi, lại ngưỡng mộ các nàng có tuổi trẻ như vậy, tràn đầy sức sống.

Trần phi hơi phe phẩy cái quạt trong tay, ánh mắt cũng đưa về phía nữ nhân che mặt đang nhảy múa vô cùng hăng say kia, cũng nở nụ cười khê:

- Phải, Thực phi tỷ tỷ nói đúng, tỷ muội chúng ta đều không so được với những thiếu nữ tươi non mơn mẫn ấy nữa rồi.

Thực phi cười cười, không đáp. Trần phi này giờ vẫn nhìn chằm chằm thiếu nữ che mặt múa chính kia, nàng ta thật nghi ngờ, chỉ là múa mà thôi, che mặt cái gì chứ? Có ý gì đây? Trần phi nheo nheo mắt, hình như ánh mắt này có điểm quen thuộc, Trần phi nâng quạt tròn che ngang nửa mặt, lặng lẽ đảo ánh mắt một vòng xung quanh chỗ ngồi của chúng phi tần, phát hiện chỗ ngồi ở phía cuối trong góc trống một chỗ. Các phi tần cấp bậc thấp sẽ ngồi phía sau, trong góc, mà theo phân lệ, dường như cái ghế trống kia là dành cho người quen của nàng ta thì phải.

Trần phi lặng lẽ đảo mắt, nhìn lướt một lượt hàng ghế đó, âm thầm ở trong đầu điểm danh lại, rốt cuộc cũng biết là thiếu mất người nào.

Chắc chắn không phải Lệ quý nhân tới muộn, khi Trần phi tới đây, nàng ta còn đi cùng đường với Lệ quý nhân, tiện thể trình bày một màn tỹ muội hòa thuận, còn trò chuyện với nhau trên đường. Xem ra là lợi dụng tiệc sinh thần của Hoàng hậu đông người, không có ai để ý, lén lút rời khỏi đại điện, liền đổi địa điểm thành trên đài rồi.

Trần phi thu lại ánh mắt, trở lại vẻ bình thản như trước, thu lại cảm xúc vô cùng nhanh, tiện tay đưa cái quạt tròn trong tay sang một bên, cung nữ bên cạnh hiểu ý chủ tử, vô cùng nhanh nhẹn cầm lấy quạt tròn. Trần phi nâng đũa, bắt đầu thưởng thức thức ăn trên bàn. Nữ nhân Hậu cung luôn ăn rất ít, nhất là trong những dịp tụ họp đông đủ như thế này. Cho dù có ăn cũng chỉ vài gắp đũa làm ra vẻ, còn lại phần lớn thời gian chính là gác đũa xem diễn.

Lưu Lạc Bình vẫn chậm rãi thưởng thức thức ăn trên bàn, đuôi mắt hơi lóe, nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, trên đài, tiết mục múa đó vẫn chưa kết thúc. Hoàng thượng xem có vẻ rất chăm chú, nhưng lại không có vẻ là nhận ra nữ nhân trên đài là Lệ quý nhân. Nếu là người Hoàng thượng vô cùng để ý, hẳn phải nhận ra mới phải chứ, sao dáng vẻ của Hoàng thượng lại có vẻ bình thản thế kia? Hay trong lòng đã rõ, để tránh các phi tần khác chĩa dao về phía Lệ quý nhân mà giả bộ như không biết?

Mà lúc này, màn biểu diễn trên đài đã kết thúc, các vũ nữ cúi đầu chào, khăn che mặt của vũ nữ múa chính kia lại suýt nữa rơi xuống, nữ tử đó nhanh tay chớp được che lên mặt, cũng không lộ ra quá nhiều. Người không để ý sẽ không nhận ra, nhưng người có tâm dò xét, vừa nhìn liền phát hiện. Chúng phi tần sao không quen mặt cho được, chỉ một góc trên khuôn mặt hơi lộ ra, các nàng cũng nhìn ra đó là Lệ quý nhân, phi tử đang được Hoàng thượng vô cùng sủng ái. Chúng phi tần đồng loạt nhìn về Lệ quý nhân bằng ánh mắt hung ác, thì ra nàng ta quyến rũ Hoàng thượng như vậy, ngang nhiên ở trong đại điện mừng sinh nhật của Hoàng hậu cũng dám lên đài biểu diễn vút mị nhãn cho Hoàng thượng, Lệ quý nhân này gan lớn không phải bình thường đâu.

Chúng phi tần đồng loạt nhìn về vị trí trống trong góc đại điện, ăn ý nhận định là vị trí của Lệ quý nhân, liền nhìn chăm chăm soi xét một hồi. Quả nhiên không lâu sau có một bóng người lên vào đại điện, lợi dụng mọi người đang chú tâm xem một tiết mục khác mà an vị lẫn vào vị trí. Người này, không sai, chính là Lệ quý nhân, người nổi danh trong lời đồn đãi của Hậu cung thời gian qua.

Hoàng hậu nâng ly nước trên bàn, nhấp một ngụm, hơi liếc mắt nhìn về phía Lệ quý nhân.

Lệ quý nhân này thực sự là không hiểu luật lệ trong Hậu cung. Hôm nay là sinh nhật của Hoàng hậu, nàng ta lại muốn lên đài biểu diễn đoạt mất nổi bật của Hoàng hậu. Hoàng thượng lúc đầu có vẻ không nhận ra, nhưng chẳng phải gần cuối nàng ta mưu mô như vậy, còn cố tình lộ ra một góc khuôn mặt, Hoàng thượng nhìn thấy, chắc chắn là đã nhận ra. Sinh nhật của Hoàng hậu vừa vặn vào ngày mười lăm, nếu hôm nay nàng ta không được thị tẩm, để xem Lệ quý nhân có thể an tâm sống tốt hay không.

Lệ quý nhân này cũng thật biết trợn thời điểm, ở sinh nhật của Hoàng hậu khiến Hoàng hậu vô cùng không vui, ở trên đại điện đông người, còn có Hoàng thượng, không tiện xử lý nàng ta, nhưng biết đâu sau này, Hoàng hậu lại tìm có hãm hại xả giận ngày hôm nay thì sao, khi đó, còn không biết nên trách ai đây.

Mà Lệ quý nhân ngồi ở trong góc đại điện âm thầm thở phào may mắn, may mà lúc đó nàng ta nắm được cái khăn, nếu không khăn che mặt rơi xuống, không biết là thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng ta như muốn ăn tươi nuốt sống nữa. Lệ quý nhân vuốt vuốt ngực, thở khe khẽ. Khi nàng ta ở Lệ Y điện, có một thái giám lạ mặt tới chỗ nàng, nói Hoàng thượng muốn nàng thể hiện tài nghệ học được một tháng này. Một tháng này Hoàng thượng cho người dạy nàng cầm kỳ thi họa, trong đó có cả múa, mấy cái kia nàng đều không được, chỉ có múa là tạm ổn. Lúc đấy nàng cũng có điểm thắc mắc, sinh nhật Hoàng hậu, Hoàng thượng lại bảo nàng múa? Nhưng cũng không nghĩ nhiều, vì khi nàng sai cung nữ đi theo xem thái giám kia, quả thật thấy thái giám đó đi về phía Càn Thanh cung. Lệ quý nhân cũng không nghĩ lại, cung nữ trong điện nàng ta là người của ai chứ? Cũng không phải người của nàng ta. Thái giám kia chưa chắc đã vào Càn Thanh cung.

Nhưng Lệ quý nhân vẫn tin là thật, thực sự lên đài biểu diễn, thái giám còn cho người chuẩn bị trang phục cho nàng. Lệ quý nhân thấy cũng tạm ổn. Hơn nữa, thể hiện cho nam nhân kia xem, thực sự, rất đáng vui

mừng. Lệ quý nhân lấy làm may mắn vì có khăn che mặt, nàng ta cũng không muốn để các phi tần khác biết nàng ta lên đài biểu diễn.

Nhưng đáng tiếc, việc khăn che mặt rơi xuống mà Lệ quý nhân trùng hợp bắt được, chỉ để lộ một góc dung nhan đã bị các nữ nhân Hậu cung nghiễm nhiên xem là cổ tình bày kế để Hoàng thượng biết được. Lệ quý nhân không hề nghĩ đến, chỉ vì việc lần này mà nàng ta rơi vào tầm ngắm của rất nhiều nữ nhân.

Mà Thực phi ngồi cùng bàn với Trần phi, nở nụ cười khe khẽ. Mượn dao giết người, nàng rất am hiểu, thái giám kia là người của nàng, nhưng gài vào Chiêu Dương cung. Cung nữ nàng gài trong Lệ Y điện vẫn chưa sử dụng đến, Lệ quý nhân sai người đi theo thái giám kia là cung nữ Trần phi gài vào. Thái giám kia quả thật có tới Càn Thanh cung để đề phòng, nhưng lợi dụng chút thủ đoạn liên lẩn mắt, vòng về Chiêu Dương cung, cung nữ kia thực chất cũng không đi theo. Cung nữ đó thực là người thông minh, nếu thực là Hoàng thượng đề nghị thì nàng ta không làm được gì, mà nếu là hãm hại, nàng ta liền thuận theo, giúp Trần phi trừ bỏ một đối thủ là việc tốt nên làm.

Lần này làm việc Lưu Lạc Bình tin rằng không để lại dấu vết, dù sao việc này là việc nhỏ, Hoàng thượng cũng sẽ không điều tra kỹ. Chỉ có nàng, bạn khuê phòng năm xưa của Hoàng hậu biết, nàng ta ghét bị người khác vượt mặt đến mức nào.

Hoàng hậu thu mắt, không chú tâm nữa. Lần này, lợi dụng tiệc sinh nhật, Hoàng hậu cũng muốn thử một chút, xem có con cá nào lọt lưới hay không.

Cung nữ bưng lên mỗi bàn một món ăn mới, là canh cá, hải sản. Hoàng hậu nheo mắt, hồi lâu không thấy có tiếng động đặc biệt, liền an tâm trong lòng, ai ngờ, lát sau liền nghe thấy tiếng nôn khan ở trong góc. Hoàng hậu giấu giếm dữ tợn trong mắt, nhìn về phía góc đó. Xem ra phi tần này muốn che giấu việc mình có thai, cố gắng nín nhịn hồi lâu, nhưng chính là nhịn không được, mới nôn nghén ngay trên đại điện.

Người đang nôn nghén kia, không phải là Tạ quý nhân sao? Tạ quý nhân? Tạ quý nhân! Việc được vật tránh thai kia nàng luôn luôn cho người tâm phúc đi làm, lại để lọt ra một Tạ quý nhân!

Hoàng hậu trong lòng muôn vàn khó chịu, nhưng vẫn phải làm vẻ đoan trang hiền thực nói:

- Mau mau đi truyền thái y, xem có phải là Tạ muội muội có tin vui rồi hay không?

Thái y rất nhanh được truyền tới, bắt mạch xong, liền báo ra Tạ quý nhân đã mang thai hai tháng, Hoàng hậu nắm chặt tay vịn, tay bên kia, móng tay đã cắm sâu vào trong da thịt. Có thai!!! Nàng ta thể mà có thai, những hai tháng!!!

Hoàng hậu trong lòng cười lạnh, ngoài mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng, còn giả bộ vui mừng:

- Hôm nay là sinh nhật bốn cung, lại biết tin Tạ muội muội mang thai, thật là song hỷ lâm môn

18. Chương 18

Lưu Lạc Bình hơi cong khóe môi, thực sự là “song hỷ lâm môn” sao? Chẳng phải Hoàng hậu còn đang hận nghiêng răng nghiêng lợi ấy chứ, nào có liên quan chút nào với chữ vui mừng. Kể ra cũng thật kỳ lạ, Tạ quý nhân này thể mà có thể mang thai, xem ra chút gia vị nàng cho Lệ quý nhân liền bị tin tức như sóng tràn của Tạ quý nhân nhấn chìm rồi. Nếu nàng nhớ không lầm, Tạ quý nhân cũng không được thị tẩm nhiều, hình như chỉ có một hai, lần gì đó. Vậy mà lại mang thai, không những mang thai, còn trốn tránh được được vật của Hoàng hậu, Tạ quý nhân này nhìn như vậy, không ngờ cũng là người có thủ đoạn không thể coi thường.

Lưu Lạc Bình cong cong ngón tay, gõ nhẹ nhẹ trên bàn vài cái, nàng vẫn sẽ giữ nguyên tắc như cũ, không động đến, mà Trần phi bên cạnh, cũng suy ngẫm không ít chuyện. Trần phi nghe tới tin tức Tạ quý nhân có thai, có thể dùng bốn chữ “ngiên răng nghiêng lợi” để hình dung, hoàn toàn, triệt để tức giận, trong lòng chỉ thầm than, sớm ngày cái thai đó chết đi cho rồi.

Trần phi không biết việc Hoàng hậu luôn động tay động chân với các phi tần, nên nghĩ đến việc bản thân nàng ta là phi tần tòng nhất phẩm, đến nay chưa có thai, mà một quý nhân nhỏ nhoi lại cuồn tay trên của nàng ta, đoạt nổi bật của biết bao nhiêu người. Tạ quý nhân, Tạ quý nhân, nếu nàng ta sinh ra trưởng hoàng tử, không nói đến nàng ta một bước lên mây, lỡ đâu là trưởng hoàng tử, sau này cơ hội lên làm Thái tử gia tăng thì sao, tuyệt đối không được, tuyệt đối không được. Bụng Trần phi nàng ta còn chưa có động tĩnh, Tạ quý nhân này thì tính là gì chứ.

Nữ nhân Hậu cung, người người đối với cái thai này đều không vừa mắt, âm thầm tính toán tìm cách trừ bỏ cái thai này của Tạ quý nhân, nếu không thể đẻ non hoặc sảy mất, sinh ra có là một Hoàng tử, cũng chưa chắc đã sống được, chẳng phải trước đó Hoàng thượng có ba Hoàng tử, chẳng phải cũng chết yểu vì bệnh hay sao. Sinh ra được, nhưng có sống tiếp được không lại là chuyện khác đấy.

Tạ quý nhân vì mang thai, Hoàng hậu đặc cách cho nàng ta trở về nghỉ ngơi trước, không cần tiếp tục bồi ở đại điện mừng tiệc sinh nhật của Hoàng hậu, còn nói thêm:

- Muội muội tới đây đã là có tấm lòng, tỷ tỷ nhận là được rồi, bây giờ thân thể muội muội đang mang thai bất tiện, không cần ở đây lâu.

Tạ quý nhân nghe Hoàng hậu nói vậy xong mà trong lòng đổ mồ hôi lạnh, thực sự quan tâm nàng ta như vậy sao, Tạ quý nhân từ trước đến giờ chưa từng nghe qua Hoàng hậu là một người tốt bụng như vậy. Nhưng được trở về trước cũng may, nàng ta cũng không muốn ngồi đây để bao nhiêu nữ nhân nhìn chăm chăm bằng ánh mắt đầy khóe lửa, thực sự là thời thời khắc khắc đều bị kẻ khác dòm ngó. Nàng ta có thai, thực lòng không hề muốn đến những chỗ đông người, ai biết hạc gà lẫn lộn, có ai rắp tâm hãm hại hay không.

Tin tức có thai nàng ta cũng mới được biết không lâu, dù sao cái thai cũng mới chỉ được hai tháng. Nhưng nàng ta không có ý định nói ra sớm như vậy. Ở Hậu cung này, tin tức giữ càng lâu thì càng tốt, rêu rao ra ngoài là bản thân đã có thai, chẳng phải là rêu rao, khoe khoang với kẻ khác, mà là nói với những nữ nhân khác mau đến đây hại nàng ta.

Vốn định giữ im lặng, ít nhất cũng phải đến lúc đã mang thai ba tháng mới công bố, ai ngờ hôm nay sinh nhật Hoàng hậu lại bùng lên một toan tính cá lớn như vậy ở mỗi bàn, nếu để xa nàng thì không sao, đằng này cung nhân cũng thật biết làm ăn, để ngay trước mặt hai phi tần. Nàng vừa ngửi thấy mùi hương liền có cảm giác muốn nôn, tin tức chưa kịp che giấu thì đã bại lộ, giờ cả Hậu cung đều biết nàng ta mang thai, làm sao có thể vừa mắt nàng ta được nữa.

Tạ quý nhân trở về điện, âm thầm hậm hực, tự nhiên đại điện hôm nay lại bùng lên một toan tính cá to như vậy, Hoàng hậu như vậy chẳng lẽ là có ý thăm dò xem có phi tần nào có thai không, bắt cần lại lời ra nàng?

Thật là không may mắn, lại còn lộ tin tức ngay ngày sinh nhật của Hoàng hậu, Hoàng hậu sẽ vô cùng không vui lòng, hi vọng đừng vì không vui lòng mà hại nàng ta. Nàng ta thật sự lo sợ các phi tần sẽ không để yên cho đứa bé này sinh ra.

Tạ quý nhân xoa xoa bụng, được cung nữ tâm phúc đỡ về điện, nằm trong điện nghỉ ngơi, nàng ta xác định, mấy ngày tiếp theo sẽ tận lực hạn chế ra khỏi điện, lỡ bị kẻ nào hãm hại thì cũng không biết nên cáo trạng với ai.

Trong đại điện Chiêu Dương cung vẫn đang vui mừng mừng sinh nhật Hoàng hậu, gần như việc Tạ quý nhân rời đi không hề có ảnh hưởng gì, thực ra ảnh hưởng rất rõ ràng, là vô cùng rõ ràng, chỉ là các nữ nhân ngồi đây đều giấu kín đi không để lộ chút ảnh hưởng nào đó ra mà thôi. Từ đầu đến cuối đều là những khuôn mặt tươi cười như hoa, vui mừng trò chuyện, đâu có nửa điểm nào là bị tin tức Tạ quý nhân mang thai đá kích.

Hoàng hậu vẫn cố gắng duy trì nụ cười tiêu chuẩn trên môi, nhưng trong lòng sóng gió đã nổi lên, âm thầm tính toán nên cho nhân mạch hạ thủ từ đâu, sớm ngày trừ bỏ đi cái thai này.

Hoàng thượng ngồi bên cạnh Hoàng hậu, hơi nheo mắt, hẳn làm sao không biết trong lòng những phi tần ngồi đây đang nghĩ gì, nhưng Lạc Nhi của hắn, nhất định cũng sẽ không động tay động chân. Hắn biết rõ Lạc Nhi, nghĩ lại, những nữ nhân này làm sao bằng Lạc Nhi chứ, sớm ngày đều tranh đấu giành tình cảm. Hoàng thượng nghĩ vậy, lại không nghĩ tới Lưu Lạc Bình yêu hắn, trước giờ không tranh đấu gắt gao, chỉ vì

chưa có ai xuất hiện cướp đi tình cảm mà Hoàng thượng giành cho nàng, còn hiện tại, thời thế dường như đã khác.

Hoàng thượng ngồi nhìn ca múa trên đài, có điểm chán nản, không thích thú, hần nhớ khoảng thời gian cùng với Thực phi ở Lưu phủ, tuổi tác hai người chênh lệch nhau, nhưng khi đó, hần đã vô cùng thích thú muội muội ấy, thường cùng nàng trải qua hết thảy. Lần đầu tiên nàng học xong trọn vẹn một bài múa chính là múa cho hần xem, ở giữa vườn hoa xinh đẹp, nàng khi ấy tuổi còn nhỏ, động tác vẫn chưa thuần thục, nhưng vào mắt hần, lại xinh đẹp lạ kỳ. Đến bây giờ cũng đã hơn mười năm trôi qua, hình ảnh ngày hôm ấy ở trong mắt hần vẫn rõ như ban ngày.

Hoàng thượng giấu giếm ánh mắt dịu dàng suýt lộ ra, nhưng hần không thể không làm như hiện tại, hần phải cho nàng một lý do hợp lý, một việc nàng có thể chấp nhận được khi biết hết thảy sự thật, cứ coi như, tất cả đều xuất phát từ hần, đều do hần đi.

Nhớ lại, lúc này Lệ quý nhân kia múa, đeo khăn che mặt, thực ra hần không hề nhận ra nàng ta, nói đúng hơn, hần không hề chú tâm tới màn múa của nàng ta, đợi đến cuối cùng nàng ta vô ý làm rơi khăn che mặt, để lộ một ít dung nhan, Hoàng thượng mới biết được đó chính là Lệ quý nhân, người hần độc sủng mấy ngày hôm nay.

Vậy đã đủ để thấy, thực ra Hoàng thượng không hần là thích thú Lệ quý nhân như lời đồn đãi. Hoàng thượng, thực sự, là một người đóng kịch rất giỏi.

Còn về tin tức Tạ quý nhân mang thai, hần có điểm vui mừng, dù sao con nối dòng của hần đến giờ còn chưa có lấy một người, nhưng cũng không quá vui mừng, hần thực muốn người đó mang thai con hần, sinh con cho hần, nhưng vì nàng, có lẽ, vẫn là không nên. Tạ quý nhân mang thai, hần vui mừng, hoàn toàn là vì đứa trẻ, mà không có chút nào liên quan tới Tạ quý nhân.

Tiệc sinh nhật của Hoàng hậu kết thúc. Hoàng hậu âm thầm vui mừng, hôm nay là sinh nhật của nàng ta, Hoàng thượng nể mặt nàng, chắc chắn sẽ đến Chiêu Dương cung của nàng, hơn nữa hôm nay cũng là ngày mười lăm, theo cung quy Hoàng thượng phải tới cung Hoàng hậu.

Hoàng hậu ôm tâm tình vui vẻ chờ đợi đón tiếp Hoàng thượng, kể cả cảm xúc không vui trên đại diện do Tạ quý nhân gây ra cũng tạm thời bỏ sang một bên, chuyên tâm bảo Tử Tình trang điểm cho mình sao cho thật xinh đẹp quyến rũ, cũng bỏ cung trang nặng nề ra, mặc vào y phục uyển chuyển hơn. Nhìn mình trong gương được Tử Tình trang điểm xong, xinh đẹp thì có xinh đẹp thật, nhưng chung quy, Hoàng hậu không thích, vẫn phải thừa nhận, nhan sắc Hậu cung này, xinh đẹp nhất chính là Thực phi, hơn nữa Thực phi đẹp là vẻ đẹp yêu mị, khiến nam nhân điên đảo vì nàng.

Hoàng hậu thu hồi suy nghĩ, trong lòng vui mừng chờ đợi Hoàng thượng đến. Nhưng hồi lâu, thấy thời gian đã có điểm muộn, liền thắc mắc hỏi Tử Tình đứng bên cạnh:

- Tử Tình, người nói xem sao đến giờ Hoàng thượng vẫn chưa tới, chẳng phải cũng đã hơi muộn rồi sao?

Tử Tình nghe chủ tử hỏi, vội vàng cung kính đáp:

- Nương nương đợi một lát, nô tỳ đi ra ngoài hỏi thăm xem.

Hoàng hậu gật đầu, Tử Tình liền rời đi, khi nghe ngóng xong trở về, khuôn mặt tràn ngập bối rối, không biết nên làm thế nào. Hoàng hậu nhìn ra sắc mặt của Tử Tình, nhíu chặt mày, giọng nói có điểm tức giận:

- Thế nào?

Tử Tình cúi đầu thật thấp, không dám ngẩng đầu lên, giọng nói cũng dè dặt cẩn thận, chỉ sợ Hoàng hậu bực tức:

- Nương nương, Hoàng thượng đêm nay nghỉ lại Lệ Y điện.

Choang!

Nhìn lại trên mặt đất, bình hoa tinh xảo mà Hoàng hậu thường ngày thích nhất đã yên vị trên mặt đất, vỡ vụn thành nhiều mảnh. Hoàng hậu hai mắt đỏ ngầu, móng tay găm chặt vào bàn tay, tức giận vô cùng, lại tiện tay ném thêm mấy ly trà nữa, vô cùng tức giận, gần như gần từng tiếng:

- Lệ quý nhân, lại là Lệ quý nhân! Lệ quý nhân!!! Nàng ta quả thực là khắc tinh của bốn cung!!! Nàng ta tưởng có thể đối nghịch được với bốn cung sao, nàng ta còn chưa xứng đâu!!! Bốn cung sẽ cho nàng ta biết cái giá của việc này là thế nào!!!

Hoàng hậu ngồi lại trên ghế, trên mặt vẫn tràn ngập vẻ tức giận, quay mặt nhìn Tử Tình, phân phó:

- Đi gọi Nguyễn ma ma tới đây.

Nguyễn ma ma là ma ma tâm phúc của Hoàng hậu, rất nhanh được Tử Tình gọi đến. Hoàng hậu nhìn Nguyễn ma ma, thấp giọng hỏi:

- Việc Tạ quý nhân mang thai là như thế nào?

Nguyễn ma ma là ma ma Hoàng hậu mang theo từ nhà mẹ đẻ, đương nhiên là tuyệt đối tin tưởng, chỉ có thể coi như vận số của Tạ quý nhân này quá tốt, thế mà lại tránh thoát được một kiếp.

Nguyễn ma ma cung kính trả lời:

- Nương nương, nô tỳ tận mắt nhìn thấy nàng ta sử dụng được rồi mới rời đi, tuyệt đối không có sai sót.

Hoàng hậu nhíu mày, hỏi lại, giọng nói phảng phất vẻ tức giận:

- Vậy tại sao nàng ta lại mang thai?

Nguyễn ma ma cúi đầu, sau lưng đã có một tầng mồ hôi mỏng, vẫn thành thật trả lời:

- Nô tỳ thực sự không biết tại sao.

Nguyễn ma ma còn quỳ xuống cam kết. Hoàng hậu từ trước đến nay vẫn luôn tin tưởng Nguyễn ma ma, nay thấy Nguyễn ma ma cam đoan như vậy, cũng đã tin việc hồng không phải do Nguyễn ma ma, liền thu lại tức giận, dịu dàng nói:

- Được rồi, bốn cung tin tưởng người. Bốn cung liền giao việc này cho người điều tra, cũng sẽ không phạt người.

Nguyễn ma ma tạ ơn Hoàng hậu, chậm rãi lui ra. Hoàng hậu ở trong điện nở nụ cười khe khẽ, ánh mắt lại nổi lên một tầng âm mưu dày đặc, cho dù sự thật cái thai của Tạ quý nhân là như thế nào, nàng ta cũng không giữ được đứa con này đâu. Nhân tiện, Hoàng hậu đang vô cùng không vừa mắt Lệ quý nhân, hai người này, không phải là vừa vặn thích hợp hai vị trí thủ phạm và người bị hại hay sao?

Hoàng hậu cười lớn, ánh mắt đỏ ngầu. Hai người này, một người có thai trước nàng ta, nếu sinh ra trưởng Hoàng tử, sẽ trở thành uy hiếp lớn với nàng ta, nên tuyệt đối không thể để nó sinh ra, một người thì ngang nhiên cướp ngày thị tẩm cố định của nàng ta.

Cả hai nữ nhân này, đều không thể lưu.

Lệ quý nhân và Tạ quý nhân, hai người này thực sự khiến người khác không vừa mắt. Hoàng hậu nở nụ cười nhạt, nhưng nụ cười này cũng không nhạt như vẻ bề ngoài, mà mang theo không ít toan tính cùng mưu kế.

Sóng gió Hậu cung chậm chậm nổi lên.

19. Chương 19

Đêm hôm đó, Thục phi cũng nghe được tin tức Lệ quý nhân đoạt ngày thị tẩm của Hoàng hậu, nghe Hoàng Ly báo cáo như vậy, trong lòng khẽ động. Trước kia, giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu luôn tồn tại khúc mắc, Hoàng thượng không thích Hoàng hậu, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ ngoài hòa thuận tương kính như tân. Không nghĩ đến bây giờ vẻ ngoài cũng lười duy trì, dứt khoát phá vỡ tầng băng mỏng trên bề mặt. Mà chất xúc tác khiến Hoàng thượng phá vỡ mặt ngoài với Hoàng hậu chính là Lệ quý nhân. Lệ quý nhân cũng thật đặc biệt, làm nên không ít chuyện to lớn.

Hoàng thượng không nghĩ tới lại sủng ái Lệ quý nhân đến vậy, Thục phi cười nhạt, hẳn là điệu múa hôm nay của Lệ quý nhân khiến Hoàng thượng vô cùng yêu thích, nên đêm nay mới tới Lệ Y điện nghỉ lại đây.

Thục phi đang suy nghĩ, đột nhiên Hoàng Ly từ bên ngoài tiến vào, lại tiến lên nói nhỏ vào tai Thục phi.

Lưu Lạc Bình nhướng mày, một cung nữ thô sử làm việc nặng trong Khương Lạc cung, có chuyện gì muốn gặp nàng đây? Lại có chuyện muốn nói sao? Cung nữ đó cũng là người thông minh, chỉ lén lút nói với Hoàng Ly ý định này, không trực tiếp tới cầu kiến. Khương Lạc cung tuy tương đối sạch sẽ, nhưng vẫn không thiếu những kẻ được các cung khác gài vào. Cung nữ này cẩn thận như vậy, ngược lại cũng đáng thưởng thức. Thời gian hiện tại không quá thích hợp, suy xét, Lưu Lạc Bình ngẩng đầu lên hỏi:

- Cung nữ đó làm công việc gì?

Hoàng Ly đáp:

- Là cung nữ thô sử làm việc giặt giũ.

Trong cung có riêng Hoán Y cục là nơi giặt giũ quần áo của các cung đưa tới, nhưng trong các cung vẫn có những cung nữ giặt giũ y phục của chính cung đó. Dù sao đưa đến Hoán Y cục, đôi khi cũng phải lo sợ xem có ai bỏ vào thứ gì không sạch sẽ hay không. Nhưng y phục phần lớn vẫn đưa đến Hoán Y cục, chỉ có y phục của Thục phi mới đưa cho cung nữ trong Khương Lạc cung xử lý.

Lưu Lạc Bình gật đầu:

- Vậy được, nói với nàng ta, ngày mai ta sẽ cho gọi nàng ta vào gặp mặt.

Hoàng Ly nhún người:

- Vâng, thưa nương nương.

Sáng hôm sau, phong cảnh lúc thỉnh an thực sự là vô cùng náo nhiệt. Người người đều có tâm lý xem diễn, ai bảo hôm qua là sinh thần của Hoàng hậu, mà người nào đó lại quá không biết điều, hai lần đoạt đi nổi bật của Hoàng hậu cơ chứ. Lần lên đài biểu diễn kia, tiết mục cuối cùng là làm rơi khăn che mặt, xem ra chính là cố tình để mọi người nhìn thấy. Rõ ràng là mang bộ dáng thị uy đây mà, nhất là với Hoàng hậu ngồi trên cao. Hoàng thượng ngồi cạnh Hoàng hậu mà mắt lại chỉ chăm chú nhìn nàng ta biểu diễn thủ pháp múa hoa lệ xinh đẹp, mà không quan tâm tới Hoàng hậu bên cạnh. Lệ quý nhân rất không biết nể mặt, đã đoạt đi nổi bật trong tiệc sinh thần thì thôi đi, là sinh nhật của Hoàng hậu, vừa vặn còn là ngày mười lăm mà Lệ quý nhân vẫn có thể ngang nhiên cướp đoạt. Hoàng thượng thế nhưng ở lại Lệ Y điện của Lệ quý nhân.

Các phi tần đều nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ ngày Lệ quý nhân này bay lên cảnh cao đã không còn xa nữa rồi sao, cứ với cái đà này, chẳng phải thậm chí nếu nàng ta không mang thai Long tự, nhưng Hoàng thượng vừa lòng, vẫn sẽ thăng phần vị cho nàng ta hay sao?

Một Lệ quý nhân bình thường luôn là tâm điểm, hôm nay lại nhiều thêm một người Tạ quý nhân, Tạ quý nhân thế nhưng mang thai, ở thời điểm hiện tại Hoàng thượng dưới gối không có lấy một người con nào, thế nhưng lại trở thành đích ngắm.

Buổi thỉnh an lần này, phần lớn mọi người đều ôm tâm trạng xem kịch vui.

Tạ quý nhân là phụ nữ có thai, các phi tần còn chưa dám ra tay lộ liễu như vậy. Nhưng Lệ quý nhân, thân không có gia thế, trong bụng cũng không có Long tự, trên người chỉ mang sủng ái của thánh thượng, chính là đối tượng thích hợp để châm chọc.

Tướng mỹ nhân cũng đã kết thúc lần cấm túc ba tháng, Tướng mỹ nhân từ ngày hết cấm túc cũng chưa được Hoàng thượng thị tẩm, ngược lại với vẻ hào quang vô tận của Lệ Y điện, chỗ Tướng mỹ nhân lại có vẻ vô cùng ảm đạm, một trời một vực. Tướng mỹ nhân trước kia đã không ưa Lệ quý nhân, nay càng không ưa thêm, chỉ hận không thể dùng ánh mắt lẳng trì xử tử Lệ quý nhân.

Tướng mỹ nhân nàng ta đã rất lâu rồi không được sủng ái, nếu không được sủng ái, không có được Long tự, thì đợi đến ngày nào mới là ngày nàng ta bay lên cảnh cao được đây.

Không nghĩ đến Lệ quý nhân lại có bản lĩnh như vậy, giữ chặt Hoàng thượng trong thời gian dài, sủng phi trước kia của Hoàng thượng là Thục phi, còn là thanh mai trúc mã của Hoàng thượng cũng không địch nổi. Một tháng nàng ta bị cấm túc, Tưởng mỹ nhân lúc đầu còn có điểm hả hê, không chỉ mình nàng ta bị cấm túc, còn thuận tiện kéo thêm một người, bị cấm túc, chính là đồng nghĩa với việc không được thị tẩm.

Không thể ngờ, Lệ quý nhân lại mưu mô nhiều thủ đoạn đến nhường vậy, vẫn giữ được Hoàng thượng, trong khi bản thân đang bị cấm túc, một tháng đó nàng ta được sủng ái, rồi kéo dài đến bây giờ.

Không nghĩ tới trước kia Lệ quý nhân chỉ là một tuyển thị nhỏ nhoi, giờ cấp bậc cũng vượt qua Tưởng mỹ nhân nàng rồi, mà nàng đến giờ vẫn chưa được sủng, thì đợi đến bao giờ mới tới ngày thăng phân vị, thăng phân vị rồi mới có thể dễ dàng đề đầu được ả Lệ quý nhân kia chứ.

Hiện tại, phân vị chính là thứ ngăn cách Tưởng mỹ nhân và Lệ quý nhân, khiến việc châm chọc này diễn ra cũng phải có chừng mực, nhưng cho dù vậy, Tưởng mỹ nhân vẫn sẽ châm chọc như trước.

Tưởng mỹ nhân đến từ sớm, trên tay cầm một cái quạt tròn đơn giản mà tinh xảo, che đi một góc khuôn mặt, nhưng vẫn để lộ ra nụ cười xinh đẹp diễm lệ.

Khi thấy Lệ quý nhân tới, nụ cười ấy càng trở nên nhiệt tình, Tưởng mỹ nhân đứng dậy, nở nụ cười, vui vẻ hành lễ:

- Thỉnh an Lệ quý nhân tỷ tỷ.

Lệ quý nhân nhìn Tưởng mỹ nhân đang nở nụ cười duyên dáng với mình, hơi nheo mắt, không biết trong hồ lô của nàng ta lần này lại chứa gì.

Nhưng đề phòng, ngoài mặt nàng ta vẫn mỉm cười nhã nhặn:

- Tưởng muội muội không cần đa lễ, mau đứng dậy đi thôi.

Tưởng mỹ nhân lại lần nữa nở nụ cười duyên dáng:

- Tạ ơn Lệ quý nhân tỷ tỷ.

Lệ quý nhân vừa ngồi xuống ghế, Tưởng mỹ nhân liền lần la bắt chuyện, còn có chút vô tình hữu ý nói đến những chuyện không nên nói:

- Tỷ tỷ thực sự là càng ngày càng xinh đẹp, không biết tỷ tỷ có bí quyết gì không? Rất lâu rồi Hoàng thượng không tới chỗ muội, ngược lại ngày hôm qua chỗ của tỷ tỷ cũng rất náo nhiệt nha.

Lệ quý nhân hơi nheo mắt, biết ngay là không có chỗ tốt, Tưởng mỹ nhân này vừa nhìn thấy liền không vừa mắt, vừa nhìn thấy đã lên tiếng khơi mào chiến tranh, đáng tiếc cho nàng ta, nhân vật chính mà nàng ta muốn khiêu khích tức giận là Hoàng hậu còn chưa có đến đâu.

Lệ quý nhân gần đây được sủng ái, quả thật lòng nàng đã có điểm nghiêng về Hoàng thượng, nàng luyến tiếc ôn nhu dịu dàng của hắn, luyến tiếc hắn sủng ái nàng, bảo vệ nàng, thực sự không muốn buông ra. Hiện tại nếu hắn có đi đến cung khác thị tẩm phi tần khác mà không phải nàng, trong lòng nàng cũng sẽ nổi lên chua chát.

Lệ quý nhân nghĩ như vậy, trong lòng nở rộ như đóa hoa, dịu dàng không ít, cảm thấy Tưởng mỹ nhân cũng thuận mắt hơn nhiều, thuận miệng đáp:

- Tưởng muội muội không cần khen tặng, luận về nhan sắc, tỷ tỷ so với muội còn kém.

Công bằng mà nói, nhan sắc của Lệ quý nhân quả thực không bằng Tưởng mỹ nhân, mặc dù hai người có vẻ đẹp khác nhau. Lệ quý nhân mang nét mặt ngây thơ trong trẻo, hài hòa nhưng chỉ chạm đến điểm thanh tú. So ra, Tưởng mỹ nhân lại có nhan sắc diễm lệ hơn nhiều, Lệ quý nhân và Tưởng mỹ nhân đứng cạnh nhau, Lệ quý nhân rất nhanh liền lu mờ.

Lệ quý nhân nói ra lời này chỉ thuần túy là một lời nhận xét thực lòng. Nhưng Tưởng mỹ nhân nghe vào tai lại thành ý châm chọc nàng ta dù xinh đẹp hơn cũng không chiếm được tâm Hoàng thượng, Tưởng mỹ nhân trong lòng suy diễn liền tự nổi đóa, cau mày nói:

- Muội muội không dám nhận tỷ tỷ khen tặng. Muội đây còn phải học tập nhiều, không phải như tỷ nhan sắc không bằng ai nhưng vẫn nín được Hoàng thượng đấy thôi.

Hôm qua Lệ quý nhân cũng bị dày vò mệt mỏi, chẳng có mấy tâm trạng tiếp đón vị Tướng mỹ nhân phiến phúc này, lười cùng càn nằng ta đây đưa nói nhiều, dứt khoát nói một câu kết thúc cuộc nói chuyện:

- Nếu muội muội đã muốn tỷ tỷ chỉ giáo như vậy, tỷ tỷ đây không ngại. Việc đầu tiên cần học chính là nói ít đi. Muội muội cố gắng lên!

Tướng mỹ nhân quắc mắt, trong mắt hung ác dữ tợn nhìn Lệ quý nhân nhàn nhã quay đi không thèm để ý, dám nói nằng ta nói nhiều nên Hoàng thượng mới không thích, đợi đến lúc nằng ta thắng phân vị, để xem Lệ quý nhân kiên cường hống hách đến bao giờ.

Buổi thỉnh an đối với Lệ quý nhân chỉ có một đoạn nhạc đệm nhỏ như vậy, về sau cũng không có ai gây khó dễ nữa.

Kết thúc buổi thỉnh an, trở về cung, các phi tần liền nhận được tin tức Tạ quý nhân được phong làm Tạ tần. Mang thai long tự, quả nhiên liền đổi khác, phong quang vô hạn, mẹ quý nhờ con. Tạ quý nhân chẳng phải hiện giờ thành Tạ tần rồi sao. Nhìn Tạ tần chính là biết phải càng sớm càng tốt mang thai long tự, nhưng nghĩ đến đó, các nằng lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, các nằng muốn mang thai long tự, Hoàng thượng lại chỉ ở Lệ Y điện ngày đêm, các nằng mang thai thể nào, tặng phân vị thể nào được, lại càng thêm thâm hận Lệ quý nhân độc chiếm Hoàng thượng mãi không buông.

Thực phi trở về Khương Lạc cung, nghe Tổ Ngưng bẩm báo:

- Thừa nương nương, tâm phúc của chúng ta điều tra ra, việc Tạ quý nhân mang thai không có gì kỳ lạ.

Thực phi lặp lại:

- Thực sự không có gì kỳ lạ sao?

Nếu thực sự không có gì kỳ lạ mới chính là kỳ lạ. Nàng biết rõ Hoàng hậu sẽ không dễ dàng đẻ một con cá lọt lưới như vậy. Tạ quý nhân mang thai, hoặc là người của Hoàng hậu đã bị mua chuộc, nhưng người của Hoàng hậu thực sự dễ dàng bị mua chuộc vậy sao, chắc chắn là không, hoặc là nàng ta có phương thuốc bí truyền, hoặc là... bị người hãm hại, dùng được tạo nên triệu chứng mang thai, chính là...mang thai giả.

20. Chương 20

Tiểu Đào là cung nữ thô sử, bình thường thường xuyên làm việc nặng. Ngày hôm qua liệu mình tới tìm đại cung nữ bên cạnh Thực phi, đại cung nữ đó truyền lời, Thực phi sẽ cho người truyền gặp nàng ta vào sáng hôm nay, nhưng đến giờ vẫn không thấy động tĩnh, thực sự là có điểm nóng, dù sao, nàng ta thực sự không thích cơ thể này chút nào, hơn nữa lại còn phải sống trong cung, thân thể này đúng là không điểm gì tốt.

Tiểu Đào đang nghĩ ngợi lung tung, liền có một cung nữ tiến lại gần, khuôn mặt có vẻ hốt hoảng. Đây cũng là cung nữ thô sử, đối xử rất tốt với Tiểu Đào, hai người xem như thân thiết. Cung nữ đó dùng giọng nói hốt hoảng nói với Tiểu Đào:

- Tiểu Đào, sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, làm rách y phục của nương nương, nương nương giờ đang sai người đưa ngươi qua chính điện vấn tội đây.

Tiểu Đào sửng sốt, nhìn cung nữ trước mắt một chút, thì ra đây là cách Thực phi cho triệu nàng, dù sao trong cung cũng nhiều tai mắt, làm vậy cũng không có gì lạ. Tiểu Đào nói vài lời an ủi với cung nữ đang vô cùng lo lắng kia, liền đi theo tiểu thái giám dẫn đường, lần đầu tiên tiến vào chính điện Khương Lạc cung, tiện thể ngó nghiêng nhìn nhiều một chút, cung điện của phi tần có khác, thực sự là hoa lệ không tầm thường, lại hướng mắt nhìn vị Thực phi nương nương trước kia nàng chỉ được nhìn từ xa kia.

Quả nhiên, thị lực của nàng vẫn rất tốt, nhìn từ xa cũng có thể nhận ra Thục phi nương nương này rất giống, tuy xinh đẹp hơn đôi chút, nhưng thực sự vẫn là rất giống, nàng không thể nhận lầm được.

Tiểu Đào ngược lên nhìn Thục phi nương nương, không hề có nửa điểm e sợ, thực sự nương nương rất xinh đẹp, mặc cung trang, cài trâm, đeo khuyên tai, thực sự là hoa lệ quá đi, làm mờ mắt nàng luôn rồi.

Tiểu Đào vội lắc lắc đầu, giờ không phải thời gian thưởng thức cái đẹp, người nghĩ còn muốn ở lại thân thể kỳ cục này rồi sống trong cung đến hết đời sao, tuyệt đối không muốn! Tuyệt đối không muốn! Cho dù thân thể không thể thay đổi! Nhưng hoàn cảnh thì vẫn phải nỗ lực thay đổi!

Tiểu Đào vội vàng ngược lên nhìn Thục phi, quỳ xuống, cung kính nói:

- Nương nương, nô tỳ có chuyện muốn nói.

Thục phi hơi cúi xuống nhìn nàng, giọng nói vừa cất lên, Tiểu Đào lập tức phát giác rồi, giọng nói này... thực sự là quá hay! Quá đi vào lòng người đi thôi!

- Người muốn nói gì?

Tiểu Đào lại lắc lắc đầu tỉnh táo lại một hồi, hơi chuyển mắt nhìn trong đại điện chỉ có hai tâm phúc của Thục phi là hai đại cung nữ Hoàng Ly và Tổ Ngưng. Nhưng chuyện nàng sắp nói ra, tâm phúc cũng không nghe được, tốt nhất là các nàng nên ra ngoài.

Thục phi hơi liếc mắt nhìn Hoàng Ly và Tổ Ngưng. Hoàng Ly do dự định nói, dù sao nàng là nha hoàn hồi môn của chủ tử, được lão gia bồi dưỡng theo bên cạnh chủ tử, cũng biết một ít võ công, để một mình cung nữ kia ở lại với chủ tử, có nguy hiểm thì sao?

Thục phi nhìn ra lo lắng của Hoàng Ly, chỉ mỉm cười gật gật đầu, Hoàng Ly tuy có điểm khúc mắc, nhưng vẫn lui ra ngoài, đóng kín cửa.

Lúc bấy giờ, Thục phi mới chuyển mắt nhìn cung nữ có thân hình nhỏ nhỏ, khuôn mặt tròn trước mắt, thân nhiên nói:

- Được rồi, hiện tại, có thể nói.

Tiểu Đào không có lấy một phần lo sợ, nhìn như vậy, Lưu Lạc Bình có điểm thưởng thức. Tiểu Đào ngẩng đầu, thái độ cung kính lại không có vẻ chân thực lắm:

- Nương nương, nương nương là người xuyên không đến từ hiện đại.

Lưu Lạc Bình có điểm ngạc nhiên, chẳng lẽ đây cũng là người xuyên không, trước kia cũng từng quen biết với nàng, nhìn thấy dung mạo hiện giờ của nàng liền cho rằng như vậy. Nhưng chỉ như vậy thì không có gì chắc chắn cả, cung nữ này thể nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định, không phải là hỏi giống như lần Lệ Tâm Như thăm dò nàng.

Lưu Lạc Bình vẫn quyết định giả ngu:

- Người hiện đại? Xuyên không? Từ ngữ của người thật kỳ quái, thật giống với những từ ngữ Lệ quý nhân từng nói.

Đối tượng xuyên không khác, nàng đang gợi ý cho cung nữ này đấy, nên đi tìm Lệ quý nhân nọ đi. Ngược lại, hiện tại, cung nữ trước mặt lại nửa điểm cung kính cũng không thêm giả bộ, trong mắt còn có chút ít giảo hoạt:

- Nương nương không cần giả bộ.

Dừng một chút, cung nữ đó thể nhưng đổi giọng:

- Lạc Lạc, cứu ta...hu hu...

Lưu Lạc Bình triệt để ngây ngốc rồi, “Lạc Lạc”? Ngữ khí này? Người xuyên không? Quen biết nàng? Đừng nói là...người trước mắt này là Tiểu Ngân?!

Hiện tại, Lưu Lạc Bình còn không biết, thực ra Tiểu Đào cũng không có dũng khí như đã thể hiện ra, nàng ta thực sự đang đánh cược, ai biết có phải lầm lẫn hay không, nhưng thà đánh cược còn hơn bê cái thân

thể nữ nhân chán chết này chết già ở trong cung, còn phải hầu hạ phục vụ cả đời nữa, kết cục sớm muộn cũng là chết. Thật bi thảm.

Lưu Lạc Bình có điểm do dự, nhưng vẫn quyết định không giả bộ nữa, dùng giọng điệu không xác định hỏi:

- Người là Tiểu Ngân?

Cung nữ trước mặt mãnh liệt gạt đầu, không ngừng:

- Phải phải.

Lưu Lạc Bình bật cười, vui vẻ nhìn bộ dáng rối rắm của Tiểu Ngân, cũng phải nha, từ một đại nam nhân đẹp trai tuấn tú, lại xuyên vào thân thể nữ nhân, hơn nữa thân phận nữ nhân này còn kém cỏi như vậy.

Lưu Lạc Bình tuy rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn lại, hỏi:

- Làm sao người biết là ta?

Tiểu Ngân đã được Lưu Lạc Bình xác định thân phận, liền không có nửa điểm e dè, ngang nhiên ngồi ngang hàng với Lưu Lạc Bình, hoàn toàn không có một chút tự giác, hiện tại mình đang mang thân phận cung nữ, bị người khác nhìn thấy cảnh này là đủ để bị lôi đi chém đầu.

Tiểu Ngân tiện tay cho một quả nho đặt ở bàn vào miệng, nói:

- Thực ra ta cũng không xác định lắm, chính là thực sự chịu không nổi cuộc sống kiểu này. Ta thấy dung mạo người rất giống với Lạc Lạc ở hiện đại, hơn nữa nghe ngóng được khuê danh của người cũng giống vậy nữa, nên thực sự là có điểm đánh cược. Nhưng quan trọng nhất, cái để ta phát hiện ra thân phận người xuyên không của người nha...

Lưu Lạc Bình nhướn mày, hai mắt có ý cười, cảm xúc gặp lại đồng hương lâu ngày này thực sự rất vui vẻ, không có giống như lúc gặp Lệ Giai, hoàn toàn chính là bình thản. Tiểu Ngân thần bí nheo mắt, chậm rãi nói:

- Chính là thứ đó đó ngày đến tháng.

Lưu Lạc Bình ho khụ khụ vài cái, trên mặt nổi lên một rặng mây đỏ nhàn nhạt, cũng không đáp lại. Thì ra Tiểu Ngân là cung nữ thô sử, ngoài việc giặt giũ thi thoảng còn bị sai sử xử lý cái này sao? Tiểu Ngân ngược lại còn bồi thêm một câu:

- Là có cánh nha.

Lưu Lạc Bình cười nói:

- Người làm sao biết người cổ đại không làm ra được có cánh.

Tiểu Ngân cười cười:

- Không có đâu nha, không những có cánh, cách làm cũng khá giống hiện đại. Hơn nữa, nếu ta đoán không nhầm, người không có bó chân. Nhìn cỡ giày không nhỏ như các phi tần khác.

Ở thời đại này vẫn còn thịnh hành việc bó chân, tiểu thư quan lại đều bó chân, nhưng nàng, chính là mang tư tưởng hiện đại, thực sự không chấp nhận nỗi thứ thẩm mỹ đau đớn mà không đẹp để đó, nên quyết định không bó chân, Hoàng thượng cũng biết, trước kia còn giúp nàng trong công cuộc năn nỉ cha mẹ không cho nàng bó chân. Nghĩ đến Hoàng thượng, Lưu Lạc Bình hơi rủ mắt, nghĩ đến hắn, trong lòng lại cảm thấy buồn phiền, hắn... đã rất lâu rồi không đến gặp nàng.

Tiểu Ngân nhận ra cảm xúc thay đổi của Lưu Lạc Bình, chần chừ, vẫn quyết định im lặng. Lưu Lạc Bình rất nhanh thu lại toàn bộ cảm xúc ảm đạm vừa rồi, cười lên cũng không có vẻ gượng gạo, Tiểu Ngân lúc này mới có phần yên tâm, nhưng hắn không biết, hai mươi năm Lưu Lạc Bình sống ở cổ đại, cái học được nhiều nhất chính là giả bộ, luôn luôn phải giả bộ, giả bộ mình đang vui vẻ khi trong lòng đang ảm đạm, giả bộ thần nhiên khi trong lòng đang khó chịu, giả bộ, rồi lại giả bộ. Trước kia, chỉ có ở trước mặt Hoàng thượng, nàng mới không phải giả bộ như vậy, mà hiện tại xem ra, cơ hội để không giả bộ cũng không có.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười khế, nhìn Tiểu Ngân đang trong bộ dáng cung nữ, hỏi:

- Tiểu Ngân, người tốn công sức tìm gặp ta như vậy, không chỉ để hàn huyên chứ?

Tiểu Ngân nghe Lưu Lạc Bình hỏi vậy, liền để lộ ra nét mặt hoang mang. Quả thực, từ một đại nam nhân trở thành một nữ nhân, có ai không hoang mang cơ chứ. Lưu Lạc Bình tiếp tục hỏi:

- Người xuyên tới đây bao lâu rồi.

Tiểu Ngân nhẩm tính, vậy mới phát hiện ra, thì ra hẳn đến nơi này cũng đã một thời gian rồi, ngẩng đầu, nhìn Lưu Lạc Bình, đáp:

- Một tháng.

Lưu Lạc Bình gật đầu, “ừm” nhẹ một tiếng, trong vòng một tháng mới dám xác định nàng chính là Lưu Lạc Bình ở hiện đại, Tiểu Ngân cũng thực cẩn thận, Lưu Lạc Bình đột nhiên nghĩ, nếu Tiểu Ngân không từ chối, mình giữ lại Tiểu Ngân làm tâm phúc được thì thật tốt. Nghĩ xong, lại tự bật cười, đối phó với thân thể nữ nhân kia đối với Tiểu Ngân đã đủ rồi rắc rối, còn ném cho hẳn thêm rắc rối nữa, cũng thật tội nghiệp.

Tiểu Ngân trước giờ không phải người thích vòng vo, nhìn Lưu Lạc Bình một chút, mới chậm rãi nói:

- Ta hy vọng người đưa ta ra khỏi cung.

Lưu Lạc Bình gật đầu, thản nhiên đáp:

- Việc này rất đơn giản, đuổi một cung nữ ra khỏi cung, chỉ cần gán bừa một cái tội là được. Nhưng người rời khỏi cung, cũng đâu biết nên đi đâu.

Tiểu Ngân lúc này mới “ồ” lên một tiếng:

- Ta chưa nghĩ đến, ban đầu chỉ nghĩ xem làm thế nào để thoát ra khỏi Hoàng cung, ta thực sự không thích nơi này, chưa nói tới bốn thiếu gia lần đầu tiên phải phục vụ người khác, ta cũng biết, nếu cung nữ không bị chủ tử đuổi khỏi cung, thì số phận chính là ở trong cung chết già, cũng không được gả cho gã nào hết. Thực ra có, nhưng là Hoàng thượng, ta trèo không nổi, mà cũng không muốn trèo, giống như ta trở thành một tên gay vậy. Nói tóm lại, chính là cảm thấy vô cùng kỳ cục.

Tiểu Ngân thở dài, vô cùng rối rắm. Lưu Lạc Bình nhẹ giọng nói:

- Nhưng người đã xuyên vào thân thể nữ nhân rồi, buộc lòng phải chấp nhận thôi, chẳng lẽ bây giờ người đi tìm một cô nương xinh đẹp, rồi kết tóc se tơ với nàng ta ư?

Tiểu Ngân hơi cúi mặt, tiện tay cho một quả nho vào miệng, nuốt xuống rồi mới nói tiếp:

- Ta biết, hiện tại ta cũng không thể trở lại, đương nhiên là phải chấp nhận thân thể hiện tại, nhưng cũng phải cho ta thời gian chấp nhận sự việc sau này ta sẽ lấy một nam nhân. Là nam nhân! Người cũng phải biết, ta cũng là nam nhân! Mặc dù hiện tại không phải...

Tiểu Ngân dừng một chút, nghĩ nghĩ, lại nói tiếp:

- Ta sẽ tìm một nam nhân gia thế bình thường, sống cuộc sống bình thường là được, thân phận ta cũng không thích hợp để trèo cao. Hơn nữa ta cũng chưa nữ hóa đến mức thích Hoàng thượng, rồi đường đường là một đại nam nhân lại đi tranh giành với một đám nữ nhân.

Tiểu Ngân là người thông minh, cẩn thận, nói những lời có phần đại nghịch bất đạo này, hạ giọng tới mức thấp nhất. Lưu Lạc Bình đảo mắt, trong mắt có dòng suy nghĩ lưu chuyển. Nàng đứng dậy khỏi ghế, tự tay lấy giấy bút, nhanh chóng viết lên đó. Tiểu Ngân nhìn chữ nhỏ tinh tế từng dòng từng dòng xuất hiện trên giấy, cảm thấy cảm giác ngưỡng mộ sùng bái nổi lên. Không nghĩ tới nàng có thể hiểu những chữ của thời đại này, còn viết tinh tế như vậy, mặc dù hẳn không chỉ được ra là chữ đẹp như thế nào, chỉ biết là nhìn rất đẹp.

21. Chương 21

Lưu Lạc Bình viết xong, gác bút, gấp lại bức thư cẩn thận, cho vào phong thư, đưa cho Tiểu Ngân, thấp giọng nói:

- Khi ra khỏi cung, ta sẽ cho người đưa người đến Lưu phủ, gặp người gác cửa, chỉ cần nói người là người Thực phi đưa từ trong cung ra, muốn chuyển cho cha ta một phong thư. Người đưa phong thư này cho cha ta, cha ta đọc được, sẽ sắp xếp chỗ ở cho người, hơn nữa sẽ chu cấp cho người đến già cũng dư dả.

Tiểu Ngân nhận lấy phong thư, có điểm ngơ ngác, lúc này mới hỏi:

- Lạc Lạc, cô xuyên tới đây bao lâu rồi?

Lưu Lạc Bình khựng lại, đại ý cũng hiểu Tiểu Ngân nghĩ gì, nghĩ tại sao nàng lại nhiệt tình giúp mình như vậy, trong khi nàng quen biết Tiểu Ngân vốn vẹn có thời gian một tuần làm việc trong Dạ Vũ, mà từ đó đến nay, đối với Tiểu Ngân có thể là một tháng, nhưng đối với nàng, đã hai mươi năm chẵn rồi. Tiểu Ngân nhận lấy phong thư, biết mình dù đọc cũng không hiểu, thấp giọng hỏi:

- Người viết gì trong này vậy?

Lưu Lạc Bình cũng không che giấu, thản nhiên nói:

- Ta chỉ nói đại ý như người là ân nhân của ta, giúp ta làm được việc, hiện tại không thể sống ở trong cung nữa.

Tiểu Ngân nghĩ nghĩ, suy tư một chút, lần này giọng nói hạ tới mức thấp nhất, Lưu Lạc Bình cũng phải lắng tai nghe hồi lâu mới nghe ra hần nói gì:

- Trong Khương Lạc cung có một cái hồ phải không?

Lưu Lạc Bình gật đầu, không hiểu Tiểu Ngân hỏi cái này làm gì. Tiểu Ngân nhìn xung quanh, tuy vẫn biết là hiện tại rất an toàn, không có kẻ nghe lén, nhưng vẫn nhỏ giọng đến mức thấp nhất, nếu không phải hần vẫn có ý thức linh hồn mình là một nam nhân, thì hần đã ghé vào tai Lưu Lạc Bình để nói rồi:

- Người có biết cái gọi là không gian không?

Lưu Lạc Bình chưa từng nghe qua. Nếu ở kiếp trước nàng vẫn ở trong vòng tay bao bọc của cha mẹ, được cha mẹ nuôi thành một tiểu thư xinh đẹp kiêu ngạo, có khi cô đọc những tiểu thuyết tình cảm, sẽ biết đến hai từ “không gian” này. Nhưng Lưu Lạc Bình lại lặn xả trong xã hội từ sớm, tâm tình tiểu nữ tử đã sớm không còn sót lại bao nhiêu. Xem xét kỹ càng, phát hiện mình không biết rõ không gian mà Tiểu Ngân nói đến là gì, liền chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Ngân giải thích đại ý. Không gian của hần chính là một nơi có thể sử dụng ý thức để tiến vào, chỉ có mình hần biết sự tồn tại của nó, không khí rất tốt, hình như còn là bốn mùa đều là mùa xuân, có thể cất giữ thực phẩm, nhưng nó vẫn còn tươi mới qua thời gian dài. Quan trọng nhất là trong không gian có một con suối, nước suối có thể giúp điều dưỡng thân thể khỏe mạnh. Hơn nữa hần từng thử qua đem nước này cho một con vật bị trúng độc được mà chính tay hần hạ để thử nghiệm, liền phát hiện ra nước suối này còn có thể giải được kịch độc. Hần chưa thử qua, nhưng dường như là giải được bách độc.

Tiểu Ngân nói xong, liền chậm rãi nói thêm:

- Ta ở trong Khương Lạc cung một tháng, tin tức nghe được không ít, ta muốn gặp người một phần là nhờ người đưa ta ra khỏi Hoàng cung, một phần là muốn đưa cho người thứ nước suối này, ta cũng biết thân thể người là thể chất hàn bẩm sinh, khó lòng có con. Có nước suối này, người chỉ cần sử dụng qua một lần, thân thể liền rất khỏe mạnh.

Dừng một chút, còn nói thêm:

- Nước suối trong không gian là vô tận, khi ta đi rồi đương nhiên không thể đưa cho người nữa, nhưng ta sẽ đem nước suối hòa vào nước trong hồ kia. Nước suối này cũng rất đặc biệt, chính là bỏ vào loại nước khác, nó liền trực tiếp chiếm chỗ, toàn bộ trở thành nước suối trong không gian.

Lưu Lạc Bình hiện tại, nghe Tiểu Ngân nói xong, thực sự có cảm giác như mình đang ở trên mây, trong lòng tràn ngập vui sướng cùng hạnh phúc, nàng, rốt cuộc có thể có con rồi, rốt cuộc, có thể sinh cho Hoàng thượng một đứa con, rốt cuộc có thể sinh cho người nàng yêu một đứa con rồi.

Rốt cuộc, có thể rồi...

Lưu Lạc Bình đột nhiên phát hiện trên mặt có một giọt nước, ở trên da để lại một vệt nước dài, đã lâu rồi không có cảm giác này, cảm giác mà nàng không thể kiềm được dòng nước trong mắt ầng ậng, tràn ra khỏi hàng mi xinh đẹp, yên lặng lăn trên hai gò má. Rất lâu rồi nàng đã không khóc, ở nơi cổ đại ngày ngày lo tính mạng, lo tính kế này, rất lâu rồi nàng không khóc, rất lâu rồi, nàng chỉ luôn treo lên khuôn mặt lạnh nhạt giả bộ, rất lâu rồi. Đến bây giờ, cảm giác này, thực sự là tốt cùng vui sướng, nàng thực sự rất vui sướng.

Tiểu Ngân thấy Lưu Lạc Bình khóc, không tìm được nước mắt của mình, đặt bàn tay có chút thô ráp của cung nữ thô sử lên vai nàng, vỗ nhẹ. Hẳn biết nàng khóc vì cảm động, còn vì vui sướng. Có lẽ, nàng muốn có con, chẳng phải vì muốn tranh sủng, mà chỉ vì thuần túy muốn sinh con cho nam nhân đó mà thôi.

Lưu Lạc Bình khóc một hồi, thực sự cảm thấy mọi sự giống như thần tiên ban phước, liền một lần nữa chuẩn bị giấy bút, viết lại một phong thư khác đưa cho Tiểu Ngân, còn mỉm cười vui vẻ nói:

- Ta nói với cha ta thân thể ta từ trước đến nay luôn không điều dưỡng tốt, nhưng người lại có một bài thuốc bí truyền giúp ta khỏe mạnh. Cha ta rất coi trọng địa vị của ta trong Hậu cung, người xem như ân nhân của ta, cha ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi, nếu người muốn, sống như tiểu thư khuê các cũng được.

Tiểu Ngân phát phát tay, thoải mái nói:

- Không cần, đủ sống là được, ở nhà giàu lại phải mưu toan tính kế. Ta không có sức chịu đựng tốt như người đâu.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười.

Không lâu sau, trong Khương Lạc cung, có một thứ cũng chậm rãi thay đổi, nước hồ trong cung đã sớm đổi thành nước suối trong không gian của Tiểu Ngân, ở trong phòng của Thục phi cũng cất giấu không ít nước suối trong không gian.

Tuy nói để nước suối trong hồ, cũng tương đối lộ liễu, nhưng ở đó ngoài cá ra, thì không có gì khác, việc mấy con cá béo mập cũng không khiến người khác nghi ngờ. Chỉ cần không có ai ngã xuống hồ là được. Cho dù ngã xuống, cứ xem như sau một trận ốm được điều dưỡng khỏe mạnh lại, người không có tâm chú ý sẽ không để ý kỹ. Nghĩ lại, Tiểu Ngân đúng thật là hào phóng, cho một lượng lớn nước như vậy.

Tối hôm đó, Lưu Lạc Bình liền dùng nước suối trong không gian tắm rửa, cả người liền khoan khoái hơn hẳn, cảm giác buồn bực cũng tiêu tán hết, làn da cũng trở nên trắng nõn xinh đẹp, hơi nước lờ mờ, dường như thân thể của nàng trở nên kiều mị hơn không ít. Thứ nước suối không gian này đúng thật là thứ tốt.

Tiểu Ngân từng giải thích, khi tắm rửa bằng nước suối không gian, nếu thân thể có điểm không khỏe mạnh, khi tắm rửa sẽ tẩy ra một ít vệt bẩn màu đen trôi nổi, rất nhanh liền biến mất. Vết đen càng nhiều, là thân thể càng yếu, hoặc trúng độc càng nặng.

Lưu Lạc Bình ngồi trong bồn tắm, nhìn vệt đen nổi lên, trong lòng có chút nghi hoặc, mà lớp nghi hoặc này, lại dần dần lớn lên, trôi nổi trong lòng nàng. Thân thể nàng luôn luôn được điều dưỡng, dược liệu trong cung cũng đều là thứ thượng đẳng, đều là dược liệu tốt nhất, vậy mà sao vệt đen lại có nhiều như vậy, thân thể nàng, thực sự không tốt đến vậy sao. Điều dưỡng năm năm, chẳng phải cho dù thể chất có điểm không ổn, vệt đen cũng tương đối ít mới phải.

Chẳng lẽ...dược liệu điều dưỡng thân thể hàng ngày đưa tới có vấn đề?

22. Chương 22

May mắn, Tiểu Ngân còn chưa có rời khỏi cung, Lưu Lạc Bình sai Hoàng Ly bí mật đi thu thập đơn dược của Thái y viện kê cho nàng, Hoàng Ly làm việc cẩn thận, cũng không ai nghi ngờ gì. Lưu Lạc Bình liền đưa đơn thuốc này cho Tiểu Ngân, lại viết thêm một phong thư nữa, nhờ Tiểu Ngân đưa đến tay cha nàng.

Khương Lạc cung có một cung nữ thô sử bị đuổi đi, nghe nói mấy ngày trước làm rách y phục của Thục phi, được tạm thời tha thứ xem biểu hiện, mấy ngày hôm sau lại tiếp tục làm rách, còn ăn nói hỗn láo với nương nương, liền bị Thục phi đuổi khỏi cung.

Một cung nữ nhỏ nòi, bị đuổi khỏi cung cũng là chuyện bình thường, không có gì lạ, thi thoảng cũng sẽ có người bị đuổi ra khỏi cung. Không ai nghi ngờ việc Thục phi đưa cung nữ này ra khỏi cung là có ý gì.

Tiểu Ngân được đưa khỏi cung an toàn.

Mà lúc này, Lưu Lạc Bình ở trong cung, mỗi nghi hoặc trong lòng ngày càng lớn lên. Nàng nghĩ đến, nguyên do lớn nhất chỉ có thể là do được điều dưỡng thân thể nàng có vấn đề, có lẽ không đến mức khiến cho thân thể nàng càng ngày càng yếu đi, nhưng sẽ chỉ duy trì thân thể như hiện tại, hoàn toàn không giúp cơ thể khỏe mạnh lên. Nhưng cũng không loại trừ khả năng, được thực sự có tác dụng, chỉ là thân thể nàng thể chất hàn quá nặng, hoặc trước kia từng trúng độc tụ lại trong cơ thể, khi nàng tắm rửa bằng nước linh tuyền mới nổi lên nhiều vết đen như vậy.

Nhưng, Lưu Lạc Bình thực sự không nguyện ý nghĩ rằng dược kia có vấn đề, vì dược kia, là Hoàng thượng giao cho người của mình ở Thái y viện đích thân xử lý. Nếu thực như vậy, thì nàng tự hỏi, Hoàng thượng tại sao lại làm như vậy?

Lưu Lạc Bình day day trán, mệt mỏi ngã người vào ghế, thuận tay rót từ trong bình ra một chén nước nhỏ, vừa uống vào, thân thể liền cảm thấy thoải mái hơn hẳn, buồn phiền cũng tiêu tán bớt đi, chỉ là bớt đi, chứ không thể nào mất hẳn, linh tuyền cũng không phải là vạn năng. Lưu Lạc Bình quyết định không nghĩ đến nữa, dù sao trong cung cũng có nhân mạch của phụ thân, phương thuốc kia điều tra ra có tin tức, phụ thân sẽ sai người truyền thông tin cho nàng.

Hiện tại thân thể nàng đã được linh tuyền tẩy rửa vô cùng khỏe mạnh, liền có thể có thai rồi, nàng thực chờ mong Hoàng thượng tới Khương Lạc cung, có lẽ với thân thể khỏe mạnh này, chỉ cần ít lần liền có thể có con. Nhưng với tình hình hiện tại, Hoàng thượng vẫn còn yêu thích Lệ quý nhân như vậy, thì đến khi nào Hoàng thượng mới nguyện ý rời bước sang cung khác đây? Đến cả Hoàng hậu cũng bị Hoàng thượng gạt sang một bên.

Lưu Lạc Bình nghĩ nghĩ lại cảm thấy phiền não, nhưng nàng còn chưa hết cách đến mức phải hạ mình tìm chiêu trò quyến rũ Hoàng thượng tới Khương Lạc cung. Nếu làm như vậy, Hoàng thượng cũng không thích, mà cũng không hợp với phong cách của nàng. Nghĩ lại, việc Lưu Lạc Bình có thể làm hiện giờ chính là chờ đợi, chờ đợi Hoàng thượng bãi giá Khương Lạc cung, nàng tin rằng Hoàng thượng sẽ không thể độc sủng Lệ quý nhân mãi được, các đại thần sẽ không cho phép điều đó xảy ra, mà nàng, là thanh mai trúc mã với Hoàng thượng, ít nhiều Hoàng thượng cũng sẽ nghĩ tới nàng.

Lưu Lạc Bình nghĩ vậy, liền cảm thấy có chút an ủi, không buồn phiền như trước nữa.

Sáng hôm sau, Lưu Lạc Bình vừa đi thỉnh an xong trở về Khương Lạc cung, ngồi chưa ấm chỗ, Tổ Ngưng từ bên ngoài liền tiến vào, báo ra một cái tin tức rất có phân lượng:

- Nương nương, nô tỳ nghe ngóng được cung nữ của Lệ Y diện hình như đâm vào kiệu của Tà tần, làm Tà tần bị động thai.

Lưu Lạc Bình nhướng mày lặp lại:

- Động thai? Là cung nữ nào?

Tổ Ngưng nghĩ nghĩ, nhớ lại khuôn mặt cung nữ làm việc kia, liền hạ giọng nói:

- Là Phỉ Thúy. Cung nữ nhị đẳng, người của Hoàng hậu.

Lưu Lạc Bình cười nhạt, Hoàng hậu quả thực vẫn không thay đổi gì như trước, vẫn tính toán thiệt hơn như vậy. Chút gia vị nàng tặng cho Hoàng hậu vào tiệc sinh thần, xem ra vẫn có chút ít tác dụng. Hoàng hậu gây ra việc lần này là một mũi tên trúng hai con nhạn. Đáng tiếc, Tạ tần kia chỉ mới động thai, mà chưa có sảy thai. Nghĩ đến cũng kỳ lạ, Hoàng hậu dứt khoát chấm dứt mọi việc, đằng nào cũng là đổ tội cho người khác, liền quyết đoán cho Tạ tần sảy thai luôn, vậy thì chẳng phải Lệ quý nhân bị trừng phạt càng nặng, mà Tạ tần thì cũng không còn là mối uy hiếp nữa sao.

Nhìn đi nhìn lại, ngược lại việc lần này có vẻ không giống phong cách của Hoàng hậu, Hoàng hậu là người quyết tuyệt, làm việc thường không để đường lui cho người khác, nay chỉ làm cho Tạ tần bị động thai mà không phải sảy thai, thực nhìn không ra trong hồ lô của Hoàng hậu chứa thuốc gì.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tâm phúc nàng sai bảo đi điều tra việc Tạ tần mang thai không mang lại kết quả gì, người đó chỉ có thể tổng kết rằng việc Tạ tần mang thai không có trá. Nhưng Lưu Lạc Bình cũng không mấy tin tưởng.

Lưu Lạc Bình liền chuyển hướng đến nơi ở của Tạ tần, Viên Lan điện.

Đến Viên Lan điện, cũng đã thấy Lệ quý nhân hốt hoảng đứng một bên, thái y vẫn còn đang khám chữa, cuối cùng đưa ra kết luận. Tạ tần chỉ bị động thai khí, hiện tại tình hình đã ổn, không cần lo lắng nữa.

Lệ quý nhân ở một bên nghe thái y nói vậy, thở phào một hơi.

Nàng ta không biết Phỉ Thúy là người của ai, nhưng rõ ràng chắc chắn không phải người của nàng, lần này bày ra việc như vậy chắc chắn là nhắm vào nàng ta. Cũng may Tạ tần chỉ bị động thai, nếu thực sự sảy thai, tội mưu hại Hoàng tử cũng đủ để nàng ta bị tru di cử tộc. Lệ quý nhân đến bây giờ vẫn chưa hết hốt hoảng, không ngừng vuốt vuốt ngực.

Hoàng hậu cũng có mặt ở đây, ở một bên quan tâm hỏi han Tạ tần, còn dặn dò Tạ tần chú ý này nọ, cuối cùng còn hiền dịu nói thêm:

- Tạ tần muội muội hiện giờ thân mang Hoàng tử, nên cẩn thận, sớm ngày sinh cho Hoàng thượng một Hoàng tử kháu khỉnh khỏe mạnh. Cả Hậu cung này đều đang mong chờ Hoàng tử từ bụng muội ra đời đấy.

Tạ tần cười cười vài tiếng đáp lại, Tạ tần trải qua một trận kinh hách, có điểm lo sợ, này giờ vẫn đặt tay trên bụng, ôm lấy bụng mình trong tư thế bảo vệ. Nghe thái y kết luận hiện tại đã ổn định mới bớt lo lắng. Giờ Hoàng tử trong bụng là sinh mệnh của nàng ta, nàng ta nếu sinh được Hoàng tử, nếu được Hoàng thượng yêu thương, còn có thể thăng phân vị lên đến Chiêu nghi, tự mình nuôi dưỡng con cái, nếu không được, ít ra cũng được Hoàng thượng thăng phân vị.

Đứa con là mệnh của nàng ta, ai động đến, người đó liền không có kết quả tốt. Lệ quý nhân trước kia đã cùng nàng không vừa mắt, hiện tại lại ngang nhiên sai cung nữ của mình hãm hại nàng ta như vậy, không cần nàng ra tay, xem ra Hoàng hậu cũng định ra chiêu, Lệ quý nhân, chỉ có thể trách nàng ta đắc tội với quá nhiều người.

Hoàng hậu kết thúc khuyên khải với Tạ tần xong, liền quay sang nhìn Lệ quý nhân, hỏi:

- Lệ quý nhân, Phỉ Thúy là cung nữ trong cung của muội muội phải không?

Lệ quý nhân bối rối cắn môi, biết lần này không thể tránh khỏi, đành cắn răng thừa nhận:

- Vâng, thưa Hoàng hậu nương nương, Phỉ Thúy là cung nữ trong cung của tỳ thiếp.

Hoàng hậu nheo mắt, trong lòng vô cùng vui sướng, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng công tư phân minh:

- Lệ quý nhân, Phỉ Thúy đắm vào kiêu của Tạ tần, khiến cho Tạ tần động thai, có phải do Lệ quý nhân sai khiến không?

Lệ quý nhân cắn răng, nàng ta rõ ràng một mực mà, rõ ràng là có người muốn hãm hại nàng ta, Hậu cung này thực không nhân nhã, gì đó đều nhắm vào nàng ta. Lệ quý nhân cũng không có bằng chứng đối chất chứng minh mình trong sạch, chỉ đành ngắc đầu nói:

- Thưa nương nương, Phỉ Thúy không phải do tỳ thiếp sai khiến. Tỳ thiếp trong sạch, xin Hoàng hậu nương nương minh xét.

Hoàng hậu neho mắt, nàng ta biết rõ Lệ quý nhân trong sạch chứ, nhưng trong sạch thì sao, nàng ta cũng có cách biến Lệ quý nhân thành không trong sạch, còn biến nàng ta thành một phi tần độc ác trong mắt người khác. Hoàng hậu cười lạnh trong lòng, quay ra ngoài nói vọng ra cửa:

- Dem tiện tỳ Phỉ Thúy vào đây.

Lệ quý nhân trong lòng thầm kêu không ổn, nàng ta đây đã là lần thứ hai bị người khác hãm hại mà không thể nói lý, cũng đều là do cung nữ trong Lệ Y điện mà ra cả.

Phỉ Thúy bị trói, được hai ma ma dắt vào, thô lỗ đẩy Phỉ Thúy quỳ mạnh xuống đất, Phỉ Thúy nước mắt giàn giụa, đầy sợ hãi, bộ dáng chân thật vô cùng. Lệ quý nhân trầm mặt xuống, lại giống như lần trước hãm hại nàng, nói nàng hại Tưởng mỹ nhân, lại dùng chiêu cũ. Lần này là Phỉ Thúy, nhìn bộ dáng kia, hẳn là lại chuẩn bị tố cáo nàng rồi.

Lệ quý nhân đoán không sai, Phỉ Thúy một thân vô cùng chật vật, nước mắt không ngừng rơi, nhìn thấy Lệ quý nhân liền không ngừng dập đầu thật mạnh xuống đất, vang lên từng tiếng rõ ràng, giọng nói có điểm không ngừng rõ ràng, nhưng người nào người nấy trong Viên Lan điện đều nghe rõ ràng:

- Lệ quý nhân nương nương, cứu nô tỳ, cứu nô tỳ với, nô tỳ chỉ làm theo lời nương nương, nương nương mau cứu nô tỳ.

Lệ quý nhân cắn môi, Phỉ Thúy này, giống y như với cung nữ hãm hại nàng trong vụ việc Tưởng mỹ nhân, cũng đều dùng lời nói đổ tội cho nàng ta.

Lệ quý nhân hướng Hoàng hậu nói:

- Nương nương, tỳ thiếp không sai khiến nàng ta. Nương nương còn nhớ vụ việc Tưởng mỹ nhân chứ ạ, cũng là do tỳ thiếp bị hãm hại đấy thôi. Lần này cũng như vậy.

Trần phi ở bên nói xen miệng:

- Nhưng lần này động cơ có vẻ khác nha.

Trần phi ở một bên nở nụ cười vô tội, cả người phảng phất hơi thở dịu dàng u tĩnh như lan, rõ ràng xinh đẹp như thế, trong mắt Lệ quý nhân lại giống như ác quỷ đội lốt người, hãm hại, hãm hại, cả ngày chỉ biết đến hãm hại người, nàng ta cũng không nhận được nữa rồi.

Phỉ Thúy ở bên cạnh vẫn không ngừng kêu gào:

- Lệ quý nhân nương nương, Lệ quý nhân nương nương, cứu nô tỳ, cứu nô tỳ với. Người đã nói nếu nô tỳ làm việc cho người sẽ cho nô tỳ thật nhiều bạc, sẽ không để nô tỳ bị phạt.

Phỉ Thúy vẫn không ngừng dập đầu:

- Nô tỳ không muốn chết, nương nương, nô tỳ không muốn chết, cứu nô tỳ với, nương nương.

Phỉ Thúy không ngừng giãy giụa, đầu tóc cũng trở nên lộn xộn, không ngừng nói Lệ quý nhân cứu mình, nhưng từng lời nói ra lại đều nhằm vào Lệ quý nhân. Lệ quý nhân nôn nóng, vừa hơi hé môi định thanh minh, bên ngoài liền truyền đến tiếng thái giám cao giọng:

- Hoàng thượng giá lâm.

23. Chương 23

Không chỉ có Hoàng hậu biến sắc, mà Thục phi và Trần phi cũng trầm mặt xuống, sắc mặt không mấy tốt đẹp.

Xem ra Hoàng thượng vẫn còn quan tâm tới Lệ quý nhân này lắm, nghe thấy Hoàng hậu ở Viên Lan điện bày trận xử phạt Lệ quý nhân liền lập tức tới đây xem Lệ quý nhân có mất miếng thịt nào không, chỉ sợ Hoàng hậu nằng xử phạt nặng Lệ quý nhân sao?

Che chở cũng thật rõ ràng.

Thục phi hơi cúi đầu, ánh mắt khẽ chuyển, Hoàng thượng trước kia chưa bao giờ nhúng tay vào việc Hậu cung, chưa bao giờ. Nhưng hôm nay lại phá lệ vì Lệ quý nhân, Lệ quý nhân, xem ra có phân lượng không nhỏ trong lòng Hoàng thượng.

Không ai để ý, khi Hoàng thượng bước vào, ánh mắt đầu tiên là lướt qua Thục phi, chứ không phải Lệ quý nhân đang quỳ trên đất bị Hoàng hậu vấn tội.

Hoàng thượng vừa vào liền lên tiếng, giọng nói trầm thấp:

- Hoàng hậu đang làm gì vậy?

Giọng nói vô cùng thần nhiên, đến cả Thục phi cũng không nghe ra bên trong có tức giận, là hẳn thực sự không tức giận, hay hẳn đã thay đổi đến mức, nằng nghe không ra cảm xúc trong lòng hẳn nữa rồi?

Hoàng hậu chưa trả lời câu hỏi của Hoàng thượng, chính là làm theo lễ nghi thỉnh an, Trần phi và Thục phi cũng vậy.

Hoàng thượng nhíu mày, chậm rãi nói:

- Miễn lễ.

Dừng một chút, liền nói tiếp:

- Giờ Hoàng hậu trả lời trẫm được rồi đấy.

Hoàng hậu hơi cúi mặt, đáp:

- Thần thiếp nghe nói Phỉ Thúy xô vào kiệu của Tả tần, làm Tả tần bị động thai. Mà Phỉ Thúy là cung nữ nhị đẳng trong Lệ Y điện.

Hoàng thượng nhíu mày hỏi:

- Vậy Hoàng hậu giải quyết chuyện này. Là nghĩ rằng Lệ quý nhân làm ra chuyện này hay sao?

Hoàng hậu trong lòng đã có điểm buồn bực, xem ra Lệ quý nhân lần này liền thoát được một kiếp rồi, trong lòng khe khẽ thở dài, đáp:

- Hiện tại bằng chứng đều hướng về Lệ quý nhân.

Hoàng thượng vung tay, Lý công công hiểu ý, tiến ra ngoài, lát sau tiến vào, theo sau là một cung nữ khác. Hoàng hậu hơi tái mặt.

Cung nữ đó được một ma ma dẫn vào, trước mặt Hoàng thượng và các phi tần quỳ xuống hành lễ. Hoàng thượng nhướng mày hỏi:

- Mọi sự như thế nào, người nói đi.

Cung nữ đó không ngẩng đầu, chỉ nhìn xuống nền, giọng nói chậm rãi, nhưng vẫn có chút run rẩy:

- Tối hôm qua nô tỳ không ngủ được, liền thức dậy đi đến nhà vệ sinh, liền nhìn thấy Phỉ Thúy lén lút lút từ trong phòng rời khỏi Lệ Y điện. Nô tỳ vì tò mò, liền đi theo, nô tỳ thấy Phỉ Thúy đi vào Chiêu Dương cung, nô tỳ không biết Phỉ Thúy ở trong Chiêu Dương cung nói gì, nhưng lát sau mới thấy đi ra. Sáng hôm nay, Phỉ Thúy có việc trong Lệ Y điện, đứng ra không thể tự tiện rời khỏi vị trí của mình, nhưng Phỉ Thúy lại nghiêng ngàng rời vị trí, còn đến Ngự hoa viên để xô vào kiệu của Tả tần nương nường.

Hoàng hậu sắc mặt càng ngày càng không tốt, cung nữ này vừa dứt lời, Hoàng hậu đã vội vàng hướng Hoàng thượng nói:

- Hoàng thượng, thần thiếp không có gặp Phỉ Thúy trước đó. Tối hôm qua cũng không có gặp nàng ta. Trong cung thần thiếp đều là người của thần thiếp, có lẽ Hoàng thượng không tin. Nhưng thần thiếp thực sự không thấy nàng ta...

Hoàng thượng không để Hoàng hậu nói hết, liền thần nhiên nói:

- Mọi việc đã rõ, Hoàng hậu không cần nói nữa.

Dứt lời, chưa kịp để Hoàng hậu nói thêm lời nào, Hoàng thượng liền lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai nói:

- Hoàng hậu hãm hại phi tần, có ý hãm hại Hoàng tử, nể tình Hoàng hậu chấp chưởng Hậu cung bao nhiêu năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, Tà tần cũng không sảy thai, liền cấm túc Hoàng hậu ba tháng, thu lại phượng ấn. Hậu cung do Thục phi và Trần phi chia nhau quản lý.

Hoàng hậu quỳ dưới đất, mặt đất vô cùng lạnh lẽo, nàng ta chỉ cảm thấy thân thể mình còn lạnh lẽo hơn, cả người nàng ta đều như đang run rẩy. Từng lời từng chữ của Hoàng thượng đánh vào tai nàng ta, giống như tù nhân bị phán tội tử hình. Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, hai mắt mở to không thể tin nổi, tay chân run rẩy. Phỉ Thúy là người của nàng ta, cẩn thận như thế nào nàng ta biết rõ, không lý nào có người đi theo mà nàng ta không biết. Phỉ Thúy còn cẩn thận quan sát xung quanh, xóa dấu vết khi đến Chiêu Dương cung. Khi Phỉ Thúy đến Chiêu Dương cung, nàng ta còn cho người kiểm tra lại có kẻ theo đuôi không.

Nay lại lời ra một cung nữ như thế này.

Hoàng hậu làm sao không hiểu, mọi thứ đã được sắp đặt từ trước. Mà Hoàng thượng, chính là người đứng sau màn này.

Nàng ta trước kia đã sai tâm phúc điều tra về cái thai của Tà tần, phát hiện ra Tà tần dùng phương thuốc bí truyền, nhưng nàng ta không biết, phương thuốc đó chỉ khiến người ta có biểu hiện mang thai, đồng nghĩa với việc nàng ta chỉ mang thai giả. Hoàng hậu điều tra xong liền xóa mọi dấu vết, Thục phi sai người điều tra mới không tra ra cái gì.

Hoàng hậu vì biết Tà tần giả mang thai, nên chỉ sai Phỉ Thúy không cần quá mạnh tay, chỉ cần khiến Tà tần động thai là được. Hoàng hậu muốn chờ đến lúc Tà tần tự lộ ra là mang thai giả, phạm tội khi quân, đến lúc đó liền có một màn kịch hay.

Giờ này, nàng ta mới chính thức sáng tỏ tất cả. Thì ra, Hoàng thượng mới là người đứng sau màn, mới là người thao túng toàn bộ vở kịch này, bày ra mọi chuyện, mà nàng ta, chính là một nhân vật quan trọng trong vở kịch này. Thì ra Hoàng hậu nàng thông minh, nhưng vẫn không bằng thiên tử. Hoàng thượng bày ra trận địa lớn như vậy, mục đích chính là muốn hạ nhục khí của nàng ta.

Phương thuốc kia là do người của Hoàng thượng truyền vào tay Tà tần, khơi mào nàng ra tay. Đợi đến khi nàng ra tay rồi, liền đứng ở sau thu lưới.

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ tất cả, hơn nữa hắn là Hoàng thượng, chỉ cần hắn nói, ai có thể cãi lại, chỉ cần lời của hắn nói liền trở thành sự thật.

Cung nữ khai ra nàng kia không phải người của Lệ quý nhân, không phải người của nàng, không phải người của bất cứ phi tần nào, mà là người của Hoàng thượng.

Hoàng hậu suy sụp quỳ ở đó, cung trang hoa lệ và trang điểm tinh xảo cũng không phụ trợ khiến nàng ta nhìn tốt hơn được, lại khiến nàng ta càng thêm chật vật.

Hậu cung trải qua một trận sóng gió vô cùng to lớn, Hoàng hậu bị cấm túc nửa năm, thu lại phượng ấn, Hậu cung do Thục phi và Trần phi thay nhau chưởng quản, mà Lệ quý nhân vì bị Hoàng hậu hãm hại, Hoàng thượng lấy lý do để đền bù trong sạch mà thăng Lệ quý nhân từ quý nhân thành tần. Có người vui có người buồn. Mà nơi âm ảm nhất chính là Chiêu Dương cung, khác hẳn với không khí vui mừng của Lệ Y điện.

24. Chương 24

Thục phi trở về Khương Lạc cung, vừa trở về, không cần người hầu hạ, liền đuổi hết cung nhân ra ngoài, một mình ngồi ở trong phòng. Lúc này, Lưu Lạc Bình không biết trong lòng mình là tư vị gì. Mặc dù Lưu Lạc Bình không điều tra ra chuyện Tạ tần mang thai là giả, cũng không phát hiện ra một hồi phong ba này là do Hoàng thượng cố tình sắp xếp, nhưng chung quy, Lưu Lạc Bình vẫn cảm thấy mọi việc có phần không ổn, cũng không biết là không ổn ở chỗ nào.

Lần này Hoàng hậu hoàn toàn bị hạ đi nhục khí, thương tổn nghiêm trọng, những ba tháng bị cầm tù trong cung, ngoài mặt nhìn có vẻ như Hoàng hậu đã được nương tay xử nhẹ, nhưng ba tháng này, giao cho phi tần khác chưởng quản Hậu cung, cũng vừa vặn đủ thời gian để nàng và Trần phi thay đổi một loạt người trong Hậu cung, cũng không thể ngay lập tức đổi hết người của Hoàng hậu, nhưng nói tóm lại, khi Hoàng hậu hết hạn cầm tù, chắc chắn nhân mạch sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Nghĩ đến, Lưu Lạc Bình cũng không phải suy nghĩ vấn đề đó, nàng chỉ có cảm giác không biết nên diễn tả thế nào.

Nàng và Hoàng hậu là bạn khuê phòng, mặc dù tuổi tác hai người chênh lệch, hai người đi từ thân thiết tới tranh đấu nhau. Khi vào cung, lại chính vì từng là bạn khuê phòng của nhau mà càng muốn đối địch, luôn luôn bày ra mưu kế, trong tối ngoài sáng hạ bệ đối phương, mặc dù nàng không có lần nào chủ động ra tay. Nhưng Hoàng hậu có động tĩnh, nàng cũng không ngồi yên. Đấu qua đấu lại bao nhiêu lâu, chẳng khi nào nàng nghĩ đến sẽ có một ngày Hoàng hậu thực sự bị hạ bệ, bị cầm tù ba tháng, mặc dù việc này chẳng phải do nàng làm ra.

Đời chơi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có một người tổn thương, cảm giác...lại không giống như nàng đã tưởng...

Lưu Lạc Bình xoa xoa mi mắt, định thần lại, vừa định gọi cung nhân vào hầu hạ nàng đi ngủ, thì từ ngoài tiến vào một bóng dáng màu vàng. Lưu Lạc Bình có điểm hoảng hốt đứng dậy hành lễ:

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn dung nhan đã lâu không thấy, vẫn kiều diễm xinh đẹp như trước, hẳn do dự đã thật lâu, rồi rầm đã thật lâu, cuối cùng vẫn không đành lòng được, bước chân không tự chủ được đi đến Khương Lạc cung. Hôm nay, hẳn đã đi bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn, hạ bệ nhục khí gia tộc của Hoàng hậu, phụ thân của Hoàng hậu là Thừa tướng, mà Thừa tướng, quyền lợi ngày càng to lớn, hắn không yên tâm. Nhưng nghĩ đến, sắp tới, hắn cũng sẽ làm như vậy với nữ nhân mà hắn để tâm, Tư Lạc Thành lại thấy trong lòng nguội vẩn.

Hắn thực ích kỷ, rất ích kỷ, nhưng hắn không thể không ích kỷ, nếu hắn không ích kỷ, sẽ có lỗi với rất nhiều người, có lỗi với những người đã vì hắn mà chảy máu, tạo nên con đường để hắn bước đến ngày hôm nay, mà trên con đường ấy, thậm chí còn có hình bóng của nàng.

Hắn đau lòng, nhưng hắn sẽ không thay đổi quyết định.

Đợi hồi lâu, Hoàng thượng mới thấp giọng lên tiếng:

- Nàng đứng lên đi.

Lưu Lạc Bình thấy Hoàng thượng đến đây, có điểm hoảng hốt, có điểm bất ngờ, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng. Nàng cứ nghĩ hắn sẽ tới Lệ Y điện an ủi Lệ tần vì bị hãm hại mà tinh thần hoảng hốt, không nghĩ tới lại tới Khương Lạc cung.

Lưu Lạc Bình lập tức trở nên sáng sủa hơn nhiều, nhưng Hoàng thượng không nhiều lời, liền kéo nàng vào lòng, vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt dường như lộ ra dịu dàng, Lưu Lạc Bình tham lam nhìn vào mắt hắn, đã thực lâu không thấy ánh mắt này của hắn, thực sự, rất nhớ.

Còn có, cuối cùng hắn tới Khương Lạc cung, nàng cũng đã có cơ hội mang thai rồi.

...

Vì Hoàng hậu bị cấm túc, nên các phi tần cũng không cần thỉnh an, liền nhàn nhã đi không ít. Thực phi cũng ở trong Khương Lạc cung hưởng thụ. Ngày hôm qua Lưu Lạc Bình tính ra, vừa vặn lại là ngày không an toàn của nàng, bây giờ cơ thể nàng được linh tuyến tẩy rửa qua, rất khỏe mạnh, thật hy vọng liền có thể mang thai lần nữa.

Nhưng trải qua ngày hôm qua, Lưu Lạc Bình càng ngày càng có điểm không hiểu, dường như Hoàng thượng không hề mất đi ôn nhu dịu dàng với nàng, vậy trước kia ngày ngày giấu giếm là vì sao?

Lưu Lạc Bình buồn bực suy nghĩ, tiếng nói của Tổ Ngưng từ bên ngoài tiến vào khiến nàng thoát khỏi suy nghĩ:

- Nương nương.

Lưu Lạc Bình rời mắt, thấy trong tay Tổ Ngưng có một tờ giấy. Lưu Lạc Bình vừa nhìn liền biết đây là do phụ thân cho tay chân của mình trong Hậu cung sắp xếp từ trước đó cho nàng đưa vào. Vậy là lần trước điều tra đã có kết quả. Vì nàng đối với dược liệu điều dưỡng thân thể có điểm nghi ngờ, nên mấy hôm nay đều không sử dụng đến, lén lút đổ đi. Cũng may, thường ngày nàng đối với việc điều dưỡng thân thể vô cùng cấp bách, không bao giờ từ chối, nên cũng không có người đến giám sát nàng việc uống dược liệu, đều là Tổ Ngưng hoặc Hoàng Ly đi lấy thuốc đem về Khương Lạc cung.

Lưu Lạc Bình hơi nhướn mày, Hoàng Ly và Tổ Ngưng hiểu ý, đóng kín cửa ra vào và cửa sổ, cẩn thận cài khóa, thư này cũng không có gì, sẽ không có người đọc được, nhưng thói quen của nàng luôn luôn cẩn thận, phòng trước vẫn hơn.

Lúc nhận được bức thư này, cầm nó trên tay rồi, không hiểu sao Lưu Lạc Bình lại có chút run rẩy, có chút không muốn mở bức thư này ra, sợ nó là kết quả mình không mong muốn, Lưu Lạc Bình suy nghĩ, hơi rù mi, nói:

- Thấp cho ta ngọn nến nhỏ, rồi ra ngoài đi, ta muốn một mình đọc thư của phụ thân gửi. Có tiếng động gì cũng không được vào. Nhớ kỹ lời ta nói.

Nàng không muốn Hoàng Ly và Tổ Ngưng ở đây, nếu như nội dung bức thư như nàng mong muốn, thì hai người họ ở đây cũng không sao. Chỉ sợ rằng... hai người họ nhìn ra cảm xúc của nàng không ổn, sẽ lo lắng cho nàng. Nàng đọc xong bức thư này, kết quả ra sao cũng cần thời gian bình ổn cảm xúc.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi, họ đều theo chủ tử đã lâu, trước giờ không có dị nghị với quyết định của chủ tử, nên chỉ hơi bất ngờ một chút, liền thấp một ngọn nến rồi xoay người ra khỏi phòng, đóng kín cửa, bản thân đứng ở ngoài canh chừng.

Lưu Lạc Bình hít sâu một hơi, chậm rãi mở tờ giấy trong tay, chậm rãi đọc từng từ một. Nhưng càng đọc, sắc mặt nàng càng tái nhợt, tới mức run rẩy làm rơi bức thư, bức thư bị cuốn theo chiều gió, nhiễu vào ngọn lửa rực cháy trên ngọn nến, rồi chậm rãi rơi xuống đất, cháy rụi trên mặt đất, chỉ còn lại ít tro đen. Lưu Lạc Bình vẫn cứng ngắc cả người như trước, sắc mặt trắng bệch không còn giọt màu, từ cứng ngắc chuyển sang run rẩy mãnh liệt. Nàng run rẩy đưa đôi tay tái nhợt lên ôm lấy chính mình, từ trên ghế đứng dậy, không hiểu sao hai chân lại không đứng vững, ngã ngồi trên mặt đất. Nàng vẫn dùng hai tay ôm lấy mình, trong miệng chua xót, hốc mắt nóng hổi. Phút chốc, nàng cảm thấy trên mặt mình lạnh lạnh, nước mắt nóng, chảy ra ngoài liền lạnh.

Lưu Lạc Bình ôm lấy mình, cả người ngồi trên đất, đầu gục xuống, nước mắt không ngừng rơi, nàng cắn môi mình đến bật máu, kìm nén tiếng nấc trong cổ họng, bên ngoài chỉ còn tiếng nghẹn ngào, nước mắt im lặng chảy, nhưng mãi không dừng được.

Lưu Lạc Bình nghẹn ngào, môi rơm rớm máu, cuối cùng không kìm được nữa, Lưu Lạc Bình bật khóc nức nở, tiếng khóc qua đôi môi tái nhợt, thổn thức truyền ra.

Giờ khắc này, nàng không có chút phong phạm nào của một phi tần cao cao tại thượng, nàng chỉ là một tiểu nữ nhân cần người che chở.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng ở bên ngoài nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc, lo lắng vô cùng, nhưng chủ tử đã dặn dò, lại không dám tiến vào, chỉ rối rắm đứng ở ngoài cửa xoắn xuýt nắm lấy vạt áo, không ngừng suy đoán.

Mà tiếng khóc ở trong truyền ra, vẫn nổi tiếp không dừng.

Lưu Lạc Bình khóc đến mức quên trời quên đất, tất cả mọi thứ đều không để tâm, đợi đến khi nước mắt trên mặt đều đã khô, Lưu Lạc Bình mới như người say bồng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng buông xuống hai tay đã vì duy trì một tư thế lâu mà trở nên mỏi, ánh mắt thần thờ nhìn chút tro bụi còn sót lại của tờ giấy khi trước.

Lưu Lạc Bình chậm rãi đứng dậy, thân thể vẫn có chút run rẩy, chao đảo đi đến trước bàn trang điểm, chậm rãi ngồi xuống, nhìn dung nhan tái nhợt trong gương, Lưu Lạc Bình chỉ qua chút chốc mà dường như đã già đi vài tuổi, nàng thấy bản thân mình đột nhiên trở nên thật già, đau thương hóa ra có thể khiến con người già nhanh đến như vậy.

Lưu Lạc Bình lần đầu tiên quên hết giáo dục của hai mươi năm cổ đại, và những năm tháng trước khi xuyên qua còn là một tiểu thư khuê các, lần đầu tiên dùng chính tay mình, thô bạo quệt nước mắt sắp tràn ra, lau rồi lại lau, lau mãi, cho đến khi Lưu Lạc Bình chẳng buồn lau nữa, gục đầu xuống trước gương tiếp tục khóc. Nàng tự hỏi, tại sao ông trời lại trêu ngươi nàng như vậy, tại sao lại phải đối xử với nàng như vậy.

Lưu Lạc Bình ngẩng đầu, ánh mắt nhòe nước, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương cũng không còn rõ ràng nữa. Nàng một lần nữa vươn tay lau hết nước mắt, kìm nén không để một giọt nước mắt nào trào ra nữa. Cũng lâu rồi không tự tay động vào đồ trang điểm, nước mắt vẫn rơi, cứ có giọt rơi xuống, nàng lại lau đi. Chậm rãi mở hộp trang điểm, bắt đầu thoa phấn, nhìn vào trong gương, có chút thần thờ tự lẩm bầm:

- Không sao cả... Lạc Nhi... Không sao cả...Như vậy thì có sao chứ, cho dù người đó không cần người cũng không sao cả, người vẫn rất xinh đẹp, người vẫn là Lạc Nhi đẹp nhất kinh thành, vẫn là Lạc Nhi đẹp nhất trong mắt người đó của những năm tháng ấy, vẫn là Lạc Nhi xinh đẹp nhất của bố mẹ, của phụ thân mẫu thân... Không sao cả...Tất cả đều ổn...Lạc Nhi...không sao cả đâu...không sao cả đâu...

Lưu Lạc Bình thoa phấn, nước mắt vẫn chảy, trôi đi lớp phấn mỏng trên mặt, chảy xuống khóe môi, tràn vào khoang miệng, nước mắt có vị mặn mặn, trước nay Lạc Nhi chưa bao giờ thích nước mắt, bây giờ cũng không thích. Hồi nhỏ, nước mắt rơi liền có bố mẹ lau, lớn lên, vẫn có bố mẹ an ủi, lưu lạc thì tự lau nước mắt, xuyên không tới đây thì được phụ thân mẫu thân lau hết vị nước mắt, lớn hơn nữa thì có người đó dịu dàng lau đi nước mắt, Lạc Nhi, đến giờ, người cũng phải tự lau nước mắt như trước rồi...

Lưu Lạc Bình chậm rãi tự trang điểm, gỡ tóc trên đầu đã có chút chặt vật, chải đầu, búi lại hết thấy.

Tổ Ngưng và Hoàng Ly chờ ở ngoài đã nồm nóng không tìm được, thiếu chút nữa chuẩn bị tông cửa bắt chấp mà tiến vào, thì ở bên trong lại truyền ra một tiếng nói vô cùng dịu dàng bình thản:

- Hoàng Ly, Tổ Ngưng, tiến vào đi.

Tiếng nói ấy đậm vô cùng, dịu dàng vô cùng, cũng trong trẻo vô cùng. Tiếng nói ấy, không hiểu sao, khiến Hoàng Ly cảm thấy không giống với thường ngày, mặc dù vẫn là giọng nói ấy. Nhưng rõ ràng nàng đã nghe thấy tiếng chủ tử khóc nức nở ở trong phòng, nhưng giọng nói này, nghe sao cũng thấy thật bình thản, bình thản đến mức Hoàng Ly không thể nào liên hệ được giọng nói này với phút giây trước chủ tử còn khóc nức nở. Hoàng Ly có chút mơ hồ, mờ mịt tiến vào.

Nương nương ngồi bên bàn trang điểm, vẫn xinh đẹp như cũ, dung nhan không tái nhợt, ánh mắt cũng không đỏ hồng như vừa khóc, ngược lại có vẻ lộng lẫy mỹ lệ vô cùng. Hai má hồng hào xinh đẹp, chỉ là khuôn mặt có điểm man mác cảm xúc mà Hoàng Ly nhìn không ra.

Hoàng Ly thu lại suy nghĩ, cung kính nói:

- Nương nương có gì sai bảo?

Nương nương vẫn không đổi sắc mặt như trước, bàn tay trắng nõn hơi chuyển, sắp xếp trang sức tinh xảo trong hộp. Hoàng Ly tinh mắt nhìn thấy, nương nương đã cất đi chiếc nhẫn mà người thích nhất. Đó là chiếc nhẫn mà Hoàng thượng đã tặng cho nương nương, chiếc nhẫn có viên ngọc lớn màu đỏ rực, mặt trong có một chữ “Lạc” tự tay Hoàng thượng khắc. Đó là chiếc nhẫn nương nương thích nhất, từ trước đến nay nương nương chưa bao giờ bỏ ra, chỉ có lúc hầu hạ Hoàng thượng, sợ Hoàng thượng bị thương mới đem nó

bỏ ra. Vậy mà bây giờ nường nường lại tháo nó ra, còn bỏ hết trang sức trong hộp ra rồi cất chiếc nhẫn đó xuống tận cùng của chiếc hộp.

Hoàng Ly có chút không hiểu, nhưng nàng không có quyền hỏi

25. Chương 25

Nường nường quay lưng về phía Hoàng Ly và Tổ Ngưng, Hoàng Ly không thấy được sắc mặt của nường nường nữa, chỉ có thể nhìn thấy từng động tác thuần thực của nường nường, chậm rãi sắp xếp lại từng món đồ trang sức tinh xảo vào hộp. Từng động tác đều nhuần nhuyễn trôi chảy vô cùng, làm Hoàng Ly có ý định từ hành động của nường nường mà nhìn ra cảm xúc hiện giờ của người lại càng cảm thấy mờ mịt.

Hoàng Ly hơi nghiêng đầu nhìn sang Tổ Ngưng, thấy Tổ Ngưng cũng mang sắc mặt mơ hồ mờ mịt như mình. Nường nường gọi hai người họ vào, nhưng không vội sai bảo, vẫn chăm chút từng món trang sức một đặt vào hộp trang điểm, bình thần vô cùng, Hoàng Ly và Tổ Ngưng lần đầu tiên đứng chờ đợi trong im lặng, chờ nường nường sai bảo mình.

Hoàng Ly thực sự không hiểu, cả nàng và Tổ Ngưng đều chắc chắn nghe thấy tiếng nường nường khóc nức nở, Hoàng Ly tự nhận theo nường nường từ nhỏ, gần như không chuyện gì của nường nường mà nàng không biết, đây là lần đầu tiên, nàng thấy nường nường khóc dữ dội như vậy. Lần đầu tiên Hoàng Ly có suy nghĩ quá phận đối với thân phận của cung nữ, nàng thật muốn đọc xem, lá thư kia rốt cuộc viết gì, mà khiến cho nường nường trở nên như vậy.

Đứng đợi một lúc, Hoàng Ly nghe thấy tiếng nói dịu dàng của chủ tử vang lên trên đầu mình, hơi ngẩng đầu lên, đã thấy nường nường đóng lại hộp trang sức, mà trên ngón tay thường ngày đeo một chiếc nhẫn tinh xảo giờ đã trống không:

- Việc ngày hôm nay...đừng nói cho ai cả...

Hoàng Ly và Tổ Ngưng đồng thanh đáp lại:

- Vâng, thưa nường nường, chúng nô tỳ hiểu rõ.

Hoàng Ly nghe nường nường nói vậy, trong lòng lại càng có cảm giác lo lắng mờ mịt, nàng theo nường nường từ nhỏ, nường nường đối xử với nàng rất tốt, tựa như tỷ muội trong nhà, nường nường đau buồn đến mức như vậy, hỏi sao lại không lo lắng.

Hoàng Ly vẫn còn mờ mịt nhìn ngón tay trắng nõn trống không của chủ tử, thì Thục phi ngồi bên bàn trang điểm lại đột nhiên lên tiếng:

- Đã đóng kín cửa chưa?

Hoàng Ly hơi giật mình, vội đáp:

- Dạ rồi thưa nường nường.

Nường nường chỉ “ừm” nhẹ một tiếng xem như đáp lại. Nường nường đã hỏi như vậy, nghĩa là nường nường sẽ không che giấu sự tình vừa rồi với nàng và Tổ Ngưng. Hoàng Ly thầm thở phào nhẹ nhõm, chủ tử còn có thể nói ra, xem ra là chuyện chủ tử còn có khả năng tiếp thụ được.

- Tiến gần đến đây, ta sẽ nói nhỏ thôi.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng nghe vậy, tiến đến gần bàn trang điểm, đứng sau Thục phi. Bây giờ Hoàng Ly mới hiểu, thì ra câu đầu tiên mà nường nường nói, không phải ý chỉ rằng các nàng không được phép nói ra việc nường nường khóc nức nở trong đại điện, mà là chuyện mà nường nường sắp nói đây.

Hoàng Ly nhìn nhan sắc xinh đẹp của chủ tử phản chiếu trong gương, bầm sinh, chủ tử đã có một nhan sắc vô cùng kiều mị, là nét đẹp quyến rũ tận xương, đuôi mắt hơi nhếch lên trên, đôi mắt như hoa đào, mị nhãn

như tơ. Khi chưa đến tuổi cập kê, phu nhân còn luôn luôn lo lắng cho chủ tử, sợ dung nhan của chủ tử xinh đẹp quá yêu mị, các danh môn thế gia thường thích thiếu nữ có dung mạo đoan trang, còn dung mạo xinh đẹp đến yêu mị như chủ tử, thường bị gán cho cái danh hồ ly, cho dù chủ tử đường đường là một tiểu thư khuê các, gia cảnh không tầm thường.

Hoàng Ly chưa bao giờ thấy chủ tử không xinh đẹp, cả thời khắc này cũng thế, nhưng Hoàng Ly lại cảm thấy, chủ tử giờ phút này, là giây phút chủ tử xinh đẹp nhất, xinh đẹp hơn cả chủ tử trong ngày đại điển phong phi. Hoàng Ly có chút run rẩy nghĩ... chẳng lẽ, ngày hôm nay Hoàng Ly cảm thấy nương nương xinh đẹp hơn... là bởi vì... nương nương đã thông suốt điều gì, trưởng thành hơn một chút, hay... là vì dung nhan của nương nương phẳng phất thể lương.

Hoàng Ly có chút lo sợ với suy nghĩ nảy ra trong đầu mình, thể lương ư? Chủ tử, có bao giờ tồn tại cảm giác thể lương trên người đâu? Mặc dù tính tình nương nương bình bình đạm đạm, thần nhiên vô cùng, chỉ đứng trước người thân, cùng với Hoàng thượng, tính tình sáng sủa vô cùng. Nhưng từ trước đến giờ, hai chữ thể lương này, luôn luôn cách nương nương rất xa, từ thể lương này, vốn không thích hợp dùng trên người chủ tử mới phải.

- Hoàng Ly. Đừng lo lắng. Còn nữa... chủ tử nhà ngươi đã dạy ngươi bao nhiêu năm, cảm xúc của mình, phải giấu, hiểu không?

Hoàng Ly hơi sững người, thấy chủ tử nói với mình, khóe môi còn hơi cong lên. Hoàng Ly vội vàng đáp:

- Vâng, thưa nương nương, tạ ơn nương nương dạy bảo.

Hoàng Ly bây giờ mới nhận ra, vừa rồi nàng nghĩ đến hai chữ thể lương đột nhiên nảy ra trong đầu kia mà cảm thấy hoảng hốt cùng sợ hãi, mà tất cả, đều biến thành lo lắng, cảm xúc tràn qua đáy mắt, chủ tử nhìn thấy cảm xúc hỗn loạn nơi đáy mắt nàng. Chủ tử, vẫn luôn như vậy.

Hoàng Ly thu lại hết cảm xúc. Bây giờ chủ tử mới cất lời, giọng nói rất nhẹ, ánh mắt vẫn đặt ở dung nhan trong gương:

- Từ giờ khắc này, mọi chữ ta nói, đều không được phép tiết lộ ra ngoài.

Dừng một chút, Thực phi chậm rãi nói tiếp:

- Phương thuốc kia không có vấn đề gì cả... đó hoàn toàn là phương thuốc điều dưỡng thân thể. Nhưng thân thể ta, có còn gì để điều dưỡng nữa đâu, vì lần này ta gửi thư về nhà, mẹ ta đã nói ra sự thật. Thể chất của ta... là thể chất hàn bẩm sinh, nhưng không phải khó lòng có con... mà là... không thể có con.

Thời khắc này, lần đầu tiên Lưu Lạc Bình nói ra một lời nói dối vụng về như vậy.

Hoàng Ly nghe nương nương nói, càng về sau càng cảm thấy hoảng hốt, hoảng hốt xong, lại cảm thấy càng may mắn, may mắn sao cung nữ Tiểu Đào kia đã xuất hiện. Chủ tử cũng không giấu giếm các nàng chuyện Tiểu Đào có phương thuốc có thể điều dưỡng thân thể, hơn nữa nghe nói, cho dù người không thể có con bẩm sinh cũng có thể chữa khỏi. Thật may mắn, nếu không có Tiểu Đào xuất hiện, nương nương làm sao có thể sống tốt trong cung đây.

Nghĩ đến đây, Hoàng Ly không khỏi đỏ hồng hai má, mà nhìn sang Tổ Ngưng bên cạnh, cũng là bộ dáng hai má rưng rưng. Hai người họ nhất loạt quỳ gối xuống sau lưng Thực phi, cũng không nói gì, chính là dùng bộ dáng kia an ủi nàng.

Thực phi ấy thế mà lại quay lại nhìn các nàng, nhướn miệng cười:

- Không sao cả. Tiểu Đào xuất hiện, cho ta một cơ hội, chỉ là biết được sự thật, lại nghĩ đến nếu Tiểu Đào không xuất hiện, tình cảnh của ta sẽ đến mức nào, liền không nhịn được khóc lâu như vậy mà thôi. Hiện tại, đã tốt hơn rồi...

Con người, nói dối vì bản thân, nói dối vì người khác. Nói dối vì ai cũng đều là kẻ nói dối tội nghiệp. Nhưng kẻ tự lừa mình dối người, nói dối vì người khác, nhưng cũng nói dối để tự phủ phận với chính bản thân, thì đã không còn là kẻ tội nghiệp nữa... mà trở thành kẻ bi ai nhất trên thế gian này...

Lưu Lạc Bình lại có cảm giác cổ họng mình nghèn nghẹn, thấp giọng nói, giọng nói cũng có điểm run rẩy:

- Được rồi, người cần an ủi là ta mà... giờ ta lại phải đi an ủi các người sao... Ra ngoài chút đi, nhìn các người như vậy, ta lại không kiềm chế được cảm xúc rồi...

Hoàng Ly và Tổ Ngưng lui ra ngoài, không quên ngoái đầu liếc nhìn bóng dáng xinh đẹp vẫn ngồi bên bàn trang điểm kia.

Lưu Lạc Bình quay đầu nhìn mình trong gương, lại nở nụ cười, một giọt nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, làm trôi đi vệt phấn trên mặt, sắc mặt hồng hào xinh đẹp nhưng ở tại vị trí mà giọt nước mắt đi qua, lại để lộ ra một làn da tái nhợt.

Nếu thực sự là bản thân nàng bẩm sinh không thể có con, nàng cũng sẽ không cảm thấy đau đớn như vậy...

Lưu Lạc Bình... người thật đáng thương...

Hôm đó, Hoàng thượng ngủ lại Lệ Y điện. Giờ khắc này, Hậu cung chính là động một chút liền có thể nổ tung, Lệ tần độc chiếm Hoàng thượng cũng không phải ngày một ngày hai, đến cả Thục phi, vị sủng phi trước đó được Hoàng thượng yêu thương vô cùng cũng không địch nổi, Hoàng thượng mới ngủ lại Khương Lạc cung có một đêm, mà không biết đã ngủ ở chỗ Lệ tần bao nhiêu đêm rồi nữa. Hiện tại Hậu cung tạm thời mất đi cây cổ thụ là Hoàng hậu, nhưng Thục phi và Trần phi cũng không hề kém, hai nàng còn có quyền trong tay, chứ nhìn những cung phi vừa không được sủng, vừa không có quyền gì, mới cảm thấy buồn bã làm sao.

Hậu cung này, lúc nào cũng vậy, giống như trong nạn đói nhận được triều đình cứu trợ, kẻ có người không. Kẻ tranh đến sứt đầu mẻ trán không lấy được một nắm cơm, kẻ ngồi yên cũng có thể nhận được một nồi. Nhìn sao cũng giống như so sánh dân đen và quan lại. Nhưng Lệ tần này gia thế chẳng hiển hách, nên xem như, phi tần hậu cung là quan lại, lại thua trên Lệ tần sắp được ví như dân đen này.

Một tháng tiếp theo, Hoàng thượng vẫn sủng ái Lệ tần như cũ, thi thoảng mới đi tới các cung khác, nhưng số lần ít đến đáng thương. Lệ tần phong quang vô hạn, mà Hoàng thượng vô cùng bảo vệ Lệ tần, gặp chiêu phá chiêu, phi tần muốn hãm hại cũng khó khăn.

26. Chương 26

Tần ma ma, ma ma chắc chứ?

Tần ma ma ở bên cạnh vui mừng lặp lại:

- Chắc chắn, lão nô không thể nhầm được. Lão nô tuy y thuật không dám nhận là cao siêu như thái y ở trong cung, nhưng so với đại phu ở ngoài không sai biệt lắm. Nương nương, lão nô chúc mừng nương nương.

Lưu Lạc Bình vươn tay che miệng, kìm nén tiếng nấc trong cổ họng, nước mắt nóng hổi cũng tràn ra, là nước mắt của vui sướng, thật may mắn, ông trời không đến mức bạc đãi nàng, thật may mắn. Lưu Lạc Bình vô cùng xúc động, tiếng khóc không kìm nén được.

Tần ma ma ở một bên không ngừng nói:

- Nương nương đừng khóc, đây là chuyện vui, không nên khóc, nếu khóc sẽ ảnh hưởng tới...

- Ta biết, ta biết, Tần ma ma, ta biết chứ, nhưng ta thực sự rất xúc động, ta chờ đợi tin này đã lâu lắm rồi...

Thục phi ngẩng đầu lên nhìn Tần ma ma bằng đôi mắt đẫm nước, đột nhiên nói:

- Tần ma ma, mẹ con không ở đây, con có thể ôm người một cái được không?

Tần ma ma ngạc nhiên, vội vàng xua tay:

- Nương nương, không được, như vậy không hợp với cung quy, có ai trông thấy sẽ không ổn.

- Không sao cả, trong này đều là người của Khương Lạc cung.

Lưu Lạc Bình ở trong lòng Tần ma ma, cảm thấy yên ổn hơn hẳn, Tần ma ma là vú nuôi của nàng, theo nàng từ khi nàng vừa mới lọt lòng, giống như người mẹ thứ hai của nàng vậy. Thời khắc này, nàng có điểm nhớ những năm tháng còn nhỏ, ở trong lòng mẹ, vô lo vô nghĩ, không lo lắng gì cả. Hiện tại, nàng cũng đã làm mẹ rồi.

Lưu Lạc Bình khóc hồi lâu mới bình ổn lại cảm xúc, quay đầu dặn dò Hoàng Ly và Tổ Ngưng:

- Có lẽ ta không nói các người cũng biết, nhưng ta vẫn phải nói, tin tức này, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng cung kính đáp:

- Vâng, thưa nương nương.

Thai nhi trong bụng nàng mới chỉ có một tháng, vẫn có thể tiếp tục che giấu, muộn nhất là có thể che giấu đến tháng thứ ba, đến lúc đó, tự nàng sẽ tìm ra cách để bảo vệ đứa bé này.

Khương Lạc cung lên lời vui mừng, mà Viên Lan diện, không khí lại không vui mừng như vậy.

Thái y đang bắt mạch cho Tà tần, không hiểu sao sắc mặt vô cùng ngưng trọng, bắt mạch hồi lâu mới dám thu tay, nhưng sắc mặt không hề tốt lên chút nào. Tà tần cau mày nhìn thái y, sắc mặt thái y không tốt chút nào, chẳng lẽ thai nhi trong bụng nàng ta có vấn đề. Tà tần nghĩ vậy, liền có điểm hoảng hốt, vội vàng hỏi:

- Thái y, thai nhi trong bụng ta giờ ra sao rồi?

Thái y lại chần chừ hồi lâu không đưa ra kết luận, sắc mặt Tà tần càng không tốt, gấp gáp hỏi:

- Thái y, người mau nói đi, còn do dự cái gì nữa, đứa bé có khỏe mạnh không?

Thái y hơi cúi mặt, vẫn là chậm rãi nói ra:

- Thứ cho thần vô năng, thần bắt mạch thế nhưng lại thấy nương nương có dấu hiệu mang thai giả, mạch tượng không thấy rõ.

Tà tần nắm chặt tay, móng tay dài sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay đau nhói, hai mắt Tà tần như có lửa, nặng nề hỏi lại:

- Người vừa nói gì.

Thái y biết dù mình nói gì cũng trở thành cái bao trút giận, chính là trầm mặc không lên tiếng. Tà tần thấy biểu hiện đó của thái y, càng tức giận, thái y biểu hiện như vậy, có nghĩa là nàng ta không nghe nhầm phải không. Nhưng tại sao?! Tại sao lại như vậy?!

Thân thể Tà tần nghiêng ngả lão đảo, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt như không còn giọt máu, tay ôm bụng, một tay chống đỡ cơ thể. Tà tần tái mặt nhìn xuống vùng bụng bằng phẳng của mình, trong lòng không ngừng lặp lại “không thể nào, không thể nào”. Nàng ta mang thai con ba tháng, rõ ràng nàng ta có nôn nghén, cũng thèm ngủ, nàng ta còn trò chuyện với đứa con trong bụng mình, nàng ta mong chờ đứa bé ra đời từng ngày một, ngày nào cũng vỗ về bụng mình, còn chuẩn bị không ít y phục chờ đứa trẻ chào đời. Vậy mà... giờ lại nói... đứa bé của nàng ta vốn không hề tồn tại.

Tà tần run rẩy nhìn thái y vẫn đang quỳ trên đất, cúi gầm mặt, khó nhọc hỏi:

- Thái y, người có chắc chắn không?

Thái y vẫn cúi đầu như trước, chậm rãi nói:

- Tạm thời không chắc chắn, vì mạch tượng chập chờn, lúc có lúc không, lúc có cũng rất mỏng manh yếu ớt. Hoặc là trong bụng nương nương chỉ là một tử thai, hoặc là... vốn từ trước đến giờ nương nương không hề mang thai.

Dù là kết quả nào, đối với Tà tần cũng không hề tốt đẹp, Tà tần như suy sụp toàn bộ, sắc mặt trắng bệch, tay chân cũng bắt đầu run rẩy, cảm xúc cũng trở nên kích động. Nàng ta quay đầu nhìn thái y đang quỳ trên đất, hai mắt đục ngầu, nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Người lừa ta!!! Nhà người lừa ta!!! Nhà người là do ai mua chuộc đến lừa ta hả?! Là ai???

Tạ tần kích động đến mất lý trí, tiện tay lấy được một bình sứ nhỏ, liền ném mạnh về phía thái y, sau đó lại kích động hô:

- Người cắt, cắt đi cho ta!!!

Thái y vội vàng thu dọn, chỉ tiếc sao không mọc cánh để bay ra khỏi Viên Lan điện này càng nhanh càng tốt, bắt mạch cho những phi tần trong cung, người chịu tội vĩnh viễn luôn là thái y bọn hắn. Tạ tần kích động vô cùng, nhìn thấy cung nữ thái giám đứng ở đây liền càng kích động, cũng hướng về phía họ quát lớn:

- Còn cả các người nữa!!! Cút! Cút mau cho ta!

Cung nữ thái giám từ khi nghe thái y nói ra kết quả đã vô cùng lo sợ, nay lại thấy Tạ tần như mất lý trí, tức giận quát tháo, liền sợ hãi vô cùng, không ai bảo ai kéo đuôi nhau ra ngoài, chỉ để lại một mình Tạ tần trong điện.

Tạ tần như nổi điên đủ rồi, lại hốt hoảng dừng lại, mấp máy môi:

- Quên mất... thái y đã dặn... ta mang thai không thể kích động, không thể tức giận... sẽ ảnh hưởng đến thai nhi mất. Ta không được kích động.

Hai mắt đỏ ngầu của Tạ tần trở về trong trẻo như cũ, nhưng lại buồn bã và thê lương, giờ khắc này, Tạ tần dù có là người thế nào, độc ác hay lương thiện, thì cũng chỉ là một người mẹ mất đi đứa con của mình mà thôi.

Thái y bắt mạch cho Tạ tần là người của Tạ tần, Tạ tần dù quát tháo mắng mỏ, còn giận cá chém thớt, nhưng thái y đó không hề truyền ra tin tức Tạ tần mang thai giả, hoặc là mang tử thai, người trong Viên Lan điện có mặt lúc đó cũng đều là tâm phúc của Tạ tần, đều kín miệng. Nên giờ khắc này, người biết Tạ tần mang thai là giả, có Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thục phi.

Hoàng thượng và Hoàng hậu đã biết từ trước, mà Thục phi, là do có nhân mạch gài sẵn trong Viên Lan điện.

Thục phi đón nhận kết quả này, hơi sững sờ, sau đó ngẫm nghĩ lại lần hãm hại Lệ tần trước kia. Trong đầu lại nảy ra một suy nghĩ đầy khiếp sợ, nếu như... nàng không đoán sai... vậy thì mọi việc lần đó là do Hoàng thượng sắp đặt, cốt chỉ để làm cho thể lực của Hoàng hậu lung lay. Thục phi có chút run rẩy với suy nghĩ đó của mình, nếu thực là như vậy, Hoàng thượng, từ bao giờ, người đã trở nên xa vời đối với thần thiếp như vậy? Hoàng thượng, ngài đã không còn là ngài trước kia nữa rồi. Ngài xử lý Hoàng hậu, cũng xử lý thể lực đứng sau lưng Hoàng hậu, có phải tiếp theo, người ngài xử lý đến, sẽ là thần thiếp hay không?

Lưu Lạc Bình ôm ngực, nghĩ đến suy nghĩ đó của mình, trong lòng vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến vô cùng. Liên hệ đến phương thuốc điều dưỡng thân thể kia, Lưu Lạc Bình lại càng cảm giác hốt hoảng, trước mắt bỗng chốc tối sầm lại.

Tổ Ngưng sau khi bẩm báo tình báo từ nhân mạch của Viên Lan điện, thấy biểu cảm kỳ lạ của chủ tử, từ bình thần đến hốt hoảng, rồi từ hốt hoảng đến sợ hãi run rẩy, trong lòng lo lắng vô cùng. Cuối cùng lại thấy chủ tử ngắt xiu, trong lòng vội đến không nói nổi. Nhưng lúc này, Tổ Ngưng thực sự không biết làm thế nào, nếu gọi thái y, chẳng phải sẽ lộ ra tin tức chủ tử mang thai hay sao? Chủ tử đã cực nhọc che giấu tin tức này, bảo hộ đứa bé như vậy, không thể để lộ ra.

Tổ Ngưng tạm thời vội vàng đỡ chủ tử lên giường, lại ra ngoài nói với Hoàng Ly tình hình của chủ tử. Hai người tạm thời bàn bạc, liền trước hết để cho Tần ma ma xem xét.

Tần ma ma nghe được Hoàng Ly báo tin tức chủ tử ngắt xiu, trong lòng cũng lo lắng một hồi, vội vàng đi đến xem bệnh. May mắn, Tần ma ma bắt mạch xong, chỉ nói là nương nương bị kích động dẫn đến động thai, nhưng tình hình không nghiêm trọng, hiện tại đã ổn định. Sau này chú ý hơn là được.

Lưu Lạc Bình từ trong ánh mắt lo lắng của ba người tỉnh dậy, đại khái cũng đoán được tình trạng của mình, nhìn xung quanh không thấy thái y, nhìn về phía Hoàng Ly và Tổ Ngưng bằng ánh mắt khen ngợi. Lại quay sang nhìn Tần ma ma, nhẹ giọng hỏi:

- Ma ma, thai nhi trong bụng con vẫn ổn thỏa cả chứ?

Tần ma ma thấy chủ tử tỉnh dậy, vui mừng đáp:

- Nương nương yên tâm, đứa bé đã ổn rồi. Nhưng nương nương từ sau phải tránh tình trạng kích động như vậy, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Lưu Lạc Bình nhẹ giọng đáp ứng:

- Được. Tạm thời ta muốn nghỉ ngơi. Lui cả đi.

Ba người lui ra, trong phòng chỉ còn một mình Lưu Lạc Bình. Lưu Lạc Bình ngửa đầu nhìn màn trướng, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Lưu Lạc Bình âm thầm nói trong lòng: “Mọi chuyện đều sẽ ổn thôi”.

Có lẽ, thời gian sắp tới, nàng sẽ thu lại mọi thứ, yên ổn ở trong Khương Lạc cung sinh hạ đứa bé này, mọi việc ở Hậu cung đều không quan tâm nữa. Nếu như suy nghĩ của nàng là thật, có lẽ ngay từ đầu Hoàng thượng cũng không mong muốn đứa bé này sinh ra. Một chút cũng không mong muốn.

Lưu Lạc Bình nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng bằng phẳng của mình, nhỏ giọng thì thầm:

- Không sao cả, nếu phụ hoàng không cần con, mẫu phi sẽ yêu thương con nhiều hơn nữa, yêu thương con cả phần của phụ hoàng nữa.

Nàng sẽ bình an sinh ra đứa bé này, sẽ nuôi nấng nó thật tốt, sẽ trở thành một người mẹ tốt. Lưu Lạc Bình có chút mệt mỏi, liền chậm rãi thiếp đi.

27. Chương 27

- Thực phi... có thai rồi?

- Chủ nhân, tin tức không hề sai.

Tư Lạc Thành nhìn ám vệ quỳ một chân trước án thư, trong lòng ngũ vị tạp trần, hần im lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói, dường như một câu nói ngắn gọn này thôi, đã rút đi hết phần nửa khí lực của hần:

- Được rồi. Lui đi.

Tư Lạc Thành đang ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, giờ khắc này, cũng không có tâm trạng nào để phê duyệt tấu chương nữa, chậm rãi gác bút lông qua một bên, trong lòng hỗn loạn. Hần luôn chờ mong đứa bé của hần và nàng, nhưng lòng ích kỷ của chính hần đã không cho phép điều này xảy ra, tuy nói vì nàng, nhưng rốt cuộc cũng là vì hần. Ngai vàng này, hần không thể không giữ, hần giữ vững ngai vàng này rồi, có lẽ tâm của nàng sẽ không giữ được, nhưng ít ra, nàng vẫn sẽ ở trong cung cùng với hần. Hần luôn luôn mong chờ đứa bé của hần và nàng, nhưng lại càng không mong muốn đứa bé này ra đời. Hần càng mong chờ bao nhiêu, lại càng lo sợ bấy nhiêu.

Chung quy, hần đã nghĩ, có lẽ, ràng buộc càng ít, thì đau khổ sẽ càng ít. Hần luôn ở trong bóng tối bí mật động tay động chân, hy vọng nàng sẽ không mang thai con của hần, chỉ vì hần sợ rằng, một ngày nào đó, khi tất cả đã được phơi bày, nàng sẽ hận hần. Nhưng bây giờ nghe ám vệ nói, nàng đã có thai, hần mới nghĩ đến, hần luôn sợ nàng hận hần, nhưng chẳng phải hần vẫn đã làm vậy thôi. Hần vẫn đã làm, thì còn có tư cách gì lo sợ nữa. Trước đó, hần cũng không nghĩ đến, khi nàng biết được sự thật, việc nàng không có thai chính là do hần, nàng cũng sẽ không vui mừng, cũng sẽ hận hần như khi tận mắt chứng kiến bức màn kia hạ xuống.

Có lẽ nàng đã sớm phát hiện ra trong dược có vấn đề, sớm đã thay thế thứ dược đó bằng dược điều dưỡng thân thể thực sự, và bây giờ có đứa con của hần. Hần vẫn không thể hoàn toàn tuyệt tình với nàng, hần không cho người tận mắt nhìn nàng uống dược, có lẽ, chính là để chờ đợi ngày nàng phát hiện, rồi nàng sẽ mang thai con của hần.

Nàng đã mang thai con của hắn rồi... Nhưng, Lưu gia, Thừa tướng, cũng đã sắp đến lúc...

Khi đó, nàng sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt như thế nào, hắn không biết. Trước kia, khi hắn còn chưa bị những mưu toan này quần thân, hắn luôn luôn mắng nàng là vô tâm vô phể, nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng đâu phải là nữ nhân vô tâm.

Người vô tâm mới là người có tâm, người có tâm mới là người vô tình.

Tư Lạc Thành đưa tay lên che hai mắt, sắp rồi. Đã sắp đến lúc rồi. Hắn từ trước đến nay luôn làm việc quyết đoán, trước giờ, hắn do dự, cũng chỉ vì một mình Lạc Nhi của hắn. Nhưng do dự, hắn vẫn làm. Mặc dù việc này không phải do hắn, nhưng chung quy, vẫn là do hắn tự tay kết thúc. Thừa tướng có mưu đồ tạo phản không phải do hắn, nhưng hắn không thể từ bỏ ngai vàng này, không thể từ bỏ. Thừa tướng tạo phản, lại khiến hắn lo sợ Lưu phủ. Nơi đã nuôi dưỡng và cho hắn một tuổi thơ tốt đẹp. Nhớ năm xưa mẫu phi của hắn chết sớm, Hoàng cung lạnh lẽo, hắn coi Lưu phủ mới thực sự là nhà của mình. Mà bây giờ, hắn sắp tự tay phá hủy nhà của chính mình.

Lưu phủ không tạo phản, nhưng Lưu phủ lại có thể lực to lớn. Hắn là đế vương. Hắn e ngại. Nếu hắn không là đế vương, thì thật tốt. Nhưng hắn nghĩ như vậy, thâm tâm lại thực sự không buông bỏ được ngai vị đế vương.

Hắn, rốt cuộc chỉ là một nam nhân dối trá, lừa mình dối người, vô tình vô nghĩa.

Hắn tự hỏi, rồi Lạc Nhi sẽ nhìn hắn ra sao.

Hắn có thể là một đế vương tốt. Nhưng lại là một nam nhân cạn bã.

Chỉ là từ trước đến giờ, hắn vẫn luôn yêu Lạc Nhi. Hắn lạnh nhạt với Lạc Nhi, đưa Lệ tần lên đầu sóng ngọn gió, hy vọng rằng Lạc Nhi của hắn, tin rằng hắn không yêu nàng, vì không yêu nàng, mới làm hết thấy, mới không muốn nàng có con, mới phá hủy Lưu phủ, trong khi Lưu phủ nguyện trung thành.

Tư Lạc Thành, người có lỗi với nàng.

Tư Lạc Thành đưa tay lên che mắt, bàn tay còn lại đã nắm chặt, móng tay găm vào trong da thịt, huyết nhục mơ hồ.

Đau đớn thì sao?

Hắn đau đớn, nhưng hắn đã làm?

Giờ lại đau đớn... hắn, thực sự không phải một nam nhân tốt.

...

Không lâu sau, Hậu cung truyền ra tin tức Tà tần sanh non, nghe nói là do ăn phải dược vật không sạch sẽ. Thục phi và Trần phi hiện giờ tạm thời chấp chưởng Hậu cung, việc này liền do Thục phi và Trần phi điều tra. Nhưng Thục phi biết rõ, Tà tần vốn không hề mang thai, nếu không hề mang thai, thì làm sao có thể sẩy thai được. Biểu hiện sanh non như vậy, hắn là do có dược liệu từ thái y viện đưa tới, làm cho người mang thai giả có biểu hiện giống như đẻ non thật. Tà tần xem như có chút thông minh nho nhỏ, nhưng Tà tần chỉ là một con cờ của Hoàng thượng, làm con cờ, thì đến thời khắc, liền có thể bị vứt bỏ.

Vì Thục phi cùng Trần phi phụ trách điều tra việc Tà tần sanh non, hơn nữa hiện tại ở Hậu cung, Thục phi là người có địa vị cao nhất, nên nàng tương đối quan tâm tới Tà tần.

Thục phi ăn mặc đơn giản tới Ngọc Anh điện. Ngọc Anh điện dường như ảm đạm hơn những ngày trước nhiều, Tà tần cũng thu lại toàn bộ vẻ hung hăng kiêu ngạo trước kia, Tà tần này khi mới vào cung, Thục phi luôn nhìn thấy ánh mắt nàng ta lưu chuyển không ngừng, thì thoảng sẽ lóe lên tia sáng không tốt. Nhưng hiện tại, tất cả đều trở nên trống rỗng, Tà tần bỗng trở nên già nua hẳn đi. Khi Thục phi tới Ngọc Anh điện, Tà tần tiếp đón cũng có vẻ rất mệt mỏi, trên người chỉ mặc y phục trắng đơn bạc, tóc trên đầu, cũng chỉ tùy tiện, còn tạ lỗi với Thục phi vì không tiếp đón chu đáo.

Thục phi nhìn nét mặt ảm đạm của Tà tần, khẽ thở dài, lần đầu tiên nói một lời an ủi thật lòng với phi tần Hậu cung:

- Tà tần muội muội đừng buồn nữa, con không còn rồi sẽ tiếp tục có mà.

Tà tần từ khi mất đi đứa con, tính tình thất thường vô cùng, lúc ảm đạm trống rỗng, lúc lại ác liệt mắng nhiếc người khác, nhất là vô cùng không hề vừa mắt những phi tần Hậu cung đến thăm.

Nhưng Tà tần lại không có cảm giác như vậy với Thục phi, Thục phi là phi tần ở Hậu cung lâu năm, là thanh mai trúc mã với Hoàng thượng, trước kia lại được Hoàng thượng vô cùng yêu thương sủng ái, nhưng thể chất âm hàn, khó có con, nếu có, đứa bé sinh ra cũng sẽ ốm yếu vô cùng, gần đây lại trở thành một phi tần thất sủng. Tà tần cảm thấy, Thục phi cũng có số phận bi ai giống nàng. Giờ đây, nàng bị người khác gài bẫy mang thai giả, hãm hại nàng phạm vào tội dối gạt thánh thượng. Tà tần đã sai tâm phúc điều tra, nhưng không phát hiện ra người nào hãm hại.

Tà tần hơi rũ mắt, buồn bã đáp lại:

- Cám ơn Thục phi tỷ tỷ. Muội muội cũng hy vọng như vậy.

Thục phi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Tà tần, đón tiếp nàng cũng không hề trang điểm xinh đẹp lại. Tà tần trước kia luôn xinh đẹp, dù trong lòng buồn khổ, chán nản hay tức tối thế nào, ra ngoài cũng sẽ trang điểm hoa lệ vô cùng. Thục phi không ở lại Ngọc Anh điện lâu, chỉ trò chuyện một chút rồi rời khỏi.

Thục phi vừa rời khỏi, sắc mặt Tà tần lại trở nên vẩn vơ. Kẻ nào dám hãm hại nàng ta, nàng ta liền không tha thứ. Không điều tra ra, không điều tra ra. Không điều tra ra! Người có thể xóa sạch dấu vết như vậy, chẳng lẽ là Hoàng hậu, hay Trần phi, thậm chí còn có thể là Thục phi, nhưng Thục phi chẳng phải khó có con sao, chẳng phải nàng ta sẽ càng hy vọng Tà tần sinh ra một đứa con trai, rồi thuận lợi ở bên gối Hoàng thượng thổi gió, để được ôm đứa con của Tà tần đi ư?

Nếu ở tình huống bình thường, Tà tần nghĩ đến việc Thục phi có thể ôm con mình đi khi nàng ta đã sinh con thì Tà tần chắc chắn vô cùng hận Thục phi, chỉ mong sao không thể hãm hại Thục phi đến mức không thể hồi phục được. Nhưng trong hoàn cảnh Tà tần đã không còn có đứa con trong bụng nữa, suy nghĩ đó lại biến Thục phi thành người vô tội, Tà tần còn cảm thấy Thục phi là người không đáng hận nhất trong Hậu cung.

Tà tần loại bỏ mối hoài nghi với Thục phi, nhưng vẫn còn Trần phi và Hoàng hậu, chẳng lẽ là hai người họ sao. Tà tần tái mặt, nếu là Hoàng hậu hoặc Trần phi, thì nàng ta không có khả năng địch nổi.

Cho dù không tìm ra người hãm hại nàng ta thì sao, nàng ta liền hãm hại người khác để nâng mình lên, lợi dụng việc sẩy thai đau buồn thành bệnh mà níu kéo Hoàng thượng ở Ngọc Anh điện.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tà tần hoàn toàn trở nên vẩn vơ dữ tợn, nếu Thục phi biết được suy nghĩ của Tà tần, có lẽ chút thương tiếc nổi lên trong lòng Thục phi lúc vừa rồi sẽ ngay lập tức tan biến không thấy bóng dáng.

Tà tần nghĩ như vậy, liền cảm thấy vô cùng phù hợp. Hoàng hậu bây giờ nguyên khí bị tổn thương, nàng ta không cần hãm hại, mà người có tính uy hiếp nhất hiện giờ, chẳng phải là vị Lệ tần cùng phẩm cấp với nàng, dịu dàng xinh đẹp đó sao. Lệ tần sao, được sủng sào, để rồi xem nếu Lệ tần phạm vào tội hãm hại Hoàng tự thì sao. Phải biết rằng, phạm vào tội hãm hại Hoàng tự cũng đã đủ để tru di cửu tộc rồi.

Tà tần cười lạnh, khuôn mặt nàng ta càng vẩn vơ dữ tợn.

28. Chương 28

Hậu cung còn đang nổi sóng vì việc Tà tần sanh non, người người vui mừng. Các phi tần từ trước luôn nhìn chằm chằm vào bụng Tà tần, lo lắng Tà tần sinh con đầu lòng là con trai liền trở thành Trưởng Hoàng tử, cho dù Tà tần chỉ là một tần, nhưng nếu sinh được Trưởng Hoàng tử, được Hoàng thượng yêu thương có thể thăng đến Chiêu nghi, nếu được thăng lên Chiêu nghi, liền có thể làm chủ một cung, hơn nữa được tự

mình nuôi con. Còn nếu không, Tạ tần không được tự mình nuôi con, Hoàng thượng vì đền bù cho nàng ta lại cho nàng ta thêm nhiều thứ gì khác thì sao. Như thế nào cũng trở thành mối nguy hại.

Vì vậy, thời thời khắc khắc các phi tần Hậu cung đều mong muốn Tạ tần sảy thai.

Tạ tần sảy thai, Hậu cung đang vô cùng vui mừng, thì lại có một tin tức khác truyền ra.

Trần phi cho người điều tra vụ việc này, tìm thấy trong phòng của Tạ tần có xạ hương, cho người lục soát các cung, lại phát hiện trong Lệ Y điện của Lệ tần phát hiện xạ hương giống như đúc.

Người người đều hiểu rõ như vậy có ý gì.

Người người lại càng vui mừng, hạ bộ được sủng phi Lệ tần, người vui mừng nhất đương nhiên cũng là phi tần bọn họ.

Vì thế phi tần nào cũng ôm tâm trạng xem kịch vui mà chờ đợi kết quả, xem Trần phi sẽ xử lý Lệ tần ra sao.

Thực phi tuy cũng được giao điều tra việc này, nhưng nàng chẳng có chút nhiệt tình nào với việc điều tra, tự thân đã biết rõ kết quả. Hơn nữa việc giả mang thai này là do Hoàng thượng động tay động chân, điều tra đến đâu cũng sẽ mang lại kết quả không mấy vừa ý, tốt nhất liền bỏ mặc. Nay nghe được kết quả điều tra của Trần phi, lại đổ lỗi cho Lệ tần, kịch bản đúng là quen thuộc.

Dù sao trong Lệ Y điện cũng là nguy cơ trùng trùng, người của các cung khác nhiều như mây, may ra mới có một hai người thực sự trung thành với Lệ tần, còn lại chính là gió chiều nào theo chiều ấy, thấy Lệ tần đang phong quang vô hạn liền vui vẻ chạy theo, Lệ tần thất sủng liền quay đi không do dự.

Thực phi vốn định không tham gia vào việc này, nhưng nghĩ đến, trong bụng nàng còn có đứa bé này... có phải, nên khiến Hoàng thượng bớt nghi ngờ đi không? Hoàng thượng không mong đứa bé này, có phải nếu nàng đứng ra bảo vệ người mà hấn yêu, thì Hoàng thượng sẽ hòa nhã với nàng hơn không.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lưu Lạc Bình dâng lên đầy chua xót, nàng ghen tỵ chứ, là vô cùng ghen tỵ. Trước kia, nàng còn từng nghĩ bản thân sẽ không bao giờ cúi đầu, cho dù Hoàng thượng không sủng ái cũng không sao. Nàng còn từng nghĩ, nếu có người Hoàng thượng thực sự yêu xuất hiện, nàng sẽ chèn ép nàng ta đến không thở nổi, để Hoàng thượng lại trở về là của nàng như trước.

Nhưng khi mọi việc xảy ra, trong lòng nồng đậm ghen tỵ, nhưng nàng chưa hề làm gì cả, nàng sợ, nếu nàng thực sự làm, Hoàng thượng sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt căm hận, sẽ không bao giờ để ý đến nàng nữa. Mà hiện tại, hấn có còn thực sự quan tâm đến nàng nữa đâu...

Nàng, thế nhưng lại thật bi ai, hiện tại, còn phải dang tay giúp đỡ người mà Hoàng thượng yêu, cốt chỉ để Hoàng thượng có thể vì nàng nhân nhượng đối tốt mà không quá ác liệt với đứa con của nàng.

Lưu Lạc Bình buồn bã nghĩ, liền sai Hoàng Ly đến thái y viện tìm thái y đã bắt mạch cho Tạ tần. Là người của Tạ tần thì sao, chưa chắc đã không thể phản bội.

Hơn nữa, trong Ngọc Anh điện vẫn còn có người của nàng, không sợ mọi chuyện không được vạch trần.

Khi Tạ tần tiếp đón Thực phi đến Ngọc Anh điện lần nữa, tâm trạng đã bình thản hơn nhiều, nàng ta không hận Thực phi, không có nghĩa là nàng ta sẽ thích Thực phi. Tạ tần tiếp đón Thực phi bằng thái độ sáng sủa hơn hẳn ngày hôm trước. Thực phi nâng ly trà, nhấp một ngụm, hơi cong khóe môi, hăm hại được người khác, tâm trạng liền trở nên sáng sủa hơn hẳn nhỉ?

Thực phi cùng Tạ tần trò chuyện hồi lâu, Trần phi cũng đến Ngọc Anh điện. Trần phi vẫn có dung mạo dịu dàng vạn năm không thay đổi, luôn là hình dáng mỹ nhân nhu mì yếu điệu.

Thực phi cười, nhẹ nhàng ngồi xuống, không hề vòng vo, vừa nói liền vào đề chính:

- Tạ tần muội muội, hôm nay tỷ tỷ đến đây là để cho muội muội công bằng.

Tạ tần trong lòng vô cùng kích động. Công bằng. Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi, cái thứ công bằng chết tiệt này cuối cùng cũng đến rồi. Tạ tần trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại bày ra bộ dáng vô cùng đau lòng, chỉ sợ người khác không biết nàng ta đã mất đi một đứa con.

Thực phi nhìn ánh mắt lóe lên của Tạ tần, trong lòng cũng cười lạnh, vụ việc lần này, xem ra Trần phi cũng có tham gia đôi chút thì phải. Nàng không ngại chơi đùa với các nàng ta đâu.

Trần phi sai cung nữ bên người đi đến Lệ Y điện mời Lệ tần.

Lệ tần ở Lệ Y điện đang bình thần đọc sách, nhân nhả vô cùng, mang tâm trạng “trời sắp cũng có Hoàng thượng đỡ” thì cung nữ bên người Trần phi đến nói Trần phi mời nàng sang Ngọc Anh điện.

Lệ tần có chút thấp thỏm sửa soạn, có chút nôn nóng đến Ngọc Anh điện, khe khẽ thở dài, lỡ Hoàng thượng không tới kịp, nàng hứng đủ cả lần này rồi.

Lệ tần được mời đến, trong Ngọc Anh điện vẫn rất bình thản vui vẻ, ba người ngồi ở đó còn đang vui vẻ uống trà trò chuyện.

Lệ tần mang tâm trạng nửa bất ổn tiến vào, Trần phi còn nở nụ cười với nàng ta, nói nàng ta ngồi xuống ghế. Lệ tần vừa ngồi xuống, Trần phi không ngại vào đề chính:

- Lệ tần, muội muội hẳn là biết hôm nay bốn cung gọi muội muội đến làm gì. Chuyện phát hiện xạ hương trong Lệ Y điện của Lệ tần, nên giải thích thế nào?

Lệ tần từ trước đến nay vẫn khẳng khái một mực, tính cách lương thiện thuần khiết:

- Tần thiếp thực sự không biết tại sao xạ hương lại có trong Lệ Y điện, tần thiếp cam đoan thần thiếp trong sạch.

Thực phi ở một bên thản nhiên nhìn, trong lòng nổi lên chua xót càng đậm, Lệ tần này, bị hãm hại lần này cũng đã là lần thứ ba, cách hãm hại còn cùng một phong cách, vậy mà cả ba lần hãm hại, nàng ta đều không nói được gì ngoài câu “không biết”, “tần thiếp vô tội”. Chẳng lẽ nàng ta nghĩ rằng, nàng ta không cần lo gì hết, không cần lo lắng có kẻ nào hãm hại mình không, kiểu gì cũng đã có Hoàng thượng giúp mình giải quyết? Đây chính là nữ nhân mà Hoàng thượng đã chọn đấy ư? Thực sự khiến nàng vô cùng ghen tỵ, một nữ nhân thua nàng về nhan sắc, thua nàng về tính tình, thua nàng về gia thế, thua nàng về tài trí, cuối cùng lại thắng nàng. Thắng, còn thắng đến vinh quang như vậy, đến mức kẻ thua là nàng, giờ phải dang tay bảo vệ nàng ta, hy vọng đổi lấy một cái liếc nhìn bớt lạnh nhạt của Hoàng thượng.

Thực phi rũ mi, vẫn im lặng. Trần phi thấy Lệ tần chỉ nói một câu như vậy, từ đầu đến cuối không có nửa điểm phản kháng, cũng không điều tra xem có bằng chứng thực sự chứng minh điều đó không, lúc nào cũng chỉ treo hai chữ “vô tội” trên đầu môi. Nghĩ rằng trong Hậu cung này thực sự tồn tại cái gọi là “thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”, chỉ cần lời nói tất cả đều tin. Lệ tần, thực sự quá ngây thơ rồi. Hai lần bị hãm hại mà không khá lên được chút nào, nữ nhân mà Hoàng thượng sủng ái, cũng chỉ đến vậy mà thôi. Trần phi hơi nhếch khóe môi, hỏi:

- Lệ tần không có gì để nói sao? Tạ tần chính là do phần xạ hương mà sảy thai, trong Lệ Y điện của Lệ tần lại tìm thấy phần xạ hương. Bốn cung cùng Thực phi tỷ tỷ tạm thời đang chấp chưởng Hậu cung, há lại để cho việc như vậy xảy ra.

Lệ tần vẫn im lặng từ đầu đến cuối, nàng ta cứ nghĩ lần hãm hại này cũng sẽ giống mấy lần trước, sẽ có người đứng ra cứu vớt nàng, không phải Thực phi thì là Hoàng thượng, chẳng lẽ thực sự không có ai, nàng phải bại trong tay Trần phi ác độc này sao?

Lệ tần đang rối rắm vô cùng, thì Thực phi ở bên nở nụ cười nhạt, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng mềm mại:

- Trần phi muội muội nói phải. Tỷ tỷ và Trần phi muội muội tạm thời thay Hoàng hậu nương nương quản lý Hậu cung, sự việc nghiêm trọng như vậy đương nhiên phải điều tra rõ ràng tận gốc...

Dừng lại một chút, Thực phi hơi nâng mi, ánh mắt mị hoặc thường ngày nay vô cùng sắc bén, mang theo ánh sáng lạnh lẽo, môi hơi hé mở, chậm rãi nhả từng chữ:

- Phải. Không?

Trần phi cảm thấy cả người như có một lớp mồ hôi lạnh, nàng ta vào cung cùng thời gian với Thực phi, nhưng từ trước đến nay, nàng chưa thắng được Thực phi lần nào, ngược lại, lại có điểm e dè đối với vị phi tần từng là sủng phi của Hoàng thượng này. Khí thế bức người mà Thực phi vừa để lộ, không khỏi khiến

Trần phi có cảm giác chùn chân. Nhưng nàng ta không e ngại, Thục phi trước đến giờ luôn đứng ngoài vòng tranh đấu của phi tần Hậu cung, không quan tâm ai sống ai chết, chỉ cần không động đến nàng là được.

Chuyện Lệ tần này, Thục phi sẽ không tham gia, đó mới là phong cách của Thục phi từ trước đến nay.

Nghĩ vậy, Trần phi cũng an tâm không ít, dù sao lần này nàng ta cũng chỉ nhắm vào Lệ tần, chẳng hề động chạm đến Thục phi. Trần phi bình ổn lại rồi, liền nở nụ cười dịu dàng điềm đạm:

- Thục phi tỷ tỷ nói phải. Muội muội và tỷ tỷ đương nhiên không thể làm Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nường thất vọng được.

Thục phi nhàn nhã nhếch khóe môi, mắt hơi liếc qua Tạ tần này giờ vẫn im hơi lặng tiếng ngồi một bên, ánh mắt ý vị thâm trường, Tạ tần bị nhìn, không khỏi run rẩy một phen, tay cầm tách trà không khỏi khẽ động, nước trà trong chén sóng sánh suýt tràn ra ngoài.

Tạ tần trong lòng không ngừng lặp lại. Nàng ta làm việc rất kín kẽ, chắc chắn sẽ không để lộ sơ hở, tuyệt đối không thể có.

Thục phi thấy biểu hiện chột dạ của Tạ tần, liền nở nụ cười khế, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Ly đứng sau, thản nhiên nói:

- Hoàng Ly, đưa người đó vào đây.

Hoàng Ly vâng mệnh, ra khỏi phòng, không lâu sau liền chậm rãi trở vào, phía sau còn có một thái y bị áp giải đến, bị ép quỳ trên đất.

Mà Tạ tần nhìn thấy dung mạo của thái y này, lập tức liền vô tình để lộ trên mặt không ít khiếp sợ. Phải mất một thời gian hồi lâu âm thầm tự an ủi, Tạ tần mới bình tĩnh lại được.

Tạ tần nắm chặt khăn tay, không ngừng tự nhủ. Đó là người của nàng ta. Là người trung thành với nàng ta, sẽ không phản bội, người đó sẽ không phản bội, tuyệt đối không thể phản bội nàng ta.

Thục phi nhìn thấy Thái y được dẫn vào, liền nở nụ cười khế, cũng không hỏi, chỉ nói một câu thế này:

- Thái y nên nói ra tình hình thực sự của Tạ tần rồi chứ.

Thái y đó run rẩy một lúc, ánh mắt hơi đảo qua Tạ tần, ánh mắt ấy mang đầy ý chột dạ, chỉ thấy ánh mắt đó thôi, Tạ tần đã cảm thấy lạnh sống lưng, nàng ta đã hiểu, người này, đã phản bội nàng ta.

Thái y đó cúi đầu, chậm rãi nói:

- Tạ tần nương nường...thực chất không hề có thai. Biểu hiện có thai trước đó...là do... được vật có tác dụng làm cho người dùng giống như mang thai... nhưng thực chất... lại không hề mang thai. Nói ngắn gọn... chính là mang thai giả.

29. Chương 29

Nói đến đây, mọi người trong Ngọc Anh điện này đều hiểu rõ, đã không có thai, thì làm sao có thể đẻ non được. Tạ tần lúc bấy giờ sắc mặt đã trắng bệch, cả người run rẩy. Mà Trần phi, thì lại tràn đầy ngạc nhiên, Tạ tần vậy mà lại mang thai giả, mang thai giả, tại sao lại mang thai giả?!

Trần phi có điểm luống cuống nhìn thái y quỳ trên đất, vậy trận địa nàng ta kết hợp với Tạ tần, chẳng phải vô dụng rồi sao?

Trần phi nheo mắt nhìn Tạ tần, trong mắt đầy ý hỏi, mà Tạ tần bây giờ chẳng thể đáp lại nàng ta, Tạ tần vẫn chìm trong nỗi lo sợ run rẩy vì mọi chuyện bại lộ. Mang thai giả mà Tạ tần này lại dám không nói với nàng ta, nàng ta đã an bài như vậy, giờ lộ ra tin tức Tạ tần mang thai giả, chẳng phải công sức của nàng ta đổ bể cả sao. Vậy thì Tạ tần đừng trách Trần phi nàng đổ hết mọi sự lên đầu nàng ta.

Trần phi nghĩ vậy, neho mắt nhìn Tạ tần, hỏi:

- Tạ tần muối muối, có thật không?

Lời này hỏi cũng thật có lẽ, sự việc đã rõ ràng, thái y đã nói như vậy, chẳng lẽ lại có thể là giả. Tạ tần chỉ im lặng cắn môi, run rẩy gật đầu một cái. Trần phi nường mày, quay ra nhìn thái y đang quỳ trên đất kia, hỏi:

- Có phải nhà người giúp Tạ tần che giấu chuyện mang thai giả, cũng như cho Tạ tần được vật làm ra biểu hiện giống như sanh non hay không?

Thái y cúi đầu, nhắt nhắt đáp lại:

- Vâng, là do hạ thần. Nhưng là do Tạ tần nường nường uy hiếp, hạ thần không thể làm khác.

Trần phi lúc bấy giờ lại neho mắt nhìn thái y, hỏi tiếp:

- Vậy chuyện phần xạ hương có liên quan đến người không?

- Hạ thần không biết gì về chuyện phần xạ hương.

Trần phi nâng môi, quay sang nói với Tạ tần:

- Tạ tần, phần xạ hương là do người tự bày ra phải không, mưu đồ hãm hại Lệ tần.

Tạ tần thấy Trần phi định đổ hết lỗi lầm lên nàng ta, cắn môi từ trên ghế đứng dậy, quỳ xuống dập đầu với Thực phi:

- Thực phi nường nường, chuyện xạ hương là do tần thiếp làm, nhưng tần thiếp không có chủ đích hãm hại, là do Trần phi tìm người tới mời tần thiếp hợp tác. Thực phi nường nường minh xét.

Thực phi cười nhạt, lần này Trần phi làm việc cũng quá nóng vội, thực ra lấy tính cách của Tạ tần, không cần Trần phi ngỏ lời hợp tác, Tạ tần cũng sẽ tự động tay động chân, mà đối tượng hãm hại, cũng sẽ không sai biệt lắm. Trần phi thấy hành động cắn ngược lại của Tạ tần, cũng không cảm thấy nôn nóng, ngược lại còn bình tĩnh nói:

- Tạ tần to gan, dám vu hãm bốn cung, bốn cung không hề tìm người hợp tác với người, người lại dám nói bốn cung cũng có một chân trong chuyện này.

Tạ tần biết lần này tội của mình khó thoát, chỉ mong sao sẽ được giảm nhẹ, bèn quyết tố cáo Trần phi đến cùng:

- Cung nữ của tần thiếp có thể làm chứng, hôm đó cung nữ ở Bích Vân cung tới đưa cho tần thiếp một cây trầm ngọc xinh đẹp, nói là tổ ý hợp tác.

Thực phi thuận theo Tạ tần, cho gọi cung nữ của Tạ tần đến làm chứng, nhưng xem biểu hiện bình tĩnh của Trần phi, chắc chắn đã dọn dẹp hết đường lui, nàng ta là người cẩn thận, tính toán đường lui của mình tỉ mỉ, luôn tính đến trường hợp mọi sự thất bại mà đổ bể, việc lần này đương nhiên cũng đã tính đến, xem ra, Tạ tần chỉ có thể chịu tội một mình mà thôi. Cung nữ đó được dẫn ra, Thực phi nhìn cung nữ đó, hỏi:

- Có phải mấy ngày hôm trước, người ở cung Trần phi tới đây tặng cho Tạ tần một cây trầm ngọc không?

Cung nữ đó cung kính đáp:

- Dạ vâng, thưa nường nường đúng vậy.

- Tạ tần nói cây trầm đó đưa tới với ý muốn mời Tạ tần hợp tác với Trần phi, có phải không?

Cung nữ đó tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó đáp lại:

- Thưa nường nường, cung nữ đó chỉ đưa tới cây trầm, nói là Trần phi có ý an ủi Tạ tần vừa mới mất đi đứa con.

Tạ tần trợn mắt nhìn cung nữ kia cắn ngược mình một cái, cả người run rẩy đầy vẻ không tin. Cung nữ kia là cung nữ hồi môn của nàng, vậy mà cũng vì vinh hoa phú quý mà cắn ngược lại nàng. Đáng giận!!!

Trận địa này bày ra, vậy mà Tạ tần lại trở thành người thua lớn nhất. Kể ban đầu nhắm đến là Lệ tần, giờ lại thành phi tần nhân nhả nhất trong bốn phi tần đang ngồi trong Ngọc Anh điện. Nàng ta hoàn toàn ôm tâm trạng của người xem kịch ngoài lề, thậm chí may mắn vì Thục phi công chính liêm minh, không hòa với Trần phi ác độc tàn nhẫn kia hãm hại nàng ta.

Nghĩ như vậy, Lệ tần lại có thiện cảm với Thục phi hơn một chút, nhưng nghĩ lại, Thục phi chính là sủng phi trong truyền thuyết của Hoàng thượng, còn là thanh mai trúc mã, phân lượng hơi lớn nha, nhưng dù sao, cũng không ảnh hưởng đến phần thiện cảm kia.

Lệ tần nào biết, nếu đúng với tính cách của Thục phi, thì cho dù Lệ tần có bị hãm hại thảm hơn nữa cũng sẽ không thềm nhúng tay, mắt lạnh mà nhìn. Chỉ là Thục phi, địa vị cao cao tại thượng, giờ lại phải đi che chở một phi tần nhỏ nhoi, chỉ hy vọng Hoàng thượng nể tình mà không quá gắt gao với mình. Như vậy, có phải, rất đáng thương, hay không?

Tạ tần phạm vào tội khi quân, lừa gạt Hoàng thượng, lại còn có mưu đồ hãm hại phi tần khác, nể tình Tạ tần là phi tử của Hoàng thượng, hầu hạ Hoàng thượng cũng xem như tận tâm tận lực, liền tha cho nàng ta một mạng, hỏi qua ý của Hoàng thượng, liền chỉ giáng nàng ta xuống làm Thường tại, nhưng cả đời không được phép ra khỏi Ngọc Anh điện.

Ngọc Anh điện, bây giờ có khác gì Lãnh cung đâu. Tạ tần giờ phút này đã mất hết sức sống, nghe thái giám tuyên đọc thánh chỉ, cả người chỉ cảm thấy lạnh ngắt, ánh mắt đờ đẫn hẳn đi.

Hoàng hậu bị cấm túc trong Chiêu Dương cung, nghe Tử Tình nói tin tức về vụ việc bày ra ở Ngọc Anh điện. Hoàng hậu cười nhạt, vuốt ve móng tay tinh xảo, giọng nói mang đầy vẻ lười nhác:

- Tạ tần này làm việc cũng thật không chu đáo, để lại dấu vết lớn như vậy bị Thục phi bắt được. Nhưng kể ra cũng kỳ lạ, Thục phi từ trước đến nay, với tính cách của nàng, hẳn là phải khoanh tay mắt lạnh đứng ngoài nhìn mới đúng, trời lay đất lở cũng không thay đổi mới phải. Thục phi cũng không phải người thích vịn vào vinh quang của phi tử thấp hơn để Hoàng thượng chú ý, nay lại che chở cho Lệ tần?

Hoàng hậu lấy làm kỳ lạ, nhưng không suy nghĩ kỹ, từ trước đến nay, nàng ta không ưa Thục phi, lại càng không thích Lệ tần. Lệ tần cho nàng ta một cảm giác uy hiếp mãnh liệt, mãnh liệt hơn cả Thục phi. Thục phi được Hoàng thượng sủng ái, nhưng chưa bao giờ giống như Lệ tần, liên tiếp sủng ái, liên tiếp che chở cùng bảo hộ.

Lại nói đến, cùng là tần, nhưng số phận thật khác nhau, nhìn Lệ tần phong quang vô hạn, lại nhìn sang Tạ tần, xám xịt không còn đường lui. Hoàng thượng cũng thật vô tình, lợi dụng con cờ này xong cũng không hề ngó ngang, phui tay một cái liền vứt bỏ. Tạ tần thực đáng thương, bị lợi dụng, lợi dụng xong liền bị vứt bỏ hoàn toàn, không có cơ hội ngóc đầu lên được nữa.

Hoàng hậu nghĩ đến tình hình hiện tại của Lệ tần, chính là phong quang vô hạn, nhận muôn vàn sủng ái, lại nghĩ đến mình đường đường là Hoàng hậu, lại chưa thể có nổi một Hoàng tử dưới gối, điều này thực sự vô cùng đáng lo lắng. Thật may mắn là nàng ta đã hạ được Lệ tần, để Lệ tần không thể hoài thai trong một năm, nếu không, nhìn tình hình Lệ tần được sủng ái liên tiếp thế kia, chẳng phải sớm muộn cũng sẽ hoài thai Long tự hay sao, đến lúc đó nàng ta càng được sủng ái, chắc gì còn đặt Hoàng hậu nàng vào mắt.

Hoàng hậu nắm chặt tay vịn, khẽ nhíu mày, cảm tức ba tháng, ba tháng, nghe có vẻ ngắn, nhưng thực sự không ngắn, tuy vậy ba tháng này đủ để Trần phi và Thục phi thay thế cọc ngầm của nàng ta, Lệ tần này số mệnh cũng thật lớn, liên tiếp được che chở.

Hoàng hậu hơi nghiêng đầu nhìn Tử Tình đứng bên cạnh, có chút ảm đạm xoa xoa bụng:

- Tử Tình, ngươi nói xem, đến khi nào ta mới hoài thai Hoàng tử đây.

Tử Tình ở bên cạnh mỉm cười nói:

- Nương nương không cần nóng vội, con cái là do lão thiên ban cho, sớm muộn gì nương nương cũng sẽ hoài thai, sinh ra một trưởng Hoàng tử khỏe mạnh xinh đẹp.

Hoàng hậu thừa biết đây chỉ là lời an ủi, nhưng nghe Tử Tình nói vậy, cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít. Phải, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ có con, còn là Hoàng tử, là Trưởng Hoàng tử dòng chính, sinh ra liền

có thân phận cao quý.

Hoàng hậu cười khẽ, ba tháng cảm tức này kết thúc, nàng ta chắc chắn phải tìm cách để có thai mới được.

Mà lúc này ở Hậu cung lại một lần nữa nổi lên tiếng xì xào, Tà tần thể nhưng thực to gan, vì để tranh sủng mà cũng dám dùng dược liệu mang thai giả, ai ai cũng biết dùng dược liệu mang thai giả chính là phạm tội khi quân, lừa gạt thánh thượng, Tà tần này, không biết là ăn phải gan hùm hay sao?

Thục phi không hề tiếp tục điều tra cái thai giả của Tà tần, có phải do nàng ta dựng chuyện, hay do người khác hãm hại. Bởi vì nàng đã biết rõ người đứng sau màn là Hoàng thượng, nếu là Hoàng thượng, thì cho dù Hoàng hậu cũng không thể đối nghịch. Hoàng thượng đã làm, thì nàng cũng chỉ im lặng biết chuyện, tuyệt đối sẽ không động tay động chân vào kế hoạch của Hoàng thượng.

Thục phi rũ mắt, chỉ hy vọng, Hoàng thượng cho nàng an ổn sống trong cung, chỉ hy vọng, suy nghĩ của nàng là sai. Chỉ hy vọng, Hoàng thượng không hề muốn diệt Lưu gia, chỉ mong, chỉ mong là như vậy. Chỉ mong, nàng đang trong thời kỳ mang thai nên suy nghĩ nhiều, chỉ là suy nghĩ lung tung. Hy vọng là như vậy.

Hoàng Ly ở bên cạnh thấy chủ tử lộ ra vẻ mặt âm đạm, không biết chủ tử buồn phiền chuyện gì, nhưng cũng vội vàng an ủi:

- Nương nương, trong bụng người còn có Hoàng tử, không thể buồn phiền, nếu không sẽ ảnh hưởng đến Hoàng tử trong bụng người.

Thục phi nghe Hoàng Ly nói vậy, gật đầu nhẹ nhàng “ừm” một cái, lộ ra nụ cười dịu dàng xinh đẹp, là nụ cười của một người sắp được làm mẹ.

Nghĩ đến đứa trẻ trong bụng, Lưu Lạc Bình liền cảm thấy vui vẻ, khẽ đặt tay lên vùng bụng bằng phẳng còn chưa nhô lên của mình, nở nụ cười khe khẽ, còn cùng trò chuyện với đứa trẻ chưa chào đời này, chỉ cần như vậy, đối với nàng, cũng đã là rất hạnh phúc.

Nhưng nghĩ đến, nàng cũng chỉ có thể che giấu cái thai được một thời gian, tiếp theo, nên làm thế nào đây. Lưu Lạc Bình khẽ lắc đầu, tự nói với bản thân không nên suy nghĩ nhiều nữa, chuyện đến đâu thì hay đến đó vậy.

30. Chương 30

Ngự thư phòng.

Tiểu Lý Tử đi tuyên đọc thánh chỉ trở về báo cáo kết quả với thánh thượng, Tà tần giờ đã bị giáng xuống là Tà thường tại, cả đời không thể ra khỏi Ngọc Anh điện, Ngọc Anh điện giờ đã bị niêm phong lại. Hoàng thượng nghe xong, chỉ khẽ gật đầu, sau đó phát tay cho Tiểu Lý Tử lui ra.

Tư Lạc Thành nghe Tiểu Lý Tử nói xong, cũng cảm thấy không có tâm trạng nào phê duyệt tấu chương nữa. Chuyện ở Ngọc Anh điện, từng chữ từng lời đều có ám vệ báo cáo với hắn. Hắn chỉ tự hỏi... Tại sao, Lạc Nhi lại làm chuyện trái với tính cách của nàng như vậy?

Nàng từ trước đến nay không chủ động hãm hại ai, nhưng cũng không chủ động cứu vớt ai bao giờ, nay, tại sao lại thay đổi chủ ý cơ chứ?

Nàng... rốt cuộc đang nghĩ gì vậy. Lại bảo vệ Lệ tần. Chẳng lẽ, nàng thực sự nghĩ rằng địa vị của mình bị uy hiếp, nàng bảo vệ Lệ tần, chính là hy vọng, hắn nể mặt nàng một lần giúp đỡ mà không...

Hai mắt Tư Lạc Thành đột nhiên tối lại. Phải rồi, là do những việc làm của hắn khiến nàng nghĩ như vậy. Nàng có thai, nghĩa là đã biết rõ phương thuốc điều dưỡng thân thể ngày ngày nàng uống có vấn đề, hiện tại, có lẽ đều do hết đi. Những việc làm của hắn, khiến nàng nghĩ rằng hắn không cần đứa bé trong bụng

nàng, hấn không cần đứa con của nàng. Nàng nghĩ như vậy, nàng sợ hãi, nàng sợ hãi hấn sẽ bắt nàng buông bỏ đứa con nàng hoài thai khổ cực, mong chờ lâu như vậy.

Nàng sợ hãi, vì nàng sợ hãi, cuối cùng nàng, từ trước đến nay luôn kiêu ngạo như vậy, nhàn nhã đứng nhìn tất thấy, lại hạ mình che chở một phi tần nhỏ.

Đây là...

Hy vọng, hấn vì nàng đã che chở Lệ tần... mà cho phép nàng giữ lại đứa con sao?

Trong lòng Tư Lạc Thành chậm rãi nổi lên một tầng chua xót, Lạc Nhi của hấn, từ bao giờ đã phải hạ mình che chở người khác, phải dùng người khác để bảo vệ mình như vậy. Lạc Nhi của hấn, đứng ra phải luôn kiêu ngạo đứng đó, nhàn nhã xem hết thấy, Lạc Nhi của hấn. Chính vì hấn, nên Lạc Nhi của hấn, mới trở nên như vậy. Tư Lạc Thành tự hỏi, rốt cuộc, hấn làm hết thấy, là sai hay đúng? Hấn vì sự ích kỷ của mình, mà buông bỏ nàng, hấn làm vậy, là đúng hay sai?

Tư Lạc Thành thở dài, mệt mỏi nhắm lại hai mắt.

Nghĩ đến đứa con của nàng và hấn, nàng vì đề phòng, nên không dám tiết lộ ra tin tức mình mang thai, có nghĩa là cũng không được uống được dưỡng thai của thái y viện, hấn lo lắng. Hấn lo lắng cho thân thể nàng, còn lo lắng cho cả đứa bé của bọn hấn nữa.

Bây giờ, hấn đã không thể quay đầu được nữa, mọi chuyện đều đã sắp kết thúc, Thừa tướng và Lưu gia đã sắp trở thành quá khứ, hấn có muốn ngừng lại, cũng không thể ngừng lại được nữa.

Hấn máu lạnh vô tình, nơi mềm mại duy nhất trong tim chỉ có Lạc Nhi, cuối cùng, hấn vẫn máu lạnh vô tình đến mức, bỏ đi nơi mềm mại này. Thứ hấn theo đuổi, thực ra đâu phải như vậy, hấn đâu có theo đuổi điều này. Rốt cuộc, là vì sao lại đi đến bước đường này?

Khương Lạc cung.

Chuyện giấu giếm việc mang thai, ngược lại không hề khiến Lưu Lạc Bình lo lắng. Thuốc dưỡng thai của thái y viện có lẽ còn không tốt bằng nước linh tuyến mà Tiểu Ngân để lại cho nàng. Nói đến Tiểu Ngân, hiện tại hấn, à không, hiện tại, Tiểu Ngân cũng đã trở thành nàng rồi. Tiểu Ngân ra khỏi cung thuận lợi, sau đó nhân mạch của phụ thân nàng gài vào cung cũng đã báo cho nàng, phụ thân biết được mọi việc qua phong thư nàng gửi, liền coi Tiểu Ngân như đại ân nhân, sắp đặt nơi ăn chốn ở cho Tiểu Ngân vô cùng tử tế, Tiểu Ngân bây giờ chính là không có việc gì làm, chỉ ở nhà hưởng thụ. Nghe nói phụ thân còn chỉ thiếu điều nhận Tiểu Ngân làm nghĩa nữ của Lưu gia nữa thôi.

Nghĩ đến đây, Lưu Lạc Bình lại nở nụ cười dịu dàng, cho dù nhận làm nghĩa nữ cũng không quá, là nhờ Tiểu Ngân, nàng mới có được đứa bé này, đứa bé này đến bên nàng, thực sự đã cho nàng niềm vui rất lớn. Nàng đã nghĩ rằng cả đời này nàng khó lòng có con, không nghĩ tới, lại thực sự có.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười khê, dịu dàng vươn tay vuốt ve bụng.

Chuyện của Lệ tần, dường như Hoàng thượng cũng biết rõ có Trần phi nhúng tay, tuy Hoàng thượng không vạch mặt Trần phi, nhưng ở trên triều lại gây khó dễ với Lễ Bộ Thượng Thư, là phụ thân của Trần phi, xem như cho Trần phi một cảnh cáo nhỏ. Trần phi là người thông minh, hơn nữa trước giờ luôn vô cùng cẩn thận, lần trước thất thủ chỉ vì nôn nóng, cũng không đoán được người luôn đứng ngoài tranh đấu của Hậu cung phi tần là Thực phi lại xen vào, nên hiểu được cảnh cáo nhỏ này của Hoàng thượng, thời gian sau an phận trong Bích Vân cung, im hơi lặng tiếng, thi thoảng sẽ ra ngoài cùng với Thực phi xử lý chuyện Hậu cung, cũng không làm khó dễ Lệ tần nữa.

Mà Lệ tần vẫn đắc sủng như trước, phần lớn thời gian của Hoàng thượng đều ở Lệ Y điện của Lệ tần, các phi tần khác biết mình không bằng Lệ tần, cũng không thể châm chọc nàng ta được gì, bèn nói bóng nói gió Lệ tần tuy được sủng ái nhưng cũng không được thăng phân vị. Người trong Hậu cung, chỉ cần người có tâm cơ đều biết rõ, Hoàng thượng ghét nhất là nữ nhân tranh thủ tình cảm, vì quyền lực và phân vị, lại càng ghét nữ nhân muốn lung lay quyết định của hấn. Mấy phi tần kia nói bóng nói gió như vậy trước mặt Lệ tần, chẳng phải là mong muốn Lệ tần nổi lòng ghen tỵ, ở bên gối Hoàng thượng thổi gió mà bị Hoàng thượng căm ghét đó sao.

Đáng tiếc, thời gian dần qua mà tin tức vị chủ nhân Lệ Y điện thất sủng vẫn chưa truyền đến, không ai biết Lệ tần có nói bóng nói gió bên gối Hoàng thượng hay không, chỉ biết nàng ta vẫn vô cùng được sủng ái.

Nữ nhân Hậu cung không khỏi cắn răng, nắm chặt tay, Lệ tần này thủ đoạn cũng thực không tầm thường.

Nhưng nữ nhân Hậu cung trải qua mấy lần Lệ tần bị hãm hại mà đều hữu kinh vô hiểm, bình an vượt qua đều có lòng cẩn thận, không dám tùy tiện hãm hại Lệ tần cái gì, sợ rằng trộm gà không được còn mất nắm gạo. Vì vậy, những nữ nhân Hậu cung ghen ghét Lệ tần cũng chỉ dám châm chọc bằng lời nói, cả ngày nói đông nói tây, nói Lệ tần tuy được sủng ái nhiều nhất, lại liên tiếp được sủng như vậy, vậy mà bụng vẫn chưa có tin tức. Ngụ ý rõ ràng, nói Lệ tần không có khả năng có thai.

Lệ tần nghe được tuy khó chịu, nhưng cũng không đáp lại, vì các nàng nói đều là sự thật, nàng ta cũng thực hoài nghi, rốt cuộc bụng nàng ta làm sao mà từ trước đến nay liên tiếp được sủng ái vẫn không có tin tức. Các phi tần khác ở Hậu cung không có tin tức thì thôi đi, cũng không thể nói, nhưng nàng hiện tại đang mang danh sủng phi, liên tiếp sủng ái, vậy mà bụng vẫn im ắng, thực sự đúng là lỗ hổng cho người ta nhìn vào, mượn cơ này mà nói ra nói vào. Hơn nữa, bản thân Lệ tần cũng không phải hạng người thông minh khéo léo, lại không có tâm cơ thủ đoạn, nghe các phi tần khác nói bóng nói gió bên tai nàng ta như vậy, chỉ nghe nhưng cũng không dám đáp trả hay có ý gì. Tuy khó chịu nhưng vẫn để một bên.

Thực ra Lệ tần cũng chưa muốn sớm có thai, dù sao nàng ta mang tư tưởng hiện đại, thân thể nàng ta chỉ là một đứa nhỏ mười lăm tuổi. Với tuổi này ở hiện đại, nàng ta vẫn còn đến trường đi học, cách xa từ sinh đứa nhỏ nhiều lắm. Nay xuyên đến cổ đại, tuy nói nhập gia tùy tục, nhưng nàng ta vẫn cần thời gian để chấp nhận.

Việc nhiều nữ nhân chung một chồng đã khiến nàng ta mất rất nhiều thời gian để chấp nhận rồi, lại đến việc có thai ở tuổi còn nhỏ như hiện tại, xem ra càng khiến nàng ta buồn rầu.

Ở cổ đại này, nhất là khi địa vị của nàng ta là một phi tần trong Hậu cung, nên đừng mong bàn đến việc tránh thai, Lệ tần cũng có điểm lo lắng, sợ mình sớm có con, rồi đứa nhỏ lại phải nuôi đứa nhỏ, tuổi tác của thân thể này mới chỉ là một đứa nhỏ, sinh đứa nhỏ, rồi phải nuôi đứa nhỏ, nghĩ đến thôi đã làm nàng ta thấy hoang mang.

Vì vậy, thực ra từ trước đến nay liên tiếp sủng ái vẫn không có con, ngược lại khiến nàng ta có điểm vui mừng, chỉ là đến nay lại nghe các phi tần nói ra nói vào, Lệ tần lại có điểm sợ.

Tuy nói hiện tại nàng ta chưa muốn có con, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không có. Nếu sau này không có, nàng ta lấy đâu ra chỗ dựa khi về già. Mà hiện tại lại thấy bụng mãi không có động tĩnh, Lệ tần cũng có điểm gấp gáp, hoàn toàn quên hết lo lắng trước đó về việc thân thể mẹ còn trẻ đã sinh con sẽ ảnh hưởng đến đứa bé ra sao.

Ở bên này Lệ tần nôn nóng, còn ở Khương Lạc cung, Thực phi trong mấy tháng này lại bình bình đạm đạm, an ổn chờ đợi đứa bé trong bụng.

Thực phi có được đứa con này, chẳng khác nào người sắp chết khát giữa sa mạc được cho một ly nước, quả thực là thương yêu nâng niu vô cùng, từng bước cẩn thận. Trong ba tháng đầu của thai kỳ rất dễ sảy thai, Lưu Lạc Bình luôn luôn cẩn thận, gần như không ra khỏi Khương Lạc cung nửa bước, chỉ khi có việc cần giải quyết ở Hậu cung, Lưu Lạc Bình mới thu xếp cẩn thận ra ngoài, phần lớn thời gian đều ở trong Khương Lạc cung làm những việc nhẹ nhàng, thi thoảng sẽ trò chuyện với đứa bé trong bụng.

Nói đến cũng có điểm may mắn, lần đầu tiên Lưu Lạc Bình cảm thấy có điểm may mắn khi Hoàng thượng ngày ngày đều đến Lệ Y điện để sủng ái Lệ tần. Mặc dù trong lòng nàng vẫn có điểm ghen tỵ như trước, vẫn có điểm nhớ nhung Hoàng thượng như trước, nhưng nàng lại không hy vọng hần đến Khương Lạc cung. Khi đó nàng không thể hầu hạ hần, phải nói ra trong bụng mình đã mang thai, lỡ như hần không thích...

Hần không tới Khương Lạc cung, nàng cũng không rơi vào tình trạng khó xử không biết làm thế nào.

Lưu Lạc Bình rũ mắt, có điểm buồn chán, nàng mong hần không đến Khương Lạc cung để không phát hiện ra việc nàng mang thai đứa bé của hần. Nhưng trong thâm tâm, nàng lại càng mong mỗi khi nàng mang thai, phụ thân đứa nhỏ của nàng sẽ ở bên nàng, cùng nàng trò chuyện với đứa bé trong bụng. Thi thoảng,

nàng nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng, đều sẽ nói một chút ít về phụ hoàng của nó, nói phụ hoàng của nó uy vũ ra sao, giỏi giang thế nào, còn... đặc biệt mong chờ nó.

Nàng cũng không biết, hắn có mong chờ đứa nó này hay không nữa.

Nàng cũng không quan trọng đứa nhỏ là hoàng tử hay công chúa, chỉ cần có con là tốt rồi. Một phần vì nàng vẫn còn nhớ rõ mười tám năm sống ở hiện đại, tuy so với hai mươi năm ở cổ đại này, tư tưởng cũng có phần thay đổi, dung nhập với cổ đại, nhưng việc trọng nam khinh nữ như ở cổ đại, nàng làm không nổi, hơn nữa, bản thân nàng lại khó có con, có được một đứa bé đã là tốt lắm rồi, nào dám cầu nhiều hơn.

Thực ra Lưu Lạc Bình không biết, Hoàng thượng không những mong chờ đứa bé này, mà bao lâu nay không đến Khương Lạc cung, chính vì sợ nàng khó xử, nhưng hắn cũng sợ, nếu hắn lại đối xử tốt với nàng, quan tâm nàng, đến lúc Lưu gia... hắn lại không đối diện được với nàng.

31. Chương 31

Thai nhi trong bụng Lưu Lạc Bình đã gần ba tháng, sắp không che giấu được nữa. nhưng nàng lại không thể cả ngày đều ở lý trong Khương Lạc cung, khi có việc liền ở trong Khương Lạc cung giả bệnh. Lưu Lạc Bình có điểm chán nản, hiện tại, nàng nghĩ ra, cũng chỉ có cách tự mình phạm lỗi, rồi bị cấm túc trong Khương Lạc cung. Mà người có thể khiến Hoàng thượng cấm túc nàng, hiện tại, xem chừng... chỉ có Lệ tần mà thôi...

Lưu Lạc Bình rũ mi, trong lòng âm thầm nói xin lỗi với Lệ tần, lần đầu tiên nàng chủ động ra tay hãm hại người, không nghĩ tới lại ra tay trên người đồng hương cùng xuyên qua. Nhưng dù sao nàng ta cũng sẽ được trả lại trong sạch, Hoàng thượng sẽ giải oan cho nàng, mà nếu Hoàng thượng không làm, nàng sẽ tự tạo điều kiện cho Trần phi bắt được sơ hở mà nàng để lại để tố cáo nàng. Hy vọng, một lần bôi nhọ thanh danh của mình, sẽ đổi được thứ xứng đáng.

Khi Tư Lạc Thành nhìn thấy thứ ám vệ đặt lên án thư của hắn, báo cáo với hắn rằng:

- Chủ tử, đây chính là thứ mà cung nữ Hoàng Ly bên người Thục phi sai người ở Lệ Y điện giấu vào Lệ Y điện.

Tư Lạc Thành phát tay cho ám vệ lui xuống, nhìn chăm chăm thứ đặt trên án thư, sai Tiểu Lý Tử đem đi đốt sạch. Hắn ở bên cạnh Lạc Nhi từ nhỏ, sao hắn không hiểu mục đích của việc nàng bày ra là gì. Nàng thực sự sợ hắn cướp đi đứa nhỏ của nàng đến vậy sao?

Tư Lạc Thành rũ mắt, nghe thấy Tiểu Lý Tử báo cáo đã xử lý thứ kia sạch sẽ. Đó là hình nhân nguyên rửa, trên đó cắm đầy kim khâu. Tuy rằng không có ghi ngày sinh tháng đẻ của người muốn nguyên rửa lên nhưng với tính cách trước đó của hắn, phát hiện ra thứ này, cho dù không ghi ngày sinh tháng đẻ của người muốn nguyên rửa lên, hắn cũng sẽ phạt người kia thực nặng.

Lạc Nhi lần đầu chủ động ra tay, không nghĩ tới lại bôi nhọ thanh danh của mình đến vậy, chặt đứt đường lui, đứa con thực sự quan trọng đến vậy với nàng ư? Cũng phải, đối với hắn, đứa con này cũng vô cùng quan trọng. Nhưng hắn không muốn vì đứa con mà nàng phải tính toán cẩn thận từng bước, lấy lòng hắn, rồi lại tự hãm hại mình. Nhưng nghĩ lại, chẳng phải tất cả đều là do hắn mà ra sao?

Tư Lạc Thành cười buồn.

Tiểu Lý Tử đứng một bên, nhìn Hoàng thượng, không biết hắn đang nghĩ gì.

Cũng đã lâu Khương Lạc cung không nghênh đón bước chân của Hoàng thượng.

Khi Lưu Lạc Bình thấy Tổ Ngưng từ ngoài điện hốt hoảng chạy vào, còn mỉm cười dịu dàng, buông đồ khâu xuống một bên, bình tĩnh hỏi nàng:

- Có chuyện gì, sao Tổ Ngưng lại vội vàng như vậy?

Nhìn bộ dáng của Tổ Ngưng, rõ ràng vừa hốt hoảng chạy vội vàng về đây, mồ hôi vẫn còn rơi trên trán, khuôn mặt cũng hơi hồng hồng, Tổ Ngưng dùng bộ dáng vô cùng gấp gáp nói với Lưu Lạc Bình:

- Thục phi nương nương, nô tỳ... nô tỳ... nô tỳ... nghe được tin tức. Hoàng thượng đêm nay sẽ ở lại Khương Lạc cung!!!

Lưu Lạc Bình sững sờ, bộ dáng bình tĩnh vừa rồi hoàn toàn mất hết không còn sót lại chút gì. Những từ ngữ vừa rồi không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng.

Hoàng thượng...

Hoàng thượng...

Hoàng thượng đêm nay sẽ ở lại Khương Lạc cung...

Lưu Lạc Bình sững sờ, hoảng hốt, khuôn mặt đã tái nhợt đi không ít. Chỉ còn không ít lâu nữa, với kế hoạch của nàng, nàng đã có thể bị cấm túc trong Khương Lạc cung sáu tháng, như vậy tất cả đều sẽ ổn. Nhưng tại sao hôm nay Hoàng thượng đột nhiên lại tới Khương Lạc cung, chẳng phải...chẳng phải nên đến chỗ Lệ tần hay sao.

Nếu Hoàng thượng tới, nàng... sao còn giấu được nữa...

Lưu Lạc Bình còn chưa nghĩ ra cách khiến Hoàng thượng không ở lại qua đêm, thì phía bên ngoài đã truyền tới giọng nói the thé của tiểu thái giám:

- Hoàng thượng giá lâm.

Lưu Lạc Bình sững sờ đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, bàn tay cũng run rẩy, tin tức chân trước vừa truyền đến, chân sau Hoàng thượng liền tới, thời gian cũng chỉ vừa mới dùng bữa xong. Lưu Lạc Bình có chút hốt hoảng nghĩ, hành động của Hoàng thượng giống như đã dự trù sẵn mọi thứ, tới sớm như vậy, chính là vì vạch rõ mọi chuyện với nàng mà thôi.

Khi Tư Lạc Thành tiến vào, hắn vừa vặn nhìn thấy bộ dáng thất thần có chút hoảng hốt của Lưu Lạc Bình, trong lòng có điểm đau lòng. Hắn...thì ra hắn đã khiến nàng trở nên như vậy, sợ hắn, đến như vậy... Trong mắt Tư Lạc Thành thoáng hiện lên chút buồn rầu, nhưng nhanh chóng bị che phủ bởi sự lạnh nhạt nguy tạo.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng bên cạnh thấy chủ tử luống cuống nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ cúi mặt lo lắng đứng sau, lại thấy chủ tử có điểm ngơ ngác nhìn Hoàng thượng, trong lòng cũng rối loạn như tơ vò, chủ tử nếu không hành lễ với Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng tức giận chẳng phải rất nguy hiểm hay sao. Nhưng hai nàng còn chưa có thân phận để lên tiếng, chỉ đành dùng ánh mắt sốt ruột nhìn chủ tử.

Lưu Lạc Bình sững sờ hồi lâu, khi giật mình tỉnh lại, thu hồi tâm trí, mới phát hiện ra Tư Lạc Thành đã đứng ngay trước mặt mình, mà dường như đã đứng đó được một lúc rồi. Lưu Lạc Bình vội vàng thu lại biểu cảm luống cuống, theo tiêu chuẩn khom người hành lễ:

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.

Tư Lạc Thành thấy nàng sợ hãi mình đến mức quên cả lễ nghi, làm sao nổi giận được như ý nghĩ của Lưu Lạc Bình hay hai nô tỳ Hoàng Ly, Tổ Ngưng, hắn chỉ cảm thấy vô cùng chua xót, cùng với nồng đậm đau lòng.

Hắn tự tay đẩy khoảng cách giữa mình và nàng càng ngày càng xa cách, giờ, hắn thực sự cảm thấy hối hận. Nhưng hối hận, hắn vẫn sẽ không thay đổi.

Tư Lạc Thành rũ mắt nhìn xuống mái đầu đen tuyền của Lưu Lạc Bình, nàng từ khi mang thai, ít khi ra khỏi cung, ở trong Khương Lạc cung cũng chỉ ăn diện đơn giản, đặc biệt vô cùng hạn chế đeo trâm cài, trên đầu chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, cài một cây trâm nhẹ nhàng. Tư Lạc Thành nhẹ giọng nói:

- Thục phi mau đứng lên đi, nàng đang có thai, không cần hành lễ với trẫm.

Hai mắt Lưu Lạc Bình này giờ vẫn đặt trên nền đất đột nhiên mở to, cánh môi cũng run rẩy, không nói được gì, Hoàng thượng đã nói nàng bình thân, nhưng nàng vẫn duy trì tư thế thĩnh an như cũ, cả người phút chốc trở nên lạnh toát.

Hắn đã biết, hắn đã biết, hắn đã biết nàng mang thai, như vậy, bấy lâu này nàng che giấu, chẳng phải đều là công dã tràng, là làm trò trước mặt hắn hay sao.

Thục phi dù sao vẫn là Thục phi, là nữ nhân lâu năm trong Hậu cung, Lưu Lạc Bình thu hết cảm xúc trong mắt, trong mắt cũng chỉ còn lại lạnh nhạt giống như Tư Lạc Thành, nhưng chỉ có nàng biết, sau lưng nàng đã ướt đầm một tầng mồ hôi lạnh, và tay nàng cũng vẫn còn có chút run rẩy.

Lưu Lạc Bình đứng đối diện với Tư Lạc Thành, nở nụ cười tao nhã, nụ cười giả tạo nàng được các ma ma giáo dưỡng mời từ trong cung ra dạy dỗ. Nụ cười này trước đây nàng chưa bao giờ dùng để đối diện với hắn, trước đây, nàng luôn đối diện với hắn bằng cảm xúc thật, nếu buồn sẽ không cố tỏ ra mình hạnh phúc. Khi nở nụ cười này với hắn, Lưu Lạc Bình có chút bi ai. Mà Tư Lạc Thành, khi nhìn thấy nụ cười kia của nàng, lại cảm thấy sững sốt, nụ cười hắn luôn thấy nàng dành cho những người khác, giờ cũng dành cho hắn, nụ cười này, nàng từng nói sẽ không dùng với hắn, bởi vì... nụ cười này dành cho những người nàng không thực tâm.

Hắn... đã khiến nàng không thể tin tưởng hắn được nữa hay sao?

Lưu Lạc Bình nở nụ cười, hai mắt cong cong, đôi con ngươi sáng ngời, nhưng ý cười chẳng chạm đến nỗi đáy mắt:

- Thần thiếp cũng mới biết gần đây, vốn định sai người báo cho Hoàng thượng nhưng chưa kịp, không ngờ Hoàng thượng cũng đã biết rồi.

Lưu Lạc Bình ngẩng đầu lên, đột nhiên lại thấy khóe miệng Tư Lạc Thành hơi nhếch, nụ cười nhạt nhẽo dường như mang hàm ý mỉa mai, giọng nói của hắn cũng vô cùng lạnh lẽo:

- Nàng cứ bình an sinh đứa con này ra đi. Trăm đảm bảo với nàng. Nhưng với điều kiện, nàng không được động đến Như Nhi.

Hai mắt của Lưu Lạc Bình chợt tối lại, ánh sáng như lạc lỏng trong con ngươi nàng. “Như Nhi”? Khuê danh của Lệ tần là Lệ Tâm Như, Hoàng thượng, thì ra Hoàng thượng thực thích Lệ tần, thích đến vậy, thích đến mức gọi là “Như nhi”, mà Hoàng thượng, vừa rồi, hình như còn gọi nàng là “Thục phi”. Trước kia, hắn đều gọi nàng là “Lạc Nhi”. Hốc mắt nàng hơi nóng lên, Lưu Lạc Bình cắn môi, cố ngăn không cho nước mắt tràn ra khỏi mi mắt, cũng càng cố gắng cho giọng nói không tràn đầy ghen ngào:

- Thần thiếp hiểu. Hy vọng Hoàng thượng giữ lời.

Lưu Lạc Bình cố gắng biểu hiện bình thường hết mức, nhưng từng cử chỉ của nàng đều không thoát khỏi hai mắt Tư Lạc Thành, hắn hiểu rõ, lòng nàng đau đớn. Mà giờ phút này, thấy nàng đau đớn, hắn cũng đau đớn không kém gì nàng. Như Nhi ư? Hắn chưa bao giờ gọi nàng ta như vậy, lần đầu mở miệng chính là để diễn trò cho Lạc Nhi xem, chỉ có hắn biết, từ Như Nhi kia nói ra miệng có bao nhiêu gượng gạo cùng chán ghét.

Hắn từ trước đến nay, cũng chỉ gọi một người duy nhất như vậy, Lạc Nhi của hắn.

Lưu Lạc Bình nói ra lời đáp ứng này, trong lòng tràn ngập chua xót, thì ra Lệ Tâm Như đã có vị trí quan trọng như vậy trong lòng Hoàng thượng, nàng ghen tỵ chết, sự ghen tỵ nổi lên nồng đậm trong lòng nàng. Nhưng nàng vẫn còn lý trí, chẳng thà giữ lại đứa con này, đáp ứng Hoàng thượng, hy vọng Hoàng thượng nể tình nàng đã đáp ứng mà sẽ không vứt bỏ nàng, vẫn có thể đối xử tốt với nàng như trước, còn hơn là dùng cách hãm hại của những nữ nhân Hậu cung ghen tỵ, để đối lấy sự chán ghét của hắn.

So ra, việc hắn chán ghét nàng, còn khiến nàng đau khổ hơn việc hắn yêu thích nữ nhân khác.

Cùng là người xuyên không, cuối cùng nàng lại thua cuộc.

Đêm đó, Hoàng thượng cũng không ở lại Khương Lạc cung, cũng không tới cung của vị phi tử nào thị tẩm nữa, xử lý công vụ rồi ngủ ở Càn Thanh cung.

32. Chương 32

Tin tức Thục phi mang thai vẫn chưa truyền ra ngoài, Hoàng thượng giữ lời hứa, đưa không ít người đến Khương Lạc cung, còn đặc biệt giao việc chăm sóc sức khỏe của Thục phi cho Vương thái y, cũng phái tới không ít người bảo vệ, Khương Lạc cung giờ chính là được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, đội nước chẳng tới được.

Lưu Lạc Bình nhìn sự bảo vệ mà Tư Lạc Thành sắp xếp cho mình, trong lòng không nói rõ là tư vị gì.

Thục phi phong quang vô hạn ngày nào, giờ lại thua trên tay một phi tần nhỏ nhoi.

Lưu Lạc Bình vẫn xử lý một phần công vụ của Hậu cung, nhưng đều là ở trong Khương Lạc cung, trong Hậu cung thì thoảng cũng sẽ tổ chức vài sự kiện, nhưng Lưu Lạc Bình đều lấy lý do thoái thác không đi. Dù sao với địa vị của nàng, không ai dám làm gì.

Đợi đến khi Hoàng hậu hết kỳ hạn cấm túc, lấy lại quyền hành như trước, thì nhân mạch của Hoàng hậu cũng đã hao tổn phần lớn, đều bị người của Thục phi và Trần phi thay thế. Thai nhi của Lưu Lạc Bình cũng đã được hơn ba tháng, lúc này nàng cũng không che giấu nữa, cả Hậu cung đều biết tin vị Thục phi cao cao tại thượng này có thai, đều là bộ dáng vô cùng ngạc nhiên, chẳng phải người người đều nói Thục phi thể chất âm hàn bẩm sinh khó có con sao, vậy mà lại trở thành người đầu tiên trong Hậu cung có thai?

Người không thể tin được nhất chính là Hoàng hậu. Hoàng hậu vừa hết kỳ hạn cấm túc, liền nghe được tin tức Thục phi có thai, giận đến mức ném bể không biết bao bình hoa quý giá trong Chiêu Dương cung, lại giận cá chém thớt lên không ít nha hoàn. Nàng ta đã cho chính tâm phúc của mình đi làm việc, vậy mà lại không thành công. Cứ ngỡ Tuyệt dục được đã hạ thành công, nàng ta không hề cho Thục phi sử dụng mấy thứ như dược vật ngăn phi tần không có thai trong một năm.

Không nghĩ tới kẻ duy nhất không sử dụng đến này lại có thai, thực là người tính không bằng trời tính.

Ánh mắt Hoàng hậu đỏ ngầu, móng tay găm chặt vào bàn tay, toàn thân tỏa ra khí lạnh. Hoàng hậu nhíu chặt mày, bực tức nói:

- Tử Tình, việc của Thục phi là giao cho ai đi làm?

Việc này đương nhiên Tử Tình biết rõ là việc gì, chính là việc hạ Tuyệt dục được với Thục phi. Tử Tình biết Hoàng hậu bây giờ rất tức giận, trong lòng cũng vô cùng lo lắng sợ hãi, ai bảo tính mạng của bọn nô tỳ như nàng rẻ mạt đến vậy cơ chứ, cho dù nàng là đại cung nữ, Hoàng hậu thấy không vừa mắt cũng có thể đánh chết. Mà Thục phi lại là kẻ thù truyền kiếp của Hoàng hậu nương nương, việc hạ Tuyệt dục được với Thục phi Hoàng hậu giao cho nàng sai người đi làm, ngờ là thành công, bây giờ mới vỡ lẽ ra là đã thất bại. Hoàng hậu thậm chí có thể cũng sẽ bỏ rơi nàng.

Tử Tình hé môi, sợ hãi bẩm báo:

- Nương nương, nô tỳ sai tâm phúc của nương nương là Chu Tử đi làm việc này.

Toàn thân Hoàng hậu tỏa ra khí lạnh, Tử Tình theo Hoàng hậu từ bé cũng không khỏi có chút lo sợ. Ánh lửa trong hai mắt Hoàng hậu càng đậm, nhấn chặt mày, giọng nói vô cùng lạnh lẽo:

- Tìm thời cơ hỏi chuyện nàng ta đi.

Chu Tử xem như lão nhân trong Hậu cung, hầu hạ chủ tử đã lâu, là tâm phúc chủ tử đặc biệt tin tưởng, chỉ thua Tử Tình và ma ma theo hầu bên Hoàng hậu. Chu Tử được Hoàng hậu gài vào Khương Lạc cung, giữ vai trò cung nữ nhị đẳng trong Khương Lạc cung. Một cung nữ nội gián mà ở Khương Lạc cung có thể leo lên vị trí cung nữ nhị đẳng, phải nói là không thể xem thường. Chu Tử cũng là người vô cùng có năng lực. Khương Lạc cung được xem như cung cấm mật nhất trong Hậu cung, hơn nữa trước kia còn nhận sự che chở của Hoàng thượng, khó càng thêm khó, vậy mà Chu Tử lại có thể dùng thủ đoạn lấy một cung nữ nhị đẳng khác làm đá kê chân, đá nàng ta ra rồi ngồi vào vị trí cung nữ nhị đẳng.

Hoàng hậu cũng rất thương thức Chu Tử, chỉ tiếc, hôm nay Chu Tử làm việc thất bại, phần thưởng thức này cũng bị cuốn bay theo gió, thay vào đó, lại trở thành cảm ghét.

Chu Tử từ trước nghe được tin tức vị chủ tử Khương Lạc cung có thai, phải nói nàng ta vô cùng hoảng hốt, nàng ta ở Khương Lạc cung vốn là một cung nữ nhị đẳng, mà từ trước đến nay, Thục phi vốn rất cẩn thận, hầu hạ trong chính điện cũng chỉ có mấy đại cung nữ tâm phúc, chủ yếu là Hoàng Ly và Tố Ngưng. Nhị đẳng cung nữ như nàng ta phần lớn thời gian đều làm việc ngoài điện, lần hãm hại trước khó khăn lắm mới luồn được một tay vào chính điện. Nên việc Thục phi có thai, trước đó nàng ta hoàn toàn không biết gì hết.

Thục phi có thai, Chu Tử còn ngạc nhiên hơn cả Hoàng hậu, nàng ta thấy rõ ràng Thục phi đã uống bát thuốc đó. Chu Tử biết Thục phi từ trước đến nay luôn canh cánh chuyện thân thể mình bẩm sinh thể chất âm hàn, khó lòng có con, nên đối với việc điều dưỡng thân thể vô cùng chấp nhất. Vì thế nàng ta mới lợi dụng việc này, bỏ Tuyệt dục được vào trong được điều dưỡng thân thể, Tuyệt dục được này không để lại mùi lạ, nàng ta cũng tin Thục phi sẽ không đổ bỏ được điều dưỡng thân thể, tận mắt thấy Thục phi uống, tại sao giờ này lại không thành công?!

Nghĩ đến đây, Chu Tử lại phát hiện sau lưng mình một tầng mồ hôi ướt đẫm, ánh mắt có chút run rẩy. Nàng ta thất bại, Hoàng hậu cũng sẽ không tha cho nàng ta. Nàng ta tuy nói là tâm phúc của Hoàng hậu, nhưng từ trước đến giờ Thục phi vốn chính là cái gai trong mắt của Hoàng hậu, bằng mọi giá đều muốn tìm cách nhổ ra, nay nàng ta lại cố tình làm việc thất bại. Chu Tử rùng mình một cái, lo sợ nghĩ.

Chu Tử không biết rằng, từ lần đó nàng ta ra tay, Thục phi đã biết nàng ta là người của Hoàng hậu, tiếp tục để nàng ta ở vị trí cung nữ nhị đẳng bao lâu này chính là để quan sát nàng ta.

Lần đó nàng ta hạ Tuyệt dục được vào được điều dưỡng thân thể của Thục phi, để lại chút dấu vết trên gian bếp, gian bếp còn đọng lại chút ít thuốc bột, việc sắc thuốc luôn do tự tay Hoàng Ly xem xét. Lần đó đang sắc thuốc, đột nhiên lại bị một cung nữ hét hoảng gọi đi, nói là có việc gấp, quả thực là có việc gấp, nhưng Hoàng Ly từng được Thục phi nói qua. Khi đang sắc thuốc mà bị người gọi đi, không cần biết tốt xấu, phải đổ bỏ toàn bộ thuốc, đem nấu lại hết. Hoàng Ly lại thấy được chút thuốc bột còn sót lại trên kệ bếp mà Chu Tử không để ý kỹ chưa kịp lau đi.

Hoàng Ly đem chuyện này báo cho Thục phi, cẩn thận điều tra, cung nữ đi gọi Hoàng Ly khai ra đó là Chu Tử, Chu Tử là người của ai, Thục phi cũng chậm rãi biết được.

Đêm hôm đó, khi Khương Lạc cung toàn bộ chìm vào yên tĩnh, một mảng tối đen, phía viện của nha hoàn, có một bóng người bình tĩnh đi ra khỏi viện, nhìn không có nửa điểm lén lút hay chột dạ. Cung nữ đó bình thần đi vào nhà vệ sinh.

Chu Tử lúc này mới cẩn thận hé cửa quan sát xung quanh, thấy không có kẻ nào đi theo mình, mới rời khỏi nhà vệ sinh, một đường cẩn thận che giấu đến Chiêu Dương cung. Chiêu Dương cung phần lớn đều đã tắt đèn, nhưng phòng của Hoàng hậu vẫn còn lấp ló ánh sáng. Chu Tử nhìn ánh sáng lấp ló qua cửa sổ kia, thế nào cũng thấy giống như đang chờ nàng tới để phán xét.

Chu Tử quỳ trên mặt đất lạnh lẽo, giọng nói có chút run rẩy:

- Nương nương.

Hoàng hậu lạnh mặt nhìn Chu Tử quỳ trên đất, giọng nói vô cùng lạnh lẽo:

- Việc ta giao cho ngươi tại sao lại thất thủ?

Chu Tử run rẩy mấp máy môi nói:

- Nô tỳ... nô tỳ không biết.

Hoàng hậu hừ lạnh, Hoàng hậu cũng biết rõ Chu Tử là tâm phúc của mình, mà hiện tại, trải qua ba tháng do Thục phi và Trần phi chuồng quần Hậu cung, nhân mạch của nàng ta đã bị thanh tẩy đi không ít, giờ không thể mất nữa. Hơn nữa, Chu Tử này vẫn còn hữu dụng.

Hoàng hậu ngồi ở phía trên, cao cao tại thượng nhìn Chu Tử đang quỳ rạp phía dưới, lạnh nhạt nói:

- Việc này xem như bỏ qua, bổn cung biết người trung thành, bổn cung sẽ tha thứ cho người lần này, nhưng việc tiếp theo, tuyệt đối không thể thất bại nữa.

Chu Tử quỳ trên mặt đất, dập đầu thật mạnh xuống nền đất, ánh mắt kiên định:

- Tạ ơn nương nương, nương nương yên tâm, nô tỳ tuyệt đối không làm nương nương thất vọng.

Việc tiếp theo, Chu Tử đương nhiên hiểu Hoàng hậu có ý chỉ việc tiếp theo này là việc gì.

Thực phi có thai, vậy thì khiến nàng sẩy thai thôi, không phải có thai là có thể bình an thuận lợi sinh ra. Ánh mắt Hoàng hậu hơi lóe lên, mà Chu Tử quỳ dưới đất, trong mắt cũng hơi lóe lên tia sáng.

Chu Tử trở về Khương Lạc cung, không bị ai phát hiện, nàng ta lại trở lại làm một cung nữ nhĩ đẳng trong Khương Lạc cung. Lần này Chu Tử vô cùng cẩn thận, quan sát mọi thứ tỉ mỉ, cũng chưa vội ra tay, nhưng chỉ qua một thời gian ngắn quan sát, Chu Tử đã thấy lần này động tay động chân không hề dễ dàng, Khương Lạc cung được canh phòng vô cùng tỉ mỉ. Chu Tử cũng nhận ra, Khương Lạc cung đột nhiên có nhiều thêm không ít thị vệ, mà những thị vệ này hoàn toàn không giống những thị vệ khác, khí thế bức người, hơn nữa người không có phận sự nếu muốn tiến vào, đều có thể thực sự giết không tha. Những người này, chỉ nghe lệnh của Hoàng thượng, mà Chu Tử, không nằm trong danh sách những người có thể tiến vào.

Ánh mắt Chu Tử hơi tối lại, chẳng lẽ Thực phi thực sự chôn chân suốt ngày trong Khương Lạc cung được sao, rồi đến lúc sẽ phải ra ngoài thôi.

Trong chính điện Khương Lạc cung, Thực phi mang vẻ mặt dịu dàng nghiêng người trên giường thấp, bàn nhỏ bên cạnh đặt một ít điểm tâm và hoa quả. Lưu Lạc Bình từ ngày mang thai đến giờ, cả người đều tỏa ra hơi thở mềm mại dịu dàng, giống như thiên tính của người mẹ vậy. Lưu Lạc Bình khẽ vuốt ve phần bụng đã hơi nhô lên của mình, trong mắt lại càng ngày càng tràn ngập dịu dàng.

Hiện tại nàng dành mọi tâm trí vào đứa con này, nàng ghen tị với Lệ tần, nhưng ít nhất, trong khoảng thời gian này nàng sẽ không bận tâm đến Lệ tần, mà chỉ toàn tâm toàn ý vào đứa con trong bụng, bảo vệ nó bình an ra đời.

Lưu Lạc Bình hơi chuyển ánh mắt, việc Chu Tử ban đêm lén lút ra khỏi Khương Lạc cung đều bị Tổ Ngưng nhìn thấy. Từ ngày công bố tin tức mang thai nàng đã lường trước được điều này, nên luôn phân phó Tổ Ngưng để ý tiểu viện của cung nữ nhĩ đẳng. Vậy mà Chu Tử lại thực sự đến tìm Hoàng hậu.

Nội dung của cuộc gặp mặt đó, Lưu Lạc Bình cũng đoán được đại khái, chắc chắn cũng chỉ có ý muốn phá bỏ đứa con trong bụng nàng mà thôi.

Ánh mắt Lưu Lạc Bình hơi lóe, muốn khiến nàng sẩy thai sao, không dễ đâu. Nàng có được đứa con này thực không dễ dàng, Hoàng hậu thực sự nghĩ nàng sẽ để cho nàng ta đoạt đi dễ dàng như vậy sao. Càng đừng nói đến việc bên người nàng hiện giờ còn có nước linh tuyền Tiểu Ngân để lại. Nàng trước giờ luôn là người cẩn thận, trong phòng luôn đặt sẵn nước linh tuyền để tránh người khác nghi ngờ, chỉ cần có chuyện, nhanh chóng uống nước linh tuyền vào, thời gian không quá lâu, đều sẽ hóa nguy thành an.

Hoàng hậu đã hết kỳ hạn cấm túc, cung quyền cũng trao trả lại từ tay Thực phi và Trần phi cho Hoàng hậu. Ngược lại Thực phi giao ra cung quyền mang vẻ mặt rất thoải mái, trao lại cung quyền cho Hoàng hậu, nàng liền có thể ít khi ra khỏi Khương Lạc cung hơn, càng ít ra khỏi cung thì càng an toàn cho đứa bé trong bụng nàng.

Lưu Lạc Bình hơi rũ mắt, nghĩ lại, thực ra nàng cũng phải cảm tạ Hoàng thượng, tuy rằng hiện tại, có được nữ nhân thương yêu đích thực, hẳn cũng giữ khoảng cách với nàng, nhưng nhờ có hắn bảo vệ, Khương Lạc cung cũng bớt đi không ít phiền toái, nàng không phải lo nghĩ nhiều, sẽ tốt cho đứa bé hơn.

33. Chương 33

Lệ tần nghe được tin tức Thực phi mang thai, trong lòng nổi lên nỗi ghen tỵ. Lệ tần nghĩ vậy, lại cảm giác hoảng hốt, nàng thế nhưng cũng cảm thấy ghen tỵ, điều đó có nghĩa là sao? Nghĩa là nàng có cảm giác với Hoàng thượng, nếu không có cảm giác, thì tại sao lại ghen tỵ khi thấy hắn có con với phi tần khác cơ chứ?

Lệ tần có điểm lo lắng, phát phát tay cho cung nữ thái giám trong cung đều lui ra hết, một mình ngồi trong điện suy nghĩ lung tung. Nàng ta thể nhưng lại có cảm giác với Hoàng thượng, một mẫu nam nhân mà nàng ta nghĩ rằng nàng ta cả đời này sẽ không bao giờ yêu, một đế vương bạc tình, lại có nhiều nữ nhân như vậy, nàng ta chịu giáo dục tân tiến của hiện đại hai mươi hai năm, làm sao nhẫn nhịn được việc phu quân của mình không chỉ có một mình mình.

Lệ tần buồn bã cúi đầu nghĩ, nhưng đây là số phận của nàng ta, Hoàng thượng xem như có vẻ thích nàng ta, nhưng Hoàng thượng cũng sẽ không thể chỉ mãi mãi sủng ái một mình nàng ta, chẳng lẽ đến lúc nàng ta hoa tàn ít bướm rồi, Hoàng thượng còn thích nàng ta nữa hay sao. Lệ tần lại cẩn thận hồi tưởng biểu hiện của Hoàng thượng đối với mình, dường như không hẳn là quá yêu thích, tuy rằng Hoàng thượng liên tiếp sủng ái nàng, nhưng gần như ngoài chuyện đó ra, Hoàng thượng chẳng hề có biểu hiện nào khác, lo lắng cho nàng không, yêu thương nàng cũng không. Duy nhất có một lần đứng ra che chở nàng lúc nàng bị hãm hại, chỉ cần như vậy cũng đủ để làm nàng ta cảm động rơi nước mắt.

Nhưng nếu Lệ tần cẩn thận nghĩ lại, nếu một nam nhân thực tâm yêu thương một nữ nhân, thì nàng ta cũng sẽ không rơi vào cảnh dùng dằng một thời gian dài cũng không giải quyết được cung nữ mà Trần phi gài vào bên cạnh. Nếu Hoàng thượng thực tâm yêu thích nàng ta, lo lắng cho an nguy của nàng ta, thì những mối họa ngầm này sớm muộn đã bị Hoàng thượng diệt sạch.

Chỉ tiếc, Lệ tần trước kia cũng chỉ là một cô gái ngây thơ thời hiện đại, được bố mẹ nuông chiều ưu ái, hai mươi hai năm làm tiểu thư đài các, sống sung sướng được yêu chiều đã quen, chưa yêu đương ai bao giờ, lại càng chẳng rõ tình đời ấm lạnh. Xuyên không đến đây, đối phó với những việc khác đã đủ chật vật khó khăn, nay nam nhân kia lại có vẻ như rất yêu thích mình, thì nàng ta làm gì có nhiều tâm tư suy nghĩ cẩn thận lại nữa.

Thực phi bây giờ cũng có thai rồi, nhưng Lệ tần nàng vẫn chưa có, Lệ tần thực hoài nghi, không phải Thực phi, mà thân thể Lệ tần này mới là bẩm sinh thể chất âm hàn không thể có con hay không. Lệ tần cũng chưa tới mức biến việc có con thành tâm bệnh, ngày ngày mong ngóng, chỉ tiếc sao không sớm hoài thai long tự, hận không thể có thai.

Nhưng Lệ tần phát hiện bản thân mình có rung động với Hoàng thượng, lại nổi lên chút ghen tỵ nhỏ với Thực phi, đương nhiên cũng hy vọng bản thân mình có con.

Mặc dù Lệ tần cũng có điểm do dự, thân thể này cũng mới chỉ có mười lăm tuổi, mười lăm tuổi, ở thời hiện đại còn là một đứa trẻ.

Lệ tần có cảm giác không tưởng tượng được việc một đứa trẻ lại mang thai rồi sinh ra một đứa nhỏ, nuôi nấng đứa nhỏ đó. Lệ tần có chút phiền não nhíu nhíu mi. Thôi, tất cả đều thuận theo tự nhiên đi.

Hậu cung mấy ngày này đều bình an không có sóng gió, Thực phi ở trong Khương Lạc cung bình an dưỡng thai, Chu Tử vẫn chưa có cơ hội động tay động chân nơi nào, Lệ tần ở Lệ Y điện vẫn được sủng ái như cũ, chỉ là tần vẫn là tần, được sủng ái không dứt vẫn chưa được thăng vị. Hoàng hậu chưởng quản Hậu cung, mọi thứ như cũ, Hoàng hậu hiện giờ còn đang bày ra vẻ mặt rộng lượng khoan dung. Trần phi ở Bích Vân cung thì thoảng sẽ gây khó dễ vài ba chuyện nhỏ với Lệ tần, dù sao Lệ Y điện cũng ở tại Bích Vân cung, nhưng từ trước đến nay chưa từng nháo ra chuyện lớn. Trần phi cảm thấy, hiện tại cái gai thực sự trong mắt nàng ta là Thực phi mới đúng, nên Lệ tần thuần túy chỉ là một cái bao trút giận.

Thấm thoát, Lưu Lạc Bình đã mang thai đến tháng thứ năm, lễ mừng năm mới cũng sắp gần kề. Lưu Lạc Bình bấy lâu nay đều trốn trong Khương Lạc cung, có việc cũng kiểm soát thân thể không khỏe mà không ra ngoài. Dù sao Lưu Lạc Bình giờ có Hoàng thượng che chở, không ai nói gì được nàng. Nhưng gần hai tháng này trôi qua, số lần phụ thân đưa bé trong bụng nàng đến thăm nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay, có thể nói là ít ỏi đến đáng thương.

Lưu Lạc Bình đôi khi ngẩng ngốc nghĩ ngợi sẽ cảm thấy buồn rầu, nhưng sau rồi cũng không thêm bận tâm nữa, coi như mắt không thấy, tâm không phiền. Nhưng nói thì nói vậy, chứ thực chất thực sự có thể mắt không thấy, tâm không phiền sao? Sợ là nói dối đi.

Lưu Lạc Bình biết mình chỉ cố lừa mình dối người, liền cố gắng dồn toàn tâm toàn ý vào đứa bé trong bụng, cố gắng không để ý chuyện vụn vặt xung quanh nữa, giờ, Lưu Lạc Bình gần như đối với thứ gì cũng có thái

độ lạnh nhạt, chỉ trừ đứa bé trong bụng.

Tư Lạc Thành thực chất vô cùng hy vọng có thể ngày ngày đến thăm nàng, nhưng hắn biết, cho nàng quá nhiều, đến lúc đó hắn tự tay cướp đoạt hết thảy, nàng lại càng đau lòng. Hắn dần lòng, cố gắng chỉ đến Khương Lạc cung vài lần để thăm nàng, hắn phát hiện ra, thái độ của nàng với hắn cũng dần dần lạnh nhạt, không còn vui vẻ, hạnh phúc đón tiếp hắn như trước nữa, xem như hắn tự tạo nghiệt không thể sống. Mỗi lần nghĩ đến nụ cười nhàn nhạt không bận tâm của nàng, Tư Lạc Thành đều chỉ có thể cười khổ.

Hai người đều cố gắng che giấu cảm xúc thật, khi đối diện với đối phương đều cố che giấu tình cảm ám áp của mình dưới ánh mắt lạnh nhạt, lạnh nhạt càng sâu, người càng buồn.

Thực chất, người biết rõ nhất việc làm của Hoàng thượng trở nên kỳ lạ chính là Tiểu Lý Tử, công công đã hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng lâu năm. Hoàng thượng thường ngày đều rất ít đến Khương Lạc cung, lần nào đến cũng chỉ tỏ thái độ lạnh nhạt, nhưng chỉ có vị hạ nhân như Tiểu Lý Tử biết, mỗi lần đến Khương Lạc cung Hoàng thượng có bao nhiêu vui vẻ, mỗi lần chuẩn bị tiến vào, đều dừng lại hồi lâu để điều chỉnh sắc mặt, lại có khi, đêm buông xuống, Hoàng thượng đứng trước Khương Lạc cung, nhìn vào căn phòng đã tắt đèn, nơi Thục phi đang ngủ.

Tiểu Lý Tử không biết trong lòng chủ tử có khúc mắc gì, nhưng hạ nhân như hắn không có quyền dò hỏi, dù muốn biết, cũng chỉ giữ im lặng.

...

Lễ mừng năm mới được tổ chức rất xa hoa náo nhiệt, không khí vô cùng vui mừng. Lễ mừng năm mới này xem như dịp vô cùng quan trọng, Lưu Lạc Bình cũng không tiện tiếp tục lấy cớ để ở lý trong Khương Lạc cung.

Lần này ra khỏi cung Lưu Lạc Bình đặc biệt cẩn thận, chỉ sợ thai nhi trong bụng gặp bất trắc.

Lưu Lạc Bình xét thấy thời gian đã sắp đến, liền sai Tổ Ngưng và Hoàng Ly chuẩn bị cho nàng.

Hoàng Ly đứng bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Nương nương, hôm nay chủ tử muốn mặc bộ cung trang nào?

Lưu Lạc Bình hơi nghiêng đầu, đáp lại:

- Chọn bộ nào đơn giản nhưng cũng không làm mất thể diện. Dù sao cả Hậu cung này hiện tại chỉ có một mình ta có thai, nơi nơi đều có người nhìn vào.

- Vâng, nô tỳ hiểu.

Hoàng Ly từ trước đến giờ luôn là một nô tỳ nhanh nhẹn hiểu ý chủ tử, rất nhanh chóng lấy ra một bộ cung trang màu tím nhạt, chân váy có thêu hoa mẫu đơn, tay áo dùng chỉ thêu màu vàng nhạt thêu những đường nét họa tiết, đường may tinh xảo tỉ mỉ, là một bộ cung trang vừa trang nhã đơn giản, nhưng cũng không đơn giản quá mức làm mất thể diện Thục phi.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng hai người nhanh nhẹn hầu hạ Lưu Lạc Bình mặc vào cung trang, sau đó giúp Lưu Lạc Bình chải tóc. Từ khi mang thai, Lưu Lạc Bình đã không còn trang điểm nữa. Mặc dù trước kia nàng cũng rất ít trang điểm, nhưng là nếu có dịp quan trọng thì sẽ trang điểm nhẹ vài đường. Hiện giờ đứa bé trong bụng là quan trọng nhất, nàng cũng không quan tâm sắc đẹp của mình hiện giờ như thế nào.

May mắn, nhan sắc của Lưu Lạc Bình vẫn không thay đổi mấy, vẫn có vẻ xinh đẹp mỹ lệ, ngược lại có phần mặn mà hơn trước. Lưu Lạc Bình nhìn mình trong gương, cười khẽ, nàng có lẽ là nữ nhân mang thai may mắn nhất đây, lại có nước linh tuyền trợ giúp, hoàn toàn không lo lắng vấn đề nhan sắc có ảnh hưởng.

Tay nghề búi tóc của Tổ Ngưng rất tốt, hơn nữa cũng là người có mắt nhìn, biết chủ tử mặc cung trang đơn giản, cũng sẽ không mong muốn có kiểu tóc cầu kỳ, nàng liền chỉ búi một kiểu tóc trang trọng nhưng tương đối đơn giản, cài một cây trâm mẫu đơn và một cây trâm hồ điệp, hoa tai hình hoa mẫu đơn.

Lưu Lạc Bình tuy không trang điểm, nhưng nhan sắc vẫn mỹ lệ như trước, đến nay, Lưu Lạc Bình có đôi lúc vẫn vô cùng tự hào, mấy năm qua, nàng vẫn là phi tần xinh đẹp nhất trong Hậu cung của Hoàng thượng, nhưng nghĩ lại lại có điểm buồn bã, xinh đẹp để làm gì cơ chứ. Cứ nhìn Lệ tần đấy thôi, nàng ta chẳng xinh

đẹp, đường nét chỉ coi như hài hòa thanh tú, chẳng phải vẫn được Hoàng thượng sủng ái vô tận đấy thôi. Ngược lại xinh đẹp như nàng nhưng không có ai ngắm, thì xinh đẹp cho ai xem, xinh đẹp để làm gì.

Vì có thai nên thân thể của Lưu Lạc Bình có chút đầy đặn, mặc vào cung trang cũng không có vẻ mềm mại thanh thoát như trước nữa, cả người lại có vẻ toát ra hơi thở dịu dàng. Làm mẹ rồi, nét đẹp liền khác đi.

Người nâng kiệu đều được Lưu Lạc Bình thay bằng những thị vệ mà Hoàng thượng ban cho nàng. Lưu Lạc Bình là người có tuệ nhãn, làm sao không biết những thị vệ này không chỉ là thị vệ đơn thuần, không nói đến việc không coi ai ra gì, động một chút liền có thể đòi chém đòi giết không chớp mắt, không hề lo sợ, lại nói đến có khí lạnh bức người, uy áp khiến người khác không thể thở nổi. Nếu không phải là người đã từng trải qua chinh chiến sa trường, nhiều năm gió tanh mưa máu, thì chính là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Lưu Lạc Bình có cảm giác, ý nghĩ thứ hai của nàng có vẻ đúng đắn hơn. Dù là gì, giao cho những người này cũng có cảm giác an tâm hơn. Những người này đều có võ công cao cường, cho dù người khác hăm hại cũng sẽ tránh được.

Lưu Lạc Bình ngồi trong kiệu, trong lòng có điểm lo lắng, trong kiệu, nàng đã cẩn thận đề phòng lót rất nhiều lớp đệm, kiệu đi cũng rất vững vàng, chưa có chuyện gì xảy ra.

Lần này ra khỏi Khương Lạc cung, đối với Lưu Lạc Bình quả thật giống như đi đánh trận, nàng đã phải đặc biệt dặn dò Tổ Ngưng và Hoàng Ly mỗi người đều đem theo một bình nước nhỏ chứa linh tuyến, trong người nàng cũng có một cái, chỉ sợ các phi tần khác động chân động tay hạ độc sinh non, sảy thai gì đó.

Lưu Lạc Bình lo lắng thực sự không hề dư thừa, kiệu đang đi vững vàng an ổn, Lưu Lạc Bình ngồi trong kiệu cũng rất thoải mái, thì đột nhiên kiệu lệch hẳn về một bên, Lưu Lạc Bình cũng không giữ được vững vàng mà người nghiêng sang một bên, đập nhẹ vào thành kiệu. Trong suốt quá trình đó, Lưu Lạc Bình đều ôm chặt lấy bụng, chỉ sợ đứa bé trong bụng có vấn đề gì.

Đến tận lúc kiệu đã ổn định lại rồi, Lưu Lạc Bình vẫn chưa hết hốt hoảng, tim đập thành thịch, sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh. Lưu Lạc Bình nghĩ lại mà sợ, cả người lại run rẩy không ngừng, giọng nói vọng ra ngoài cũng có chút bất ổn:

- Tổ Ngưng, Hoàng Ly, chuyện gì vậy, dừng kiệu đi.

Kiệu được đặt xuống một chỗ vô cùng vững vàng, Lưu Lạc Bình vẫn ngồi an ổn trong kiệu, thậm chí đứa bé trong bụng không có vấn đề gì. Tổ Ngưng ở bên thành kiệu, hơi khom người thấp giọng nói:

- Nương nương, có dầu trên đường đi.

Hai mắt Lưu Lạc Bình mở to, giận dữ đến cực điểm, Hậu cung phi tần vẫn không muốn tha cho nàng phải không, là kẻ nào, là kẻ nào gan lớn như vậy, định cướp đoạt đứa trẻ trong bụng nàng sao?! May là nàng đã đề phòng trước, người khiêng kiệu đều là thị vệ mà Hoàng thượng đặc biệt phái tới, võ công cao cường, vừa rồi kiệu bị nghiêng chắc hẳn là do không cẩn thận trượt chân, nhưng may mắn nhờ võ công tốt mà giúp nàng thoát nạn.

Lưu Lạc Bình nhú chặt mày, ánh mắt đã thâm lại, móng tay sâu kín găm vào lòng bàn tay. Nàng hơi hé môi, thấp giọng nói với Tổ Ngưng bên ngoài:

- Quan sát địa hình ở đó đi.

Tổ Ngưng nghe chủ tử nói, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, cẩn thận suy nghĩ lại, vội vàng quay trở lại vị trí có dấu trơn trượt kia, không ngờ tới chỗ này có không ít viên đá sắc nhọn. Người ra tay lần này thật độc ác, sợ những người khiêng kiệu cho chủ tử không bị dầu làm cho trượt chân thì cũng bị mấy viên đá sắc lẹm này đâm vào lòng bàn chân đến ứa máu, lúc đó khiêng kiệu làm sao vững vàng được nữa. Lại còn đề phòng bất trắc đến mức như vậy, bình thường đi qua con đường này lát gạch đá tương đối bằng phẳng, nhưng xen giữa những viên gạch có cả cỏ dại, rải xuống đây vài viên đá sắc nhọn như vậy, trong đêm tối không để ý kĩ cũng không thấy được, tâm địa thật tàn nhẫn.

Hoàng Ly ở lại bên cạnh canh kiệu, thấy Tổ Ngưng đi mấy bước liền trở về, vẻ mặt vô cùng xám xịt, thấp giọng báo cáo với chủ tử vẫn còn ngồi trong kiệu:

- Chủ tử, dưới đất có lẫn đá vô cùng sắc nhọn.

Lưu Lạc Bình nghe vậy, sắc mặt hơi tái, người ra tay lần này thật độc ác, thực sự nghĩ Thực phi nương hiện giờ không thể làm gì được sao, gây thương quá rồi. Trong mắt Lưu Lạc Bình hiện lên tia hung ác, nở nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt xinh đẹp khẽ cong, dung nhan xinh đẹp tản mát ra hơi thở yêu mị kiều diễm, lại tràn ngập âm mưu và nguy hiểm.

Tổ Ngưng ghé tai vào bên cạnh kiệu, nghe thấy giọng nói của chủ tử truyền ra đặc biệt lạnh:

- Có người tổn công tổn sức sắp đặt cho chúng ta như vậy, nếu chúng ta không bị hao tổn gì, thực sự là quá phụ lòng người đó rồi.

Tổ Ngưng ở bên khẽ phụ họa:

- Nương nương nói phải, là do người khác bắt nạt trước, nương nương cũng không thể quá mềm lòng.

34. Chương 34

Tiểu Lý Tử giờ này vẫn còn đứng trước cửa Ngự thư phòng canh chừng cho Hoàng thượng. Hoàng thượng gần đây tính tình đặc biệt không tốt, hơn nữa luôn luôn vui đùa bên án thư, chỉ có tên thái giám ở bên cạnh như hắc mã, tấu chương tuy nhiều, nhưng làm gì đến mức ngày đêm không ngơi nghỉ như vậy. Mỗi lần phê duyệt xong tấu chương, Hoàng thượng đều phát tay không cho hắn đứng cạnh hầu hạ, rõ ràng là trong lòng có điều không muốn nói ra. Hắn đoán, chắc chắn chẳng hề liên quan gì đến tấu chương, hơn nữa có lẽ Hoàng thượng thất thần mà quên không cho hắn lui, hắn thấy được, Hoàng thượng là đang vẽ Thực phi nương nương.

Hoàng thượng và Thực phi nương nương kể ra cũng thực kỳ lạ, hắn thấy cả hai đều yêu thương nhau, có gì mà cứ nhất quyết không cho nhau một bậc thang để lui xuống.

Tiểu Lý Tử khẽ thở dài, chuyện của chủ tử, bọn nô tài như hắn vẫn là không nên tổn công suy đoán. Hắn dù làm đến chức thái giám bên cạnh Hoàng thượng này, lại được Hoàng thượng vô cùng tin tưởng, hắn tự nhận bản thân cũng là một người thông minh, có đầu óc, nhưng có một số chuyện, cho dù biết, chỉ nên để trong lòng, còn phải không được nhớ tới.

Tiểu Lý Tử đứng ngoài cửa Ngự thư phòng, nhìn sắc trời, thời gian yến tiệc bắt đầu không sai biệt lắm cũng sắp đến, hắn đổi cây phát trần trong tay từ tay trái sang tay phải, do dự xem có nên nhắc Hoàng thượng một tiếng hay không.

Còn đang phân vân do dự, lại thấy một bóng dáng hốt ha hốt hải chạy về phía Ngự thư phòng, bóng dáng ấy chạy đến gần, Tiểu Lý Tử mới nhận ra đó chính là cung nữ thân cận của Thực phi, trong lòng thầm thấy không ổn. Chẳng lẽ Thực phi nương nương có chuyện gì bất trắc.

Hoàng Ly mang vẻ mặt vô cùng lo lắng, gương mặt tái nhợt, đầu tóc y phục cũng có chút chập vạt, một đường chạy vội vàng tới đây, thời tiết lạnh lẽo cũng khiến nàng đổ mồ hôi dòng dòng, trên mặt tràn ngập sợ hãi cùng hốt hoảng, vừa nhìn thấy Tiểu Lý Tử đứng ngoài cửa Ngự thư phòng liền gấp gấp nói:

- Lý công công, chủ tử... chủ tử...

Hoàng Ly vừa nói vừa thở dốc, nhưng khuôn mặt hiện lên vẻ gấp gáp vô cùng, chưa đợi Hoàng Ly nói hết câu, cửa Ngự thư phòng đã mở toang, đập mạnh vào vách tường, vang lên tiếng vang cực kỳ lớn. Hoàng thượng đập cửa xông ra, sắc mặt cũng cực kỳ hốt hoảng, giọng nói gần như quát nạt, tràn đầy tức giận xen lẫn lo lắng:

- Thực phi nương nương làm sao!!!

Hoàng Ly đang hướng Lý công công nói chuyện, thấy Hoàng thượng luống cuống đến mức đập cửa Ngự thư phòng mà xông ra, trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Chủ tử đã dặn dò, phải thể hiện như thật, hốt hoảng phải làm

cho giống hốt hoảng, phải làm như chủ tử thực sự bị hãm hại, thân thể đã thực sự bị tổn thương. Nhưng Hoàng Ly ngoài ý muốn phát hiện ra, dường như Hoàng thượng vẫn quan tâm chủ tử như trước, nếu không, biết chủ tử có chuyện, đã không tức giận cùng lo lắng như thế.

Hoàng Ly cho dù trong lòng có thắc mắc, nhưng cũng đã theo Thục phi bao nhiêu năm, lẫn lộn không ít, bản chất lại là một người thông minh hiểu chuyện, trên mặt vẫn là vẻ mặt hoảng hốt lo lắng gấp đến độ không thở được, nhìn thấy Hoàng thượng một thân mình hoàng vội vàng dập đầu hành lễ, gấp đến độ hận không thể không ngay lập tức đứng lên thưa chuyện.

Tư Lạc Thành nhìn bộ dáng đại cung nữ kia đến giờ vẫn không quên quy củ, lại càng có cảm giác lửa giận bốc lên, giận dữ quát:

- Còn hành lễ cái gì!!! Mau trả lời trẫm, Thục phi làm sao?!

Hoàng Ly sững sờ, có chút ngạc nhiên hốt hoảng, trên mặt vẫn còn có nước mắt và mồ hôi lẫn lộn, diễn y như thật, người khác nhìn vào đều nghĩ chủ tử của nàng thực sự đã gặp bất trắc:

- Hu hu, nương nương bị ngã kiệu. Hoàng thượng, nương nương bị người khác hãm hại, nương nương...

Hoàng Ly còn chưa nói dứt câu, bóng dáng mình hoàng trước mắt cũng đã không thấy đâu. Hoàng Ly đến giờ vẫn còn duy trì tư thế quỳ gối, ngẩng đầu nhìn cửa Ngự thư phòng, trong lòng có chút sững sốt, xem ra, Hoàng thượng vẫn đặt chủ tử trong lòng, vẫn không hề vứt bỏ chủ tử.

Tiểu Lý Tử đứng ở cửa Ngự thư phòng, nhìn đại cung nữ quỳ ở kia thấy bóng dáng Hoàng thượng biến mất nhanh như gió mà ngạc nhiên, trong lòng khe khẽ thở dài, tốt bụng nhắc nhở một câu:

- Còn không quay về xem chủ tử của người.

Hoàng Ly bây giờ mới bừng tỉnh, “A” lên một tiếng đầy hốt hoảng, nước mắt lại rơi như mưa, đến giờ thì hoàn toàn quên luôn việc hành lễ gì đó với Lý công công, vội vội vàng vàng nâng váy chạy đi. Tiểu Lý Tử cũng buồn bực chạy theo sau, trong lòng cũng có chút ít lo lắng, Hoàng thượng gấp gáp như vậy, nếu như Thục phi thực sự có bất trắc gì, mạng nhỏ của đám nô tài bọn hắn sợ là cũng không giữ nổi rồi.

Hoàng hậu ra về đại nhân đại lượng, biết tin Thục phi bị động thai khí, liền sai người đưa Thục phi về Khương Lạc cung tĩnh dưỡng, cũng cho phép Thục phi không cần tham gia yến hội lần này.

Thục phi lúc này đã được đưa về Khương Lạc cung, an ổn nằm trên giường, bên cạnh có thái y.

Khi Tư Lạc Thành chạy đến Khương Lạc cung, hắn quên cả việc mà bình thường hắn vẫn làm, đó là dừng lại điều chỉnh cảm xúc, sao cho khi gặp nàng, lạnh nhạt nhất có thể, hắn còn luống cuống tới mức gần như đập mạnh cửa mà vào, thấy nàng yếu nhược nằm trên giường, trong lòng tựa như bị dao cứa.

Thái y nói Thục phi chỉ bị kinh hách, thân thể không bị tổn thương, may mắn thị vệ khiêng kiệu nhanh chí, bảo toàn cho nương nương.

Lưu Lạc Bình nằm trên giường, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, cũng không cần nàng giả bộ, lần đó quả thực khiến nàng lo sợ, sợ mất đi đứa con trong bụng, đến giờ nghĩ lại tình cảnh lúc đó vẫn cảm thấy toàn thân run rẩy. Nàng không ngờ tới, Hoàng thượng lại đến Khương Lạc cung nhanh như vậy, nàng có chút mong ước nghĩ, có lẽ hắn lo lắng cho nàng, lo lắng đến mức bỏ mặc hết thấy mà đến đây, có lẽ, trong lòng hắn vẫn có nàng. Nghĩ xong, lại nở nụ cười buồn bã, nếu thực như vậy thì tốt quá, chỉ tiếc, nàng không dám suy nghĩ nhiều, sợ rằng hy vọng quá nhiều thì thất vọng lại càng sâu, sợ rằng mọi sự đều không như nàng nghĩ, đến lúc muốn vẫn hồi thì đã quá muộn.

Trong phòng, Tổ Ngưng đang tiếp nhận đơn thuốc từ tay thái y, thấy Hoàng thượng tức giận đến mức xông vào phòng, trong lòng cũng có ngạc nhiên, nhưng vẫn trấn định khom người thỉnh an. Tổ Ngưng tinh tế nhớ kỹ khuôn mặt đầy vẻ lo lắng cùng sợ hãi của Hoàng thượng. Tổ Ngưng trầm nghĩ, thì ra Hoàng thượng vẫn rất quan tâm tới chủ tử, xem như trong cái rủi có cái may, đối lấy được sự để ý của Hoàng thượng dành cho chủ tử, nhưng nếu mỗi lần đều phải đối như thế này, Tổ Ngưng thà rằng chủ tử chỉ bình an khỏe mạnh trong Khương Lạc cung.

Tư Lạc Thành có chút vội vàng tiến đến bên giường, tùy tiện phát tay cho thái y và Tổ Ngưng miễn lễ.

Lưu Lạc Bình nằm trên giường, không biết đối mặt với hấn thế nào, trước khi hấn đi đến bên cạnh giường, liền dứt khoát nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tư Lạc Thành thấy nàng đang ngủ, chút ít lạnh nhạt ở trên mặt lập tức tan rã, nàng đã ngủ, hấn cũng không muốn bản thân phải tiếp tục giả bộ nữa. Sắc mặt Tư Lạc Thành trầm xuống, thấp giọng nói với thái y, tận lực nhỏ giọng để không ảnh hưởng đến dung nhan yêu kiều đang nghỉ ngơi trên giường:

- Tình hình của Thục phi ra sao?

Thái y bình tĩnh bẩm báo:

- Nương nương chỉ bị kinh hách, may mắn thai nhi đến tháng thứ năm đã ổn định, không dễ dàng bị động thai khí như trước, thần đã kê đơn thuốc rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là được.

Lúc này sắc mặt Tư Lạc Thành mới hòa hoãn xuống, giọng nói cũng dịu đi nhiều:

- Được rồi, các người lui xuống đi.

Trước khi Tổ Ngưng lui xuống, len lén ngẩng đầu liếc nhìn Hoàng thượng, phát hiện nét mặt Hoàng thượng tràn ngập dịu dàng cùng lo lắng. Tổ Ngưng thầm cảm thấy may mắn cho chủ tử, Hoàng thượng thì ra vẫn để ý chủ tử như vậy. Lúc trước, Hoàng thượng quay lưng về phía Tổ Ngưng, hướng mặt về phía chủ tử, Tổ Ngưng không nhìn thấy sắc mặt của Hoàng thượng khi đó, nhưng xem ra, Hoàng thượng, vẫn là rất dễ tâm tới chủ tử.

Trở lại trong phòng, Tư Lạc Thành là người có võ công cao cường, bỏ qua thời khắc ban đầu vì lo lắng mà gấp gáp, không để ý tới, thì đến khi từ miệng thái y nghe được nàng vẫn bình an vô sự, tâm trạng của hấn hòa hoãn lại, hấn cũng nhận ra, nàng chỉ đang giả vờ, chứ không thực sự ngủ.

Nàng giả vờ ngủ, không biết đối mặt với hấn như thế nào, hấn liền chiều theo nàng, không sao cả, nếu nàng thích, liền giả vờ cả đời cũng không sao. Nàng giả vờ ngủ cũng tốt, hấn không cần che giấu yêu thương trong đáy mắt dưới sự lạnh nhạt.

Lạc Nhi của hấn...

Hấn có lỗi với nàng, nhưng những gì làm được, hấn tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai có ý đồ hãm hại nàng.

Tư Lạc Thành đang chìm đắm trong suy nghĩ, dung nhan trên giường đột nhiên mở mắt, trong lúc vừa mở hai mắt, dường như Lưu Lạc Bình thấy được trong mắt hấn chút ít dịu dàng, nhưng cẩn thận nhìn lại, dường như đã không thấy nữa. Trong lòng nở nụ cười tự giễu, hấn, từ khi Lệ tần xuất hiện, đã sớm không còn dành cho nàng hai chữ “dịu dàng” nữa rồi.

Lưu Lạc Bình hơi hé môi, giọng nói có chút yếu ớt:

- Thần thiếp hy vọng bệ hạ sẽ đòi lại công bằng cho đứa con trong bụng thần thiếp.

Tư Lạc Thành hơi ngẩn người, từ trước đến nay, Lạc Nhi chưa bao giờ bày ra bộ dáng đòi công đạo như vậy, có lẽ, vì trước kia, nàng luôn biết rằng, cho dù nàng không bày ra bộ dáng đó, hấn cũng sẽ thay nàng đòi công đạo. Mà bây giờ... là vì nghĩ rằng, thực ra hấn không còn quan tâm nàng như trước phải không?

Tư Lạc Thành thấy Lưu Lạc Bình đã tỉnh, không tiếp tục giả vờ ngủ nữa, hấn sợ ở lại đây càng lâu, sẽ lộ ra càng nhiều, bèn hơi trầm giọng nói:

- Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện cứ để trẫm giải quyết.

Dứt lời, liền đứng dậy, rời khỏi phòng. Lưu Lạc Bình nhìn theo bóng lưng tiêu sái của hấn, hai mắt đột nhiên đong đầy hơi nước, có chút mờ mịt. Nhớ năm xưa, từng có một cậu bé đứng trước mặt nàng, mím môi vô ngữ, dùng giọng nói có chút non nớt mà nói: “Mọi chuyện cứ để huynh giải quyết, muội không cần lo lắng”. Lại nhớ năm xưa, từng có một thiếu niên đứng trước mặt nàng mà nói: “Ta sẽ bảo vệ muội”. Lại nhớ đến năm nào, hấn đối diện với nàng, mỉm cười vuốt ve dung nhan nàng, dịu dàng nói: “Lạc Nhi, ta sẽ đối xử tốt với nàng”.

Mà người thiếu niên năm nào ấy, giờ đã trở thành Hoàng đế cao cao tại thượng, đứng trên vạn người, mà nàng, chỉ là một trong rất nhiều nữ nhân của hắn.

Hắn đã lâu rồi không gọi nàng là “Lạc Nhi” nữa, hồi còn bé, hắn luôn gọi nàng là “Lạc Nhi”, khi đó, nàng luôn không thích hắn gọi nàng như vậy, thường làm nũng với hắn, muốn mình cũng được phép gọi hắn là “Lạc Nhi”, bởi vì tên hắn cũng có một chữ “Lạc” giống như nàng. Khi đó, hắn thường vuốt ve tóc nàng, mỉm cười đồng ý.

Mà hiện tại, hắn đã không còn gọi nàng là “Lạc Nhi” nữa, trước kia, nàng không thích hắn gọi nàng như vậy bao nhiêu, thì hiện tại, lại mong ước hắn gọi mình như vậy bấy nhiêu.

Khi Hoàng Ly và Tổ Ngưng đứng ngoài canh chừng thấy Hoàng thượng mới bước vào không lâu liền tiến ra ngoài, có điểm thất vọng nho nhỏ trong lòng. Dù sao trước kia hai nàng theo hầu nường nường, có lần nường nường bị thương, hay bị ốm, Hoàng thượng đều ở lại canh chừng bên giường rất lâu mới rời đi, khi nường nường tỉnh lại còn cùng nường nường trò chuyện. Nhưng đối với hai nàng mà nói, cả hai vừa rồi đều thấy được biểu hiện luống cuống của Hoàng thượng, trong lòng có một suy nghĩ, dường như Hoàng thượng chỉ đang giả bộ.

Người rõ ràng hơn cả Hoàng Ly và Tổ Ngưng chính là Tiểu Lý Tử, hắn đi theo Hoàng thượng rời khỏi Khương Lạc cung, đến khi rời khỏi Khương Lạc cung rồi, Hoàng thượng lại ngoái đầu nhìn lại không ít lần, ánh mắt âm trầm trầm ngâm, lại có chút như đang nhớ nhung.

Tiểu Lý Tử chỉ an phận đứng bên cạnh, đột nhiên bị Hoàng thượng điểm danh.

Tư Lạc Thành nhìn Khương Lạc cung, khẽ trầm giọng nói:

- Tiểu Lý Tử, ngươi trở về Ngự thư phòng trước đi.

Tiểu Lý Tử khom người hành lễ, quay trở về Ngự thư phòng trước, trước khi rời đi, hắn lén lút ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Hoàng thượng lại một lần nữa tiến vào Khương Lạc cung. Nhưng xem biểu hiện của Hoàng thượng, có lẽ lại giống như những hôm trước, chọn một chỗ kín đáo mà lén nhìn về phía Khương Lạc cung.

Hoàng thượng, nếu người lo lắng cho Thục phi nường nường thì liền nói là lo lắng đi, làm sao phải che giấu giả bộ mệt mỏi như vậy. Đến Tiểu Lý Tử hắn đây cũng cảm thấy mệt mỏi thay cho hai vị chủ tử.

Hoàng thượng vừa rời đi, Tổ Ngưng và Hoàng Ly liền tiến vào, thấy nường nường vẫn đang nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng hai nàng đều biết rõ, nét tái nhợt này đều không đáng lo ngại, chủ tử thực sự chỉ bị kinh hách, chứ không ảnh hưởng đến thai nhi. Chủ tử từ khi có thai, cũng ít bước chân vào chuyện của Hậu cung hơn, lần này liền giao hết cho Hoàng thượng, Hoàng thượng hẳn sẽ cho nường nường một cái công đạo.

Tổ Ngưng tinh mắt nhìn ra dung nhan đang nhắm mắt trên giường của chủ tử, ở nơi khóe mắt có vết ươn ướt. Tổ Ngưng lại có điểm âm thầm hân hoan, chủ tử yêu thương Hoàng thượng như vậy, nhưng cố tình thời gian gần đây hai vị chủ tử càng ngày càng xa cách. Tổ Ngưng hơi cúi đầu, len lén thở dài.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng thấy chủ tử đã nghỉ ngơi, nên cũng sẽ không làm phiền, liền một lần nữa ra khỏi phòng, chân trước chưa ra khỏi, hai nàng liền nghe thấy chủ tử lên tiếng:

- Hoàng Ly, bưng cho ta một ly nước.

Hoàng Ly “vâng” nhẹ một tiếng, liền tiến đến bên bàn, rót ra một chén nước. Lưu Lạc Bình nằm ở trên giường khẽ mở mắt, lúc này là để diễn cho trọn vẹn, nàng quả thật bị kinh hách, khi trở về cũng không uống nước linh tuyền. Hiện tại không cần diễn nữa, đương nhiên không thể bạc đãi thân thể mình. Lưu Lạc Bình thấy khóe mắt mình có chút ươn ướt, hơi nghiêng đầu nhìn xung quanh, thấy Tổ Ngưng và Hoàng Ly đều không chú ý đến, liền nhanh chóng vươn tay lên lau đi. Hoàng Ly đang xoay người rót nước không nhìn thấy. Nhưng Tổ Ngưng lại thấy động tác này, cũng thấy cả việc chủ tử nhìn xung quanh hồi lâu. Chủ tử thực sự đối với hai nàng rất tốt, còn sợ hai nàng lo lắng cho chủ tử.

Hoàng Ly cẩn thận bưng chén nước đến bên giường Lưu Lạc Bình. Lưu Lạc Bình chống tay lên giường, chuẩn bị ngồi dậy, Tổ Ngưng liền nhanh chân đến bên cạnh đỡ lấy người nàng, cẩn thận đặt gối ra sau lưng nàng. Lưu Lạc Bình đón lấy chén nước từ tay Hoàng Ly, đưa đến bên môi, khẽ nhấp một ngụm, rồi chậm

rải uống cạn. Nước linh tuyền tiến vào cơ thể, cả cơ thể liền cảm thấy thoải mái hơn không ít, không còn cảm thấy lo sợ nữa, thân thể cũng không có cảm giác yếu nhược như trước.

Lưu Lạc Bình vươn tay, đặt chén không vào khay, rồi phát tay cho Hoàng Ly và Tổ Ngưng lui xuống. Trước khi Hoàng Ly ra khỏi phòng, còn bảo Hoàng Ly giúp nàng buông màn trước giường xuống.

Uống nước linh tuyền vào, xét thời gian, có lẽ hiện tại sắc mặt nàng đã hồng hào như trước, thân thể cũng không còn thấy mệt mỏi nữa. Nhưng Lưu Lạc Bình vẫn nằm xuống giường, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Nàng có chút tiếc nuối, không tham gia lễ mừng năm mới lần này, không thể gặp được mẫu thân, thực có chút nhớ nhung. Nhưng hiện tại, đứa bé trong bụng nàng mới là quan trọng nhất, nếu ở lễ mừng năm mới đó xảy ra bất trắc gì, nàng sẽ vô cùng hối hận

35. Chương 35

Trong đại điện tổ chức lễ mừng năm mới, cáo mệnh phu nhân, phi tần trong cung đều đã đến đông đủ, Hoàng hậu cũng đã ngồi trên ghế, nhưng bóng dáng Hoàng thượng thì vẫn không thấy đâu, nhìn thời gian, đã trễ một lúc so với thời gian dự tính bắt đầu lễ mừng. Nhưng Hoàng thượng là Hoàng thượng, là cử ngũ chí tôn, cho dù đến trễ cũng không ai dám nói gì.

Chỉ là Hoàng hậu ngồi trên cao, trong lòng hiện giờ lại đang có muôn vàn suy nghĩ.

Hoàng hậu hơi liếc mắt nhìn sang ghế trống bên cạnh, trong lòng có chút tức giận. Nàng ta đương nhiên đã được báo trước tin tức Thục phi không đến được, nghe nói là kiêu bị lật, dưới vị trí đó còn phát hiện ra dấu trợn và đá nhọn. Nhìn thế nào cũng biết là có người hãm hại.

Nàng ta nghe được tin tức này, đương nhiên trong lòng rất vui mừng, tốt nhất là ngã chết nàng ta đi là tốt nhất, sẵn luôn đưa bé trong bụng đi. Như vậy, không chỉ nàng ta, mà cả Hậu cung này đều hô lớn ăn mừng. Nhưng nghe thái giám đưa tin tức báo lại, Thục phi không sao, chỉ bị kinh hách, đã được Hoàng thượng đặc cách miễn tham gia lễ mừng năm mới lần này, nghỉ tại Khương Lạc cung, Hoàng hậu liền có chút giận dữ.

Nghỉ lại Khương Lạc cung phải không, không đến lễ mừng năm mới là tưởng tránh được một kiếp phải không. Thục phi này cũng thật may mắn, kiêu đồ lệch sang một bên mà thai nhi trong bụng vẫn không có vấn đề gì. Đáng giận. Hơn nữa, nhìn tình hình, hẳn là Hoàng thượng nghe tin, liền ở lý trong Khương Lạc cung rồi, chắc chắn là bị nàng ta quyến rũ lôi kéo, Hoàng thượng mới đến trễ như vậy.

Hoàng thượng đến trễ, nhưng lễ mừng năm mới vẫn phải bắt đầu, đến thời gian khai tiệc, Hoàng hậu liền thay mặt nói vài lời, coi như tiệc mừng năm mới bắt đầu.

Tiệc đã bắt đầu được một lúc mới thấy bóng dáng minh hoàng của Hoàng thượng từ ngoài đại điện tiến vào. Mọi người trong đại điện đều rời ghế hành lễ với Hoàng thượng. Hoàng thượng tâm trạng có vẻ không tốt, chỉ nói một câu “miễn lễ” rồi đi thẳng lên chủ vị ngồi xuống.

Tư Lạc Thành ngồi xuống chủ vị, tâm trạng vô cùng không tốt, cũng lười duy trì ngoài mặt, bày ra một bộ dáng không cho tới gần, mắt lạnh nhìn yến tiệc diễn ra.

Hoàng hậu cau mày, Thục phi này đúng là âm hồn bất tán, vì nàng mà Hoàng thượng không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, vừa vào đại điện liền bày ra bộ dáng không cho phép đến gần.

Hoàng hậu hôm nay đã cố gắng ăn mặc vô cùng xinh đẹp. Nàng ta đặc biệt chọn bộ cung trang màu đỏ rực, trên vạt áo có thêu một con chim phượng hoàng đang bay ra khỏi ánh lửa, dùng chỉ vàng thêu lên vô cùng tỉ mỉ, chân váy và tay áo đều có hoa văn được thêu bằng chỉ vàng thành hình gợn mây, vô cùng tinh xảo. Nàng ta lại đặc biệt sai bảo Tử Tình búi một kiểu tóc vô cùng cầu kỳ, cài lên trăm phượng hoa lệ xinh đẹp, trang điểm vô cùng tỉ mỉ.

Hoàng hậu nhàu mày, nhìn mọi người dưới yến tiệc, không có cảm giác vui vẻ như trước. Hoàng hậu hôm nay cô tình mặc màu đỏ chính là để thị uy, người nào cũng biết chỉ có Hoàng hậu mới được phép dùng màu

đỏ tươi và màu vàng sáng. Hoàng hậu từ ngày cảm tức đến giờ, đây được tính là dịp lớn đầu tiên, đương nhiên muốn thị uy, muốn tỏ rõ khoảng cách giữa chính thê và thiếp là như thế nào. Đáng tiếc, đối tượng muốn thị uy lại không tới.

Lệ tần ngồi phía dưới, tuy nàng vào cung đã được một thời gian, thăng lên tần, đối với người khác đã là tốc độ vô cùng khiến người khác kinh hãi, nhưng Lệ tần không hiểu sao, trong lòng lại có chút khó nói. Nàng không quá ham vinh hoa phú quý, nhưng phân vị của nàng thấp kém, ngày ngày bị các phi tần khác bắt nạt, thực sự không dễ chịu. Lệ tần lúc ấy lại không nghĩ đến thử xem, cho dù nàng ta có thăng lên thành Hoàng hậu đi chăng nữa, mà tính cách vẫn ngờ nghệch đơn thuần như trước, thì phân vị cao thế nào vẫn bị bắt nạt mà thôi.

Lệ tần nhìn xuống bàn thức ăn phong phú trước mặt, thuận tay gấp một miếng cá, cho vào miệng, động tác không quá tao nhã, nhưng dù sao Lệ tần kiếp trước cũng là một tiểu thư khuê các, những lễ nghi này cũng đã quen, chỉ là giữa cổ đại và hiện đại cũng cách xa nhau một khoảng mới làm nên sự khác biệt trong động tác. Ở hiện đại, Lệ tần làm như vậy đã xem như vô cùng tao nhã đẹp mắt, ở cổ đại, trong mắt người khác lại chỉ được tính là bình thường, chẳng phải mây trời nước chảy gì cho cam.

Không biết vô tình hay hữu ý, mà Đoan tần lại ngồi cạnh Lệ tần, đúng là oan gia ngõ hẹp. Đoan tần trước kia luôn mang bộ dáng hung hăng hồng hách, đến bây giờ cũng chưa chịu thu liễm bớt, Lệ tần là sủng phi của Hoàng thượng cũng không hề keo kiệt lời châm chọc, trước nay chưa từng sợ đắc tội với người khác. Đoan tần này cũng không phải là người có tâm cơ sâu, ngược lại so với những người khác, lại lộ ra vẻ như một phi tần không có đầu óc. Tính tình điệu ngoa, lại chỉ thích dè dặt cười cợt người khác, trước kia Lệ tần phân vị thấp hơn nàng ta, nàng ta muốn làm gì cũng đều có thể không kiêng kị mà làm. Nhưng giờ hai người phân vị ngang nhau, Lệ tần lại có điểm hơn nàng ta rất nhiều là có được thánh sủng mệnh mệnh, vậy mà Đoan tần vẫn không biết ngừng chọc tay vào tổ ong vô vẽ.

Đoan tần thấy Lệ tần ngồi bên cạnh gấp một miếng cá, mỉm cười vô tình hữu ý nói:

- Lệ tần muội muội thích ăn cá vậy sao?

Hai người phân vị ngang nhau, nhưng xét Đoan tần ở phân vị tần này trước Lệ tần, nên Lệ tần vẫn xưng là muội muội. Lệ tần hơi nhú mày, nghiêng mặt nhìn sang Đoan tần. Đoan tần này từ trước đến nay luôn dùng lời nói châm chọc nàng, nàng đã sớm không vừa mắt nàng ta.

Lệ tần thản nhiên gấp thêm một miếng nữa, còn tốt bụng bỏ vào bát của Đoan tần, nở nụ cười:

- Cá rất ngon, ngự trù tay nghề thật khéo, tỷ tỷ cũng ném thử xem.

Đoan tần nở nụ cười nhợt nhạt, Lệ tần đúng là ngu ngốc, nghe không hiểu ám chỉ của nàng ta, Đoan tần bình thản gấp miếng cá trong bát lên, động tác ăn vô cùng tao nhã. Đoan tần ném xong miếng cá trong miệng, nở nụ cười khê:

- Tỷ tỷ thật tò mò, muội muội được sủng ái lâu như vậy rồi mà vẫn thích ăn cá sao?

Lời này nói ra cũng đã quá rõ ràng. Lệ tần dù ngờ nghệch thế nào nữa cũng phải nghe ra ý châm chọc rõ ràng trong lời nói của Đoan tần. Châm chọc nàng ta được sủng ái nhưng vẫn không có thai đây mà, nghĩ sâu xa hơn, còn có ý nói nàng không bằng Thục phi, chỉ một lần sủng ái liền hoài thai Long tự, dù sao sự thật là vậy, nàng quả thực không bằng Thục phi ở mọi phương diện.

Lệ tần luôn luôn được sủng, trước kia luôn là người đứng đầu sủng ngôn gió, bị châm chọc nhiều đã quen, gần đây Thục phi có thai mới làm các nàng bớt châm chọc Lệ tần. Nhưng một thời gian sau, Lệ tần vẫn được sủng ái như cũ, mà Thục phi vì có thai nên chỉ ở Khương Lạc cung, các phi tần lại tiếp tục vô tình hữu ý nói này nói nọ với Lệ tần.

Lệ tần xem như đối phó cũng đã quen, biết mình càng tỏ ra bức tức thì các nàng càng vui vẻ, liền chỉ dùng bộ mặt lạnh nhạt đáp lại:

- Đa tạ Đoan tần tỷ tỷ quan tâm, chuyện của muội, muội muội vẫn tự xử lý được.

Đoan tần hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi, cả bữa tiệc cũng không nói thêm tiếng nào với Lệ tần nữa.

Lệ tần thâm thở phào, Đoan tần này đúng là dai như đũa, đúng là nằm cũng trúng đạn.

Trong yến tiệc, ngoại trừ mấy câu nói châm chọc đó của Đoan tần, Lệ tần không còn phải ứng phó với gì nữa. Lệ tần len lén liếc mắt nhìn nam tử cao cao tại thượng trên kia, sắc mặt hơi ửng hồng, may mắn lúc đó Đoan tần đang quay sang trò chuyện với một phi tần kế bên nên không thấy được, nếu không, hẳn là lại kéo tới một hồi châm chọc này nọ. Lệ tần vươn tay khẽ vỗ nhẹ vào mặt mình, cũng đã cùng hắn bao lâu rồi, đến bây giờ nàng vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

Nàng cảm thấy mình càng ngày càng thích nam nhân này, một nam nhân ưu tú như thế, có ai mà không thích cơ chứ. Hắn là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, lại là một mỹ nam đệ nhất, quan trọng là sủng nàng, tuy rằng đến nay, Lệ tần vẫn có cảm giác không hề thích thú với chuyện phòng the. Tuy rằng đã bớt ám ảnh của kiếp trước, nhưng đôi khi vẫn có cảm giác hơi bài xích với chuyện đó.

Lệ tần nhìn nam nhân trên kia, thấy sắc mặt hắn không tốt, nghĩ nghĩ, vừa rồi nàng cũng có nghe tin tức kiêu của Thục phi bị đổ, hẳn là ảnh hưởng đến thai nhi. Hoàng thượng con nối dòng đến nay vẫn không có, chắc chắn là cảm thấy buồn rầu.

Lệ tần tự an ủi mình, Hoàng thượng là ảm đạm vì có thể ảnh hưởng đến con mình, chứ không phải là vì Thục phi. Lệ tần lúc này vẫn không để ý, cảm giác đó chính là ghen tỵ.

Lệ tần từ trước luôn bài xích Hoàng thượng, hiện tại, dường như lại trở thành thích.

Nghĩ đến đây, Lệ tần lại có cảm giác hơi ảm đạm, nếu nàng cũng có thai, hẳn là Hoàng thượng sẽ yêu quý nàng thật nhiều, là yêu quý cả mẫu thân của hài tử là nàng, chứ không phải chỉ quan tâm mỗi đứa con trong bụng. Lệ tần quả thực phải thừa nhận, nàng có chút ghen tỵ với Thục phi, lại nói trước kia nàng đối với Thục phi luôn có khúc mắc, liền có cảm giác không quá thích thú.

Lệ tần len lén đặt tay lên bụng mình ở dưới bàn, khe khẽ thở dài trong lòng, thầm hy vọng sớm ngày có thai.

Lệ tần thấy Hoàng thượng ngồi trên long ỷ rất không yên ổn, bộ dáng chính là vô cùng bồn chồn lo lắng, ngồi không lâu liền rời khỏi yến tiệc, nói mọi người cứ tiếp tục vui chơi tận hưởng.

Nhưng Hoàng thượng đã đi rồi, còn gì hứng thú nữa cơ chứ. Lệ tần thấy Hoàng thượng rời khỏi, tâm trạng cũng ảm đạm hẳn đi, chỉ chăm chú nhìn theo bóng dáng mình hoàng của hắn rời khỏi đại điện, thầm nghĩ đêm nay hẳn vẫn sẽ tới Lệ Y điện của nàng, nghĩ vậy, lại vui vẻ như trước.

Nếu lúc đó Lệ tần cẩn thận nghĩ lại, sẽ thấy ngoài việc thường xuyên thị tẩm ra, thực ra Hoàng thượng không đối xử tốt với nàng ta như nàng ta nghĩ. Không dịu dàng, chỉ dùng thái độ lạnh nhạt.

Đáng tiếc, Lệ tần kiếp trước cũng chỉ là một cô gái ngây thơ không hiểu sự đời, còn chưa kịp lăn lộn ngoài đời được mấy ngày sau sự việc gia đình phá sản, rơi xuống thân phận tiểu thư nhà giàu thất thế thì đã vì uất ức không chịu được mà tự tử, rồi xuyên đến nơi này.

Đến nơi này, lại cũng không phải đối mặt quá nhiều thứ, gần như là Lệ tần vừa xuyên đến nơi liền được sủng ái, được Hoàng thượng che chở, mỗi lần các phi tần bày ra trận địa hãm hại đều hữu kinh vô hiểm, thực chất chưa một lần thực sự tự xử lý hay đối mặt.

Mà ở phía đối diện, Lưu phu nhân vừa đến yến tiệc, vui mừng nhất chính là được nhìn thấy nữ nhi lâu ngày chưa gặp lại, đáng tiếc, vừa đến, nhìn quanh hồi lâu đều không thấy bóng dáng con gái mình, sau lại nghe tin tức kiêu của con gái mình bị đổ, nghe thế nào cũng là thủ đoạn hãm hại của các phi tần, may mắn chỉ bị kinh hách, không có tổn thương gì quá lớn. Nhưng nghĩ lại, Lưu phu nhân vẫn cảm thấy lo lắng cho nữ nhi nhà mình.

May thay Hoàng thượng với nữ nhi nhà mình cũng được tính là thanh mai trúc mã, trước giờ Hoàng thượng luôn che chở cho con bé, hẳn là sống trong Hậu cung cũng không quá khó khăn. Nghĩ lại, bà cũng đã gả nữ nhi đi năm năm rồi, còn lo lắng con bé không biết đối phó gì nữa, Hoàng cung là chốn ăn thịt người, nghĩ thế nào cũng sẽ không đào tạo ra được một nữ nhân giống như quả hồng mềm dễ nắm bóp.

Lưu phu nhân khe khẽ thở dài, dưới gối bà có hai nữ tử, nhưng chỉ có duy nhất một nữ nhi tri kỷ, thương tiếc nó nhất, trước kia trong nhà còn cùng bà đối phó với thị thiếp thị sủng sinh kiều của Lưu lão gia. Nữ nhi giống như áo bông tri âm tri kỷ, tuy thân phận làm phi cao, nhưng dù sao vẫn là thiếp, bà thà nắm đó gả nữ nhi cho một thiếu gia nhà giàu bình thường, ít tranh đấu còn hơn.

Nhưng nữ nhi của bà lại thích Hoàng thượng, thanh mai trúc mã nhiều năm, tình cảm tốt đẹp, nói buông bỏ cũng khó.

Lưu phu nhân lại một lần nữa khẽ thở dài, khi yến tiệc kết thúc, rời khỏi Hoàng cung, trong lòng vẫn tràn đầy suy nghĩ hỗn tạp như trước.

36. Chương 36

Tư Lạc Thành rời khỏi yến tiệc từ sớm, trong lòng luôn bồn chồn không yên, lo lắng cho Lạc Nhi của hắn, liền rời khỏi đại điện, bước chân không tự chủ lại hướng về phía Khương Lạc cung. Khác hẳn với đại điện nhộn nhịp náo nhiệt, Khương Lạc cung lại có vẻ vô cùng im ắng, dường như, lại có chút ảm đạm. Nếu là thường ngày, Tư Lạc Thành sẽ chỉ đứng ở ngoài, nhưng hôm nay, không hiểu sao hắn không thể kiềm chế được cảm xúc, thực sự tiến vào phòng của Lạc Nhi, khi định thần lại, đã thấy hai cung nữ Hoàng Ly và Tố Ngưng đang hành lễ với mình.

Tư Lạc Thành hơi rũ mắt, nhẹ giọng nói:

- Lui ra cả đi.

Dung nhan trên giường đang say ngủ, dung nhan ấy vô cùng xinh đẹp quyến rũ. Tư Lạc Thành cẩn thận nhìn kỹ, thấy sắc mặt nàng đã hồng hào trở lại, không còn tái nhợt như lúc trước, liền cảm thấy an tâm. Kỳ thực những người khiêng kiệu cho nàng đều là thị vệ hắn sắp xếp, cũng là ám vệ, họ đều là người có võ công cao cường, kiệu sẽ không dễ dàng xảy ra việc nguy hiểm. Ám vệ cũng đã báo lại cho hắn, lần này chỉ xem như hữu kinh vô hiểm, Lưu Lạc Bình làm như vậy, thực chất chỉ muốn đòi cho đứa con trong bụng mình một cái công đạo, cũng để những nữ nhân không an phận kia biết điều mà thu liễm.

Tư Lạc Thành không tự chủ khẽ vươn tay, bàn tay thô ráp có nhiều vết chai của hắn khẽ chạm vào làn da non mịn của nàng, khẽ vuốt ve dung nhan xinh đẹp đang say ngủ của nàng. Do dự một chút, Tư Lạc Thành cúi đầu, đặt đôi môi lạnh lẽo của mình lên môi nàng, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ấy lại làm cho Lưu Lạc Bình đang ngủ thức dậy.

Lưu Lạc Bình đang chìm trong giấc ngủ, trải qua kinh hách vừa rồi, nàng ngủ cũng không sâu, cảm thấy trên môi mình có một vật thể lạnh lạnh, liền hơi hé mắt, không nghĩ tới lại nhìn thấy khuôn mặt của Tư Lạc Thành, khuôn mặt hắn lúc này, lại vô cùng dịu dàng.

Lưu Lạc Bình cảm thấy trước mắt mơ hồ, từ lúc có thai, nàng liền trở nên rất dễ xúc động, đã lâu hắn không dịu dàng với nàng như vậy, không tự chủ vươn tay, vòng qua cổ hắn, khẽ hé môi đáp lại.

Tư Lạc Thành hơi sững sốt, nhưng vào giờ khắc này, hắn lại không muốn giả bộ, cùng với nàng quấn quýt dây dưa.

Tư Lạc Thành rời khỏi môi của Lưu Lạc Bình, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn, thấy trong mắt hắn lại là dịu dàng lưu chuyển như trước kia, khẽ hé môi, giọng nói dịu dàng mềm mại:

- A Lạc, chàng ở lại với ta được không?

Giữa hắn và nàng, không còn thân phận, hắn không phải Hoàng thượng, nàng không phải phi tần của hắn, hắn chỉ là A Lạc của nàng, nàng chỉ là Lạc Nhi của hắn.

Tư Lạc Thành sâu sắc nhận ra, ngày hôm nay, vào thời khắc mà Lạc Nhi gặp nguy hiểm, hắn mới biết rõ, bản thân mình có bao nhiêu duyên tiếc với nàng, đối với nàng, có bao nhiêu không nở, nàng vẫn là người mà hắn yêu nhất, là người hiểu hắn nhất. Thời khắc này, hắn không muốn giả bộ nữa, hắn không muốn nữa. Lưu gia từ trước đến nay luôn trung thành, hắn vẫn luôn biết, vậy thì hắn luôn lo sợ cái gì cơ chứ? Hắn lo sợ, chẳng phải chỉ vì bản thân hắn là một kẻ bất tài vô dụng, không đủ khả năng ứng phó nên mới lo sợ chẳng? Nếu đã như vậy, hắn còn do dự gì nữa? Hắn cần giang sơn, nhưng nếu không có nàng, giang sơn này liền trở nên ảm đạm hẳn đi. Cho dù Lưu gia tạo phản thì sao, khi đó, hắn danh chính ngôn thuận

trừ bỏ Lưu gia cũng được, với thực lực của hắn, hắn còn lo sợ điều gì, trong khi, Lưu gia lại một mực trung thành với Hoàng thất.

Tư Lạc Thành giống như người say bưng tỉnh khỏi giấc mộng, giống như kẻ lang thang trong sương mù, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng. Thì ra hắn băn khoăn bao lâu nay, chỉ trong phút chốc thấy nàng gặp nguy hiểm, lại có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt như vậy. Chung quy, hắn vẫn không thể nào thiếu được nàng.

Tư Lạc Thành nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ủ, ta ở lại với nàng, Lạc Nhi.

Hắn nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên tràn ngập vui sướng, sự vui sướng ấy không hề có chút nào che giấu, sóng sánh tràn qua đáy mắt, nàng vẫn vòng tay qua cổ hắn như trước, hơi rướn người lên, khẽ hôn nhẹ vào môi hắn, nở nụ cười:

- A Lạc...

- Ừm, ta ở đây.

Lưu Lạc Bình giống như không tin vào hiện thực trước mắt, gọi tên hắn rất nhiều lần, hết lần này đến lần khác, giống như gọi như thế nào cũng không đủ. Tư Lạc Thành thuận thế nằm xuống bên cạnh nàng, Lưu Lạc Bình quen thuộc lẫn vào trong lòng hắn, cảm thụ cánh tay rắn chắc của hắn vòng qua eo nàng, mạnh mẽ mà an toàn. Hắn vươn bàn tay thô ráp của mình khẽ khàng đặt lên bụng nàng, ghé xuống tai nàng, nhỏ giọng:

- Lạc Nhi, đứa con của chúng ta sắp chào đời rồi.

Lưu Lạc Bình dụi dụi vào lòng hắn, hơi híp mắt lại, “ừm” nhẹ một tiếng, hơi hé môi đáp lại:

- Chàng và ta sẽ cùng nhau chào đón đứa con này. Đây là đứa con đầu tiên của ta và chàng.

Lưu Lạc Bình hơi ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt hắn, nhỏ giọng gọi:

- A Lạc...

Tư Lạc Thành cúi đầu xuống, trong mắt mang ý hỏi, nhưng Lưu Lạc Bình không nói gì, chỉ chôn đầu trong ngực hắn, lại nhỏ giọng gọi tên hắn. Giống như, chỉ vì muốn gọi tên hắn mà thôi, Lưu Lạc Bình chôn đầu trong ngực hắn, nhỏ giọng gọi tên hắn nhiều lần, sau đó giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không còn nghe thấy nữa, Tư Lạc Thành hơi cúi đầu xuống, phát hiện dung nhan xinh đẹp trong lòng mình đã chìm vào giấc ngủ, yên tĩnh vô cùng. Hắn... vẫn không thích hợp để giả bộ, hắn không thể xa rời nàng, chỉ có hắn biết, thời khắc hiện tại, hắn hạnh phúc đến nhường nào. Xung quanh không có những nữ nhân phiền toái, xung quanh cũng không có âm mưu quỷ kế của quyền lực, chỉ có nàng, có nàng, và con của hắn và nàng...

Hắn sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào hãm hại nàng. Sẽ không bao giờ tha thứ.

Sắc mặt Tư Lạc Thành ở trong bóng đêm hơi trầm xuống, mơ hồ tỏa ra sát khí nhàn nhạt, lại nhanh chóng thu liễm lại, trở thành dịu dàng ôn nhu ôm nữ nhân trong lòng càng thêm chặt.

Khi Lưu Lạc Bình tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Tư Lạc Thành nữa. Ngày hôm qua, không hiểu sao, Lưu Lạc Bình lại mơ về kiếp trước của mình, mơ thấy nàng còn ở trong vòng tay bố mẹ, được bố mẹ yêu thương cưng chiều, vẫn còn là một tiểu thư tùy hứng có chút điều ngoa. Chẳng lẽ vì sắp làm mẹ, nên nàng mới nhớ đến quá khứ kiếp trước ư? Lưu Lạc Bình khẽ vươn tay đặt lên bụng, nở nụ cười. Nghĩ lại ngày hôm qua, Hoàng thượng đối với nàng đã không còn lạnh nhạt như trước nữa. Giờ đây nàng đã có phần hiểu, những nữ nhân Hậu cung, khi bày ra mưu kế, chấp nhận tổn thương cả bản thân mình để đổi lấy ánh nhìn của Hoàng thượng lúc đó mang trong lòng tư vị gì.

Ngày hôm qua hắn rất dịu dàng, trong mắt còn có yêu thương, cưng chiều, giống như trở lại những ngày tháng rất xa trước đó. Tất cả đều trở nên tốt đẹp.

Lưu Lạc Bình vì bị kinh hách, nên được miễn thính an vào sáng ngày hôm sau, nên Lưu Lạc Bình dậy tương đối muộn, Hoàng Ly và Tổ Ngưng đứng canh ở ngoài nghe thấy tiếng động ở trong phòng, liền chậm rãi nghiêng đầu hỏi:

- Nương nương, người dậy rồi ă?

Lưu Lạc Bình khẽ “ừm” nhẹ một tiếng đáp lại, Hoàng Ly và Tổ Ngưng canh chừng ở bên ngoài liền tiến vào, bưng theo một chậu nước để nàng rửa mặt. Hôm nay không cần phải đi thỉnh an Hoàng hậu, trước giờ, từ khi có thai, khi ở Khương Lạc cung, Lưu Lạc Bình ăn mặc có chút tùy tiện, không cần đẹp mắt. Thời tiết hiện tại tương đối lạnh, trong Khương Lạc cung cũng đặt rất nhiều chậu than ấm áp, khi ở trong Khương Lạc cung không cần mặc y phục quá dày.

Khi Hoàng Ly chải đầu cho Lưu Lạc Bình, còn nghịch ngợm nháy mắt, nói nhỏ bên tai nàng:

- Nương nương, hôm qua nô tỳ thấy, thực ra Hoàng thượng vẫn rất yêu thương nương nương.

Lưu Lạc Bình đột nhiên cảm thấy có điểm ngưng ngừng, khẽ nở nụ cười, còn quát nhẹ Hoàng Ly một tiếng để che giấu sự xấu hổ:

- Người đó, chỉ toàn để ý những chuyện lung tung.

Hoàng Ly le lưỡi cười một tiếng, cũng nhìn ra bộ dạng của chủ tử chính là thẹn quá hóa giận, không dám trêu chọc chủ tử nữa, chuyên tâm giúp chủ tử chải tóc.

Ở trong này, không khí vui mừng, mà ở Ngự thư phòng, không khí lại vô cùng lạnh lẽo.

Tư Lạc Thành nhìn ám vệ đang quỳ gối trước mặt mình, nghe kết quả điều tra của hắn, càng nghe, sắc mặt càng trở nên không tốt. Bị cấm túc lâu như vậy, khi trở lại xem ra vẫn không chịu an phận. Tư Lạc Thành nắm chặt tay, ánh mắt chuyển thành lạnh lẽo. Hoàng hậu phải không? Dù sao Thừa tướng sớm muộn cũng sẽ bị kéo xuống, Hoàng hậu thì có tính là gì, hắn là Thiên Tử, một Thừa tướng, muốn tạo nên sóng gió cũng phải hỏi xem hắn có đồng ý hay không. Đợi đến lúc hạ màn, để xem Hoàng hậu còn có gan kiêu ngạo như vậy hay không. Đến lúc đó, sợ là chức danh phi tần của Hoàng thượng cũng không giữ nổi, chứ đừng nói đến việc làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Tư Lạc Thành đang chìm đắm trong suy nghĩ lạnh lẽo này, thì ám vệ quỳ trước án thư lại đột nhiên lên tiếng:

- Chủ tử, chuyện trước đó đã sắp xếp, hiện tại đều thu hồi lại?

Tư Lạc Thành hơi thu lại sắc mặt lạnh lẽo vừa rồi, đương nhiên hắn hiểu việc ám vệ nói đến không phải là chuyện trong Hậu cung, mà đang nói đến Lưu gia. Trước đó, hắn có lòng diệt Lưu gia, sai người tử tử sắp xếp bằng chứng giả buộc Lưu gia vào cùng một thuyền với Thừa tướng. Nhưng hiện tại, hắn không muốn nữa, hắn không muốn tổn thương đến nữ nhân hắn yêu, hơn nữa, sự thực là đến thời khắc hiện tại, thế lực vô cùng hùng hậu, nhưng Lưu gia vẫn không hề có ý định tạo phản hay chống lại hắn.

Tư Lạc Thành gật đầu một cái, sau đó phất phất tay cho ám vệ lui xuống, trong Ngự thư phòng lại chỉ còn lại mình hắn như trước. Đừng nói đến Lưu gia là nhà mẹ của người con gái hắn yêu, mà Lưu gia, dường như cũng giống như nhà mẹ của hắn, phần lớn thời gian hắn đều lớn lên ở Lưu gia. Trước kia hắn là một Hoàng tử không được sủng ái, mẫu phi mất sớm, thế lực nhà mẹ để lại sa sút, sau cũng không có tâm trạng lo cho hắn. Duy chỉ có Lưu bá mẫu, là bạn khuê phòng thân thiết với mẫu phi của hắn thương tiếc hắn, về sau, cả Lưu phủ đều coi hắn như người một nhà.

Nếu hắn thực sự kéo Lưu gia xuống, có phải, hắn cũng quá vô tình hay không?

Tư Lạc Thành day day trán, quyết định không tiếp tục suy nghĩ nữa, ngẩng đầu nói vọng ra ngoài:

- Tiểu Lý Tử, tiến vào.

Tiểu Lý Tử từ phía ngoài tiến vào, trong tay cầm phất trần. Tiểu Lý Tử cung kính khom người hành lễ, chờ đợi Tư Lạc Thành sai bảo. Tư Lạc Thành mắt vẫn không rời tấu chương trên bàn, tay phải vẫn còn đang cầm bút lông phê duyệt trên giấy, bình thản nói:

- Thục phi đã tỉnh chưa?

Trước giờ ở Khương Lạc cung luôn có người mà Tiểu Lý Tử phách tới đó, để phòng lúc Hoàng thượng muốn hỏi, liền có thể cẩn thận báo cáo lại tỉ mỉ tình hình của vị chủ nhân Khương Lạc cung. Tiểu Lý Tử trầm nghĩ, cuối cùng hai vị chủ tử cũng bình thường trở lại, cung kính đáp:

- Thục phi nương nương đã dậy rồi ạ. Hiện tại nương nương đang ở trong phòng đọc sách.

Tư Lạc Thành gật đầu, sau đó cho Tiểu Lý Tử lui xuống, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh Lưu Lạc Bình nghiêng người trên ghế đọc sách, môi không tự chủ cong lên nụ cười. Suy nghĩ một hồi, hấn lại chuyên tâm vào phê duyệt tấu chương.

37. Chương 37

Chiêu Dương cung.

Hoàng hậu hơi nhíu mày, vuốt ve nhẫn ngọc trên tay, mở miệng hỏi:

- Đã xóa sạch dấu vết chưa?

Tử Tình ở bên cạnh hơi cúi mặt, cung kính đáp:

- Thưa nương nương, đã xóa sạch, Chu Tử kia cũng sẽ không dám ho he nữa lời.

Hoàng hậu nở nụ cười khẽ, bình thản nói:

- Tốt.

Hoàng hậu khẽ vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên tay, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hung ác, thực sự không nghĩ tới Thục phi thực sự là một người phúc lớn mạng lớn, dầu trơn cộng thêm đá nhọn mà những kẻ đó có thể bình an đi qua, chỉ bị nghiêng kiệu chao đảo một hồi. Nếu không phải Hoàng hậu biết rõ Chu Tử là người trung thành, có lẽ cũng sẽ hoài nghi có phải Chu Tử lên động tay động chân hay không.

Hoàng hậu hừ lạnh trong lòng, thoát được lần này thì sao, trốn được hôm nay không trốn được ngày mai, trốn được ngày mai không trốn được cả đời. Nàng ta sẽ không để đứa trẻ này chào đời. Đại Hoàng tử phải là từ bụng nàng sinh ra, tuyệt đối không thể là phi tần khác.

Hoàng hậu nở nụ cười lạnh, trong mắt lóe lên đầy tính toán, con cờ nhỏ nhoi kia, xem ra đã đến lúc phải dùng đến. Ngu ngốc, dễ kích động, hay ghen tị, điều ngoa, quả thực là phẩm chất tốt đẹp để làm một vật hy sinh.

Mấy ngày tới, Hoàng thượng lại hay đến Khương Lạc cung như trước, Lệ Y điện lại có vẻ như bị lạnh nhạt, các phi tần thâm than, Thục phi cuối cùng cũng đã được sủng ái lại rồi sao. Không hổ là lão nhân lâu năm trong Hậu cung, thất sủng một thời gian dài không có nghĩa là thất sủng mãi mãi. Nhìn Lệ tần mà xem, hiện tại thất sủng, lại không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, chẳng phải bây giờ cũng chỉ biết ở trong Lệ Y điện thầm khóc than hay sao?

Thục phi không nghĩ tới lại là một người vô cùng có bản lĩnh, bản thân đang mang thai không thể thị tẩm, vậy mà vẫn có thể níu Hoàng thượng ở lại Khương Lạc cung mấy đêm liền như vậy. Không khỏi làm cho Hậu cung phi tần nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy ngày này đối với Lưu Lạc Bình, quả thực giống như trở lại khoảng thời gian khi trước, hai người cùng nhau ngọt ngào ngào ngào, hấn nằm bên cạnh nàng, nàng ở trong lòng hấn, đôi khi hấn sẽ vuốt ve bụng nàng, trò chuyện cùng với đứa bé. Lưu Lạc Bình cảm thấy ở cạnh Tư Lạc Thành, giống như còn cảm thấy cơ thể khỏe mạnh hơn cả uống nước linh tuyền. Đây là cái gọi là sức mạnh của hạnh phúc sao?

Phải chăng vì nàng đã được làm mẹ, lại được hấn yêu chiều như trước, thân thể liền cảm giác thỏa mãn hơn bao giờ hết, mà tâm tình cũng tốt hơn bất cứ lúc nào.

Lưu Lạc Bình cảm thấy, nếu có thể được như thế này cả đời, nàng nguyện đổi bằng tất cả mọi thứ.

Khương Lạc cung mấy ngày hôm nay đều chìm trong vui vẻ, hai nha đầu Hoàng Ly và Tố Ngưng cũng vui vẻ thay cho chủ tử, bình thường thì thoảng cũng sẽ có vài lời trêu ghẹo chủ tử, thường xuyên thấy được chủ

tử ngượng ngùng mắng lại, nhìn thế nào cũng thấy giống bộ dáng thẹn quá hóa giận. Lúc đó, hai nàng lại nhìn nhau cười khúc khích.

Đứa trẻ trong bụng của Lưu Lạc Bình rất khỏe mạnh, có lẽ do có sự trợ giúp của nước linh tuyến, không chỉ dung nhan của nàng vẫn mỹ lệ như trước, mà thân thể cũng không có triệu chứng có thai quá vất vả. Nàng bị nôn nghén không nhiều, chân cũng không bị phù sưng. Quả thực, Lưu Lạc Bình xem như phụ nữ có thai hạnh phúc nhất. Quan trọng là đứa bé trong bụng vô cùng khỏe mạnh, thái y chẩn đoán cũng cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới mạch tượng của đứa trẻ lại khỏe mạnh như vậy.

Lưu Lạc Bình thầm cảm thấy vui mừng, trong lòng cũng vô cùng cảm tạ Tiểu Ngân.

Khương Lạc cung chìm trong cảm giác vui mừng hân hoan, ôm tâm trạng chờ đón tiểu chủ tử ra đời, mà ở Lệ Y điện, lại có vẻ không vui vẻ như vậy.

Trước giờ Lệ Y điện vẫn được xem như một nơi vô cùng hỗn tạp, cung nhân nếu không phải là người của các cung khác gài vào, thì cũng toàn là những cung nhân gió chiều nào theo chiều ấy. Trước kia thấy Lệ tần được sủng ái liền cảm thấy vô cùng vui vẻ chạy theo, còn liên tục nịnh nọt nàng hy vọng được thưởng, cả người cũng xem như thơm lây, nhìn thấy cung nhân nơi khác không tự chủ cũng héch mặt lên một chút. Lại thấy mấy ngày gần đây Lệ tần có xu hướng thất sủng, liền lo lắng tìm nơi gửi gắm khác cho mình, cung nhân trong Lệ Y điện đã có người rục rịch không yên.

Tâm phúc của Lệ tần xem như chỉ có một, là một cung nữ tương đối ngây thơ đơn thuần, tuy không bị ai sai khiến, lại trung thành với Lệ tần, nhưng tâm tính lại đơn thuần quá mức, đôi khi còn hơi chậm, hơi ngốc một chút. Không phải người thông minh, khó lòng trợ giúp điều gì cho Lệ tần.

Lệ tần đôi khi cũng sẽ buồn phiền về vấn đề đó, nhưng thường đều không suy nghĩ quá nhiều.

Còn hiện tại không nghĩ đến vấn đề ấy, bởi vì hiện tại nàng ta đang có cảm giác vô cùng buồn phiền.

Nếu là trước kia, mấy ngày mới vào cung, Hoàng thượng không đến Lệ Y điện của nàng để thị tẩm, Lệ tần sẽ vô cùng vui mừng, nhưng hiện tại, không biết tại sao, khi Hoàng thượng không đến Lệ Y điện nữa, Lệ tần lại có cảm giác buồn rầu, cả người đều cảm thấy không yên, lại có điểm nhớ nhung bóng dáng mình hoàng cao lớn ấy.

Nghĩ vậy, Lệ tần khẽ đỏ mặt, mặc dù khi Hoàng thượng đến đây, cũng chỉ làm việc đó, mặc dù nàng ta đều không có ấn tượng gì sau khi tỉnh lại, nhưng vẫn có cảm giác nhớ hân. Lệ tần có chút hoảng hốt thừa nhận, có vẻ như nàng đã đặt Hoàng thượng ở một vị trí không tầm thường trong lòng.

Lệ tần xoa xoa mắt, lại nhìn xuống vùng bụng bằng phẳng của mình, nghĩ nghĩ lại cảm thấy buồn bã.

Lệ tần quyết định không suy nghĩ nữa, phó mặc cho số phận.

Chuyện Thục phi bị hãm hại làm nghiêng kiệu, đến nay vẫn chưa được phơi bày, Hoàng thượng tạm thời cho nó lắng xuống, đợi đến lúc thích hợp, mọi tội trạng tích tụ lại, mới là một kích trí mạng. Thục phi đạo gần đây rất nhàn nhã, không phải làm gì, chỉ có việc quan trọng nhất chính là chăm sóc đứa bé trong bụng, an ổn ở trong Khương Lạc cung dưỡng thai, sinh ra một đứa bé khỏe mạnh kháu khỉnh.

Lưu Lạc Bình cũng vô cùng vui vẻ vì điều ấy, được nghỉ ngơi đương nhiên sẽ không từ chối, bình thường cũng sẽ không tự mình lo nghĩ nhiều. Phần lớn thời gian đều chôn chân ở Khương Lạc cung, ra khỏi Khương Lạc cung chỉ vào sáng sớm để thỉnh an Hoàng hậu, nhưng buổi thỉnh an đó cũng không có kẻ nào dám hãm hại nàng. Ở Khương Lạc cung, chính là vòng đi vòng lại, khi thì đọc sách, khi thì luyện chữ, có đôi khi sẽ ra ngoài đi dạo, dù sao phong cảnh của Khương Lạc cung cũng tính là rất đẹp, chỉ không bằng Ngự hoa viên hoa thơm cỏ lạ, trăm hoa khoe sắc.

Thời gian gần đây, Lưu Lạc Bình ở trong Khương Lạc cung rất vui vẻ, Hoàng thượng lúc rảnh rỗi đều sẽ ghé qua Khương Lạc cung, cùng nàng đánh cờ, trò chuyện với đứa bé trong bụng nàng. Những tháng ngày này thực sự rất vui vẻ.

Hậu cung phi tần thì ghen tỵ đỏ mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, lại không dám ra tay. Quay ra trút giận lên một phi tần đang thất sủng là Lệ tần. Lệ tần trước kia có thể nói là phong quang vô hạn, liên tiếp sủng ái, mệnh mệnh không dứt, nay Lệ Y điện nhìn thế nào cũng có vẻ vắng bóng người xưa. Suy đi tính lại, chúng

Hậu cung phi tần đều dứt khoát cho rằng Hoàng tự mới là quan trọng nhất, không sinh được Hoàng tự thì có được sủng ái như thế nào cũng vô dụng.

Nghĩ vậy, lại thầm tìm cách mong sao mình sớm có thai, chỉ tiếc, Hoàng thượng một không ra khỏi Ngự thư phòng, hai không đi nơi khác ngoài Khưong Lạc cung, vậy thì các nàng mang thai bằng cách nào, chính là chỉ còn cách thi nhau hãm hực, hãm hại nhau cho đỡ buồn.

Thục phi có địa vị quá cao, hơn nữa căn cơ vững chắc, các nàng còn chưa với tới được địa vị ấy, người có thể bày mưu tính kế Thục phi quanh đi quẩn lại cũng chỉ có Hoàng hậu và Trần phi. Vì vậy, các nàng đương nhiên là nhắm vào một đối tượng có vẻ dễ nắm bóp hơn là Lệ tần.

Lệ tần vì vậy không hiểu tại sao, những ngày gần đây mình liên tiếp gặp phải công kích.

38. Chương 38

Trước mặt Hoàng Ly là một cung nữ của Chiêu Dương cung, cung nữ đó gặp Hoàng Ly cũng phải cung kính mấy phần, chưa nói đến việc địa vị của cung nữ kia không cao bằng Hoàng Ly, mà chỉ riêng việc Hoàng Ly là đại cung nữ tâm phúc ở bên cạnh Thục phi, được Thục phi vô cùng yêu quý đã khiến nàng ta phải e dè. Cho dù nàng ta là cung nữ ở Chiêu Dương cung cũng không dám hống hách. Cung nữ đó ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Hoàng Ly tỷ tỷ, Hoàng hậu nương nương có lời mời Thục phi nương nương du ngoạn thưởng hoa, hoa đào ở Ngự hoa viên đã nở rồi ạ.

Hoàng Ly gật gật đầu, lấy từ trong tay áo một hồng bao màu đỏ, nắm trong tay, phân lượng cũng không nhỏ. Việc này đã trở thành tiền lệ của Hậu cung, người không có, ngược lại lại khiến người ta khinh thường người không có điều kiện. Cung nữ đó nhận lấy hồng bao bằng hai tay, vô cùng cung kính, nhận hồng bao xong, ước chừng phân lượng trong bao, nở nụ cười vui vẻ, có phần nịnh nọt nói:

- Đa tạ tỷ tỷ.

Hoàng Ly nở nụ cười tiêu chuẩn có vài phần giả dối, ra vẻ vô cùng dịu dàng bảo:

- Muội muội đợi một lát, tỷ tỷ vào thông báo với chủ tử.

Hoàng Ly tiến vào phòng, Thục phi đang ngồi bên cạnh án thư luyện chữ. Trước kia, Lưu Lạc Bình hầu như chỉ luyện chữ khi tâm trạng không ổn định, nhưng nay, nàng luyện chữ vì vui vẻ, luyện chữ chỉ vì thích, không vì điều gì đặc biệt cả.

Hoàng Ly cung kính hành lễ, được Lưu Lạc Bình phát tay cho miễn lễ, mới đứng thẳng dậy, bẩm báo:

- Nương nương, Hoàng hậu cho mời nương nương tới Ngự hoa viên du ngoạn thưởng hoa.

Lưu Lạc Bình hơi nhướng mày, nở nụ cười mang vài phần giễu cợt:

- Sẽ không phải là đi thuyền thưởng hoa đi.

Hoàng Ly lẩn lộn ở trong Hoàng cung cũng đã lâu, hiểu ý chủ tử, lại nói đến thời tiết hiện tại vô cùng lạnh lẽo, tuy ở kinh thành mùa đông không có tuyết rơi, nhưng thời tiết đặc biệt lạnh lẽo, có thể dùng từ cắt da cắt thịt để hình dung. Hoàng hậu lại đột nhiên mời chúng phi tần du thuyền thưởng hoa, nhìn thế nào cũng giống như có mưu đồ hãm hại người khác. Mà đối tượng gai mắt trong mắt Hoàng hậu hiện giờ, không nghi ngờ gì chính là chủ tử.

Hoàng Ly hơi nghiêng đầu, có ý thăm dò hỏi:

- Nương nương, vậy nô tỳ sẽ ra nói với cung nữ ngoài kia thân thể của chủ tử không được khỏe mà từ chối.

Lưu Lạc Bình ngẫm nghĩ. Tuy rằng thực chất nàng không hề muốn đi, nhưng không thể không nể mặt Hoàng hậu được. Lại nói đến Hoàng hậu mới hết hạn cấm túc không lâu, tiệc du ngoạn thưởng hoa này, nhìn thế nào cũng giống như lấy danh nghĩa Hoàng hậu vừa mới hết hạn cấm túc liền chiêu đãi các tỷ muội.

Bình thường nàng đã từ chối không ít yến tiệc vì lấy lý do sức khỏe, nhưng những lời mời như thế không phải từ nữ nhân tôn quý nhất Hậu cung, Hoàng hậu. Nếu hiện tại nàng từ chối, xem ra có vẻ không ổn lắm.

Lưu Lạc Bình hơi suy nghĩ, bút lông trên tay vẫn không ngừng đảo, viết xong một chữ nữa trên giấy Tuyên Thành, mới hơi ngừng đầu lên, nhẹ giọng nói:

- Được rồi. Đồng ý đi.

Đã quyết định đi, đương nhiên phải chuẩn bị thật đầy đủ, Hoàng hậu cũng không phải người dễ đối phó. Như cũ, Lưu Lạc Bình vẫn để trong người một bình nước linh tuyến, hiện tại thân thể nàng có điểm bất tiện, thời thời khắc khắc đều cảm thấy cần phải đề phòng, cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hoàng Ly ra khỏi phòng, nở nụ cười dịu dàng với cung nữ vẫn còn đang đợi ngoài cửa, giọng nói cũng nhẹ nhàng vô cùng:

- Nương nương ngỏ ý đa tạ Hoàng hậu nương nương, mong muội muội thay nương nương chuyển lời cảm ơn đó đến Hoàng hậu nương nương. Nương nương sẽ ra Ngự hoa viên ngay bây giờ.

Cung nữ đó mắt thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, liền vô cùng vui vẻ, cùng Hoàng Ly nói mấy lời khách sáo rồi rời đi.

Trong Ngự hoa viên có một hồ nước tương đối rộng, nằm gần Lương đình, gọi là Tây hồ, xem ra lần này du ngoạn thưởng hoa, chọn địa điểm cũng sẽ là hồ nước đó. Tây hồ, nhìn thế nào cũng thấy là một địa điểm thích hợp để hâm hạp người khác, trên hồ hoa sen tuy chưa nở, nhưng quả thực, ngắm hoa đào nở từ thuyền trên Tây hồ, nhìn thế nào cũng rất có vẻ phong cảnh hữu tình, vô cùng thích hợp.

Tổ Ngưng và Hoàng Ly nhanh chân giúp Thục phi sửa soạn y phục. Nương nương từ nhỏ luôn luôn sợ lạnh, đặc biệt là thời tiết như thế này, nên mỗi lần ra ngoài đều không ngại mặc nhiều quần áo, cũng không sợ mặc nhiều quần áo sẽ khiến dung nhan mình bớt uyển chuyển đi. Thục phi không quan tâm nhiều đến điều đó, hơn nữa lấy con mắt thẩm mỹ của hai người Tổ Ngưng và Hoàng Ly mà nói, chủ tử tuy vào mỗi ngày mùa đông, khi ra ngoài đều không ngại mặc nhiều quần áo, không được uyển chuyển cho lắm, nhưng tổng thể vẫn rất đẹp mắt.

Khi Lưu Lạc Bình đến Ngự hoa viên, chúng tỷ muội cũng đã tụ tập gần đông đủ. Nhìn quanh, thấy các phi tần được mời đều là những phi tần tương đối có phân vị, ở đây đều là những phi tần ở hàng tần trở lên, duy chỉ có một gương mặt không thuộc hàng ngũ đó xuất hiện, cũng đã lâu rồi không thấy mặt, Tưởng mỹ nhân.

Tưởng mỹ nhân trông vẫn có vẻ yêu kiều như trước, từ đợt cấm túc trước Thục phi đã lâu không thấy mặt, nay lại xuất hiện, được Hoàng hậu mời đến, nhìn thế nào cũng cảm thấy giống như có trá.

Tưởng mỹ nhân hôm nay mặc một bộ hồng y thanh nhã, vạt áo thêu hoa đào, rất phù hợp với khung cảnh ngày hôm nay, cổ tay áo và chân váy màu hồng đậm, thêu hoa văn hình mây, đi hài màu lam nhạt. Búi tóc uyển chuyển xinh đẹp, cài một cây trâm hồ điệp kết hợp với một cây trâm ngọc hình hoa đào. Trang điểm tú lệ thanh nhã, môi hồng nhạt, hai mắt hạnh to tròn. Nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân xinh đẹp, Lưu Lạc Bình chợt cảm thấy tương đối quen mắt, nghĩ lại, mới thấy loại hình này có vẻ giống với nét dịu dàng thuần túy của Trần phi, hai mắt lại có tình mang vẻ đơn thuần hoạt bát giống Lệ tần.

Lưu Lạc Bình hơi nhướng mày, rời mắt đi. Điều kỳ lạ là Tưởng mỹ nhân lại có vẻ rất thân thiết với Lệ tần, thường lôi kéo trò chuyện này nọ, nhưng nhìn thế nào cũng có vẻ giống như chỉ có một mình Tưởng mỹ nhân có ý làm thân, còn Lệ tần giống như chỉ mong sao Tưởng mỹ nhân không cách xa mình ra vậy.

Hoàng hậu rốt cuộc cũng thấy tới, Hoàng hậu hôm nay vẫn trang điểm theo phong cách vốn có của nàng ta, đoan trang nhã nhặn, ra dáng chủ mẫu. Hoàng hậu nở nụ cười vô cùng tao nhã, hướng tới chúng phi tần đứng đây dịu dàng nói:

- Từ ngày tỷ tỷ hết hạn cấm túc phải bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới, nên chưa có cơ hội gặp gỡ ôn chuyện cùng các muội muội. Nay đứng dịp hoa đào nở vô cùng xinh đẹp, tỷ tỷ liền làm phiền các muội muội một hôm.

Phi tần của Hoàng thượng vốn được tính là ít ỏi nhất trong các triều đại Hoàng đế, các phi tần có phân vị từ tần trở lên, đếm đi đếm lại cũng có vẻ rất ít ỏi, không nhiều, Hoàng hậu liền chuẩn bị một chiếc thuyền cỡ vừa, chúng phi tần liền lên đó đi quanh Tây hồ.

Lưu Lạc Bình cẩn thận ôm lấy bụng, với số lượng phi tần ở đây, lên thuyền trông kia vẫn vô cùng dư dả, nhưng Lưu Lạc Bình vẫn có dự cảm xấu, bước chân hơi do dự. Đúng lúc Lưu Lạc Bình đang do dự ấy, lại cảm giác sau lưng mình có một lực đẩy, cả người chao đảo, Lưu Lạc Bình hoảng hốt, sắc mặt trong phút chốc trở nên tái nhợt, liều mạng dùng một tay ôm lấy bụng, một tay chống lên mặt đất.

Lưu Lạc Bình không kiềm được “a” lên một tiếng, may mắn nàng không bị ngã sấp xuống, lực đạo đẩy nàng cũng không quá mạnh, thân thể nàng từ khi dùng linh tuyến được điều dưỡng vô cùng tốt. Lưu Lạc Bình tuy không ngã sấp xuống, nhưng cả người chao đảo suýt chút nữa đã ngã người ra mặt đất, may có Hoàng Ly nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng. Khóe mắt Lưu Lạc Bình hơi chuyển, phát hiện Hoàng Ly từ phía sau chúng phi tần đi lên, dường như bị người khác vây lại, ngăn cản không cho tiến đến đây.

Lưu Lạc Bình cảm giác dưới lòng bàn tay chống lên mặt đất đau đớn vô cùng, ngửa tay lên thì thấy lòng bàn tay chảy máu, còn có đá nhọn găm vào lòng bàn tay không rơi ra. Sắc mặt Lưu Lạc Bình càng trở nên tái nhợt, đá nhọn, lại là đá nhọn, nếu nàng ngã cả người xuống, chẳng phải là...

Khi đó, không biết uống nước linh tuyến còn kịp không. Quay mặt ra đằng sau, những gương mặt này, có vẻ đều là những người quen cũ. Trương tiếp dư, Lệ tần, Tưởng mỹ nhân.

Lưu Lạc Bình dứt khoát giả vờ ngất đi, ngã cả người ra sau, được Hoàng Ly đỡ lấy.

Hoàng Ly nhìn sắc mặt tái nhợt của chủ tử, trong lòng âm thầm tự trách. Không nghĩ tới lần du ngoạn thưởng hoa này, thuyền còn chưa lên đến nơi đã bị hãm hại, Hoàng Ly thực sự là lo lắng đến rối tin rối mù. Hoàng hậu khi gửi lời mời đến đã nói thuyền hoa nhỏ hẹp, các vị chủ tử chỉ nên đem theo một cung nữ, hơn nữa lúc lên thuyền hoa cũng sẽ không đem cung nữ theo, nên mới thành ra tình trạng hiện giờ, Hoàng Ly có cảm giác không biết trông vào ai.

Mà ở phía xa, ánh mắt Hoàng hậu hơi lóe lên, sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Còn không mau đưa Thục phi về cung, còn đứng đây nhìn cái gì chứ, thân thể Thục phi hiện tại là quan trọng nhất, không được phép thất trách!

Thục phi dùng kiệu đến đây, đương nhiên sẽ dùng kiệu để đưa về, Hoàng Ly đỡ Thục phi đang ngất xỉu vào kiệu, nàng không được phép vào trong kiệu theo, nhưng tâm trạng lại vô cùng lo lắng, chỉ sợ Thục phi ở trong kiệu tinh thần không tỉnh táo mà bị va đập lung tung. May mắn, khi Hoàng Ly đỡ Thục phi, cảm giác Thục phi hơi thuận theo, còn làm ám hiệu với mình, cũng hiểu là chủ tử chỉ giả vờ ngất xỉu, không cần lo lắng. Nhưng bàn tay chủ tử đầy máu vẫn khiến Hoàng Ly hoảng hốt không thôi, chỉ hận không mọc cánh để bay về Khương Lạc cung cho nhanh.

Tình cảnh đã diễn ra như thế, có tiếp tục thưởng hoa hay không là một vấn đề, ít nhất, hiện tại, Hoàng hậu không có tâm tình để thưởng hoa. Nhưng chúng phi tần mới đến đều đã mời đến, bây giờ mở lời, có vẻ không thích hợp lắm.

Hoàng hậu hơi rũ mắt, khi ngẩng đầu lên, vẫn quyết định không tiếp tục nữa, Thục phi bây giờ đang được lòng Hoàng thượng, hiện tại trêu vào không tiện lắm. Hoàng hậu bày ra phong thái đoan trang nhã nhặn, cũng có nét uy nghiêm của chủ mẫu, hướng với các phi tần còn đang trưng ra vẻ mặt hoảng hốt lo lắng giả tạo mà nói:

- Hôm nay xảy ra việc như vậy, xem ra các tỷ muội cũng không thích hợp để du thuyền thưởng hoa. Liên hẹn ngày khác sẽ cho mời các tỷ muội để đền bù.

Dứt lời, liền dẫn theo đại cung nữ Tử Tình đi về Chiêu Dương cung. Nàng ta cũng muốn bày ra bộ dáng chủ mẫu rộng lượng, đến Khương Lạc cung thăm hỏi, nhưng hiện tại không phải thời gian thích hợp. Xét

thấy mức độ sủng ái của Hoàng thượng với Thục phi hiện giờ, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đến Khương Lạc cung, nàng ta đến quả thực không tiện.

Hoàng hậu từ khi xảy ra việc của Thục phi, tâm tình vô cùng không tốt, Tử Tình đi bên cạnh cũng chỉ dám cúi đầu trầm mặc không dám ho he nửa lời.

Hoàng hậu mang khuôn mặt có điểm xám xịt tiến về phía Chiêu Dương cung.

39. Chương 39

Chúng phi tần bị bỏ lại thì người nào người nấy thi nhau giải tán về cung của mình, có kẻ nơm nớp lo sợ, có kẻ vui sướng khi người gặp họa.

Nghĩ lại ngay từ lúc nhận được lời mời đến thưởng hoa của Hoàng hậu, Lệ tần đã có dự cảm không tốt. Nhưng nàng ta không thể không đi, tránh cho bị người khác đàm tiếu nàng ta kiêu căng ngạo mạn.

Do dự một hồi vẫn là cắn răng chuẩn bị y phục đầu tóc, một đường đến Ngự hoa viên, biết ngay là không có chuyện gì tốt đẹp.

Hơn nữa vừa đặt chân đến Ngự hoa viên liền nhìn thấy bóng dáng Tướng mỹ nhân, nói không ngạc nhiên là giả, hơn nữa từ sự việc nàng bị Tướng mỹ nhân hãm hại, liền vô cùng không thích vị Tướng mỹ nhân này.

Vậy mà Tướng mỹ nhân này giống như đột nhiên đặc biệt thích nàng, cứ bám dính lấy nàng ta diễn mà tỷ muội tình thâm, hết tỷ tỷ này lại đến tỷ tỷ thế kia. Lệ tần phiền chán vô cùng, lại không thể mở lời mời Tướng mỹ nhân đi chỗ khác.

Tướng mỹ nhân da mặt cũng thật dày, thấy Lệ tần không nói gì, liền càng hăng hái bám dính lấy không buông, nói chuyện đông chuyện tây, Lệ tần cả quá trình phần lớn là trầm mặc, nhiều nhất thì nói được hai ba chữ “ừ”, “à”, “ờ” vốn vụn. Tướng mỹ nhân cũng không thấy chán, một mình độc thoại. Người không biết còn tưởng Lệ tần nàng kiêu căng ngạo mạn, bây giờ thảng vị rồi thì không thêm để ý đến một mỹ nhân còn con như Tướng mỹ nhân.

Lệ tần chính là cảm thấy phiền không thể nói hết. Tướng mỹ nhân này lại còn càng kỳ cục, nói chuyện với một mình Lệ tần nàng còn chưa thấy đủ, thấy Trương tiếp dư đi ngang qua liền gọi một tiếng tỷ tỷ ngọt ngào, lại lôi kéo thêm Trương tiếp dư nói chuyện qua lại.

Trương tiếp dư cũng là một trong những tú nữ vào cung cùng đợt với Lệ tần, hơn nữa thông minh hơn Lệ tần rất nhiều. Trương tiếp dư là con gái nhà có gia thế, quy củ am hiểu không nói, mà thủ đoạn cũng không ít. Chỉ là đến nay vẫn không được sủng, các phi tần mới vào cung trước đó cũng từng đôi ba lần được Hoàng thượng sủng ái, nhưng Trương tiếp dư thì không, một lần cũng không.

Vì vậy Trương tiếp dư vô cùng không thích người được liên tiếp sủng ái như Lệ tần, vô cùng không vừa mắt, có thể nói là hận nghiêng răng nghiêng lợi. Không hiểu sao hôm nay lại đồng ý đứng chung một chỗ, còn cùng trò chuyện đôi ba điều với Tướng mỹ nhân.

Lệ tần vốn không thích thú gì hai người này, nên cuộc trò chuyện của hai người này nàng ta không hề để tâm, chủ yếu đều quay đầu đi nhìn đồng nhìn tây, lúc hai người kia đang nói đến đoạn cao trào, Lệ tần đang nhìn mặt Tây hồ gợn sóng lăn tăn. Chính lúc ấy là lúc Thục phi bị đẩy ngã.

Lệ tần không biết nói gì, thực sự là vừa khéo.

Khi Thục phi vừa ngã xuống, Tướng mỹ nhân vô cùng hốt hoảng, mà Trương tiếp dư cũng là bộ dáng ngạc nhiên không hề giống giả bộ, Lệ tần cũng không nhìn ra nổi ai là người giả tạo. Hai nàng ta có biểu cảm vô cùng giống thật, chỉ trách Lệ tần là người ngoại tộc, không có tài năng nhìn sắc mặt người khác mà đoán suy nghĩ.

Lệ tần cũng là ngạc nhiên không kém, suýt chút nữa quên mất quy củ trong cung mà há hốc mồm hốt hoảng.

Tướng mỹ nhân nhìn Thục phi chính là bộ dáng vô cùng lo lắng, còn hỏi han không ít câu. Khi Thục phi đã được đưa về Khương Lạc cung, mà Hoàng hậu cũng đã phát tay áo rời đi rồi, Tướng mỹ nhân vẫn bám lấy Lệ tần bày tỏ nỗi niềm lo lắng, mãi không nguôi ngoai. Không ngừng bám lấy tay áo Lệ tần mà bày tỏ:

- Tỷ tỷ, không biết Thục phi nương nương có sao không, muội muội thực sự lo lắng cho tỷ tỷ.

Lệ tần lười đáp lại nàng, chỉ ừ hử cho qua.

Tướng mỹ nhân vẫn không buông tha, hai mắt long lanh đầm nước, chỉ thiếu điều khóc ra nước mắt. Người không biết còn tưởng người bị hãm hại chính là nàng ta.

Lệ tần nhìn nàng ta, trong mắt có điểm nghi ngờ, làm gì mà nàng ta lo lắng thế, lo lắng như thể nàng ta mới là người bị hại vậy. Cho dù chúng phi tần khi thấy người khác bị thương như thể đều giả mù sa mưa mà than vãn mấy câu, nhưng mọi người cũng tản đi gần hết rồi, Tướng mỹ nhân còn cần diễn nữa sao. Chẳng lẽ vì chính là nàng ta hãm hại nên mới hăng hái diễn xuất như vậy, để Lệ tần nàng đây làm chứng, nàng ta đau lòng như thế, nên không phải người hãm hại?

Lệ tần nghĩ nghĩ, lại thấy suy nghĩ của mình có vẻ vô cùng hợp lý, trong lòng liền có cảm giác Tướng mỹ nhân là hung thủ chắc như đinh đóng cột.

Tướng mỹ nhân lúc này vẫn quần quanh bên cạnh Lệ tần, ánh mắt đầm nước xa xăm nhìn về hướng Khương Lạc cung, nhỏ giọng than thở:

- Lúc đó muội đang ngắm Tây hồ, không để ý đến, nếu muội muội để ý, liền biết vì sao Thục phi ngã rồi. Khi đó, Thục phi hẳn là sẽ được trao trả công bằng.

Lệ tần nghĩ nghĩ, lại càng cảm thấy giả thiết hung thủ là Tướng mỹ nhân của mình vô cùng hợp lý.

Mà Trương tiếp dư này giờ vẫn chưa trở về, đứng bên cạnh nhìn Tướng mỹ nhân yếu điệu dịu dàng, vô cùng lo lắng, mắt lóe lên tia lạnh lẽo, khóe môi còn nhếch lên nụ cười chế giễu, thản nhiên nói:

- Hai muội muội cứ tiếp tục đứng đây tâm sự đi, tỷ tỷ mạn phép trở về trước.

Địa vị của Trương tiếp dư cao hơn Lệ tần và Tướng mỹ nhân không chỉ một ít, ai dám ngăn cản nàng ta cơ chứ, nói như vậy cũng chỉ là làm màu thôi.

Lệ tần uyển chuyển khom người, nở nụ cười tao nhã đã thành thói quen trong Hậu cung:

- Tỷ tỷ đi thông thả.

Trương tiếp dư đi không xa, Lệ tần liền cảm thấy mình nên dứt cái đuôi Tướng mỹ nhân này ra, liền quay sang nhìn nàng, mở lời:

- Tướng mỹ nhân, trong Lệ Y điện của tỷ tỷ còn có chút chuyện chưa kịp xử lý, tỷ tỷ đi trước.

Tướng mỹ nhân này lại không buông tha, uyển chuyển nói:

- Muội muội bây giờ vẫn còn rất sợ hãi, không biết có thể đến Lệ Y điện của tỷ tỷ ngồi một chuyến được không ạ, muội muội cũng bớt sợ hãi hơn. Ở Lệ Y điện của tỷ tỷ tin tức cũng linh thông, nếu Thục phi đã tỉnh lại, hai chúng ta liền cùng đến thăm.

Lệ tần không hiểu Lệ Y điện của nàng có chỗ nào gọi là tin tức linh thông, lại càng không hiểu Tướng mỹ nhân đến Lệ Y điện của nàng thì có gì mà sẽ an ổn tâm tình trở lại. Quan trọng nhất là Lệ tần không hiểu, hôm nay Tướng mỹ nhân cứ quyết định bám dính lấy nàng là vì sao. Từ sau đợt Tướng mỹ nhân bị cấm túc, Lệ tần không hề thấy Tướng mỹ nhân nữa, hôm nay lại đột nhiên thấy Tướng mỹ nhân, hơn nữa là đặc biệt được mời đến trong đám phi tần có phi vị tần trở lên.

Lệ tần ngẫm nghĩ, Hoàng hậu đột nhiên mời Tướng mỹ nhân đến là vì sao, chẳng lẽ Hoàng hậu chính là người giật dây Tướng mỹ nhân?

Lệ tần mãi miết suy nghĩ, vào trong mắt Tưởng mỹ nhân chính là bộ dáng do dự không muốn cho nàng vào Lệ Y điện, bèn bày ra bộ dáng vô cùng ủy khuất nói:

- Chẳng lẽ tỷ tỷ vì vẫn còn giận muội muội chuyện trước kia nên mới không muốn muội muội đến Lệ Y điện của tỷ tỷ sao.

Tưởng mỹ nhân đã nói đến vậy, nếu Lệ tần không đồng ý thì lại trở thành kẻ hẹp hòi, bèn gật đầu một cách bừa bãi. Tưởng mỹ nhân một đường theo Lệ tần trở về Lệ Y điện.

Thấy Lệ tần gật đầu, Tưởng mỹ nhân nở nụ cười rực rỡ, ánh sáng trong mắt hơi lóe lên. Nữ nhân trong Hậu cung, bao giờ cũng phải chuẩn bị nhiều con đường cho mình, “thỏ khôn đào ba hang”. Hoàng Hậu có vẻ có ý định nâng đỡ nàng ta, nhưng Trương Tiệp dư vẫn còn đó, bao phi tần khác vẫn còn đó, lỡ Hoàng Hậu không vừa mắt nàng ta nữa, đạp nàng ta xuống, đến lúc đó, nàng ta biết than với ai? Trong Hậu cung này, người có thể đối đầu với Hoàng Hậu chỉ có Thục phi và Trần Phi, nếu nàng ta có thể giúp Thục phi một ân huệ, thì chẳng phải cuộc sống về sau càng tốt đẹp sao. Tưởng mỹ nhân không quá thông minh, nhưng nàng ta cũng nhận ra thứ tình cảm mà Lệ tần dành cho Hoàng thượng. Người ngây thơ, đơn thuần, lúc không thể kìm nổi nữa, thì việc ra cũng có thể xảy ra cả. Tưởng mỹ nhân cười khẽ, bước chân đuổi theo Lệ tần, không nhanh không chậm.

Trở lại với Thục phi, Lưu Lạc Bình vừa được Hoàng Ly đỡ ngồi vào kiệu, buông rèm xuống, liền lập tức mở mắt, lấy trong tay áo bình nước linh tuyến, uống một ngụm nhỏ. Thực ra nếu muốn vết thương nhanh lành, thì nên trực tiếp dùng nước linh tuyến rửa vết thương, uống một chút ít vào người chỉ làm giảm bớt đau đớn. Nhưng lát nữa trở về Khương Lạc cung, dù gì vẫn phải mời thái y tới xem xét. Nếu thấy mình không có tổn thương gì thì chẳng hóa nàng nói dối, nên không vội dùng nước linh tuyến xử lý vết thương.

Lưu Lạc Bình lúc này mới sa sầm mặt mày nghĩ lại tình cảnh khi đó. Lúc đó nàng đang đứng, tay vẫn đặt trên bụng, đột nhiên cảm thấy phía sau có một cánh tay đẩy mình về phía trước, không kịp trở tay mà chao đảo, lúc đó còn nhanh trí dùng tay chống lấy cơ thể để không bị ngã sấp xuống đã là vô cùng may mắn. Nên chính vì thế, không nói đến vết thương trên tay mà cánh tay cũng bị chịu lực không nhỏ, có điểm đau đớn.

Lúc đó nàng quan sát trên mặt đất có rất nhiều đá nhọn, bây giờ trong lòng bàn tay nàng còn bị găm vào không ít đá nhỏ sắc lẹm.

Đó là đất gần hồ, không thể nào tự nhiên lại xuất hiện đá nhọn, nhìn thế nào cũng giống như bị hãm hại. Mà lần trước vụ việc kiệu của nàng xảy ra vấn đề cũng là đá nhọn, lại là đá nhọn, phong cách có vẻ giống nhau.

Lưu Lạc Bình được đưa về Khương Lạc cung, được hai người Hoàng Ly và Tố Ngưng đỡ lên giường, một chốc sau thì tỉnh lại, vừa vặn thái y cũng đã tới cửa.

Thái y xem xét tay nàng, may mắn chỉ là bị thương ngoài da, tuy rằng có vì lực quá mạnh mà tổn thương đến một ít phần bên trong nhưng không đáng ngại. Quan trọng là đứa bé vẫn rất tốt, không bị ảnh hưởng gì.

Lưu Lạc Bình nghe thái y kết luận như vậy thậm chí phào nhẹ nhõm, cách một bức màn lên tiếng:

- Đa tạ Vương thái y.

Vương thái y nào dám nhận đa tạ của chủ tử, liền nói vài lời không dám, kê một ít thuốc, rồi được Hoàng Ly tiễn ra khỏi cửa. Trước khi đi còn nhận của Hoàng Ly một hồng bao không nhỏ.

Chân trước Vương thái y vừa ra khỏi, chân sau Hoàng thượng đã đến.

40. Chương 40

Tư Lạc Thành tiến vào Khương Lạc cung, vẻ mặt vô cùng lo lắng, Tiểu Lý Tử đi theo đằng sau hẳn có chút khổ không nói nên lời. Hoàng thượng đi thì nhanh mà cứ bắt hắn đuổi cho bằng kịp, chân hắn không dài

như Hoàng thượng, lại không có võ công như Hoàng thượng, Hoàng thượng có nghĩ đến hần chạy theo rất chật vật hay không?

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, Hoàng thượng đang ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nghe thấy tin tức Thục phi được Hoàng hậu mời ra Ngự hoa viên thưởng hoa đã có chút đứng ngồi không yên, ra lệnh cho ám vệ phải tùy thời tùy khắc bảo vệ cẩn thận. Nhưng trước mặt chúng phi tần, ra tay cũng phải đắn đo suy nghĩ.

Xét đến trường hợp của Thục phi, ám vệ tự biết không ảnh hưởng quá lớn, liền không ra mặt nhưng cũng bị Hoàng thượng khiển trách một hồi, mãi không dứt. Khiển trách xong thì vứt lại toàn bộ công việc, gần như chạy ra khỏi Ngự thư phòng mà đi về phía Khương Lạc cung, lo lắng hiện rõ trên mặt, phẫn làm nô tài như Tiểu Lý Tử chỉ còn cách cố chạy cho nhanh để theo kịp chủ tử.

Tư Lạc Thành tiến vào Khương Lạc cung, thấy cung nhân hành lễ thì tiện tay phát tay vài cái. Đến giờ nào rồi mà còn hành lễ, hần cũng cảm thấy phiền phức rồi đấy.

Tư Lạc Thành trong lòng vô cùng lo lắng, Lạc Nhi của hần nhiều lần bị hãm hại, lại một lần nữa suy yếu nằm trên giường, khiến hần không khỏi vô cùng hoảng hốt.

Khi Tư Lạc Thành tiến vào liền thấy Lưu Lạc Bình đã ngồi dậy, bàn tay cũng đã được băng bó cẩn thận, nhìn thấy hần tiến vào còn nở nụ cười với hần, hơi liếc mắt nhìn sang Hoàng Ly và Tổ Ngưng, ý bảo các nàng ra ngoài trước.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng thấy Hoàng thượng đến, nở một nụ cười đầy ẩn ý, nối đuôi nhau ra khỏi phòng.

Mà Hoàng Ly ra khỏi phòng, lúc này cẩn thận nghĩ lại lúc ở Ngự hoa viên, khi đó đám chủ tử đứng một chỗ, đám cung nhân đứng một chỗ, ý nói các chủ tử chuẩn bị lên thuyền hoa, các nàng đứng gần không tiện. Hoàng Ly có muốn tiến đến gần chủ tử cũng không được, bị một đám cung nhân lôi kéo, phứt chốc lại chẳng thấy bóng dáng chủ tử đâu, chỉ thấy toàn là y phục xinh đẹp, nhan sắc của các chủ tử khác. Lại bị một cung nữ lôi kéo trò chuyện mãi không buông, thấy các cung nữ của chủ tử các cung khác đều ở đây. Nhưng Hoàng Ly không yên tâm cho nổi, chủ tử tình trạng không giống với các chủ tử khác. Chủ tử hiện tại mang thai, trăm điều cần đề phòng.

Hoàng Ly vừa thoát được cung nữ kia lôi kéo trò chuyện thì cả đám cung nhân đều bị điều ra chỗ khác, hái hoa đào để làm điểm tâm. Hoàng Ly trong lòng nghi ngờ, cảm giác như có trá, các cung nữ mang tới đều là đại cung nữ bên người các chủ tử, việc như thế kia khi nào đến lượt các nàng làm.

Nhưng lệnh trên khó cãi, Hoàng Ly không thể không nghe. Chân trước vừa bước, chân sau lại thấy bên kia hỗn loạn, liền vội vàng chạy sang đã thấy chủ tử ngã ngồi trên mặt đất, tay đầy máu, không khỏi vô cùng tự trách.

Tổ Ngưng đứng bên cạnh Hoàng Ly, thấy sắc mặt nàng hết xanh lại trắng, Tổ Ngưng không đi theo, nhưng cũng nghe được tình hình đại khái, nhìn sắc mặt Hoàng Ly hiện tại, cũng đoán được hiện tại Hoàng Ly là đang lo nghĩ cái gì, liền nhỏ giọng an ủi:

- Không cần lo lắng, chủ tử biết người có điều bất đắc dĩ, sẽ không khó xử người.

Sắc mặt Hoàng Ly vẫn không tốt lên được, cũng nhỏ giọng đáp lại:

- Ta biết chủ tử sẽ không khó xử ta, nhưng việc hôm nay vốn là do ta sơ suất, chủ tử không trách, ta cũng tự cảm thấy không có mặt mũi nào.

Tổ Ngưng thấy Hoàng Ly vẫn không an ổn, liền nhỏ giọng nói thêm:

- Là do có người đặt bẫy, người đâu phải muốn thế, đừng lo lắng. Không phải chủ tử hiện tại đã tốt rồi sao.

Hoàng Ly có vẻ vẫn không mấy nguôi ngoai. Tổ Ngưng không nói nữa, đành để nàng tự thông suốt.

Mà ở trong phòng bây giờ, chính là khung cảnh vô cùng ngọt ngào.

Khi Tư Lạc Thành tiến vào, Lưu Lạc Bình ở trên giường đã ngồi dậy, hướng về phía hần nở nụ cười ngọt ngào, còn để chân sang một bên, ý định thò chân xuống giường. Tư Lạc Thành thấy vậy, vội vàng tiến lên đỡ nàng ngồi an ổn trên giường, ý cười sùng nịnh:

- Thân thể nàng hiện giờ không tốt, cứ nghỉ ngơi đi.

Lưu Lạc Bình thuận thể chui vào trong lòng hắn, một đầu tóc đen dài cũng ở trong ngực hắn, Tư Lạc Thành đặt tay lên eo nàng, cầm đặt trên trán nàng, nở nụ cười vô cùng sủng nịnh.

Lưu Lạc Bình ở trong lòng hắn ngộ nguây, nhẹ giọng nói:

- A Lạc đừng lo, đứa bé trong bụng rất tốt, không sao cả.

Tư Lạc Thành gật gật đầu, nhưng ánh mắt không tự chủ phát ra tia sáng lạnh lẽo, kẻ nào đó cũng thật có gan, hăm hại bảo bối của hắn sao, cũng đâu phải dễ dàng như vậy. Tư Lạc Thành nâng mặt nàng đang vùi trong lòng mình lên, nhẹ giọng hỏi:

- Đứa bé rất tốt, vậy nàng có tốt không?

Lưu Lạc Bình cười khúc khích, bộ dáng như tiểu cô nương được cho kẹo:

- Đương nhiên là rất tốt, nếu không tốt, ta cũng không ngồi trong lòng A Lạc, mà không có hình tượng nằm ườn ra giường để chàng an ủi rồi.

Tư Lạc Thành điểm nhẹ trán nàng, không nói. Giữa hai người luôn có một sự liên kết thâm lặng, dù không nói ra lời, nhưng có đôi khi cả hai đều tự hiểu, không cần đối phương phải giải thích. Mà sự ă ý này, là do hình thành nên từ rất nhiều năm rồi.

Lưu Lạc Bình ở trong lòng Tư Lạc Thành bắt đầu có điểm chán, dù sao không thể cứ duy trì một tư thế như thế này mãi được, nàng mỏi, mà nàng còn chán nữa. Vì vậy, nàng ở trong lòng hắn liền tìm cách nghịch ngợm cho đỡ chán nản.

Lưu Lạc Bình với được một lọn tóc của hắn, thích thú ngồi bện thành đuôi sam, Tư Lạc Thành cũng mặc nàng, không mấy bận tâm. Lưu Lạc Bình ở trong lòng vừa bện vừa cười khúc khích, nàng đang hình dung đến hình ảnh của mấy vị aka thời nhà Thanh, cạo trọc nửa đầu, nửa còn lại bện đuôi sam. Lại ngẩng đầu lên nhìn Tư Lạc Thành mà nở nụ cười, nụ cười ấy nhìn thế nào cũng giống như đang có ý xấu xa.

Tư Lạc Thành làm sao không hiểu nàng, nhìn thấy nụ cười như trộm được vàng kia của nàng, vươn tay xoa xoa tóc nàng, hỏi:

- Nàng lại có ý nghĩ không yên ổn gì vậy.

Lưu Lạc Bình lắc lắc đầu, bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Không có gì.

Thầm nghĩ tại sao hắn lại dễ dàng nhìn thấu nàng như vậy, đùa người khác cũng không cảm thấy thú vị, chưa kịp đùa đã có cảm giác như người bị nàng đùa cảm thấy việc nàng đùa không có gì hay ho.

Tâm tình của phụ nữ có thai có thể hình dung bằng mấy chữ, sáng nắng, chiều mưa, tối nổi bão. Phút chốc vừa rồi ở trong lòng Tư Lạc Thành thẹn thùng vui vẻ, lát sau bị Tư Lạc Thành bắt tại trận nàng làm chuyện xấu, mặc dù chỉ là nghĩ trong lòng, lập tức có cảm giác không vui vẻ, vô cùng quen thuộc lẫn ra khỏi lòng hắn, thuận thể nằm xuống giường, đắp kín chăn rồi quay mặt vào góc tường.

Tư Lạc Thành có cảm giác không hiểu vì sao, bộ dáng có chút ngờ nghệch nhìn tiểu nữ nhân đang giận dỗi, không biết làm thế nào.

Lưu Lạc Bình lén đưa mắt nhìn về phía sau, thấy bộ dáng ngây ngốc của hắn, lại cảm thấy không giận nổi nữa, bật cười một tiếng. Tư Lạc Thành thấy vậy, cũng nở nụ cười, nằm xuống bên cạnh nàng, hôn nhẹ lên má nàng một cái. Lưu Lạc Bình nhăn mũi, nhỏ giọng nói:

- Chàng làm động tác như thể chuẩn bị nói vào tai ta: “Ngủ đi, ngoan” vậy.

Tư Lạc Thành bật cười, hắn không có ý như vậy, nhưng nghe nàng nói thế, đột nhiên lại cảm thấy hình như mình có ý như vậy, nhưng không đáp. Lưu Lạc Bình nói tiếp:

- Bây giờ là ban ngày, cũng không phải trưa, càng không phải tối, quan trọng nhất là ta đang mang thai.

Lời này, nghe thế nào cũng dễ dàng đoán ra được ẩn ý trong đó. Tư Lạc Thành không nói nữa, yên lặng ôm nàng vào lòng từ phía sau, tay đặt trên bụng nàng, đứa bé này sắp chào đời. Đứa bé mà hắn mong chờ nhất, đứa bé con của hắn và nàng. Đứa bé này ra đời, hắn sẽ cho nó những điều tốt nhất. Tư Lạc Thành nghĩ ngợi, lại nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Lưu gia chưa hề làm gì, là trung thần với hắn, hắn lại có ý định diệt Lưu gia chỉ vì công cao hơn chủ, dường như có vẻ thể hiện rằng năng lực của hắn không đủ. Hiện tại, buông bỏ hết thảy, cũng cảm thấy yên lòng hơn, hắn không phải thời thời lo lắng cho tiểu nữ nhân hắn yêu sẽ phát hiện ra sự thật, càng không phải giả bộ không thương nàng.

Trừ phi Lưu gia thực sự tạo phản, nếu không, hắn cả đời này cũng sẽ không đụng đến Lưu gia. Nhắc đến tạo phản, hình như Thừa tướng đã có chút đứng ngồi không yên rồi.

Tư Lạc Thành đột nhiên nghe thấy tiếng thở đều đều bên tai, cúi đầu xuống đã thấy tiểu nữ nhân trong lòng đang ngủ. Vừa mới nói hiện tại không phải trưa, không muốn ngủ, vậy mà chốc chốc đã lăn ra ngủ mất rồi, thực đáng yêu.

Tư Lạc Thành nằm cạnh nàng một lát, sau đó cẩn thận rời giường, đắp lại chăn cẩn thận cho nàng rồi ra khỏi phòng, thấy hai cung nữ Hoàng Ly và Tổ Ngưng vẫn cẩn thận canh chừng ở ngoài, liền nói:

- Chăm sóc chủ tử cho tốt. Nàng đang ngủ, đừng đánh thức nàng.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng vâng lệnh, hành lễ thỉnh an. Chính là trong lòng Hoàng Ly vô cùng hỗn loạn, cuối cùng vẫn là quyết định trước tiên nói hết mọi chuyện, liền quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, dập đầu nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ có tội.

Tư Lạc Thành dừng bước, quay lưng lại, thản nhiên hỏi:

- Người có tội gì?

Mọi chuyện diễn ra ở Ngự hoa viên hắn đã nghe ám vệ kể lại, đương nhiên cũng biết được từng chi tiết một, cũng biết rõ Hoàng Ly đang thỉnh tội vì lý do gì, nhưng nghe ám vệ kể lại, nàng ta cũng là bất đắc dĩ, quan trọng là cung nữ này là cung nữ theo Lạc Nhi từ nhỏ, tình cảm chủ tớ rất tốt, nàng cũng không muốn phạt, vậy thì hắn cũng sẽ không phạt nàng ta.

Tổ Ngưng đứng bên cạnh cũng có chút bồn chồn lo lắng thay cho Hoàng Ly, nhưng nghĩ lại, thỉnh tội với Hoàng thượng cũng là biện pháp tốt nhất. Nói với chủ tử thì chủ tử chắc chắn sẽ bỏ qua, như vậy thì Hoàng Ly lại có cảm giác lương tâm không yên.

Hoàng Ly quỳ trên đất, cúi mặt nói:

- Hôm nay nương nương xảy ra chuyện là do nô tỳ thất trách. Xin Hoàng thượng trách phạt.

Tư Lạc Thành nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi lại:

- Là người đẩy nàng hay sao?

Hoàng Ly quỳ trên đất nghe Hoàng thượng hỏi vậy, vô cùng hoảng hốt, gần như ngắc phắc đầu lên mà nói, giọng nói cũng vô cùng vội vàng:

- Nô tỳ tuyệt đối trung thành với chủ tử, chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy chứ đừng nói là làm.

Hoàng thượng không hề nói gì nữa. Hoàng Ly liền kể hết mọi chuyện ở Ngự hoa viên. Hoàng thượng nghe xong, vẫn không nói gì như cũ, xoay người đi mất, trước khi đi bỏ lại một câu:

- Đứng lên đi, nàng không thích trẫm phạt người đâu. Chuyện này bỏ qua, sau này không được như vậy nữa.

Hoàng Ly từ trên mặt đất ngẩng đầu lên, trên mặt đầy ngạc nhiên, dường như có chút hoang mang. Đến lúc Hoàng thượng đã đi khuất vẫn không hồi tỉnh lại được. Tổ Ngưng ở bên cạnh liền nở nụ cười, đỡ Hoàng Ly đang ngơ ngác đứng dậy, thuận tiện nói:

- Hoàng thượng không trách người, chủ tử cũng không trách người. Vậy thì thôi, đừng lo lắng nữa.
Hoàng Ly gật gù đầu, thâm nghĩ sau này càng phải đối xử tốt với chủ tử.

41. Chương 41

Lệ Y điện.

Tướng mỹ nhân theo sau Lệ tần tiến vào Lệ Y điện, vui vẻ vô cùng, còn thuận tiện khen mấy câu:

- Tỷ tỷ trang trí thật trang nhã, thử hỏi làm sao mà bệ hạ không đến thăm nơi này của tỷ cho được.

Lệ tần đi phía trước cười nhạt, Tướng mỹ nhân này cũng đang thuận tiện chọc ngoáy nàng ta mấy câu đây mà, cũng bình thần không đáp, mời Tướng mỹ nhân ngồi xuống ghế, sau đó sai bảo cung nữ dâng trà. Trước kia Hoàng thượng vô cùng sủng ái Lệ tần, nên Lệ tần tuy chỉ là một cung phi có phân vị tần nhưng được ban thưởng rất nhiều thứ, phong phú vô cùng, thi thoảng còn có mấy thứ đồ vượt cấp, nàng rất thích, nhưng không dám lôi ra dùng, chỉ bèn đem cất thật kỹ, tránh để người khác đàm tiếu này nọ.

Lệ tần không biết, thực ra đồ mà Hoàng thượng đưa tới cho nàng có thứ đồ vượt phẩm cấp, chính là vì Hoàng thượng chẳng hề để tâm mình tặng gì cho nàng, chính là tùy tiện sai Tiểu Lý Tử sai người dưới chọn vài món, vượt cấp cũng được. Nhưng Lệ tần không nghĩ thế, Lệ tần lại nghĩ rằng Hoàng thượng yêu quý nàng nên mới như vậy.

Lại nói đến ban thưởng, ở Lệ Y điện cũng được ban thưởng không ít trà ngon, đem ra mời Tướng mỹ nhân đương nhiên cũng sử dụng đến loại trà ngon này, nhưng là loại trà không vượt với phẩm cấp tần của nàng. Dù sao Tướng mỹ nhân này cũng không phải là người có thể tin tưởng được.

Tướng mỹ nhân thấy trà được dâng lên là loại trà tốt, nước trong, hương thơm lại vô cùng thanh nhã, trong lòng không khỏi nổi lên chút ghen tỵ nhỏ nhỏ, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, thuận tiện nói:

- Chỗ tỷ tỷ có loại trà thật tốt, chẳng bù cho chỗ muội, ngoài lá trà được ban theo lệ ra thì không có gì khác.

Lệ tần không đáp, nâng tách trà trước mặt lên thổi nhẹ, nhấp một ngụm. Lại thích châm chọc nàng đây mà, ý nói là nàng được Hoàng thượng tặng thưởng nhiều, trước kia được sủng ái mà hiện tại thì vườn không nhà trống rồi phải không.

Lệ tần ở trong cung một thời gian, cũng đã luyện được động tác tao nhã uyển chuyển, tuy so ra vẫn chưa bằng được những tiểu thư khuê các được đào tạo từ nhỏ, nhưng vẫn không kém quá nhiều.

Tướng mỹ nhân cũng làm động tác y như Lệ tần, nhưng tao nhã hơn nhiều, cũng mây trời nước chảy, uyển chuyển hơn Lệ tần bao nhiêu. Tướng mỹ nhân cũng có phần cố ý, nàng ta thấy động tác của Lệ tần không quá đẹp, liền cố tình làm động tác đẹp nhất của mình. Nhưng xem ra, Lệ tần lại có vẻ chẳng buồn so đo.

Lệ tần là người xuyên không, đương nhiên chẳng bận tâm gì mấy đến những thứ hoa mỹ ngoài mặt như vậy, thấy Tướng mỹ nhân cố ý khoe khoang với nàng cũng mặt lạnh xem như không có gì.

Tướng mỹ nhân đưa tách trà gần đến bên miệng, cẩn thận quan sát tách trà, tách trà này tuy rằng không vượt phẩm cấp, nhưng cũng đã tinh xảo hơn tách trà mà chỗ của nàng được ban. So ra, cách biệt phẩm cấp thì ra cũng không nhỏ, lại nói đến trà, hương vị vô cùng tốt. Nhìn qua nhìn lại, chỗ Lệ tần, thứ gì cũng tốt hơn nàng ta hết.

Tướng mỹ nhân nghĩ thâm, lại thấy ghen tỵ, nữ nhân này đúng là số tốt, nếu không có nàng, có khi người được sủng ái chính là Tướng mỹ nhân, nàng ta vẫn còn tự nhớ rõ lần đó nàng ta cũng được xem như một sủng phi mới nổi của Hoàng thượng. Sau đó thất sủng, lại bị cấm túc, nàng ta bị không ít người cười nhạo, mà Lệ tần thì lại phong quang vô hạn, một đường thăng tiến vô cùng thuận lợi.

Tướng mỹ nhân mặt lạnh mà nhìn nước trà trong chén, tay không tự chủ nắm lấy quai chén càng chặt.

Cũng may, bây giờ nàng ta cũng tỉnh vào thành phần thất sủng, muốn so cũng không so được với Thục phi. Hơn nữa vừa rồi ở Ngự hoa viên lại xảy ra chuyện như vậy, vừa vặn có ba người đứng sau là Lệ tần, nàng ta và Trương tiện dư. Quan sát thời gian dài, Lệ tần chính là kẻ ngu ngơ ngây ngốc nhất, cho dù không làm, cũng chẳng tránh khỏi bị người ta đổ tội.

Người ngây thơ ấy à, ở trong cung này, sống được tốt chỉ vì nhờ vào đôi cánh che chở của Hoàng thượng thôi. Nhưng Hoàng thượng che chở người cả đời được sao, người cũng phải có đôi cánh của mình, khi bị mắc kẹt cũng có thể tự bay lên.

Lệ tần cùng với Tưởng mỹ nhân nói chuyện phiếm, chủ yếu là mấy vấn đề xã giao nhàm chán, không khơi gợi được chút hứng thú nào của Lệ tần. Hiện giờ Lệ tần chỉ chăm chăm sao để tìm được cách đuổi Tưởng mỹ nhân đi mà thôi.

Tưởng mỹ nhân cũng nhìn ra nét khó chịu trên mặt Lệ tần, khẽ nở nụ cười nhạt. Lệ tần này đúng là còn non, đến che giấu cảm xúc cũng không học tốt, trong lòng Tưởng mỹ nhân lại hừ lạnh đầy khinh thường. Nói thêm mấy lời nữa, liền nhìn thời gian thấy cũng đã không sớm, sắp đến thời gian Ngọ thiện mới cáo từ. Trước khi đi còn uyển chuyển nói:

- Hôm nay nói chuyện với tỷ tỷ quả thực khiến muội muội mở rộng tầm mắt. Quả nhiên là muội muội học nghệ không tinh thông, nên mới thành ra thế này. Nhìn xem, Lệ Y điện của tỷ tỷ đẹp bao nhiêu, lại được thánh nhân thích bao nhiêu, còn chỗ muội, nhìn thế nào cũng thấy thật hiu quạnh.

Tưởng mỹ nhân cắn môi, tay cầm khăn tay bị vò hơi nhăn nhúm, mắt đắm nước, nhìn thế nào cũng thấy giống một tiểu nữ nhân ủy khuất. Lệ tần nhìn bộ dáng giả tạo đó của Tưởng mỹ nhân càng cảm thấy không chịu nổi, quan trọng là nàng ta còn thuận tiện châm chọc nàng mấy câu, Lệ tần càng không thích, nở nụ cười gượng gạo đáp:

- Muội muội quá khen.

Tưởng mỹ nhân cũng không nản, nói thêm:

- Lần khác nếu rảnh muội muội sẽ đến Lệ Y điện của tỷ tỷ, hai chúng ta cùng nhau trò chuyện được không tỷ?

Lệ tần cười càng cứng ngắc, nàng ta mà đến nữa thì biết làm sao đây, nàng cũng không giỏi ứng phó mấy trường hợp này.

Nhưng Tưởng mỹ nhân đã nói đến thế, từ chối cũng không tiện, Lệ tần đành nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý:

- Được... Lệ Y điện luôn hoan nghênh muội muội.

Tưởng mỹ nhân vui lòng rời đi.

Lệ tần nhìn theo bóng lưng nàng ta, lại nhớ đến lúc nàng ta lấy lý do đến Lệ Y điện này thì chính là bảo muốn ở Lệ Y điện nghe ngóng tin tức, Thục phi tốt lên sẽ đến thăm, giờ nhìn xem, quên luôn cả mục đích ấy rồi, rõ ràng là đến Lệ Y điện của nàng là có âm mưu mà.

Lệ tần đột nhiên mở to mắt. Phải rồi, lỡ có âm mưu thì sao?! Vừa rồi Thục phi lại vừa bị ngã, lỡ nàng ta mà đổ tội cho nàng chẳng phải là hết đường chối cãi sao.

Lệ tần có chút hốt hoảng gọi:

- Tiểu Châu.

Tiểu Châu này chính là cung nữ duy nhất xem như trung tâm với Lệ tần, chỉ tiếc hơi ngốc, cũng hơi chậm một chút. Nhưng thà thế còn hơn những người thông minh nhanh nhẹn mà lòng không hướng về mình. Tiểu Châu có mặt tròn, gương mặt non choẹt, mặc dù hơn Lệ tần một tuổi. Tiểu Châu nghe giọng chủ tử vô cùng hốt hoảng cũng lo lắng theo, lật đật chạy vào, thở dốc hỏi:

- Dạ, nô tỳ đây.

Lệ tần vội vàng sai bảo:

- Mau mau kiểm tra khắp phòng cho ta, lỡ nàng ta để lại thứ không sạch sẽ gì thì sao.

Tiểu Châu tuy hơi ngốc, nhưng lẫn lộn trong cung không phải là cái gì cũng không biết, nghe chủ tử nói thế cũng hiểu, vội vàng lật tung cả phòng lên, kiểm tra kỹ càng vài lượt mới yên tâm báo cho chủ tử:

- Nô tỳ đã kiểm tra kỹ càng, người yên tâm, không có vật gì không sạch sẽ cả.

Lệ tần thở phào ôm ngực, nói một tiếng:

- Tốt!

Lại lấy trong ngực một hồng bao nhỏ ban cho Tiểu Châu, Tiểu Châu vui vẻ nhận, lui ra ngoài.

42. Chương 42

Khương Lạc cung.

Lưu Lạc Bình ngủ một giấc, khi thức dậy vừa vặn đã đến giờ dùng Ngọ thiện, bên cạnh đã không còn ai, Lưu Lạc Bình cũng không ngạc nhiên, hẳn có công vụ, nếu như hẳn nằm bên cạnh nàng mới là chuyện lạ.

Lưu Lạc Bình thức dậy, khẽ gọi một tiếng:

- Hoàng Ly, Tổ Ngưng.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng đứng bên ngoài, nghe thấy chủ tử gọi, biết chủ tử đã tỉnh, lại nhìn nhìn sắc trời, vừa vặn đến giờ dùng Ngọ thiện, hai người nối đuôi nhau tiến vào phòng, thấy chủ tử đã dậy, lười biếng ngồi trên giường. Hoàng Ly tiến lên đỡ Lưu Lạc Bình rời giường, động tác vô cùng cẩn thận, dù sao hiện tại tiểu chủ tử trong bụng chủ tử là quan trọng nhất. Tổ Ngưng ở phía sau dọn dẹp giường lại gọn gàng.

Lưu Lạc Bình được Hoàng Ly đỡ ngồi xuống trước bàn trang điểm, Hoàng Ly là một người khéo tay, vô cùng nhanh nhẹn búi một kiểu tóc đơn giản. Lưu Lạc Bình nhìn động tác thuần thục của Hoàng Ly, khẽ hỏi:

- Chuyện sáng nay đã cho người điều tra chưa?

Chuyện sáng nay là chuyện gì, ai cũng đều tự hiểu, động tác trên tay Hoàng Ly không hề chậm lại nửa nhịp, bẩm báo:

- Nô tỳ đã sai người điều tra rồi, chỉ có điều người hãm hại lần này chọn đúng thời điểm, dấu vết để lại khó lòng mà tìm ra được.

Lưu Lạc Bình gật gật đầu, nàng hiểu rõ, đã ra tay ở Ngự hoa viên như vậy, chắc chắn chẳng ai nhìn thấy, mà cho dù có đi chẳng nữa thì chúng phi tần đều sẽ im miệng không nói. Có một kẻ hãm hại cái gai chướng mắt này hộ, thì sao phải tố cáo người đó ra.

Nếu là những phi tần địa vị thấp, có lẽ nhìn thấy, sẽ nói ra sự thật để tìm kiếm sự che chở nơi nàng, nhưng những người ở đó đều là tần trở lên. Cung nữ hầu hạ thì đứng ở xa, lúc đó lại vừa vặn là lúc Hoàng hậu bắt đầu bước lên thuyền hoa, người người đều nhìn về phía thuyền hoa, chuẩn bị bước lên, nào ai có để ý?

Lưu Lạc Bình thấy Hoàng Ly đã búi tóc xong cho nàng, thản nhiên nói:

- Không cần cho người điều tra nữa.

Động tác gài trâm của Hoàng Ly hơi khựng lại, hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi lại, chủ tử làm gì cũng đều có dụng ý của mình, không cần nàng hỏi nhiều. Hơn nữa hiện tại chủ tử và Hoàng thượng gần bó như keo sơn, chủ tử không nổi giận, thì Hoàng thượng cũng bực tức tra rõ ràng một hai.

Lưu Lạc Bình đứng dậy từ trên ghế, được hai người Hoàng Ly, Tổ Ngưng giúp mặc vào y phục, trong phòng ấm áp, để mấy chậu than, nên Lưu Lạc Bình chỉ cần mặc y phục nhẹ nhàng.

Lưu Lạc Bình không cho người điều tra nữa, đơn giản bởi vì nàng biết Hoàng thượng đã biết rõ ai là người đứng sau vụ việc lần này. Lưu Lạc Bình vốn là người nhạy cảm, tinh tế, lại lẫn lộn trong tranh đấu đã lâu,

quan trọng là giác quan thứ sáu hơn người, tuy không có võ công, nhưng cũng lơ mơ cảm giác được đường như có ám vệ đi theo nàng.

Nhưng ám vệ này đều chỉ đi theo nàng ở một khoảng cách tôn trọng, không xâm nhập sâu vào đời sống riêng tư của nàng. Nhìn thế nào, cũng giống như phải tới để bảo vệ.

Nếu đã có ám vệ bảo vệ mình bên cạnh như vậy, nàng ra khỏi Khương Lạc cung, chắc chắn là không cách xa nửa bước, theo sát phía sau, việc nàng bị ai đẩy, chắc chắn là rõ mười mươi.

Đã có người quan tâm xử lý hộ, đương nhiên là Lưu Lạc Bình cũng lười suy nghĩ thâm sâu, đều phó mặc hết cho người nào đó, hiện tại chỉ chuyên tâm dưỡng thai.

Ngo thiện đã được dọn lên, Lưu Lạc Bình ngồi xuống bàn, chậm rãi dùng thức ăn. Những món này đều đã được thử qua, không có độc. Từ lúc có nước linh tuyến, nàng không chỉ một lần nảy ra ý định tự trồng thực vật để sử dụng, như vậy, chất lượng không chỉ tốt, mà còn không lo sợ bị hạ độc. Nhưng trong Khương Lạc cung ngoài đất trồng hoa cỏ ra thì chẳng có gì khác, nếu nhổ lên, không chỉ mất mỹ quan, mà người ở cung khác cũng thấy kỳ lạ.

Nếu nói sở thích của nàng kỳ quái, sao không phát sinh từ thời gian trước khi nàng mới vào cung, mà vừa có thai đã bắt đầu. Hơn nữa các nàng nhìn vào, cũng đoán được nàng tự trồng lấy để tránh được vật không sạch sẽ, lại nảy ra mưu kế gì khác thì thật không hay ho.

Bên cạnh Lưu Lạc Bình có một cung nữ nấu ăn vô cùng tốt, là người nàng mang theo từ nhà mẹ đẻ, tên là Hỷ Lan. Hỷ Lan nấu ăn vô cùng tốt, từ điểm tâm đến thức ăn, vô cùng phong phú ngon mắt. Hỷ Lan theo nàng từ nhỏ tới giờ, khẩu vị của nàng cũng bị Hỷ Lan dưỡng thành kén chọn. Nên lúc vào cung cũng phải để Hỷ Lan theo cùng.

Thi thoảng, nàng cũng sẽ bảo Hỷ Lan sử dụng nước linh tuyến nấu vài món ăn, như canh là có thể, ăn đặc biệt ngon miệng, kết hợp cả tay nghề của Hỷ Lan và nước linh tuyến.

Mặc dù có thai, nhưng khẩu vị của Lưu Lạc Bình vẫn rất tốt, ngoại trừ mấy tháng đầu có nôn nghén, nhưng không nhiều. Hiện tại liền vô cùng thích ăn, dễ đói, Hỷ Lan liền lại có đất dụng võ.

Lưu Lạc Bình dùng bữa xong, lại bắt đầu những hoạt động nhẹ nhàng có lợi cho thai nhi thường ngày, dạo này thời tiết lạnh lẽo, nàng có chút lười ra ngoài tản bộ, hơn nữa cũng sợ gió lạnh làm ảnh hưởng thân thể, nhưng tản bộ rất quan trọng, có lợi cho phụ nữ có thai khi sinh đẻ, nên vẫn kiên trì đi vài vòng trong phòng.

Lưu Lạc Bình đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền cất tiếng hỏi:

- Phải rồi, sáng nay Tướng mỹ nhân cũng được mời đến.

Tổ Ngưng đi phía sau, hiểu chủ tử muốn hỏi gì, liền đáp:

- Vâng, thưa nương nương. Nghe nói dạo gần đây Tướng mỹ nhân rất được lòng Hoàng hậu, Tướng mỹ nhân hay đến Chiêu Dương cung trò chuyện với Hoàng hậu. Hoàng hậu cũng yêu thích, nên hôm nay liền mời Tướng mỹ nhân đến.

- Vậy à?

Lưu Lạc Bình nhướng mày, lại nói tiếp:

- Ta thấy sáng nay nàng rất thân thiết với Lệ tần, người không biết còn tưởng hai người là tỷ muội.

Tổ Ngưng nở nụ cười, nhẹ giọng đáp:

- Việc này thì nô tỳ không biết, cũng không thấy có thông tin gì. Từ sau đợt cấm túc, Tướng mỹ nhân không hề qua lại với Lệ tần, còn chưa gặp nhau lần nào, hôm nay lại đột nhiên thân thiết, cũng không biết là vì nguyên do gì.

Tổ Ngưng dừng một chút, đột nhiên nhớ ra, bèn nói tiếp:

- À, nô tỳ giờ mới nhớ ra, nô tỳ nghe ngóng được, vì chuyện của nương nương nên lần thưởng hoa này Hoàng hậu nói tạm thời hoãn lại, các phi tần đều về cung của mình. Chỉ có Tướng mỹ nhân là theo đến Lệ Y điện.

Lưu Lạc Bình “ừm” một tiếng, nhưng có phần không hiểu, Tưởng mỹ nhân vừa bám lấy Hoàng hậu, nay lại quay ra qua lại với Lệ tần, chẳng lẽ là Hoàng hậu đứng sau chỉ điểm?

Lưu Lạc Bình có điểm khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nữa.

Tối hôm đó, Hoàng thượng theo thói quen đến Khương Lạc cung, Hậu cung phi tần tít đến giậm chân thì vẫn tiếp tục tít đến giậm chân, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hôm nay Thục phi tính ra là bị kinh hách, Hoàng thượng đến an ủi cũng không có gì lạ.

Thục ra nói như vậy cũng là các phi tần tự an ủi, chứ người nào trong lòng cũng tự biết, cũng không phải là Hoàng thượng thương tiếc Thục phi bị hãm hại.

Lúc này Thục phi đang ngồi trong lòng Hoàng thượng, trò chuyện mấy chuyện lung tung, không có chủ đề rõ ràng.

Hoàng thượng thuận miệng nói:

- Chuyện sáng nay nàng không cần lo lắng. Ta sẽ xử lý.

Lưu Lạc Bình gật gật đầu, giống như cho là đương nhiên:

- Cũng không có gì lạ, đây vốn là việc của chàng.

Tư Lạc Thành nở nụ cười, nói tiếp:

- Là Trương tiếp dư.

Lưu Lạc Bình hơi bất ngờ. Trương tiếp dư im hơi lặng tiếng đã lâu, ở trong Hậu cung đã xem như người vô hình, hầu như chẳng có gì nổi bật, đến rồi đi không có tiếng động, thì thoảng sẽ lên tiếng nói vài ba câu. Nàng cứ nghĩ thủ phạm là Tưởng mỹ nhân, không nghĩ đến, xem ra đạo này không vận động đầu óc, trí thông minh giảm sút rồi.

Trương tiếp dư là nữ nhi của đại quan, chỉ tiếc đến nay vẫn chưa được sủng ái, nàng ta bức xúc cũng không có gì lạ. Chỉ có điều, lại thực sự ra tay, gan lớn đến vậy, quan trọng là chọn thời điểm vô cùng lộ liễu.

Lưu Lạc Bình không biết, phụ thân của Trương tiếp dư là đồng đảng với Thừa tướng, Thừa tướng tạo phản, phụ thân của Trương tiếp dư là thuộc hạ, tội chối không hết. Quan trọng là Thừa tướng tạo phản, đường đường lên ngôi thì bị dân chúng phỉ nhổ, nhưng nếu là đưa một đứa con nít lên ngai vàng, để Thừa tướng nhiếp chính thì lại khác. Đứa bé này, phải ra từ bụng Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu không có con, nhưng người khác thì không phải cũng không thể không có.

Xem xét kỹ lại, Trương tiếp dư và Hoàng hậu xem như có quan hệ họ hàng. Hoàng hậu có một người cô, mà Trương tiếp dư này chính là con gái của người cô đó.

Hoàng hậu không biết Thừa tướng tạo phản, nhưng cũng lơ mờ biết được Trương tiếp dư vào cung với mục đích gì. Nếu Trương tiếp dư có con, chính là đưa cho Hoàng hậu nuôi nấng, còn nếu Trương tiếp dư được thăng phân vị có thể tự mình nuôi con thì lại là chuyện khác.

Nói tóm lại, chính Hoàng hậu cũng không mấy thích Trương tiếp dư, đơn giản bởi vì Hoàng hậu dù sao cũng muốn nuôi con của mình, cho dù là đứa bé Trương tiếp dư sinh ra có một tầng quan hệ với mình cũng cảm thấy không vừa lòng. Nên đều chạy đông chạy tây tìm cách điều dưỡng thân thể hay phương thuốc bí truyền để có con. Vì vậy, cũng không có ý định nâng đỡ Trương tiếp dư, Trương tiếp dư thân phận tương đối cao, nếu nàng có con, chưa chắc Hoàng hậu lấy được, Trương tiếp dư còn có thể vượt mặt Hoàng hậu ở phương diện nào đó.

Lưu Lạc Bình cũng đoán được đại khái tại sao thời gian gần đây Hoàng hậu lại có vẻ ưa thích Tưởng mỹ nhân. Trương tiếp dư có gia thế phía sau, nhưng Tưởng mỹ nhân thì không. Phụ thân Tưởng mỹ nhân địa vị không cao, lại dậm chân ở một vị trí trong thời gian không ngắn.

Nhìn thế nào cũng thấy Tưởng mỹ nhân tương đối thích hợp.

Lưu Lạc Bình ngẫm nghĩ, hỏi thêm:

- Trương tiếp dư là chủ mưu sao?

Tư Lạc Thành hiểu nàng muốn hỏi, có phải Hoàng hậu đứng sau hay không, nên gật đầu một cái. Lưu Lạc Bình cũng nghĩ vậy, chỉ là hỏi lại xem như đảm bảo.

Trương tiệp dư đột nhiên ra tay, là cảm thấy không chờ nổi nữa sao?

43. Chương 43

Tư Lạc Thành nhìn nàng nhú mi, liền khẽ vươn tay xoa xoa mi tâm của nàng, mỉm cười khê:

- Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng chính là sinh đứa con của hai chúng ta. Những chuyện khác, tất cả đều đã có ta.

Lưu Lạc Bình gật gật đầu, cũng nở nụ cười, hơi bĩu môi làm nũng:

- Đứa bé này từ trong bụng mẹ đã bị hãm hại tùm lum, chắc chắn sau này khi ra đời sẽ bị ám ảnh tâm lý.

Tư Lạc Thành bật cười, lại cẩn thận đặt tay lên bụng nàng, bộ dáng giống như một người cha bình thường:

- Vậy thì phụ thân của hần sẽ bảo vệ hần càng nhiều, để hần không còn cảm thấy ám ảnh nữa.

Lưu Lạc Bình nhướn mày, giọng điệu có chút không vui:

- Hần?

Lưu Lạc Bình từ trước đến nay đều không thích phân biệt giữa nhi tử và nữ nhi, nam nữ nàng đều không quan tâm. Quan trọng là cho dù nó có là nam hay nữ, thì mẹ của nó cũng là một người phụ nữ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy phụ nữ vĩ đại hơn nhiều, mẹ nó sinh ra nó, chứ đâu phải cha nó. Cha nó cùng lắm chỉ là người đi gây họa mà thôi. Lưu Lạc Bình cũng rất không thích tư tưởng trọng nam khinh nữ của thời cổ đại, ngay cả ở hiện đại, tư tưởng này vẫn chưa hoàn toàn biến mất, chỉ là khá khảm hơn thời cổ đại nhiều. Về đến cổ đại, liền cảm giác con gái bị mất giá thể thắm, rất không có giá trị.

Thực ra mà nói, Lưu Lạc Bình cũng thích sinh con trai hơn. Không phải vì nàng muốn sinh con trai để hần mang thân phận Đại Hoàng tử, thân phận tôn quý, lại có thể có cơ hội ngồi lên ngai vàng. Lưu Lạc Bình thích sinh con trai hơn, thực ra chính là muốn thực hiện ước mơ có chút mơ mộng thời thiếu nữ của mình khi còn ở hiện đại. Ở hiện đại nàng là con một, không anh trai, chị gái, cũng không có em trai, em gái, luôn rất ngưỡng mộ những gia đình có anh trai che chở em gái.

Tuy rằng sau này dòng đời xô đẩy, Lưu Lạc Bình đã ném ước mơ con con ấy đi chỗ khác, nhưng gần đây mang thai, lại nhớ lại.

Quan trọng hơn, ở thời đại trọng nam khinh nữ này, sinh con trai để nó đi gây họa cho nữ nhi nhà người khác vẫn tốt hơn sinh nữ nhi để nó bị con trai nhà khác gây họa.

Nhưng nói thì nói thế, Lưu Lạc Bình vẫn rất không vừa lòng với thái độ trọng nam khinh nữ, nhất là gần đây Tư Lạc Thành đều nghiêm nhiên cho rằng đứa bé trong bụng nàng là con trai, hờ một chút liền nói “tiểu hoàng tử của phụ thân”. Đến lúc sinh mà ra con gái, chẳng phải là ngã ngựa ra sau sao.

Tư Lạc Thành dạo gần đây thời thời khắc khắc đều cố gắng theo sau Lưu Lạc Bình, cùng nàng trò chuyện với đứa con trong bụng, cùng tâm sự với nàng. Vừa nghe thấy giọng điệu có đôi chút khó chịu của nàng, liền biết mình lỡ lời, nhưng hần lại cứng đầu cứng cổ nói:

- Chắc chắn là hần, trăm đã nói vậy, thì tuyệt đối không thể sai.

Lưu Lạc Bình bĩu môi, chủ yếu là làm nũng, phụ nữ có thai ấy mà, luôn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn:

- Quân vô hí ngôn, lúc ta sinh ra là con gái, chàng nhớ xử lý sao cho đỡ mất mặt mình đây.

Tư Lạc Thành bật cười, vòng tay ra ôm eo Lưu Lạc Bình.

Nếu là thường ngày, Lưu Lạc Bình cũng không quá để tâm vấn đề này, nhưng hiện tại có thai, trở thành một phụ nữ nhạy cảm, chuyện gì cũng nghĩ ngoảnh sang mình được, lại thường xuyên lo lắng những chuyện không đâu. Hiện tại thấy Tư Lạc Thành không đáp, lại càng cảm thấy buồn phiền, xoa mặt đi không nói chuyện với hắn nữa, xem như giận dỗi, lại thuận thế chui vào trong góc giường, trùm chăn kín mít không chịu ra.

Tư Lạc Thành vẫn còn ngồi ở cạnh giường, ôm trán nở nụ cười. Tiểu bảo bối thực dễ giận dỗi. Tư Lạc Thành ghé sát khuôn mặt xuống bên tai Lưu Lạc Bình thổi gió, lời còn chưa nói đã bị một cánh tay trắng nõn đập vào mặt, cũng không đau, còn có vẻ rất mềm mại thoải mái, Tư Lạc Thành cười càng vui vẻ. Lưu Lạc Bình đập vào mặt hắn một cái, bĩu môi nói:

- Có con muỗi vo ve bên tai thiếp, ta đập đi để nó đỡ đốt chàng.

Tư Lạc Thành xoa xoa tóc dài xoa tung trên giường của nàng, hai mắt vô cùng ôn nhu, tràn đầy ý cười. Nàng cũng không nghĩ lại xem, thời tiết lạnh ngắt như thế này, có con muỗi nào sống nổi chứ, cho dù có, chắc cũng đều đi ngủ đông hết rồi.

Tư Lạc Thành không nản chí, tiếp tục cúi xuống, Lưu Lạc Bình cũng hăng say phối hợp, than vãn về con muỗi không biết bao lần, mỗi lần đều đánh vào mặt Tư Lạc Thành. Tư Lạc Thành đùa với nàng chán, dứt khoát kéo chăn nằm xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Nàng còn đánh nữa, ngày mai ta lên triều mang khuôn mặt hằn rõ năm ngón tay này đi, không sợ ta mất mặt sao?

Nữ nhân bên cạnh không nói gì, bên trong cũng im hơi lặng tiếng, Tư Lạc Thành thấy hơi lạ, chống tay nâng người dậy ngó về phía mặt nàng, thấy Lưu Lạc Bình nhắm hai mắt, hơi thở đều đều, đã ngủ.

Tư Lạc Thành nở nụ cười bất đắc dĩ, kéo chăn nằm xuống, thuận tiện ôm tiểu nữ nhân vào lòng, nhắm hai mắt lại.

Nhớ đến, thật lâu rồi hắn không được “ăn thịt”, không biết còn phải nhịn đến khi nào nữa đây.

Nhưng vì đối tượng là nàng, hắn cam tâm tình nguyện.

Tư Lạc Thành nở nụ cười mãn nguyện chìm vào giấc ngủ.

Khương Lạc cung chìm vào bóng tối yên lặng.

Mà Lệ Y điện giờ này lại vẫn sáng đèn.

Bên cửa sổ, Lệ tần có chút chán nản nhìn ra cửa sổ, cũng không biết là nhìn gì. Gần đây Hoàng thượng không đến chỗ nàng ta, nói không nhớ nhung là giả. Nghĩ đến nữ nhân thời cổ đại học cầm kỳ thi họa, rồi nữ công gia chánh, nhiều thứ như vậy, hóa ra là để đỡ buồn chán. Như nàng hiện tại, cầm kỳ thi họa, nữ công không tinh thông, chữ viết như gà bới, đọc được chữ của thời đại này xem như vô cùng miễn cưỡng, vẽ bút lông không quen, làm thơ không nổi, đánh cờ không nói, mà đánh đàn thổi sáo thì càng không nói tới.

Những lúc buồn chán thế này, quả thực không biết nên làm gì, Lệ tần đã ngồi cạnh cửa sổ ngây ngốc cũng khá lâu rồi.

Tiểu Châu thấy chủ tử cứ ngồi mãi bên cửa sổ không chịu rời đi, cứ ngồi mãi mà không thèm để ý thời tiết lạnh hay nóng, có chút nôn nóng mà nói một tiếng:

- Chủ tử, ngồi bên cửa sổ gió lạnh, hiện tại cũng đã muộn, nên đi nghỉ thôi ạ.

Lệ tần chán nản “ừm” một tiếng, dù thức cũng không có việc gì làm, đành đi ngủ cho đỡ buồn chán.

Lệ tần được Tiểu Châu hầu hạ đi ngủ, nhưng không hiểu sao không tài nào ngủ được, cảm thấy vô cùng phiền não, chán nản không có chuyện gì làm, lại bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Nghĩ lại, từ khi xuyên không đến nay, đường đi của nàng tương đối bằng phẳng, vừa xuyên không lâu liền được Hoàng thượng sủng ái che chở, bị phi tần hãm hại cũng hữu kinh vô hiểm mà qua. Hiện tại, các phi tần xem nàng như người bị thất sủng, cũng chỉ châm chọc đôi ba câu, chứ cũng không thèm coi nàng là đối thủ mà bày kế hãm hại, đối phó.

Khi nàng có sủng ái thì bị hãm hại, không có sủng ái thì tháng ngày bình yên kéo dài thẳng tắp. Không biết nên nói cái nào hơn.

Nếu là trước kia, Lệ tần sẽ không do dự nói cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, gì thì gì cũng không bằng mạng sống.

Hiện tại chọn lại, thực có chút phân vân.

Hoàng thượng gần đây đều ở Khương Lạc cung. Lệ tần cảm thấy mình và Thục phi rất có duyên, lại có một mối liên kết kỳ lạ nào đó giữa hai người.

Từ ngày đầu tiên nàng vào cung nhìn thấy dung mạo của Thục phi đến hiện tại. Ngày đầu tiên vào cung, dung mạo xinh đẹp yêu mị của Thục phi quả thực khiến nàng ngạc nhiên, ngạc nhiên một phần vì Thục phi quả thực là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, một phần vì thực sự rất giống nữ nhân ở hiện đại mà nàng đã gặp.

Lệ tần nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

44. Chương 44

Sáng ngày hôm sau, Hoàng thượng định sẵn là sẽ khai đao với Trương tiếp dư. Lại nói đến, vụ việc hôm đó do Trương tiếp dư làm, Hoàng hậu cũng đoán được lời mờ, nhưng chuyện này nàng ta không thể nhúng tay. Nếu giúp đỡ thì đắc tội Hoàng thượng, quan trọng là nàng ta cũng chẳng ưa gì Trương tiếp dư, nếu không giúp đỡ thì gia tộc lại không vừa lòng. Vì vậy Hoàng hậu đành mắt lạnh ngồi nhìn, chẳng bận tâm, muốn sao thì vậy.

Tin tức ở Thái y viện truyền ra, Thục phi không chỉ bị kinh hách, mà đứa bé chỉ thiếu một chút nữa là sảy mất, nói tới mức đường như chỉ chậm một giây thôi là đứa bé của Thục phi có thể mất. Rõ ràng là tội trạng nặng nề hơn nhiều. Hoàng hậu có nghe đến, nhưng không nói gì. Cho dù có hỏi vì sao tin tức báo lại ngay lúc đó và tin tức truyền ra sau đó không trùng khớp, Vương thái y cũng rất tự tin mà tuyên bố rằng, lúc đó trong cung đang có sự kiện quan trọng, vì tình hình đã có thể kiểm soát, hơn nữa báo qua với Hoàng thượng, được sự đồng ý của Hoàng thượng nên tạm thời chỉ nói như vậy, để mọi người đỡ lo lắng.

Lời nói dối này nhìn có vẻ rất trúc trắc, nhưng Vương thái y lời Hoàng thượng ra, mà Hoàng thượng cũng gật đầu nói phải, thì dù lời nói dối có trúc trắc hơn nữa cũng thành nói thật, hơn nữa còn là thật hơn vàng.

Tội trạng của Trương tiếp dư vì thế mà bị đẩy lên một mức độ khác, đương nhiên là có Hoàng thượng nhúng tay mới được như vậy, Hoàng hậu không ngốc. Ngay từ đầu nàng ta đã không có ý định giúp đỡ, nay sự đã thành như vậy, càng là đứng ngoài mắt lạnh mà xem.

Tính ra, chuyện này đối với Hoàng hậu cũng xem như có liên quan, có thể quy vào tội quản lý Hậu cung không nghiêm, du ngoạn thưởng hoa để xảy ra sơ suất, nô tỳ không được bên cạnh chủ, thành ra Hoàng hậu cũng không muốn Hoàng thượng càng ngứa mắt mình.

Tính ra mà nói, bình thường những lần thưởng hoa trên thuyền như vậy, để nô tỳ ở trên bờ cũng không có gì lạ, Tây hồ tuy lớn, nhưng không chứa nổi thuyền hoa lớn đến mức đưa cả phi tần và cung nữ hầu hạ phi tần lên cùng.

Nhưng lần này lại đúng đến chỗ thật trong tim của Hoàng thượng mới thành ra như vậy.

Quay lại với Trương tiếp dư, hỏi tội cũng không, Hoàng thượng trực tiếp sai người đem một cuộn thánh chỉ tới Dư Thương điện. Trong thánh chỉ nói Trương tiếp dư phạm vào tội hãm hại Hoàng tử, nể tình phụ thân nàng có công hiển cho triều đình, hơn nữa nàng vào cung cũng xem như an phận, liền chỉ giáng nàng ta xuống làm thứ dân, đuổi khỏi Hoàng cung.

Trương tiếp dư nắm chặt tay, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, còn phải giờ cao qua đầu mà tạ Hoàng ân mênh mông, trong lòng uất hận vô cùng.

Nàng ta cũng tự biết lần này nàng ta làm việc khinh suất, quan trọng là quá nôn nóng, chưa suy tính kỹ càng.

Nhưng nàng ta vào cung đã nửa năm, phi tần nào vào cung cùng dịp với nàng ta tuy không được sủng nhưng cũng đều đã thị tẩm, nhưng còn nàng ta thì sao, đến thị tẩm cũng chưa đến lượt. Biểu tỷ lại không nâng đỡ, hoàn toàn coi mình như người qua đường.

Mấy ngày gần đây nàng ta lại nghe được tin tức Hoàng hậu thường xuyên cho truyền Tưởng mỹ nhân. Nếu Hoàng hậu đã chọn Tưởng mỹ nhân làm con cờ, thì Trương tiếp dư nàng hoàn toàn trở thành đồ bỏ, biểu tỷ biểu muội cũng coi như người qua đường.

Thực phi hiện tại lại được sủng, có thai, có thể sẽ sinh ra Đại Hoàng tử, người người đều biết Thực phi là đối thủ lớn nhất của Hoàng hậu. Trương tiếp dư ngu ngốc, nghĩ rằng mình giúp Hoàng hậu trừ bỏ đối thủ lớn này thì biểu tỷ sẽ nâng đỡ mình. Hoặc giả nếu không được vậy thì cũng có thể đổ tội danh hãm hại Thực phi lên đầu Hoàng hậu. Hoàng hậu nếu bị phạt, sẽ cảm thấy nguy cơ trùng điệp, sẽ nghĩ đến người biểu muội “có thể mang thai” này.

Ai nghĩ đến Thực phi phúc lớn mạng lớn, mà biểu tỷ cũng phải tay không hỏi đến nàng, hoàn toàn mặc kệ.

Thời khắc nhận được thánh chỉ, Trương tiếp dư muốn hắt nước bắn lên đầu Hoàng hậu, nhưng mọi sự xảy ra quá nhanh, nàng ta cũng không quá thông minh, không còn cách nào khác.

Lúc này Trương tiếp dư cũng không nghĩ lại, thời khắc này nàng ta giữ được cái mạng đã là may mắn. Vốn dĩ tội hãm hại Hoàng tử, nặng nhất còn có thể tru di cửu tộc.

Trương tiếp dư bị đưa ra khỏi cung, vô cùng gọn gàng nhanh chóng, Dư Thương diện mấy ngày sau liền không có người ở.

Đáng tiếc, đến tận lúc bị tống ra khỏi cung, Trương tiếp dư cũng không biết mọi chuyện cũng có bàn tay mờ hồ của Hoàng hậu xen vào, cốt yếu chỉ để loại bỏ nàng ta, một phi tần cũng có gia thế nâng đỡ, loại bỏ bớt sức ép của gia tộc. Chỉ là... Hoàng hậu ra tay kín kẽ âm thầm đến mức Trương tiếp dư không nhận ra nổi. Hoàng thượng vốn không thích nữ sắc, không đến chỗ Trương tiếp dư cũng là do Hoàng hậu động tay động chân, bản thân Hoàng hậu cũng biết Hoàng thượng ghét những đại gia tộc, nên rất biết lợi dụng điểm này, ép cho Trương tiếp dư chui vào đường cùng, giãy dụa không nổi nữa. Mấy ai sẽ nghĩ rằng người đổ thêm dầu vào lửa sau màn thực chất là Hoàng hậu, nha hoàn thiếp thân của Trương tiếp dư là người chỉ trung thành với gia tộc, nghe theo Hoàng hậu - người đang đắc thế hơn Trương tiếp dư - cũng không có gì lạ. Trương tiếp dư tin tưởng nha hoàn đó, trong lúc nàng ta giãy dụa trong đường cùng, bị ép đến mức nóng nảy, nha hoàn đó đứng bên tai thổi gió nói về cái thai của Thực phi. Kích thích liên tục, chồng chất khiến Trương tiếp dư không còn đủ tỉnh táo suy nghĩ kỹ càng lại.

Hoàng hậu vì chuyện Thực phi cũng bị Hoàng thượng quở trách mấy câu, nhưng không đáng kể, nàng ta cũng nhanh chóng mất lạnh mà quên đi. Nói thực, bỏ được Trương tiếp dư, Hoàng hậu cũng có chút vui mừng, tính đi tính lại, trong gia tộc hiện giờ nếu nói đến nữ nhi hợp tuổi vào cung, thì cũng phải chờ thêm năm năm nữa, đến lúc đó, hẳn là nàng ta đã có thể sinh được Hoàng tử.

Còn cái thai của Thực phi, có lẽ hiện tại không phải thời điểm thích hợp để ra tay, chuyện nghiêng kiệu của Thực phi dường như đã khiến Hoàng thượng có lòng nghi ngờ với nàng, mừng một không đến Chiêu Dương cung, mười lăm gần đây đến cũng chỉ đắp chăn ngủ, không hề làm chuyện gì khác.

Dù sao Thực phi có sinh con ra, sống được hay không cũng phải xem xét, cũng không nhìn lại xem trước đây Hoàng thượng cũng có Hoàng tử, Công chúa, chẳng phải hiện tại cũng chẳng còn người nào hay sao.

Hoàng hậu quyết định bỏ qua chuyện của Thực phi, hiện tại, việc làm nhiều nhất chính là cho truyền Tưởng mỹ nhân, trò chuyện lung tung.

Tưởng mỹ nhân vừa rời khỏi Chiêu Dương cung, Hoàng hậu thấy nàng ta đi khuất, liền quay ra hỏi Tử Tình:

- Bốn cung giao cho người việc này cũng đã lâu lắm rồi, tại sao vẫn chưa có tin tức.

Tử Tình cúi đầu, lời nói vô cùng cẩn thận:

- Nương nương tha tội, phương thuốc bí truyền của dân gian thực sự rất khó tìm, nô tỳ đến nay vẫn không có tin tức.

Hoàng hậu nhăn chặt mày, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, cả người lạnh lẽo như băng. Lúc này, Nguyễn ma ma đứng một bên do dự hồi lâu, lại đột nhiên tiến lên phía trước quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu dập đầu ba cái, do dự hồi lâu mới nói:

- Nương nương, nương nương thứ tội, lão nô có biết một phương thuốc bí truyền, nhưng lão nô lâu nay vẫn do dự không dám nói cho nương nương vì phương thuốc đó khiến cho thân thể người mẹ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, có thể sau này sinh xong cũng không có thai được nữa. Xin nương nương thứ tội, lão nô không có ý giấu giếm.

Hoàng hậu lúc này nào có tâm tư gì mà trách móc, chỉ cảm thấy vô cùng vui sướng, giống như người đi trong hầm tối đột nhiên nhìn thấy ánh sáng, bỏ cả hình tượng qua một bên, vô cùng nôn nóng hỏi lại:

- Nguyễn ma ma, có thật không?!

Nguyễn ma ma trước kia vốn là ma ma trong cung, theo hầu sủng phi của tiên đế, sau này được Thừa tướng dùng không biết bao nhiêu tiền mua về để dạy dỗ con gái, muốn bồi dưỡng con gái vào cung.

Nguyễn ma ma là ma ma trong cung, kiến thức nhiều Hoàng hậu cũng không thấy lạ, phương thuốc từ miệng Nguyễn ma ma nói ra, có vẻ rất đáng tin cậy.

Nguyễn ma ma trịnh trọng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn suy xét đủ điều, thực lòng không muốn nói ra. Nhưng chủ tử có tốt thì bà mới tốt, chủ tử lâu nay không có con, Hoàng thượng không thích, mà địa vị Thừa tướng dạo gần đây cũng có vẻ không ổn. Nếu không có con, sợ là địa vị của Hoàng hậu không vững chắc.

Hiện tại Nguyễn ma ma lại không muốn nói ra phương thuốc này, nhưng lời đã ra khỏi miệng, giờ không muốn nói thì Hoàng hậu cũng muốn bà phải nói.

Nguyễn ma ma thở dài trong lòng, đúng là một bước đi sai lầm khó cứu vãn. Bà vẫn nói ra toàn bộ phương thuốc, sau đó nói thêm:

- Lão nô trước khi hầu hạ nương nương từng hầu hạ sủng phi của Hoàng đế, năm xưa, vị sủng phi đó chính là dùng phương thuốc này mong muốn có thai, nhưng vì thân thể vị sủng phi đó đã bị hạ Tuyệt dục được trước đó, nên phương thuốc không còn tác dụng nữa. Nếu như thân thể nương nương chỉ vì ảnh hưởng của việc sảy thai lần trước thì chỉ cần một lần liền có thai, nhưng hại thân thể vô cùng. Bất đắc dĩ lão nô mới phải nói ra.

Hoàng hậu không để tâm, quả thực nàng ta muốn có con đến nôn nóng rồi, cần thận xem lại phương thuốc Nguyễn ma ma nói, trong lòng tràn đầy hy vọng.

45. Chương 45

Tư Lạc Thành không thể ngờ được, kết quả điều tra cuối cùng lại thành ra như vậy. Lưu gia, thì ra cũng là đồng đảng của Thừa tướng, cũng muốn lật đổ hần tạo phản. Thì ra hần chưa kịp vô nghĩa, thì Lưu gia đã vô tình với hần, quan trọng là con gái của hai người họ còn trong tay hần, vậy mà vẫn nhẫn tâm vứt bỏ nàng. Hần nhớ, Lưu Lạc Bình là Ngũ tiểu thư của Lưu phủ, tiểu nữ nhi trong nhà, từ trước đến nay luôn được hai người cưng chiều hết mực, yêu quý nhất đứa con gái hiểu chuyện lại ngoan ngoãn này. Vậy mà... thì ra tình thân cũng không quý bằng hoàng quyền.

Hần yêu nàng, nhưng hần cũng cần ngại vị của hần, ngại vị này, hần đi lên bằng máu của chính hần và của biết bao nhiêu người khác. Hần không buông nổi, mà cũng không dám buông. Con gái của tội thần, con gái của kẻ muốn lật đổ mình, Tư Lạc Thành hần, thực ra không rộng lượng đến vậy. Ít ra, hần biết rằng, bản thân hần, không thể đối mặt với Lưu Lạc Bình một cách bình thường như trước nữa.

Ông trời trêu người, khi hấn quyết định buông tay không trừ bỏ Lưu gia, Lưu gia lại từ mình đưa đến cửa, thực sự nghĩ rằng hấn vẫn là Hoàng đế căn cơ không vững chắc khi xưa, không thể tự tay nhỏ bỏ hai đại thế gia là Thừa tướng và Lưu gia hay sao?

Thực ra Tư Lạc Thành không hề nghĩ lại rằng, thực ra Lưu gia sau cùng mới tham gia vào việc tạo phản của Thừa tướng, chính là một vụ đặt cược. Lưu lão gia là người thông minh, ông lơ mờ cảm nhận được Hoàng thượng không ưa các thế gia đại tộc, thế lực Lưu gia lại đang lớn mạnh. Ông đặt cược, đi theo Thừa tướng, nếu Thừa tướng tạo phản thành công, ông cũng coi như có công mà cả nhà thoát tội. Còn nếu thất bại, thì cả nhà chết theo.

Lưu lão gia lựa chọn đánh cược, thà chọn con đường nguy hiểm vạn phần đó còn hơn là ngồi chờ chết, Lưu lão gia không muốn đợi đến lúc Hoàng thượng ra tay nhỏ bỏ tận tốc Lưu gia mới hối tiếc.

Chỉ đành liều chết một phen.

Đáng tiếc, lần cược này của Lưu lão gia, đã thất bại. Ông vĩnh viễn không đoán được rằng Hoàng thượng vì yêu thương con gái mình, đã quyết định buông tha cho Lưu gia, trừ phi Lưu gia tạo phản.

Nhưng Lưu gia đã tạo phản. Sự tình đến nay, một chân bước vào, không thể rút ra được nữa.

Tư Lạc Thành nắm chặt tờ mật báo trong tay, vò nát, sau đó ném mạnh tờ giấy đã nhăn nhúm không ra hình dạng, chuẩn xác dính vào ngọn lửa trên cây nến, phút chốc liền hóa thành tro bụi.

Tư Lạc Thành đẩy cửa, ra khỏi Ngự thư phòng, bước chân quen thuộc hướng đến Khương Lạc cung. Gần đây hấn vì chuẩn bị hạ màn với Thừa tướng, nên thường thức muộn, ở Ngự thư phòng làm việc, Lưu Lạc Bình có thai, ngủ sớm giữ sức khỏe, nên lúc nào hấn đến Khương Lạc cung, nàng cũng đều đã ngủ.

Như bình thường, hấn sẽ tiến vào phòng của nàng, nhẹ tay nhẹ chân để không làm nàng thức giấc, vén chăn nằm xuống cạnh nàng, ôm nàng vào lòng. Nhưng hôm nay, không được nữa.

Hấn đứng trước Khương Lạc cung, bầu trời đêm lạnh lẽo, không thấy ánh trăng, gió lạnh cắt da cắt thịt.

Tư Lạc Thành đứng ở đó rất lâu, không hề cho Tiểu Lý Tử đi theo, hấn đứng một mình, cũng không bận tâm đến gió lạnh.

Đứng rất lâu, tưởng chừng như Tư Lạc Thành đã bị gió đêm thổi hóa đá, hấn lại xoay người, bước chân mạnh mẽ hữu lực giẫm trên nền đất, chậm rãi ra khỏi Khương Lạc cung. Đằng sau lưng hấn, Khương Lạc cung chìm trong một mảnh trầm mặc yên tĩnh.

Chủ nhân của Khương Lạc cung không biết rằng, từ thời khắc đó trở đi, hấn xoay lưng lại, bước đi, rời khỏi Khương Lạc cung, giữa hấn và nàng đã dựng lên một bức tường lớn không thể phá vỡ, cũng không thể lay chuyển.

Mà đó, cũng trở thành lần cuối cùng Tư Lạc Thành đặt chân vào Khương Lạc cung.

Lần tiếp theo khi hấn bước vào Khương Lạc cung này, thì đã là khung cảnh cảnh còn người mất.

Sáng hôm sau, khi Lưu Lạc Bình tỉnh dậy, thấy bên gối không có ai, bên cạnh cũng lạnh lẽo không có hơi người, liền biết đêm qua hấn không đến. Bình thường, dù nàng có thai nhưng đều thức dậy sớm, trước lúc hấn lên triều, khi đó đều có thể thấy được vẻ mặt say ngủ của hấn. Mà hôm nay không thấy, hấn là đêm qua hấn lại vui mình trong Ngự thư phòng làm việc. Lưu Lạc Bình nở nụ cười dịu dàng, trong lòng thâm mắng hấn không biết chú ý đến sức khỏe của bản thân.

Lưu Lạc Bình vén chăn ngồi dậy, gọi hai người Hoàng Ly và Tổ Ngưng tiến vào hầu hạ. Hoàng Ly và Tổ Ngưng làm công việc này đã bao nhiêu năm, quen tay vô cùng.

Đêm qua Hoàng thượng không đến, cả chủ và tớ đều không nghĩ là có điều gì khác lạ, đều nghĩ rằng Hoàng thượng bận xử lý công vụ, là do bất đắc dĩ nên không thể đến. Chứ cả chủ và tớ đều không ai nghĩ rằng, hấn không đến, vì là tâm hấn không muốn đến nữa.

Thỉnh an buổi sáng vẫn không có gì mới lạ, đối với Lưu Lạc Bình, việc thỉnh an buổi sáng vẫn nhàm chán như cũ. Các nữ nhân dùng các phương thứ khác nhau để châm chọc nhau, quả thực là không có gì mới lạ.

Lưu Lạc Bình lại để ý thấy Lệ tần để hai mắt thâm quầng mà đến thỉnh an Hoàng hậu, tuy có dặm phấn che qua, nhưng che không hết. Lệ tần này cũng thật không cẩn thận, bày ra bộ dáng ta đây rất mệt mỏi này để đến thỉnh an Hoàng hậu, thử hỏi Hoàng hậu có thích được hay không, cũng càng đừng nói đến những phi tần thích ghen tỵ khác, lại tiện thể châm chọc đôi ba câu.

Lại nói đến Tướng mỹ nhân, Tướng mỹ nhân dạo gần đây đúng là càng ngày càng xinh đẹp, vô cùng tươi trẻ, nói chuyện với Hoàng hậu vô cùng thân thiết, người không biết còn tưởng hai là nàng là tỷ muội ruột thịt, ý cười trên mặt không hề giống là giả. Xem ra, chuyện Hoàng hậu muốn mượn bụng của Tướng mỹ nhân là thật rồi.

Chỉ tiếc, Lưu Lạc Bình không biết, Hoàng hậu vì có trong tay phương thuốc bí truyền, đã hoàn toàn ném Tướng mỹ nhân này ra sau đầu, còn quan tâm nàng ta tròn méo thế nào nữa.

Ở ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thân thiết, đương nhiên chỉ là giả vờ thôi. Hậu cung người nào cũng biết gần đây Hoàng hậu hay cho truyền Tướng mỹ nhân, nếu bây giờ thái độ thay đổi quá nhiều, không tránh khỏi người có lòng nghi ngờ.

Mà Tướng mỹ nhân, thì ôm tâm trạng tốt vô cùng, Tướng mỹ nhân cũng không phải người quá ngốc nghếch, hơn nữa lại có nhiều phi tần vì thấy nàng lọt vào mắt xanh của Hoàng hậu mà châm chọc không ít, cũng đều nói ra sự thật quá nửa. Tướng mỹ nhân cũng biết ý đồ của Hoàng hậu. Nhưng nàng ta chấp nhận. Như vậy cũng xem như ngồi lên thuyền của Hoàng hậu, Hoàng hậu không thể không nâng đỡ, sau này Hoàng hậu nhớ đến công của nàng, cũng sẽ không quá bạc đãi.

Tướng mỹ nhân cũng không cẩn thận nghĩ lại, với tính cách của Hoàng hậu, chuyện gì cũng phải chắc chắn mười phần, lại có chút ác liệt, thì nàng ta sẽ đồng ý cho Tướng mỹ nhân tốt đẹp đứng trước đứa con của nàng ta hay sao?

Thậm chí còn có thể tiện tay xử luôn Tướng mỹ nhân, tốt nhất là để nàng ta không chen được vào một chút nào trong quan hệ giữa Hoàng hậu và đứa con nhận nuôi kia.

Đáng tiếc, Tướng mỹ nhân không nghĩ sâu xa đến vậy, đến giờ vẫn đang ôm ảo tưởng tốt đẹp về tương lai.

Thỉnh an kết thúc, Tướng mỹ nhân được Hoàng hậu cho ở lại, nói là muốn trò chuyện giải sầu, chúng phi tần cũng mất lạnh mà nhìn, mà Tướng mỹ nhân thì vui vẻ ra mặt, nhìn có chút đắc ý.

Lưu Lạc Bình ở trong lòng cười nhạt, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện gì, bình thần trở về Khương Lạc cung, lại bắt đầu việc thường ngày. Lưu Lạc Bình lại không tự chủ nghĩ đến Tư Lạc Thành, nghĩ đến buổi tối lại tiếp tục nhìn thấy hắn, trong lòng thực có chút ngọt ngào vui vẻ.

Hoàng Ly thấy chủ tử đột nhiên nở nụ cười ngượng ngùng như thiếu nữ mới yêu, hai má lại có chút đỏ hồng, liền ở bên cạnh cười khúc khích, nhân tiện trêu ghẹo chủ tử:

- Nương nương, không biết có phải nô tỳ nhìn lầm hay không, hai má nương nương đỏ quá trời kìa, còn hơn cả đánh phấn nữa.

Lưu Lạc Bình đỏ mặt, bị nô tỳ tâm phúc bắt gắp, đúng là hơi ngượng, thẹn quá hóa giận quát nhẹ:

- Còn không mau đi làm việc, đứng đây làm gì.

Hoàng Ly theo Lưu Lạc Bình đã bao nhiêu năm, nắm lòng tính cách của chủ tử, bị chủ tử đuổi ra ngoài vẫn vô cùng vui vẻ. Lưu Lạc Bình có cảm giác như bị nhìn thấu, lại càng cảm thấy ngượng, ho khan một tiếng, chuyên tâm vào đọc sách.

Tối hôm đó, Hoàng thượng lại không đến Khương Lạc cung, mà bãi giá Lệ Y điện.

Hậu cung xôn xao, người người đều tự hỏi, có phải Lệ tần lại đắc sủng rồi hay không, có phải là Lệ tần lại chuẩn bị bay cao nữa phải không, đủ các câu hỏi nổi lên, mà không ít phi tần cũng đã ghen tỵ đến giậm chân. Sủng ái Thực phi thì không nói, các nàng theo không kịp, nhưng vừa quay ra Hoàng thượng liền sủng ái Lệ tần, địa vị cách xa không chỉ một hai bước chân, không ghen tỵ không được.

Mà khi Tổ Ngưng nghe được tin này, hoàn toàn có thể hình dung biểu cảm của nàng bằng hai chữ “sững sờ”. Tổ Ngưng thực sự cảm thấy sững sờ đến phát ngốc. Hoàng thượng với chủ tử mấy hôm trước vẫn còn

rất tốt đẹp, nhìn thế nào cũng giống vợ chồng son tình cảm mặn nồng, hơn nữa còn vô cùng gắn bó, nhìn như thế hận không thể thời thời khắc khắc ở bên nhau.

Ngoại trừ ngày hôm qua Hoàng thượng không đến Khương Lạc cung ra, thì hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, chủ tử với Hoàng thượng không cãi nhau, không có khúc mắc. Vậy tại sao Hoàng thượng đột nhiên...?

Nếu là trước kia, Hoàng thượng cũng vẫn rất sủng ái chủ tử, nhưng không lần nào liên tiếp nhiều ngày như vậy, hơn nữa còn là thuần túy ôm nhau ngủ, thì mấy ngày liền Hoàng thượng không đến Khương Lạc cung Tố Ngưng cũng không cảm thấy lạ. Nhưng nay ngày ngày nhìn đã quen cảnh Hoàng thượng và chủ tử ngọt ngào, đột nhiên lại... cảm giác... quả thực rất sững sờ. Chẳng lẽ... là Hoàng thượng nín nhịn lâu ngày, thực sự không chờ được? Tố Ngưng có cảm giác không phải vậy, Hoàng thượng và chủ tử ngọt ngào ngọt ngào như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, Hoàng thượng trước đây nhịn lâu như vậy không sao, hiện tại lại không nhịn được?

Tố Ngưng mang tâm trạng rối rắm tiến vào bẩm báo với Lưu Lạc Bình, bộ dáng buồn thiu:

- Nương nương, nô tỳ vừa nghe được tin tức, Hoàng thượng qua đêm ở Lệ Y điện.

Nói thực, Lưu Lạc Bình cũng có chút ngạc nhiên. Còn cảm thấy lo lắng, tự kiểm điểm lại bản thân một hồi xem có làm việc gì khiến hấn tức giận hay không, nhưng Lưu Lạc Bình phát hiện, giữa hai người quả thực không có nửa điểm khúc mắc.

Nếu là trước kia, có lẽ Lưu Lạc Bình vẫn sẽ cảm thấy bình thường, thần nhiên như không, hấn không đến chỗ nàng, nàng cũng không thương tâm.

Nhưng hôm nay, mấy ngày trước hấn còn cùng nàng ngọt ngào, cùng nàng trò chuyện với đứa trẻ trong bụng, hôm nay đã không thấy bóng dáng. Trong lòng, quả thực có chút... hụt hẫng.

Tố Ngưng thấy chủ tử im lặng hồi lâu không nói, lo lắng nói:

- Chủ tử, người đừng thương tâm. Hoàng thượng không phải là...

- Không sao, không cần an ủi ta, ta vẫn tốt. Tố Ngưng, giúp ta sửa soạn nghỉ ngơi.

Tố Ngưng chưa kịp nói hết đã bị Lưu Lạc Bình ngắt lời. Tố Ngưng hơi cúi đầu, cẩn thận quan sát nét mặt chủ tử, tuy không phát hiện ra điều gì khác lạ, nhưng Tố Ngưng vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng chủ tử không muốn nói, nàng cũng không thể làm gì, liền nhỏ giọng nói:

- Vâng.

Sau đó tiến lên giúp chủ tử chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khi Tố Ngưng ra ngoài, nhìn thấy Hoàng Ly cũng là một bộ dáng rối rắm thay chủ tử giống mình, cả hai người nhìn nhau, đồng loạt thở dài.

Chung quy... vẫn có cảm giác có gì đó không đúng. Chung quy... vẫn cảm giác có gì đó thay đổi... mà bọn họ không biết...

Lại nói đến Lưu Lạc Bình ở trong phòng, nàng nằm trên giường, lại có cảm giác trần trọc không ngủ được, cúi đầu xuống nhìn phần bụng của mình, khẽ vươn tay vuốt ve, vì không ngủ được, liền nhỏ giọng trò chuyện vắn vớ với đứa bé trong bụng.

Trước, cũng có những ngày Tư Lạc Thành bận rộn không thể đến Khương Lạc cung sớm, nàng cũng không chờ hấn, liền đi ngủ trước. Khi đó, vẫn ngủ rất ngon lành an ổn, nhưng hôm nay, tâm trạng không giống, biết rõ hấn không đến, nên không thể ngủ được chẳng?

Lưu Lạc Bình đưa mắt nhìn xung quanh phòng, đột nhiên cảm thấy rất trống vắng. Nở nụ cười tự giễu, phụ nữ có thai đúng là thích nghĩ nhiều, trống vắng gì chứ.

Nhưng nghĩ lại, quả thực, vẫn thấy trống vắng.

Lưu Lạc Bình tự an ủi mình, nhưng vẫn không ngủ được, trò chuyện với đứa nhỏ trong bụng mãi không dừng lại, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

46. Chương 46

Lệ Y điện.

Lệ tần nghe thấy Tiểu Châu báo lại, hôm nay Hoàng thượng sẽ đến chỗ của mình, thực sự là vui sướng đến điên rồi, lập tức bảo Tiểu Châu sửa soạn cho mình tỉ mỉ, quầng thâm trên mắt vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Lệ tần liền có chút buồn phiền, Hoàng thượng đến mà nàng lại có hai vết thâm trên mắt thế này, thực không vui vẻ.

Mà Tiểu Châu biết chủ tử lại được sủng ái, cũng vui vẻ vạn phần, lập tức an ủi chủ tử mấy câu, đại loại là khen chủ tử vẫn rất xinh đẹp, nói chủ tử không cần lo lắng nhiều.

Lệ tần nhìn dung nhan nôn nóng của mình trong gương, đột nhiên có chút giật mình. Lâu nay nàng cũng lơ mơ nghĩ đến, nhưng hôm nay mới sâu sắc cảm nhận được, nàng ta quả thực thích Hoàng thượng mất rồi. Mà dường như, là không thể quay đầu.

Nếu không thích, nàng sẽ không vui sướng đến vậy khi biết Hoàng thượng đến, cũng không nôn nóng đến vậy, càng không lo lắng hấn thấy mình xấu xí mà không yêu thương mình nữa.

Tiểu Châu thấy Lệ tần sững sờ, nhẹ giọng gọi:

- Chủ tử, chủ tử sao vậy?

Lệ tần lúc này mới bừng tỉnh, lắc lắc đầu, nói:

- Không sao, Tiểu Châu, chải tóc cho ta đi.

Tiểu Châu gật gật đầu, nhu thuận nói:

- Vâng ạ. Nô tỳ sẽ biến chủ tử thành mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, khiến Hoàng thượng không thể rời mắt.

Lệ tần nghe vậy, không tự chủ đỏ mặt, vốn tâm tính của nàng vẫn còn trẻ con, xuyên đến đây hoàn toàn là thân phận của tiểu nữ tử, đỏ mặt cũng không có gì lạ.

Lệ tần trông mong Hoàng thượng đến vậy, nhưng đến lúc lại cảm thấy không như ý muốn. Hoàng thượng đến Lệ Y điện, một cái biểu cảm trên mặt cũng流露 hiện ra, trầm mặc tiến vào, cũng không nói gì, lập tức lên giường, thuận túy đắp chăn ngủ.

Lệ tần tuy hơi ngốc, không giỏi việc nhìn sắc mặt đoán tâm tình người đối diện, nhưng cũng biết Hoàng thượng lúc này rất khó chịu, không hề vui vẻ.

Vì vậy, Lệ tần cũng không dám làm gì, thành thành thật thật ngủ qua một đêm, tuy hơi thất vọng, nhưng không cảm thấy quá buồn phiền.

Ngược lại, người nằm bên cạnh Lệ tần, tâm trạng vô cùng không tốt, trong lòng đầy suy nghĩ phiền muộn, đuổi không đi, cũng không ngừng nghĩ được. Quả thực chính là ôm một bầu tâm sự không thể nói ra, gần như cả một đêm thức trắng không ngủ.

Tư Lạc Thành phát hiện, hấn nhớ Lưu Lạc Bình. Nhưng nhớ thì sao. Sắp tới, nàng sẽ biết, Lưu gia tạo phản, mà hấn, cũng sẽ không để yên cho Lưu gia tạo phản.

Khi đó giữa hấn và nàng, quả thực là có một ranh giới không thể bước qua. Hấn không thể chấp nhận việc nàng là con gái tội thần, người muốn lật đổ hấn, giết hấn, cho dù Lưu gia không phải là chủ mưu, chỉ là đồng đảng. Mà nàng có lẽ cũng sẽ không thể chấp nhận việc hấn tru di cửu tộc Lưu gia, mặc dù lỗi không phải do hấn.

Suy đi xét lại, điều khiến hấn do dự, chung quy vẫn là Lạc Nhi của hấn, còn có, con của hai người. Sau sự việc đó, chắc chắn Lưu Lạc Bình sẽ không thể tiếp tục làm phi, tuy sẽ thoát tội chết, nhưng cũng sẽ bị giáng phân vị, chắc chắn không có tư cách để nuôi con nữa. Đứa bé, vốn luôn là tâm bệnh của nàng. Có

lẽ, đứa bé giao cho nữ nhân khác nuôi nấng, nàng sẽ đau đớn không chịu được. Nhưng hẳn không thể làm khác. Mọi chuyện, đều không thể thay đổi được nữa rồi.

Sáng hôm sau, Lưu Lạc Bình thức dậy, khó nhọc mở mắt, đêm hôm qua nàng ngủ không sâu, cũng không biết vì sao, có lẽ là thiếu hơi ấm của người nào đó. Nàng không vội gọi hai người Hoàng Ly và Tổ Ngưng vào, chậm rãi tự mình xuống giường, một tay đỡ bụng. Thân thể nàng càng ngày càng nặng nề, đi đứng cũng không tiện, may mắn nhờ có nước linh tuyền, nên chân cũng không bị phù thũng.

Lưu Lạc Bình xuống giường, ngồi xuống trước bàn trang điểm. Hôm qua nàng còn thầm cười nhạo Lệ tần mang đôi mắt thâm quầng đi thỉnh an Hoàng hậu, hôm nay, mắt nàng dường như còn thâm quầng hơn cả nàng ta nữa.

Lưu Lạc Bình có chút buồn bã lấy tay xoa xoa mắt, cả khuôn mặt đột nhiên có vẻ tiêu tụy chán nản hơn hẳn so với ngày hôm qua. Nàng khẽ cong môi cười, nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt, nên nhìn thế nào cũng có cảm giác rất giả.

Lưu Lạc Bình có chút thẫn thờ nhìn mình trong gương, hồi lâu mới vươn tay mở hộp trang sức trên bàn. Hôm qua phụ thân nàng có gửi tới một bức thư, nhưng nàng vẫn chưa mở ra xem.

Hôm qua là đến lượt Hoàng Ly gác đêm, nàng vừa thảnh thơi giờ, xem xét thấy giờ này hẳn là chủ tử đã thức dậy, nhưng trong phòng lại không có tiếng động gì. Vừa nghĩ như vậy, trong phòng liền truyền đến âm thanh sắc bén của kim loại va vào nền đất.

Hoàng Ly hoảng hốt, giọng điệu có chút nôn nóng vọng vào phòng:

- Nương nương, người thức dậy rồi ạ?

Lưu Lạc Bình ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn cây trâm ngọc vỡ thành hai nửa trên mặt đất, hơi nghiêng đầu nhìn ra cửa, nhẹ giọng nói:

- Không sao, ta ổn, chỉ là làm rơi một cây trâm ngọc thôi. Tiến vào đi.

Hoàng Ly nghe vậy, cũng không cảm thấy an tâm nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, được chủ tử cho phép, vội vàng đẩy cửa xông vào, cẩn thận nhìn ngón tay chủ tử, phát hiện từ đầu đến chân đều không có máu, lúc này mới thực sự cảm thấy cục đá trong lòng buông xuống. Hoàng Ly vội vàng tiến đến bên cạnh Lưu Lạc Bình, khom người cầm cây trâm ngọc bị vỡ thành hai nửa trên mặt đất lên, nhỏ giọng nói:

- Nương nương sao không gọi nô tỳ. Nương nương đừng trách nô tỳ lảm nhảm, lỡ nương nương bị thương thì sao, nô tỳ sẽ lo lắng.

Lưu Lạc Bình cười nhẹ, an ủi:

- Yên tâm, chủ tử của em không yếu đuối như vậy.

Lúc này Hoàng Ly mới để ý thấy hai mắt thâm quầng của Lưu Lạc Bình, hốt hoảng hỏi:

- Nương nương, hôm qua người không ngủ được sao.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười, vươn tay lên xoa xoa mắt, đáp:

- Không có. Ta vẫn ngủ tốt, không hiểu sao mắt vẫn thâm quầng như vậy.

Lưu Lạc Bình dứt lời, nhìn Hoàng Ly có vẻ không cho là đúng, nhưng cũng không hỏi lại. Lưu Lạc Bình cũng biết, nàng nói dối rất lộ chỗ, chỉ là Hoàng Ly vốn là tâm phúc của nàng, nàng cũng không bận tâm nhiều đến vậy.

Lưu Lạc Bình dừng một chút, mới chợt nhớ ra cây trâm ngọc bị vỡ thành hai nửa, có chút vội vàng nói:

- Em đem cây trâm ngọc kia đi, xem thợ có thể sửa lại được không?

Hoàng Ly từ khi tiến vào phòng đều chỉ lo lắng cho chủ tử, nào có tâm trí để ý cái trâm ngọc, cúi đầu xuống nhặt cũng chỉ nhìn lướt qua một chút, bấy giờ cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện ra đây là cây trâm ngọc mà Hoàng thượng tặng cho nương nương. Là một trong những cây trâm ngọc nương nương thích nhất, lúc này thì Hoàng Ly đã hoảng hốt đến mức hơi há miệng, lo lắng bồn chồn nhỏ giọng nói:

- Nương nương...

Lưu Lạc Bình cười nhẹ, hiểu rõ Hoàng Ly đang nghĩ gì, liền nói:

- Vì thế nên ta mới bảo em đem đi sửa.

Hoàng Ly nhìn cây trâm, vẫn có cảm giác lo lắng cho chủ tử, nhưng chỉ nhỏ giọng đáp:

- Vâng ạ, lát nữa em sẽ đem đi ngay.

Sau, Hoàng Ly giúp Lưu Lạc Bình sửa soạn chuẩn bị đến Chiêu Dương cung của Hoàng hậu để thỉnh an.

Xong xuôi hết thấy, Lưu Lạc Bình đột nhiên cảm thấy ngón tay mình trống trải, lại nhìn về phía hộp trang sức Hoàng Ly vẫn chưa kịp đóng lại, thấy rõ ánh sáng màu đỏ lóe lên, vô cùng chói mắt. Lưu Lạc Bình trầm ngâm rồi mở miệng:

- Hoàng Ly, em lấy giúp ta chiếc nhẫn ngọc đỏ đi.

Hoàng Ly ngạc nhiên, động tác dừng lại một chút. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, lấy từ dưới đáy hộp trang sức chiếc nhẫn có viên ngọc lớn màu đỏ.

Lưu Lạc Bình nhận lấy, chậm rãi đeo vào tay. Chiếc nhẫn này nàng cất đi từ ngày hân hạnh nhất với nàng, rồi cũng không nhớ đến nữa, để trong hộp từ đó đến giờ. Đến khi hân và nàng quay lại ngọt ngào như trước, nàng cũng không nhớ ra chiếc nhẫn này. Hôm nay vô tình nhìn thấy mới nhớ đến. Không nghĩ tới, khi đó nàng cất chiếc nhẫn này xuống tận đáy hộp, mà thứ màu đỏ chói mắt kia vẫn lọt vào mắt nàng. Là mắt nhìn thấy... hay là do tâm nhìn thấy?

Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn trên tay, màu đỏ này rõ ràng rất chói mắt, nhưng không hiểu sao lại cho nàng cảm giác rất ôn hòa, ấm áp, giống như cảm giác mà người đó mang lại.

Lưu Lạc Bình đột nhiên nở nụ cười, cũng vì chiếc nhẫn này mà hắn đặc cách cho nàng có thể đeo trang sức màu đỏ. Tuy rằng chỉ duy nhất thứ này thôi cũng đủ làm nàng vui vẻ. Và cũng chỉ duy nhất thứ này thôi cũng làm cả Hậu cung phi tần ghen tỵ đỏ mắt.

Lúc Lưu Lạc Bình đến Chiêu Dương cung, chúng phi tần cũng đã tụ họp đông đủ, nàng là lão nhân trong cung, địa vị người khác không thể so sánh, một đêm không được ngủ cũng không có ai dám châm chọc nửa câu. Kể cả Trần phi cũng không nói nửa lời. Còn Hoàng hậu trước nay giữ bộ mặt đoan trang nhã nhặn, rộng lượng bao dung, vốn chẳng bao giờ để tâm tới vấn đề này, cho dù trong lòng ghen tỵ đến nôn nóng cũng không bao giờ nói ra mặt.

Nói đến cũng lạ, Hoàng hậu gần đây có vẻ rất im hơi lặng tiếng. Nàng không nói tới vụ việc của Trương tiếp dư. Nàng không hề thắc mắc sao Hoàng hậu không vì Trương tiếp dư mà tìm đến nàng gây phiền toái.

Vốn Hoàng hậu đã không thích Trương tiếp dư, nói thực, có lẽ lần này Trương tiếp dư bị kéo xuống, Hoàng hậu cũng cảm thấy vui vẻ.

Lưu Lạc Bình hơi chuyển mắt, nhìn Lệ tần đang ngồi ở phía dưới, nàng cứ nghĩ Lệ tần hân sẽ bày ra bộ mặt vô cùng vui vẻ hạnh phúc, cho dù không đến mức ấy, cũng sẽ nhoẻn cười, hay cười khê.

Tính tình Lệ tần vốn được bố mẹ bao bọc mà thành, sau này được Hoàng thượng sủng ái, cũng không thay đổi gì nhiều so với trước, vốn đơn thuần như cũ, nên có gì cũng đều lộ ra mặt. Hơn nữa Lưu Lạc Bình cũng ngờ ngợ, đoán rằng tám chín phần Lệ tần đã thích Hoàng thượng. Xét đến ánh mắt của Lệ tần nhìn Hoàng thượng, có gì đó, rất giống với ánh mắt nàng nhìn hân.

Lại nói đến, Lệ tần vốn đơn thuần, kiếp trước chần chẫn không kịp yêu đương gì, vừa ra xã hội được mấy ngày thì vì tâm hồn yếu đuối mà quyết định tự tử rồi xuyên không tới đây. Chắc chắn tính đi tính lại, thì Hoàng thượng sẽ là nam nhân quyến rũ nhất mà nàng ta gặp được. Hắn không chỉ có dung nhan làm say lòng người, mà địa vị của hắn cũng khiến người khác dao động.

Một cô gái nhỏ như Lệ tần, đồ gục trước hắn cũng không có gì lạ.

Nhưng hôm nay ở Chiêu Dương cung, Lệ tần không hề biểu hiện sự vui mừng của người được đón tiếp người mình yêu. Ngược lại, có vẻ hơi chán nản.

Lưu Lạc Bình không biết vì sao, nhưng cũng không định suy xét vấn đề này lâu.

- Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Lưu Lạc Bình chuyển mắt, Hoàng hậu mặc y phục màu tím nhạt nhã nhặn, trang điểm nhẹ nhàng tiến vào. Vừa tiến đến gần chủ vị, ánh mắt của Hoàng hậu dừng lại trên ngón tay Lưu Lạc Bình khá lâu.

Lưu Lạc Bình đương nhiên biết nàng ta nhìn gì, cũng đương nhiên biết nàng ta nghĩ gì.

Trước kia nàng thời thời khắc khắc đều đeo chiếc nhẫn này, mỗi lần nhìn thấy, vẻ mặt của Hoàng hậu cũng đều như vậy cả. Dù sao dùng đồ trang sức màu đỏ và màu vàng sáng vốn là đặc quyền của Hoàng hậu, nay lại bị Hoàng thượng chọc thủng, cho Thục phi nương nương cũng có thể dùng đồ trang sức màu đỏ, tuy rằng chỉ là một món. Nhưng lại là món do Hoàng thượng tặng. Có lẽ đây mới thực sự là cái gai đâm vào lòng Hoàng hậu.

Cả buổi thỉnh an hôm nay diễn ra rất bình thản. Phải, có thể dùng hai chữ “bình thản” để hình dung. Hoàng hậu dường như có chuyện gì đặc biệt vui vẻ, thấy Lệ tần bị kẻ khác châm chọc mấy lời cũng vui vẻ đứng ra nói vài câu. Cả buổi đều trò chuyện với chúng phi tần vô cùng hiền lành vui vẻ.

Lưu Lạc Bình giống như cảm thấy Hoàng hậu trở nên khác lạ vậy.

47. Chương 46

Lệ Y điện.

Lệ tần nghe thấy Tiểu Châu báo lại, hôm nay Hoàng thượng sẽ đến chỗ của mình, thực sự là vui sướng đến điên rồi, lập tức bảo Tiểu Châu sửa soạn cho mình tỉ mỉ, quần thâm trên mắt vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Lệ tần liền có chút buồn phiền, Hoàng thượng đến mà nàng lại có hai vết thâm trên mắt thế này, thực không vui vẻ.

Mà Tiểu Châu biết chủ tử lại được sủng ái, cũng vui vẻ vạn phần, lập tức an ủi chủ tử mấy câu, đại loại là khen chủ tử vẫn rất xinh đẹp, nói chủ tử không cần lo lắng nhiều.

Lệ tần nhìn dung nhan nôn nóng của mình trong gương, đột nhiên có chút giật mình. Lâu nay nàng cũng lơ mơ nghĩ đến, nhưng hôm nay mới sâu sắc cảm nhận được, nàng ta quả thực thích Hoàng thượng mất rồi. Mà dường như, là không thể quay đầu.

Nếu không thích, nàng sẽ không vui sướng đến vậy khi biết Hoàng thượng đến, cũng không nôn nóng đến vậy, càng không lo lắng hấn thấy mình xấu xí mà không yêu thương mình nữa.

Tiểu Châu thấy Lệ tần sững sờ, nhẹ giọng gọi:

- Chủ tử, chủ tử sao vậy?

Lệ tần lúc này mới bừng tỉnh, lắc lắc đầu, nói:

- Không sao, Tiểu Châu, chải tóc cho ta đi.

Tiểu Châu gật gù đầu, nhu thuận nói:

- Vâng ạ. Nô tỳ sẽ biến chủ tử thành mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, khiến Hoàng thượng không thể rời mắt.

Lệ tần nghe vậy, không tự chủ đỏ mặt, vốn tâm tính của nàng vẫn còn trẻ con, xuyên đến đây hoàn toàn là thân phận của tiểu nữ tử, đỏ mặt cũng không có gì lạ.

Lệ tần trông mong Hoàng thượng đến vậy, nhưng đến lúc lại cảm thấy không như ý muốn. Hoàng thượng đến Lệ Y điện, một cái biểu cảm trên mặt cũng lười hiện ra, trầm mặc tiến vào, cũng không nói gì, lập tức lên giường, thuận túy đắp chăn ngủ.

Lệ tần tuy hơi ngốc, không giỏi việc nhìn sắc mặt đoán tâm tình người đối diện, nhưng cũng biết Hoàng thượng lúc này rất khó chịu, không hề vui vẻ.

Vì vậy, Lệ tần cũng không dám làm gì, thành thành thật thật ngủ qua một đêm, tuy hơi thất vọng, nhưng không cảm thấy quá buồn phiền.

Ngược lại, người nằm bên cạnh Lệ tần, tâm trạng vô cùng không tốt, trong lòng đầy suy nghĩ phiền muộn, đuối không đi, cũng không ngừng nghĩ được. Quả thực chính là ôm một bầu tâm sự không thể nói ra, gần như cả một đêm thức trắng không ngủ.

Tư Lạc Thành phát hiện, hần nhớ Lưu Lạc Bình. Nhưng nhớ thì sao. Sắp tới, nàng sẽ biết, Lưu gia tạo phản, mà hần, cũng sẽ không để yên cho Lưu gia tạo phản.

Khi đó giữa hần và nàng, quả thực là có một ranh giới không thể bước qua. Hần không thể chấp nhận việc nàng là con gái tội thần, người muốn lật đổ hần, giết hần, cho dù Lưu gia không phải là chủ mưu, chỉ là đồng đảng. Mà nàng có lẽ cũng sẽ không thể chấp nhận việc hần tru di cửu tộc Lưu gia, mặc dù lỗi không phải do hần.

Suy đi xét lại, điều khiến hần do dự, chung quy vẫn là Lạc Nhi của hần, còn có, con của hai người. Sau sự việc đó, chắc chắn Lưu Lạc Bình sẽ không thể tiếp tục làm phi, tuy sẽ thoát tội chết, nhưng cũng sẽ bị giáng phân vị, chắc chắn không có tư cách để nuôi con nữa. Đứa bé, vốn luôn là tâm bệnh của nàng. Có lẽ, đứa bé giao cho nữ nhân khác nuôi nấng, nàng sẽ đau đớn không chịu được. Nhưng hần không thể làm khác. Mọi chuyện, đều không thể thay đổi được nữa rồi.

Sáng hôm sau, Lưu Lạc Bình thức dậy, khó nhọc mở mắt, đêm hôm qua nàng ngủ không sâu, cũng không biết vì sao, có lẽ là thiếu hơi ấm của người nào đó. Nàng không vội gọi hai người Hoàng Ly và Tổ Ngưng vào, chậm rãi tự mình xuống giường, một tay đỡ bụng. Thân thể nàng càng ngày càng nặng nề, đi đứng cũng không tiện, may mắn nhờ có nước linh tuyền, nên chân cũng không bị phù thũng.

Lưu Lạc Bình xuống giường, ngồi xuống trước bàn trang điểm. Hôm qua nàng còn thầm cười nhạo Lệ tần mang đôi mắt thâm quầng đi thỉnh an Hoàng hậu, hôm nay, mắt nàng dường như còn thâm quầng hơn cả nàng ta nữa.

Lưu Lạc Bình có chút buồn bã lấy tay xoa xoa mắt, cả khuôn mặt đột nhiên có vẻ tiêu tụy chán nản hơn hẳn so với ngày hôm qua. Nàng khẽ cong môi cười, nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt, nên nhìn thế nào cũng có cảm giác rất giả.

Lưu Lạc Bình có chút thẫn thờ nhìn mình trong gương, hồi lâu mới vươn tay mở hộp trang sức trên bàn. Hôm qua phụ thân nàng có gửi tới một bức thư, nhưng nàng vẫn chưa mở ra xem.

Hôm qua là đến lượt Hoàng Ly gác đêm, nàng vừa thăm tính giờ, xem xét thấy giờ này hần là chủ tử đã thức dậy, nhưng trong phòng lại không có tiếng động gì. Vừa nghĩ như vậy, trong phòng liền truyền đến âm thanh sắc bén của kim loại va vào nền đất.

Hoàng Ly hoảng hốt, giọng điệu có chút nôn nóng vọng vào phòng:

- Nương nương, người thức dậy rồi ạ?

Lưu Lạc Bình ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn cây trâm ngọc vỡ thành hai nửa trên mặt đất, hơi nghiêng đầu nhìn ra cửa, nhẹ giọng nói:

- Không sao, ta ổn, chỉ là làm rơi một cây trâm ngọc thôi. Tiến vào đi.

Hoàng Ly nghe vậy, cũng không cảm thấy an tâm nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, được chủ tử cho phép, vội vàng đẩy cửa xông vào, cẩn thận nhìn ngón tay chủ tử, phát hiện từ đầu đến chân đều không có máu, lúc này mới thực sự cảm thấy cục đá trong lòng buông xuống. Hoàng Ly vội vàng tiến đến bên cạnh Lưu Lạc Bình, khom người cầm cây trâm ngọc bị vỡ thành hai nửa trên mặt đất lên, nhỏ giọng nói:

- Nương nương sao không gọi nô tỳ. Nương nương đừng trách nô tỳ lẩm lời, lỡ nương nương bị thương thì sao, nô tỳ sẽ lo lắng.

Lưu Lạc Bình cười nhẹ, an ủi:

- Yên tâm, chủ tử của em không yếu đuối như vậy.

Lúc này Hoàng Ly mới để ý thấy hai mắt thâm quầng của Lưu Lạc Bình, hốt hoảng hỏi:

- Nương nương, hôm qua người không ngủ được sao.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười, vươn tay lên xoa xoa mắt, đáp:

- Không có. Ta vẫn ngủ tốt, không hiểu sao mắt vẫn thâm quầng như vậy.

Lưu Lạc Bình dứt lời, nhìn Hoàng Ly có vẻ không cho là đúng, nhưng cũng không hỏi lại. Lưu Lạc Bình cũng biết, nàng nói dối rất lố chỗ, chỉ là Hoàng Ly vốn là tâm phúc của nàng, nàng cũng không bận tâm nhiều đến vậy.

Lưu Lạc Bình dừng một chút, mới chợt nhớ ra cây trâm ngọc bị vỡ thành hai nửa, có chút vội vàng nói:

- Em đem cây trâm ngọc kia đi, xem thợ có thể sửa lại được không?

Hoàng Ly từ khi tiến vào phòng đều chỉ lo lắng cho chủ tử, nào có tâm trí để ý cái trâm ngọc, lúc cúi đầu xuống nhặt cũng chỉ nhìn lướt qua một chút, bấy giờ cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện ra đây là cây trâm ngọc mà Hoàng thượng tặng cho nương nương. Là một trong những cây trâm ngọc nương nương thích nhất, lúc này thì Hoàng Ly đã hoảng hốt đến mức hơi há miệng, lo lắng bồn chồn nhỏ giọng nói:

- Nương nương...

Lưu Lạc Bình cười nhẹ, hiểu rõ Hoàng Ly đang nghĩ gì, liền nói:

- Vì thế nên ta mới bảo em đem đi sửa.

Hoàng Ly nhìn cây trâm, vẫn có cảm giác lo lắng cho chủ tử, nhưng chỉ nhỏ giọng đáp:

- Vâng ạ, lát nữa em sẽ đem đi ngay.

Sau, Hoàng Ly giúp Lưu Lạc Bình sửa soạn chuẩn bị đến Chiêu Dương cung của Hoàng hậu để thỉnh an.

Xong xuôi hết thấy, Lưu Lạc Bình đột nhiên cảm thấy ngón tay mình trống trải, lại nhìn về phía hộp trang sức Hoàng Ly vẫn chưa kịp đóng lại, thấy rõ ánh sáng màu đỏ lóe lên, vô cùng chói mắt. Lưu Lạc Bình trầm ngâm rồi mở miệng:

- Hoàng Ly, em lấy giúp ta chiếc nhẫn ngọc đỏ đi.

Hoàng Ly ngạc nhiên, động tác dừng lại một chút. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, lấy từ dưới đáy hộp trang sức chiếc nhẫn có viên ngọc lớn màu đỏ.

Lưu Lạc Bình nhận lấy, chậm rãi đeo vào tay. Chiếc nhẫn này nàng cất đi từ ngày hấn lạnh nhạt với nàng, rồi cũng không nhớ đến nữa, để trong hộp từ đó đến giờ. Đến khi hấn và nàng quay lại ngọt ngào như trước, nàng cũng không nhớ ra chiếc nhẫn này. Hôm nay vô tình nhìn thấy mới nhớ đến. Không nghĩ tới, khi đó nàng cất chiếc nhẫn này xuống tận đáy hộp, mà thứ màu đỏ chói mắt kia vẫn lọt vào mắt nàng. Là mắt nhìn thấy... hay là do tâm nhìn thấy?

Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn trên tay, màu đỏ này rõ ràng rất chói mắt, nhưng không hiểu sao lại cho nàng cảm giác rất ôn hòa, ấm áp, giống như cảm giác mà người đó mang lại.

Lưu Lạc Bình đột nhiên nở nụ cười, cũng vì chiếc nhẫn này mà hấn đặc cách cho nàng có thể đeo trang sức màu đỏ. Tuy rằng chỉ duy nhất thứ này thôi cũng đủ làm nàng vui vẻ. Và cũng chỉ duy nhất thứ này thôi cũng làm cả Hậu cung phi tần ghen tỵ đỏ mắt.

Lúc Lưu Lạc Bình đến Chiêu Dương cung, chúng phi tần cũng đã tụ họp đông đủ, nàng là lão nhân trong cung, địa vị người khác không thể so sánh, một đêm không được ngủ cũng không có ai dám châm chọc nửa câu. Kể cả Trần phi cũng không nói nửa lời. Còn Hoàng hậu trước nay giữ bộ mặt đoan trang nhã nhặn, rộng lượng bao dung, vốn chẳng bao giờ để tâm tới vấn đề này, cho dù trong lòng ghen tỵ đến nôn nóng cũng không bao giờ nói ra mặt.

Nói đến cũng lạ, Hoàng hậu gần đây có vẻ rất im hơi lặng tiếng. Nàng không nói tới vụ việc của Trương tiệp dư. Nàng không hề thắc mắc sao Hoàng hậu không vì Trương tiệp dư mà tìm đến nàng gây phiền toái.

Vốn Hoàng hậu đã không thích Trương tiếp dư, nói thực, có lẽ lần này Trương tiếp dư bị kéo xuống, Hoàng hậu cũng cảm thấy vui vẻ.

Lưu Lạc Bình hơi chuyển mắt, nhìn Lệ tần đang ngồi ở phía dưới, nàng cứ nghĩ Lệ tần hẳn sẽ bày ra bộ mặt vô cùng vui vẻ hạnh phúc, cho dù không đến mức ấy, cũng sẽ nhoẻn cười, hay cười khẽ.

Tính tình Lệ tần vốn được bố mẹ bao bọc mà thành, sau này được Hoàng thượng sủng ái, cũng không thay đổi gì nhiều so với trước, vốn đơn thuần như cũ, nên có gì cũng đều lộ ra mặt. Hơn nữa Lưu Lạc Bình cũng ngờ ngợ, đoán rằng tám chín phần Lệ tần đã thích Hoàng thượng. Xét đến ánh mắt của Lệ tần nhìn Hoàng thượng, có gì đó, rất giống với ánh mắt nàng nhìn hắn.

Lại nói đến, Lệ tần vốn đơn thuần, kiếp trước chần chẫn không kịp yêu đương gì, vừa ra xã hội được mấy ngày thì vì tâm hồn yếu đuối mà quyết định tự tử rồi xuyên không tới đây. Chắc chắn tính đi tính lại, thì Hoàng thượng sẽ là nam nhân quyến rũ nhất mà nàng ta gặp được. Hắn không chỉ có dung nhan làm say lòng người, mà địa vị của hắn cũng khiến người khác dao động.

Một cô gái nhỏ như Lệ tần, đổ gục trước hắn cũng không có gì lạ.

Nhưng hôm nay ở Chiêu Dương cung, Lệ tần không hề biểu hiện sự vui mừng của người được đón tiếp người mình yêu. Ngược lại, có vẻ hơi chán nản.

Lưu Lạc Bình không biết vì sao, nhưng cũng không định suy xét vấn đề này lâu.

- Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Lưu Lạc Bình chuyển mắt, Hoàng hậu mặc y phục màu tím nhạt nhã nhặn, trang điểm nhẹ nhàng tiến vào. Vừa tiến đến gần chủ vị, ánh mắt của Hoàng hậu dừng lại trên ngón tay Lưu Lạc Bình khá lâu.

Lưu Lạc Bình đương nhiên biết nàng ta nhìn gì, cũng đương nhiên biết nàng ta nghĩ gì.

Trước kia nàng thời thời khắc khắc đều đeo chiếc nhẫn này, mỗi lần nhìn thấy, vẻ mặt của Hoàng hậu cũng đều như vậy cả. Dù sao dùng đồ trang sức màu đỏ và màu vàng sáng vốn là đặc quyền của Hoàng hậu, nay lại bị Hoàng thượng chọc thủng, cho Thục phi nương nương cũng có thể dùng đồ trang sức màu đỏ, tuy rằng chỉ là một món. Nhưng lại là món do Hoàng thượng tặng. Có lẽ đây mới thực sự là cái gai đâm vào lòng Hoàng hậu.

Cả buổi thỉnh an hôm nay diễn ra rất bình thản. Phải, có thể dùng hai chữ “bình thản” để hình dung. Hoàng hậu dường như có chuyện gì đặc biệt vui vẻ, thấy Lệ tần bị kẻ khác châm chọc mấy lời cũng vui vẻ đứng ra nói vài câu. Cả buổi đều trò chuyện với chúng phi tần vô cùng hiền lành vui vẻ.

Lưu Lạc Bình giống như cảm thấy Hoàng hậu trở nên khác lạ vậy.

48. Chương 47

Hoàng hậu đương nhiên rất vui vẻ, cũng không phải ngày hôm nay, mà là gần đây, có được phương thuốc bí truyền để có thai, nàng ta không vui vẻ sao được chứ. Phương thuốc này cũng đều chỉ là những dược liệu bình thường không quý hiếm, nhưng ngược lại lại khiến Hoàng hậu càng thêm tin tưởng.

Dược liệu bình thường nhưng công dụng lớn lao. Phương thuốc dân gian thường luôn như vậy.

Hoàng hậu chỉ đắn đo, làm thế nào để Hoàng thượng thị tẩm mình, ngày mùng một và ngày mười lăm, Hoàng thượng nhất định sẽ đến, nhưng đối với nàng ta đều là thuận túy đắp chăn ngủ. Nếu vậy, dù là phương thuốc thần thánh cũng không khiến nàng ta có thai được.

Nhưng Hoàng hậu không muốn dùng đến hạ sách là xuân dục.

Một chút cũng không.

Nếu có con mà Hoàng thượng lại càng thêm chán ghét mình, thì chẳng khác nào mọi chuyện vẫn như cũ, bánh ít đi bánh quy lại. Vì vậy, chưa đến đường cùng, Hoàng hậu không có ý định sử dụng đến thứ Hoàng thượng căm ghét nhất.

Nhưng xem tình hình, Hoàng thượng không thích nàng ta, mà Hoàng thượng dạo gần đây cũng không hề thích cha nàng ta, có lẽ không sử dụng đến được vật không được.

Lại nói đến buổi thỉnh an này, kết thúc vô cùng vui vẻ, người nào người nấy bình thân chia nhau ra trở về chỗ của mình, không tranh chấp, không cãi nhau, không châm chọc.

Tướng mỹ nhân vẫn được Hoàng hậu giữ lại như cũ. Lưu Lạc Bình quan sát trên buổi thỉnh an, Hoàng hậu tuy vẫn có vẻ thân thiết với Tướng mỹ nhân như trước, nhưng lại có vẻ không thật tâm.

Lưu Lạc Bình trước kia là bạn khuê phòng với Hoàng hậu là chuyện người người đều biết, khi đó tuổi tác chênh lệch, nhưng thân thiết như bạn bè cùng trang lứa. Tuy rằng từ đó đến nay đã qua nhiều năm, nhưng Lưu Lạc Bình vẫn cảm thấy, sự thân thiết của Hoàng hậu khi đó khác với sự thân thiết hiện tại mà Hoàng hậu dành cho Tướng mỹ nhân.

Lưu Lạc Bình xoa xoa mi tâm, nghĩ lại, đúng là nàng càng già càng ngốc, từ khi mang thai liền không tỉnh táo. Lăn lộn trong cung bao nhiêu năm, mấy phần thật tâm của Hoàng hậu chắc cũng không còn được bao nhiêu, quan trọng là quan hệ của Hoàng hậu và Tướng mỹ nhân vốn chỉ là lợi dụng lẫn nhau, lấy đầu ra thật tâm cơ chứ. Trước kia nàng với Hoàng hậu thân thiết là thật tâm xuất phát từ hai bên, đương nhiên là cảm giác phải khác nhau.

Nhưng chung quy, vẫn có cảm giác, dường như Hoàng hậu không chào đón Tướng mỹ nhân như trước nữa.

Người trong cuộc là Tướng mỹ nhân thì không cảm thấy như vậy. Nàng ta vẫn cảm thấy Hoàng hậu đối xử với nàng ta rất tốt, mặc dù chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích.

Hoàng hậu ban thưởng cho nàng ta không ít thứ tốt, đều là thứ khó gặp, tiếc là đa số đều là thứ với địa vị của nàng ta tạm thời không thể dùng. Nhưng giữ lại, biết đâu sau này lại động đến. Tướng mỹ nhân rất có tin tưởng với tương lai tốt đẹp sau này.

Hoàng hậu hiện tại không cần nàng ta, nên đối xử với nàng ta cũng lười diễn cho trót, đều ban thưởng rồi tìm cơ đuổi nàng ta trở về cho khuất mắt.

Đáng tiếc là Tướng mỹ nhân không nhìn ra. Mà Hoàng hậu cũng biết Tướng mỹ nhân là người không mấy tỉ mỉ, nên mới tùy tiện vứt bỏ vai diễn vô cùng nhanh chóng.

Khi Lưu Lạc Bình mang thai đến tháng thứ tám, thân thể đã vô cùng nặng nề, đi lại có chút khó nhọc. Mà tính tình Lưu Lạc Bình lại có chút trầm lặng hơn trước nhiều, nỗ lực cười chủ yếu là khi trò chuyện với đứa bé trong bụng.

Người người trong Khương Lạc cung đều biết lý do, bởi vì mấy tháng này, Hoàng thượng đều không đặt chân vào Khương Lạc cung nửa bước, phần lớn thời gian đều ngủ tại Lệ Y điện, có hôm sẽ tới chỗ Hoàng hậu, Trần phi hoặc một số phi tần khác, nhưng thủy chung không hề đến Khương Lạc cung.

Nhưng Lưu Lạc Bình đã biết lý do, ban đầu còn có chút suy nghĩ, sau, liền trở nên bình thản.

Nếu sự lạnh nhạt kéo dài từ trước đó cho đến nay, có lẽ nàng sẽ không cảm thấy quá buồn rầu. Nhưng hẳn lạnh nhạt, rồi lại ngọt ngào với nàng, cuối cùng lại lạnh nhạt.

Cảm giác đi từ hy vọng đến thất vọng, đúng là không dễ chịu. Giống như một đứa bé, lúc đầu không có kẹo, nó rất tốt, vẫn rất vui vẻ, vẫn sống bình thường, rồi người lớn cho nó kẹo, hàng ngày đều cho, nó trở nên thích thú vô cùng. Người lớn đột nhiên không cho nó kẹo nữa, nhất quyết không cho, nó sẽ cảm thấy vô cùng hụt hẫng, thất vọng, chán nản.

Lưu Lạc Bình cầm trong tay cây trâm ngọc Hoàng thượng tặng nàng. Chính là cái mà trước đó nàng vô tình làm gãy. Cây trâm ngọc đã sửa tốt, người sửa là một người thợ vô cùng tài giỏi. Sửa cây trâm này không có tỷ vết, y hệt như lúc ban đầu, không hề nhìn ra nó đã từng bị gãy.

Nhưng mối quan hệ của nàng và hắn, phải nhờ đến người thợ giỏi nào mới có thể hàn gắn mà không để lại vết nứt đây?

Lưu Lạc Bình khẽ vuốt ve trâm ngọc trong tay, ngón tay lướt qua vị trí mà cây trâm bị gãy, đến nay đã không còn vết tích, trong mắt một mảnh ảm đạm.

Nàng vươn tay, cẩn thận đặt nó vào hộp trang sức, đóng nắp lại. Cây trâm lóe lên ánh sáng nhàn nhạt yếu ớt, rồi bị che lấp trong hộp.

Từ ngày chiếc trâm ngọc này lạnh lặn trở lại tay nàng, Lưu Lạc Bình không hề động đến nó lần nào nữa, chung quy, chính là trong lòng cảm thấy có khúc mắc, nên không muốn đeo. Cũng chính từ lúc cây trâm này rơi, bức thư được mở, nàng mới biết sự thật.

Hoàng thượng từng tặng nàng rất nhiều đồ trang sức. Nhưng những thứ đồ trang sức đó không phải là món quà lấy lệ mà hắn dùng để xoa dịu những nữ nhân vây quanh hắn, đó là thật tâm, hắn tặng, chỉ bởi vì hắn muốn, hắn tặng, bởi vì hắn muốn nàng cài, nàng mang trên người.

Phần lớn số trang sức mà hắn tặng nàng đều do hắn tự làm, những cái còn lại, đều là những thứ rất tinh xảo, hắn không phải người trong nghề, nên không làm được, có lẽ khi đó nếu làm được, hắn cũng không ngần ngại bỏ thời gian vàng bạc của mình ra để làm cho nàng.

Hắn thực sự đối xử với nàng rất tốt, đáng tiếc, dường như hiện tại, hắn tìm thấy người khiến hắn cảm thấy xứng đáng để hắn đối xử tốt hơn. Nên đã không còn màng đến nàng nữa.

Theo thời gian, hơn hai tháng này, nàng đã không còn đeo đồ trang sức hắn tặng nữa, chỉ có duy nhất chiếc nhẫn ngọc trên tay, Lưu Lạc Bình luyện tiếc.

Nhìn chiếc nhẫn này, Lưu Lạc Bình vẫn cảm thấy rất ảm áp, ánh sáng của nó rõ ràng rất chói mắt, nhưng lại rất ôn hòa, lại rất dịu nhẹ.

Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng Lưu Lạc Bình cảm thấy vậy, ít nhất, nhìn chiếc nhẫn này, nàng luôn hy vọng một ngày nào đó, thứ cảm giác dịu dàng ảm áp mà hắn từng dành cho nàng sẽ quay lại.

Chỉ là... không biết đến bao giờ.

- Nương nương, người đã ngồi đó ngây ngốc nửa canh giờ rồi.

Hoàng Ly ho khan vài tiếng, quan tâm nói. Trước nay cách thức sống chung của Lưu Lạc Bình và hai tâm phúc của mình rất tùy tiện, tuy vẫn nhìn ra khoảng cách chủ tớ, nhưng không sâu sắc, Hoàng Ly muốn nói điều gì, cũng không phải đắn đo quá nhiều, trêu chọc chủ tớ cũng không bao giờ lo ngại.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười dịu dàng, đáp:

- Phải. Từ khi mang thai, đúng là ta rất hay ngồi ngây ngốc như vậy.

Lý do rất dứt sệt, Hoàng Ly không tin, nhưng vẫn nở nụ cười vui vẻ phụ họa:

- Phải phải, nương nương chờ mong tiểu Hoàng tử đến ngốc luôn rồi, nô tỳ thật thắc mắc, nương nương ngày chờ đêm mong như vậy, sao tiểu Hoàng tử còn chưa chui ra chứ.

Lúc Hoàng Ly nói xong lời này, Lưu Lạc Bình hơi sững người, mà Hoàng Ly cũng sững người. Hoàng Ly lo lắng nhìn chủ tớ, cúi đầu không dám ngắt lên, bộ dáng sẵn sàng nhận lỗi, giọng nói vô cùng nhỏ:

- Nương nương... nô tỳ lỡ lời.

Lưu Lạc Bình nhướng mày, cười cười hỏi lại:

- Lỡ lời sao? Lời ấy có ý gì đâu. Ta quả thực là chờ tiểu Hoàng tử chui ra vô cùng nôn nóng rồi, nhưng còn chưa được chín tháng nữa, nôn nóng cũng không được.

Hoàng Ly nghe Lưu Lạc Bình nói thế, trong lòng vẫn cảm thấy tội lỗi. Lời vừa rồi của nàng hoàn toàn không có ý gì, thuần túy chỉ là phụ họa theo nương nương, muốn nói chưa nương nương đỡ buồn, nhìn nương nương cũng đỡ ảm đạm.

Nhưng Hoàng Ly vừa nói xong mới phát hiện ra. Lời nàng vừa nói, người vô tâm sẽ không để ý, nhưng người trong cuộc như nương nương, dường như lại có vẻ nghĩ thế nào cũng sẽ thành như vậy.

Lời của nàng, tuy nói tiểu Hoàng tử, nhưng lại giống như đang ngụ ý chỉ Hoàng thượng. Chủ tử quả thực là ngày chờ đêm mong, ngoài mặt không nói, ngoài mặt lạnh nhạt trầm mặc, nhưng trong lòng không khắc nào không hy vọng. Chờ, chờ, nhưng Hoàng thượng thủy chung không xuất hiện.

Nương nương không trách nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy không vui vẻ nổi. Khuôn mặt Hoàng Ly phút chốc trở nên buồn bã hẳn.

Lưu Lạc Bình nhìn thấy, chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, đi ra khỏi phòng, Hoàng Ly vội vàng đuổi theo, hai tay vội vàng làm tư thế đỡ, nhìn không ra buồn bã lúc này nữa, giờ đây, từng động tác đều có vẻ vô cùng cẩn thận.

Lưu Lạc Bình mỉm cười khê, nhỏ giọng nói:

- Ta không trách em, sau này có lỗi lầm cũng không cần lo lắng bị ta trách phạt, cũng không cần lo lắng ta sẽ buồn lòng. Ta biết em không cố ý. Hơn nữa việc đó, hiện tại ta không có tâm trạng nghĩ tới. Bây giờ ta chỉ toàn tâm toàn ý đặt vào đứa bé trong bụng thôi, ta sẽ chậm rãi chờ đợi đứa trẻ ra đời.

Hoàng Ly thấy mắt mình hơi nóng. Hoàng Ly cái gì cũng tốt, thông minh, nhanh nhẹn, là người khôn khéo, có thủ đoạn, nhưng là người hết mực trung thành, chỉ có rất dễ xúc động, mấy lời này của Lưu Lạc Bình, làm Hoàng Ly xúc động. Vẫn luôn biết chủ tử yêu thương mình, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ. Càng cẩn thận với Lưu Lạc Bình.

Lưu Lạc Bình đã mang thai đến tháng thứ tám. Đi lại hơi khó khăn, nhưng Lưu Lạc Bình vẫn kiên trì tản bộ.

Kiếp trước, nàng chưa có cơ hội trở thành phụ nữ có thai, cũng chẳng biết chút gì về phụ nữ có thai cả. Từ năm mười mấy tuổi đã bắt đầu tìm cách lẫn lộn trong xã hội, không xem phim tình cảm, không đọc truyện yêu đương, hoàn toàn không biết những điều cần lưu ý với phụ nữ có thai. Nhưng chưa ăn thịt theo cũng đã từng thấy heo chạy.

Kiến thức duy nhất nàng biết, chính là cần hoạt động nhẹ nhàng, không nên ngồi yên một chỗ, sẽ ảnh hưởng đến lúc sinh con.

Mà thái y cũng dặn dò nàng như vậy. Lưu Lạc Bình vì thế vẫn kiên trì đi dạo, phạm vi cũng chỉ quanh quẩn ở Khương Lạc cung, không xa hơn nữa bước.

Lưu Lạc Bình khẽ vuốt ve bụng mình, nếu hắn đã vô tình, nàng tội gì phải đau đớn vì hắn nữa, phụ thân nàng đi đến bước đường này, cốt cũng vì hắn bức ép, mọi chuyện xảy ra như ngày hôm nay, tất cả đều do hắn mà ra.

Thân thể nàng nặng nề, Hoàng thượng cho phép nàng miễn thỉnh an buổi sáng. Thân thể nàng như vậy, đi lại không tiện, quan trọng là Hoàng thượng hiện tại con cái ít, con cái trở nên vô cùng quan trọng với Hoàng thượng. Nên không mấy ai trong Hậu cung nổi lòng ghen tỵ.

49. Chương 48

Lại nói đến vị chủ mẫu của Hậu cung. Hoàng hậu.

Tháng trước, khi Thục phi mới mang thai đến tháng thứ bảy, cuối cùng Hoàng hậu không nhịn nổi nữa. Hoàng thượng rất nể mặt nàng ta, mừng một mười lăm nào cũng đến Chiêu Dương cung, chỉ là không làm gì nàng ta, nàng ta có ăn mặc gần như cởi hết ra, tìm đủ mọi cách quyến rũ, Hoàng thượng quát mắng tức giận cũng lười, chỉ nhàn nhạt kéo chăn lên giường nằm, không làm gì hết.

Hoàng hậu quả thực là vô cùng ghen uất, kiếm được bí dược, thì là Hoàng thượng lại không giúp đỡ. Nàng ta có nhờ thần tiên giúp đỡ cũng không thể có thai được.

Hoàng hậu vô cùng tức giận, hậm hực vô cùng, đến mức giả bộ với Tướng mỹ nhân cũng lười, ngoài mặt tỏ vẻ chán ghét không hề che giấu, ban thưởng mấy thứ lặt vặt rồi tìm cơ thân thể mệt mỏi mà đuổi nàng ta về.

Hoàng hậu nhiều lần buồn phiền than thở với Tử Tình và Nguyễn ma ma. Cuối cùng Tử Tình đề nghị, chi bằng dùng đến mị dược.

Hoàng hậu không muốn dùng đến hạ sách này, nhưng xem ra, không dùng không được.

Đắn đo một thời gian, cuối cùng Hoàng hậu cũng phải chấp nhận hạ sách là dùng mị dược. Mị dược này là thứ lấy từ ngoài cung, rất khó phát hiện, không màu không mùi không vị.

Ngày mùng một, trước khia Hoàng thượng đến, Hoàng hậu dùng phương thuốc bí truyền kia, khi Hoàng thượng đến Chiêu Dương cung, Hoàng hậu đã dùng đến mị dược.

Hoàng thượng dù cho võ công cao cường cũng không chống lại nổi tác dụng của mị dược, thế là Hoàng hậu vui vẻ có cơ hội có thể có thai.

Hoàng thượng bị gài bẫy, đương nhiên là vô cùng tức giận, hoàn toàn xé rách da mặt với Hoàng hậu, không hề hỏi đến, tốt cùng lạnh nhạt. Hoàng thượng cho người tra xét trong điện, không phát hiện ra mị dược. Nhưng Hoàng thượng là ai, là cửu ngũ chí tôn, hần nhận định trong đó có mị dược thì chắc chắn sẽ có.

Hoàng thượng trước nay vốn luôn tin tưởng vào khả năng kiểm chế của mình, không lý nào có chuyện ghen uất lâu mà bộc phát. Chắc chắn là ở Chiêu Dương cung có vấn đề.

Hiển nhiên, là vô cùng có vấn đề, hần sai ám vệ đi điều tra tỉ mỉ mọi mối liên hệ với Chiêu Dương cung, cuối cùng phát hiện ra Thừa tướng có sai nhân mạch của mình đưa vào cung cho con gái mình một gói thuốc bột nhỏ, thứ này, chắc chắn không sai chính là mị dược.

Hoàng hậu không nghĩ sẽ che giấu được chuyện này với Hoàng thượng, chấp nhận bị Hoàng thượng lạnh nhạt để có đổi lấy đứa bé trong bụng.

Đương nhiên, những chuyện này, chỉ có một số tâm phúc của Hoàng hậu và Hoàng thượng biết, Hậu cung không hề hay tin gì, chỉ biết Hoàng thượng vì một lý do nào đó mà trở nên không ưa Hoàng hậu nữa, không hề nể mặt, hoàn toàn bỏ mặc.

Đối với tin tức này, người vui vẻ nhất chính là Trần phi. Hậu cung của Hoàng thượng ít ỏi, đến nay chỉ có ba người có địa vị cao nhất là Hoàng hậu, Thực phi và Trần phi. Nhưng Hoàng hậu bị lạnh nhạt, Khương Lạc cung thì bị thất sủng.

Trong ba người có địa vị cao nhất đã có hai người Hoàng thượng không yêu thích, Trần phi rất vừa lòng với kết quả này. Đáng tiếc, tuy rằng Hoàng thượng không phải quá lạnh nhạt nàng ta, nhưng số lần đến vô cùng ít ỏi.

Gần như ngày nào Hoàng thượng cũng đến Bích Vân cung, nhưng lần nào cũng là đến Lệ Y điện, vị chủ nhân Bích Vân cung là Trần phi cũng phải cảm thấy khó chịu, ngày ngày thấy Hoàng thượng đến cung của mình, ngày ngày ở chủ điện trang điểm xinh đẹp chuẩn bị đón tiếp Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng đều xoay bước chân đến Lệ Y điện. Quả thực là uất ghen không nói nên lời.

Quay lại với Hoàng hậu, đã qua một tháng kể từ khi Hoàng thượng bị hạ mị dược, và Hoàng hậu sử dụng phương thuốc bí truyền.

Hoàng hậu ngồi trên chủ vị, vừa kết thúc buổi thỉnh an, Tướng mỹ nhân kia đúng là bám dai vô cùng.

Trước kia cho nàng ta chút mặt mũi, đến giờ vẫn bám mãi không buông. Hoàng hậu lười duy trì ngoài mặt với nàng ta, đã bày ra tư thế ghét ra mặt, nàng ta vẫn ở bên xun xoe nịnh nọt. Hoàng hậu không tiếc những thứ thưởng cho nàng ta, Chiêu Dương cung không thiếu, chỉ vô cùng ghét nàng ta ngày ngày đều đến làm phiền. Nhưng Hậu cung phi tần thì người người vẫn nghĩ Hoàng hậu vẫn rất yêu quý Tướng mỹ nhân.

Hoàng hậu chỉ hàn huyên với Tưởng mỹ nhân trong Chiêu Dương cung, Chiêu Dương cung, chẳng ai biết được tin tức thế nào, trừ phi là có đặt sẵn nhân mạch, Thực phi cũng biết việc Hoàng hậu quyết định vứt bỏ Tưởng mỹ nhân, trong lòng có nghi ngờ, nhưng vì chuyên tâm với đứa bé trong bụng, nên chuyện gì cũng bỏ qua một bên.

Hôm nay tính ra đã là vừa tròn một tháng, Hoàng hậu vô cùng chờ mong. Nếu có thai, thực sự là vô cùng đáng ăn mừng. À không, là chắc chắn sẽ có thai, Nguyễn ma ma đã nói, phương thuốc này cho dù là người bẩm sinh yếu ớt cũng có thể có thai, nàng ta tuy có di chứng, nhưng thân thể tương đối khỏe mạnh, làm sao có thể không có.

Hoàng hậu vui vẻ nói:

- Tử Tình, đi mời Tô thái y đến đây.

Chuyện mang thai này thế nào cũng phải giữ kỹ, nên Hoàng hậu chỉ cho mời tâm phúc của mình, Tô thái y. Tô thái y vốn là người của Thừa tướng sắp đặt trước cho con gái mình, vô cùng đáng tin cậy.

Tử Tình ở một bên vâng mệnh, thấy chủ tử vui vẻ như vậy, cũng vui vẻ lây, nàng ta biết rõ hôm nay là ngày sẽ biết được kết quả, xem chủ tử đã có thai hay chưa. Nhưng chuyện này đã là chắc đến tám chín phần, không có gì nghi ngờ.

Vì vậy Tử Tình đi cũng nhanh, về cũng nhanh, theo sau còn có Tô thái y. Tô thái y đến Chiêu Dương cung vô cùng bí mật, bắt mạch cho Hoàng hậu, xung quanh cũng không để lại một nô tỳ. Chỉ có hai tâm phúc là Nguyễn ma ma và Tử Tình.

Tô thái y không biết vị chủ tử này đột nhiên gọi hần tới làm gì. Nhưng nhìn bộ dáng, không giống như bị bệnh, mà hần bắt mạch, cũng thấy vậy. Lúc đến đây hần có hỏi qua cung nữ Tử Tình, chủ tử bị sao, nhưng nàng ta kín miệng không nói, chỉ nói Hoàng hậu có chút không khỏe. Tô thái y cũng không cố hỏi thêm. Nhưng bắt mạch, quả không thấy Hoàng hậu có vấn đề gì. Chủ tử đã mời đến, hần lại kết luận chủ tử hoàn toàn khỏe mạnh, đúng là hơi khiến người khác không vui.

Nhưng Tô thái y trung thành với Thừa tướng, cũng trung thành với Hoàng hậu, có gì nói nấy:

- Sức khỏe nương nương vô cùng tốt, tinh thần cũng vui vẻ.

Hoàng hậu nghe xong, từ vui mừng biến thành trầm mặc, Nguyễn ma ma và Tử Tình đứng sau cũng trở nên im lặng nín thở. Hoàng hậu nhíu mày lặp lại, hơi đề cao giọng:

- Sức khỏe ta vô cùng tốt, tinh thần cũng vui vẻ? Không có gì khác?

Mấy chữ cuối cùng, nghiêng vô cùng nặng. Tô thái y cũng cảm thấy rung mình, sau lưng đã đổ một tầng mồ hôi mỏng, cũng phải cắn răng gật đầu một cái.

Hoàng hậu đã vội đến phát điên, nếu không phải ngại nam nữ khác biệt và thân phận mình, có lẽ Hoàng hậu đã đứng phất dậy, nắm lấy cổ áo Tô thái y mà hỏi liên tục.

Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại:

- Thực sự không có gì khác?!

Tô thái y thực sự có cảm giác nếu hần dám gật đầu, Hoàng hậu sẽ không tha cho hần. Nhưng Tô thái y không thể làm khác, lại phải cắn răng gật đầu, thưa:

- Hạ thần vô dụng, không chẩn đoán được thân thể nương nương có gì bất ổn.

Hoàng hậu đứng phất dậy từ trên ghế, ngón tay run run chỉ thẳng vào Tô thái y, rồi cả người run rẩy lão đảo, suýt nữa ngã ngồi xuống đất, được Tử Tình nhanh tay đỡ lấy.

Hoàng hậu trong phút chốc từ vui vẻ vô cùng biến thành hai má tái nhợt, môi trắng bệch, vô cùng yếu ớt. Nhưng Hoàng hậu chờ đợi đã lâu, hy vọng rất nhiều, quả thực không muốn kết cục tất cả đều như vậy, cắn răng hỏi lại:

- Ta thực sự không mang thai?

Giọng nói vô cùng run rẩy. Nàng ta đã chờ mong đã lâu, cũng đã nghĩ mọi chuyện chắc chắn đã xem như định sẵn không thay đổi. Nay kết quả bày ra trước mắt không như ý muốn, Hoàng hậu có cảm giác cả thế giới của mình suy sụp. Nàng ta đã hạ quyết tâm xé rách da mặt với Hoàng thượng để cầu một đứa con. Nếu giờ con cũng không có, nàng ta lấy gì để tranh đấu đây.

Tô thái y nghe Hoàng hậu nói xong, trong lòng cũng run rẩy. Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng. Trong Hậu cung, con cái luôn là điểm mấu chốt của những nữ nhân. Nay hấn gặt đầu, chắc chắn lửa giận sẽ trút lên đầu hấn.

Tô thái y lấy tư thế ra chiến trường, cắn răng nói:

- Nương nương... không hề mang thai.

Hoàng hậu nghe xong, cả người pháp phồng, thở hổn hển, cả người run rẩy, dựa cả người vào Tử Tình.

Mà Nguyễn ma ma và Tử Tình nghe xong, cũng cảm thấy sau gáy lạnh toát.

Hoàng hậu gần như phát điên, luôn miệng nói:

- Không thể nào!!! Người nói dối, chắc chắn là người học nghệ không tinh, lừa dối bỗ cung.

Tô thái y vội vàng quỳ xuống dập đầu thật mạnh:

- Vâng vâng là nô tài bất tài vô dụng, nương nương tha tội. Nương nương tha tội.

Hoàng hậu phút chốc như suy sụp, hai mắt đỏ ngầu, tâm trí cũng trở nên hỗn loạn, chỉ tay vào Tô thái y trên mặt đất:

- Người...người...người...

Hoàng hậu còn chưa nói hết lời, cả người đã sụp xuống, được Tử Tình đỡ lấy, Hoàng hậu vì quá tức giận mà đã ngất xỉu.

Tô thái y lại có chỗ để dùng. Tô thái y bắt mạch xong, cũng chỉ kết luận Hoàng hậu lửa giận công tâm nên mới ngất xỉu, chỉ cần bình tĩnh lại sẽ không sao nữa, không ảnh hưởng đến thân thể, nhưng hấn vẫn kê một đơn thuốc an thần và ít thuốc điều dưỡng thân thể.

Tô thái y vẫn chưa dám rời đi, lúc này Hoàng hậu tức giận như vậy, mà đối tượng trút lên là mình, hấn rời đi lúc này, không khỏi khiến Hoàng hậu càng giận, chỉ đành mặt dày đứng đó. Không biết nên ngồi hay nên đứng.

Hoàng hậu ngất xỉu không lâu, khi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy quang cảnh bên giường, đột nhiên cảm giác vô cùng chán nản. Dung nhan của Hoàng hậu phút chốc trở nên vô cùng tiều tụy, giống như đã già đi mấy tuổi, lại giống như buông xuôi hết thảy.

Hoàng hậu khó nhọc nói một tiếng:

- Tô thái y, lui xuống đi, không phải lỗi của người, bỗ cung sẽ không trách phạt vô cớ.

Nói xong, suy yếu nằm trên giường, quay mặt vào trong, nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Tô thái y giống như được đại xá, thu dọn vô cùng nhanh chóng, chỉ hận không thể mọc cánh mà rời khỏi Chiêu Dương cung.

Tô thái y vừa rời khỏi, Hoàng hậu đã mở mắt, lúc này hai mắt Hoàng hậu lại trở nên đỏ ngầu, hung ác nhìn về phía Nguyễn ma ma.

Nguyễn ma ma run rẩy lập cập quỳ xuống, thanh minh:

- Nương nương, phương thuốc này nhất định không sai. Lão nô theo nương nương từ nhỏ, có lý nào lại hại nương nương...

Hoàng hậu càng hung ác hơn, gằn giọng nói:

- Ý người...là ta. Bị hạ! Tuyệt! Dục! Dục!

Nguyễn ma ma không dám gật đầu, cũng không dám nói gì, chỉ trầm mặc quỳ trên đất, mặc người xử phạt. Hoàng hậu đột nhiên nở nụ cười điên dại, cầm gối đầu bên cạnh ném mạnh về phía trước, không ngừng cười. Tâm trạng rất không ổn định.

Nàng ta không ngờ, nàng ta hy sinh hết thảy lại thành ra bị hạ Tuyệt dục được, mọi thứ còn trở nên tệ hơn lúc ban đầu.

Hoàng hậu tuy hiện giờ gần như đã bị lửa giận che mờ lý trí, nhưng dù sao Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, lăn lộn bao nhiêu năm. Vẫn biết trong cung này thứ quý giá nhất chính là tâm phúc bên mình, không có tâm phúc, nửa bước khó đi, mọi chuyện đều khó làm.

Hoàng hậu chỉ nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng nói:

- Rốt cuộc! Là! Kê! Nào! Dám hạ Tuyệt dục được với ta! Cứ nhiên dám hạ Tuyệt dục được với ta!

Trong đầu Hoàng hậu không ngừng chuyển đi chuyển lại mấy cái tên, sau đó càng nghiêng răng nghiêng lợi hơn nữa:

- Ta hạ Tuyệt dục được với Thục phi, nàng ta thoát một kiếp!!! Chắc chắn là nàng ta!!! Là nàng ta trả thù ta!!!

Hai mắt Hoàng hậu đỏ ngầu, vô cùng dữ tợn:

- Ta sẽ không tha cho ả ta! Tuyệt đối không! Có thai phải không? Để ta xem nàng ta làm thế nào để sinh ra nó! Muốn đầu với ta ư? Không thể!!!

Hoàng hậu đã biết mình không thể có thai, thì sẽ không cố gắng đối với điều đó nữa. Ngược lại, nàng ta sẽ hạ từng người, từng nữ nhân khiến nàng ta ngứa mắt trong hậu cung này, giữ vững vị trí Hoàng hậu này. Đã không có con, địa vị của nàng ta có thể lung lay bất cứ lúc nào, nàng ta tuyệt đối sẽ giữ ngôi vị này thật vững. Không kẻ nào có thể cướp được.

Thục phi, hừ, Thục phi, dám gài bẫy nàng ta. Đợi đến lúc, nàng ta sẽ hận sao mình không thể trở lại trước kia, tuyệt đối không dám ra tay với Hoàng hậu nàng nữa.

50. Chương 49

Lệ tần trong hơn hai tháng này, được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, đã từ một tần thăng thành Lệ dung hoa. Địa vị hơn trước, đãi ngộ tốt hơn, người trong Hậu cung cũng ghen tỵ đổ mắt.

Nhưng Lệ dung hoa, đến nay, vẫn chưa có con. Đó xem như là điều duy nhất Hậu cung phi tần có thể lôi ra để châm chọc Lệ dung hoa.

Lệ dung hoa cũng rất băn khoăn vấn đề này. Nàng ta được sủng ái bậc nhất Hậu cung, lại mãi không có con. Nàng ta thật hoài nghi, có phải thân thể này có vấn đề nên không thể có con được hay không. Lệ dung hoa vì vậy mà đôi khi rất sầu não.

Nàng ta tuy được thăng phân vị, nhưng Lệ dung hoa lại cảm giác Hoàng thượng không yêu thương nàng ta như nàng ta nghĩ.

Lệ dung hoa tuy đơn thuần, hơi ngốc, nhưng không phải cái gì cũng không biết, nàng ta tự cảm thấy, Hoàng thượng đối xử với nàng ta không giống những người đang thích nhau, có tình cảm với nhau. Nhưng Lệ dung hoa không suy nghĩ nhiều, ý nghĩ đó chỉ vô tình lướt qua trong đầu nàng ta, rồi nhanh chóng lụi tắt, cũng không quay lại nữa.

Ngự thư phòng.

Tư Lạc Thành nghe thông tin ám vệ báo cáo lại, nở nụ cười lạnh. Thừa tướng đúng là đợi không nổi nữa rồi. Theo kế hoạch ban đầu, Thừa tướng định để nữ nhi của mình có con trước, không phải con ruột, thì

cũng là con được ghi dưới danh nghĩa Hoàng hậu, rồi thuận thế để đưa bé kia lên ngôi, Thừa tướng nhiếp chính.

Nhưng xem ra, Thừa tướng không đợi nổi nữa, mà Hoàng hậu, cũng không thể làm được điều Thừa tướng mong muốn.

Đợi một đứa bé ra đời, sẽ phải mất gần một năm, Thừa tướng không chờ lâu được đến vậy. Hơn nữa, trong Hậu cung, hiện tại cũng có một đứa bé.

Chỉ là, Thừa tướng cũng biết rõ nữ nhi nhà mình có thù với Thục phi, chắc chắn không chấp nhận. Quan trọng là Lưu gia thế lực cũng không nhỏ, nếu để đưa bé con Thục phi lên, ông ta không đủ yên tâm.

Tư Lạc Thành phát tay, ám vệ đó lập tức biến mất khỏi phòng. Tư Lạc Thành chậm rãi rời khỏi ngự án, đi đến bên cạnh cửa sổ, thời gian đã sắp đến, thời khắc hạ màn. Thừa tướng và Lưu lão gia thực sự nghĩ, hẳn không có khả năng chống lại hai đại thế gia hay sao. Hẳn có thể. Hơn nữa, Lưu gia nhúng tay không sâu, rõ ràng giống như trong tư thế đánh cược.

Nhưng đã chọn như vậy, thì nhúng tay sâu hay không sâu, kết quả cũng sẽ chỉ có một. Tru di cứu tộc!

Tư Lạc Thành chuyển mắt, không hiểu tại sao lại nhìn về hướng Khương Lạc cung. Khương Lạc cung, hẳn đã thật lâu không đến đó. Hẳn quả thực nhớ nàng, nhưng hẳn không muốn đến. Có lẽ, ngày nàng gần sinh ra đứa nhỏ của nàng và bọn hắn, thì cũng là ngày mà hắn và Thừa tướng hoàn toàn đối mặt, kết quả, chắc chắn là Thừa tướng sẽ thua.

Thừa tướng đã quá tự phụ mà quên mất sự khác biệt giữa quân thần, hẳn chỉ cần lấy được bằng chứng tạo phản của Thừa tướng, liền có thể một lần bắt gọn, giết chết toàn bộ đồng đảng của Thừa tướng.

Tư Lạc Thành chuyển mắt, nhìn lên án thư, bằng chứng, quả thực đã thu thập vô cùng đầy đủ. Mà những kẻ nhúng tay vào, hẳn cũng đã có hết tư liệu.

Chỉ cần... một chút xúc tác nữa thôi.

Dạo này trên triều, hẳn không ngừng chèn ép Thừa tướng, lấy lý do để không ngừng làm khó dễ.

Thế lực của Thừa tướng cũng bị hắn ngoài sáng trong tối kéo xuống, hẳn hoàn toàn chèn ép Thừa tướng vào thế bị động.

Đợi đến lúc Thừa tướng không nhịn được, chắc chắn phải có động tác, mà động tác này, chắc chắn phải là một lần ăn chắc, nếu không, sẽ là mọi sự đổ bể.

Không thể nghi ngờ, Thừa tướng nếu ra tay, sẽ là vừa ám sát hắn, vừa bao vây Hoàng cung.

Thừa tướng muốn như vậy, cũng được thôi, trong tay hắn có binh quyền, mà dưới trướng có không ít tướng quân tài giỏi trung thành, biên cương lại đang yên ổn.

Thừa tướng chắc chắn sẽ ra tay sớm thôi, bởi vì ông ta sợ nếu Chu Tướng quân trở về, hẳn có thêm trợ lực, Thừa tướng soạn ngôi sẽ khó khăn.

Nhưng Thừa tướng không biết, Chu Tướng quân đã trở về, hơn nữa, hẳn không chỉ có từng ấy quân đội ở biên cương. Mà kinh thành, cũng không hề thiếu.

Thừa tướng chẳng lẽ thực sự nghĩ, hắn làm Hoàng đế mấy năm nay, thực sự chỉ làm bù nhìn thôi sao? Nếu Thừa tướng tạo phản vào lúc hắn mới lên ngôi không lâu, căn cơ chưa vững chắc, có lẽ Thừa tướng sẽ thành công. Nhưng hiện tại, là tuyệt đối không thể thành công.

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Hậu cung lại truyền đến một tin tức vô cùng chấn động, Lệ dung hoa mang thai!

Lúc Hoàng hậu nghe được tin này, không thể chỉ dùng mấy chữ “bị đả kích nặng nề” là có thể diễn tả hết. Tính thời gian, được vật kia có hiệu lực trong vòng một năm, mà hiện tại, tính từ thời điểm Lệ dung hoa vào cung đến nay, cũng phải còn vài tháng nữa mới vừa tròn một năm. Vậy tại sao nàng ta đột nhiên lại có thai.

Hoàng hậu nghe được tin này, theo phản xạ quay sang nhìn Tử Tình, ánh mắt vô cùng hung ác.

Tử Tình rút người một cái, vội vàng thưa:

- Nương nương, nô tỳ sai tâm phúc đi làm, chắc chắn không thể có sai sót. Nếu như có sai sót, thì tại sao gần một năm qua nàng ta không có tin tức chứ?

Tử Tình tuy hơi sợ, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để phân tích tình hình. Hoàng hậu nương nương từ trước đến giờ luôn lý trí, gần đây vì mọi sự đổ bể mà tính tình hơi khó chịu, lại đặc biệt hung ác, nhưng không phải loại người khác nói gì cũng không nghe lọt tai. Tử Tình suy xét cẩn thận, chậm rãi nói:

- Nương nương, theo nô tỳ nghĩ, chắc hẳn là Lệ dung hoa này kiếm được thứ bí truyền gì đó, dùng xong mới khiến cho độc dược của dược vật kia hoàn toàn bị thải bỏ.

Hoàng hậu thu lại ánh mắt hung ác, cẩn thận xem xét, nghĩ lại, cũng cảm thấy đúng đắn. Đồng thời lại đẩy lên hy vọng, thấp giọng tự lẩm bẩm:

- Nếu nàng ta có thể vì có bí phương mà có thể thoát khỏi tay ta, vậy thì có phải thứ bí phương ấy cũng có thể loại trừ Tuyệt dục dược hay không?

Tử Tình cũng nghĩ, nàng ta không hề nghĩ đến, nhưng xem xét, thì nghĩ thế nào cũng có cảm giác không thể. Thứ dược vật tạm thời kia và Tuyệt dục dược khác xa nhau, thứ có thể giải được thứ này, cũng chưa chắc có thể dùng để giải thứ dược khác. Nhưng Tử Tình không dám nói ra, gần đây Hoàng hậu nương nương đã uất ức đến điên rồi, vấn đề có thể mang thai, không thể mang thai và con cái trở thành cái gai sắc nhọn trong lòng Hoàng hậu, không cho phép kẻ nào động đến.

Hoàng hậu ôm suy nghĩ như vậy, lại cảm giác tràn trề hy vọng, nghĩ lại từ lúc phát hiện mình trúng Tuyệt dục dược đến nay cũng chưa nhờ thái y xem xét, lẽ đâu thực sự chữa được.

Hoàng hậu nghĩ vậy, vội vàng sai Tử Tình đi mời Tô thái y.

Tử Tình đi mời Tô thái y mà trong lòng hỗn tạp vô cùng, càng sợ đến lúc không như ý, Hoàng hậu nương nương sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

Tô thái y lần nữa bước vào Chiêu Dương cung, trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ như trước. Nhưng lần này, Hoàng hậu tiếp đãi y rất khách khí. Hoàng hậu thân nhiên nói với y:

- Bẩm cung trúng Tuyệt dục dược, người xem xét thử xem, có thể... không?

Chữ ở đằng sau hai chữ “có thể” này, đúng là rất khó nói. Nhưng Tô thái y đã gần như mặc niệm trong lòng, chắc chắn là không thể.

Thân thể có trúng Tuyệt dục dược hay không, qua bắt mạch cũng không thể biết được. Tô thái y mạn phép xin được lấy ít máu từ ngón tay của Hoàng hậu.

Hoàng hậu cho phép.

Tô thái y nhìn khay nhỏ trên tay, xem xét giọt máu trong khay, buông xuống rồi thở dài.

Hoàng hậu lòng vẫn đang tràn trề hy vọng, nhìn thấy sắc mặt của Tô thái y, sắc mặt nàng ta cũng chậm rãi khó coi lên.

Hoàng hậu nhíu chặt hai mày, giọng nói trầm trọng:

- Tô thái y, tại sao lại thở dài?

Tô thái y đầu đầy mồ hôi, Hoàng hậu hỏi hẩn như vậy đúng là làm khó hẩn, hẩn vốn muốn trốn tránh vấn đề này, thở dài để Hoàng hậu tự hiểu, nhưng dường như Hoàng hậu đối với điều này vô cùng chấp nhất, nhất quyết phải tự hẩn nói ra miệng mới hoàn toàn hết hy vọng.

Tô thái y cắn răng nói hết:

- Nương nương, Tuyệt dục dược này ngấm vào cơ thể đã lâu, ước chừng cũng phải hai năm là ngắn nhất...

Tô thái y còn chưa nói hết, mặt Hoàng hậu đã trở nên tái nhợt, gần giọng ngắt lời:

- Ý người là không cách nào chữa khỏi cho bản cung!

Tuy giống như hỏi, nhưng chỉ có Hoàng hậu biết, trong lòng mình cũng đã không xem nó như hỏi nữa, mà xem nó là khẳng định. Chỉ là, nàng ta chưa bao giờ nghĩ rằng, cuối cùng mình sẽ suy sụp như vậy.

Tô thái y thấp thỏm dè dặt nói:

- Nếu cẩn thận điều dưỡng vẫn có thể...

Hoàng hậu lại cảm thấy trần trề hy vọng, giống như người ở trong hang tối thấy được tia sáng mỏng manh, vội vàng hỏi lại:

- Thật không?

Tô thái y nãy giờ chần chờ không nói, vì y biết, nói ra rồi, chủ tử chắc chắn sẽ không vừa lòng, để yên cho y mới là lạ. Tô thái y thấp giọng nói:

- Vâng... là thật...nhưng...

51. Chương 50

Hoàng hậu còn chưa kịp vui mừng đã bị Tô thái y đánh gãy, “nhưng” ư? Từ này khiến Hoàng hậu cảm giác giật thót. Người ở trong hang tối đã thấy được tia sáng mỏng manh, nhưng tia sáng ấy chỉ là một tia sáng lọt vào qua khe hở của những phiến đá, không phải lối ra, cũng không có cách nào phá vỡ được những phiến đá ấy.

Tô thái y càng nói càng nhỏ:

- Nhưng... thời gian rất lâu... ít nhất... cũng phải mười năm...

Nói rồi, Tô thái y cũng không dám ngẩng đầu lên, cúi gầm mặt.

Hoàng hậu lúc này thực sự hoàn toàn suy sụp, không để ý đến hình tượng mà cầm ly trà bên cạnh ném mạnh về phía Tô thái y. Nhưng Hoàng hậu vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, nếu thái y đi ra từ Chiêu Dương cung mà có vết thương, đó là điều vô cùng tối kỵ.

Chén trà chỉ lướt qua Tô thái y, rồi vỡ choang dưới nền đất, mảnh vụn tứ tung.

Hoàng hậu thở hổn hển, tức giận xong lại cảm thấy đau lòng, hét lên:

- Cút! Cút hết cho bốn cung!!! Các người cút hết đi cho bốn cung!!! Các người đều là lũ vô dụng!!! Cút!!!

Tô thái y vội vàng chạy như bay ra khỏi Chiêu Dương cung, mà Tử Tình, tuy lo lắng cho chủ tử, cũng chỉ phải ngậm ngùi bước ra.

Cánh cửa vừa đóng lại, Hoàng hậu giống như hoàn toàn sụp đổ, không còn tức giận, chỉ còn tuyệt vọng và đau lòng.

Còn đâu hình ảnh một Hoàng hậu nương nương uy nghi, đoan trang, nhã nhặn, còn đâu tài nữ kinh thành một thời.

Khi ấy tuổi xuân, nàng ta là tài nữ đệ nhất kinh thành, xinh đẹp như hoa, tài năng hơn người, người đến cầu hôn quý phủ xếp hàng dài từ trước cửa Thừa tướng qua mấy con phố. Nhưng rốt cuộc nàng ta vẫn chọn vào cung, vào cung rồi, mới biết mộng đẹp không như lúc ban đầu.

Tuổi xuân của nàng ta, những tươi đẹp của nàng ta. Nhớ thời niên thiếu ấy, nàng ta có bạn khuê phòng là Thực phi, hai người cùng trò chuyện, phẩm trà, làm thơ, cùng nhau vui đùa, có đôi khi còn cùng nhau nghịch ngợm bỏ cả phong thái danh môn thực nữ.

Thời gian ấy, không có tranh đấu, không có mưu kế tối tăm và thủ đoạn trù dập, chỉ có những gì đơn thuần nhất. Nàng ta đã từng là một thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung, sức sống tràn đầy, cuối cùng cũng bị cái

Hậu cung này ép khô, trở thành một con người như hiện tại, rồi rơi vào tuyệt vọng và đau lòng tột cùng. Nàng ta phấn đấu bao lâu nay cuối cùng đổi lại được điều gì??? Không gì cả.

Hoàng thượng không thích nàng ta, con cái không có, sủng ái không có. Không có gì cả, nàng ta chỉ có tấm thân này, nhưng có rồi cũng tàn tạ như thế.

Giờ phút này Hoàng hậu bỏ hết phong quang một thời, chỉ là một tiểu nữ tử bình thường, khóc đến tê tâm liệt phế. Hoàng hậu giờ khắc này không cảm thấy hận Thục phi, mặc dù nàng ta biết, chuyện Tuyệt dục được, tám phần là Thục phi làm. Nàng ta chỉ thấy vô tận đau lòng cùng mờ mịt.

Hoàng hậu khóc rất lâu, Tử Tình cũng không để ý đã qua mấy canh giờ, khi Hoàng hậu cho phép nàng vào trong, thì Hoàng hậu đã bình thường trở lại, Hoàng hậu còn gần giọng đầy cảm giận:

- Thục phi! Người chờ đấy!!!

Cho dù đau đớn hay tuyệt vọng, hận hay không hận, nàng ta vẫn đang ở trong Hậu cung này, muốn sống tốt, thì không được phép gục ngã!

...

- Nương nương, Lệ dung hoa cũng có thai rồi.

Tổ Ngưng đứng một bên báo cáo với Lưu Lạc Bình. Lưu Lạc Bình gật gù đầu, không hề ngạc nhiên, nhưng cảm thấy có đôi chút buồn bã. Tổ Ngưng nhìn ra được nàng hơi buồn bã, nhỏ giọng an ủi:

- Nương nương đừng lo, tiểu Hoàng tử của nương nương vẫn là Đại hoàng tử mà, đứa con đầu tiên của Hoàng thượng, chắc chắn rất khác so với đứa con thứ hai thứ ba, thứ tám thứ mười.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười khúc khích, cũng không cảm thấy buồn bã nữa. Tâm tình của nàng đúng là thất thường. Lưu Lạc Bình nghiêng mặt nhìn ra ngoài, vui vẻ nói:

- Lỡ mà ta sinh hạ tiểu công chúa, thì chẳng lẽ em lại an ủi ta rằng “Đó là Công chúa đầu tiên của Hoàng thượng, sẽ khác với công chúa thứ hai thứ ba, thứ tám thứ mười”.

Tổ Ngưng ngượng ngùng cười, chữa lời:

- Nương nương không nên nhắc vậy, trong bụng nương nương chắc chắn là tiểu Hoàng tử, nô tỳ tin vậy.

Nghe Tổ Ngưng nói vậy, Lưu Lạc Bình đột nhiên cảm thấy trong lòng mình trống rỗng, lại có chút thê lương. Hình như... trước đây, cũng từng có người nói với nàng như vậy. Người đó nói câu đó, không hoàn toàn giống lời Tổ Ngưng, nhưng đại ý là vậy. Hình như lúc đó nàng còn làm nũng với hắn, nói nếu sinh hạ tiểu công chúa, thì chắc chắn phải tìm hắn đòi nợ. Đến nay, nhìn khắp Khương Lạc cung này, thực có ý vị giống như cảnh còn người mất. Đã nói không đau buồn vì hắn nữa, nhưng đúng là kim lòng không được.

Tổ Ngưng thấy chủ tử phút chốc lại trở nên buồn bã, nhưng không thấy mình có nói điều gì sai trái, vẫn vội vàng quỳ xuống nhận lỗi:

- Nương nương thứ tội, là nô tỳ lỡ lời.

Lưu Lạc Bình lắc lắc đầu, phát phát tay, ý bảo Tổ Ngưng đứng dậy.

Lưu Lạc Bình chuyển đề tài:

- Lệ dung hoa có thai mấy tháng rồi?

Tổ Ngưng lúc này vẫn đang thất thần buồn phiền, suy xét xem lời nói của mình có động chạm gì hay không, đột nhiên bị Lưu Lạc Bình hỏi, hơi sững người rồi nhanh chóng đáp lại:

- Dạ, một tháng rồi ạ.

Lưu Lạc Bình gật gù đầu, nhỏ giọng nói:

- Ừ.

Lưu Lạc Bình nhắm tính thời gian, lại hỏi lại Tổ Ngưng:

- Lệ dung hoa vào cung đã được một năm chưa nhỉ?

Tổ Ngưng nghĩ nghĩ trong đầu, trả lời:

- Nô tỳ không nhớ rõ, nhưng chắc chắn là chưa đến một năm đâu ạ, mới chỉ khoảng mười tháng là cùng thôi ạ.

Lưu Lạc Bình nghe vậy, chỉ gật đầu, không nói gì. Được vật của Hoàng hậu chẳng lẽ giảm tác dụng rồi sao, từ một năm trở thành mười tháng? Hoàng hậu là người cẩn thận, chắc chắn chuyện đó không xảy ra, vậy nghĩa là, có hai khả năng. Khả năng thứ nhất là Lệ dung hoa có được thứ được gì đó, có thể giải được độc tính của được vật kia. Khả năng thứ hai, chính là Lệ dung hoa cũng giống như Tạ tần, bị ai đó hạ thuốc mang thai giả.

Lưu Lạc Bình không cảm thấy khả năng nào cao hơn. Nhưng cũng không có ý suy xét nhiều. Lệ dung hoa dù sao trước nay luôn được sủng ái, mà Hoàng thượng dường như cũng là thật tâm yêu thích nàng ta, cho dù là khả năng gì, có lẽ Hoàng thượng cũng sẽ toàn lực bảo vệ.

Lưu Lạc Bình lại nghĩ đến đứa con trong bụng mình, rồi đưa mắt nhìn xa xăm, nếu kẻ nào tinh tế nhìn thấy, sẽ nhận ra, Lưu Lạc Bình đang nhìn về hướng Ngự thư phòng. Lưu Lạc Bình nghĩ, nếu như Lệ dung hoa mang thai, có lẽ đứa bé trong bụng nàng ta chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều đãi ngộ. Sẽ luôn có Phụ hoàng ở bên, không giống như con nàng, lúc đầu hiu quạnh thản nhiên, sau đó là yêu thương che chở, cuối cùng lại quay trở về hiu quạnh thản nhiên.

Lưu Lạc Bình nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình. Thái y nói đứa bé rất khỏe mạnh, không lâu nữa liền có thể ra đời rồi. Nhưng từ lúc nàng mang thai đến tháng thứ tám, thì trong Khương Lạc cung cũng đã chuẩn bị sẵn hai bà đỡ, là người Hoàng thượng đưa đến.

Ít ra, Hoàng thượng vẫn quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng nàng một chút.

Lệ Y điện.

Lệ dung hoa đột nhiên cho mời thái y đến bắt mạch, bởi vì nàng ta trước nay có chu kỳ vô cùng đều đặn, đột nhiên tháng nay lại đợi mãi không thấy tới, nàng ta dạo gần đây lại rất dễ ngủ. Quan trọng là hôm trước Tiểu Châu dọn thức ăn lên cho nàng ta, có một bát canh cá vô cùng thơm ngon, nàng ta vừa bê bát đến gần, ngửi thấy mùi lại thấy buồn nôn, rồi vội vàng nôn khan ngay bên cạnh.

Lúc đó trong đầu Lệ dung hoa hiện lên hai chữ to đùng: mang thai!

Trước kia ở hiện đại Lệ dung hoa xem không chỉ một hai bộ phim, thi thoảng còn đọc truyện tình cảm, cảnh nữ chính mang thai không hề thiếu, biểu hiện ghi có vẻ cũng rõ ràng.

Nghĩ vậy, Lệ dung hoa liền vội vàng cho mời thái y.

Nói thực, Lệ dung hoa nghe thái y nói mình có thai xong, cũng cảm thấy ngạc nhiên, là vô cùng ngạc nhiên, còn lo sợ cẩn thận hỏi lại thái y:

- Thái y, ông chắc chứ, không phải ta mang thai giả đấy chứ?

Không nghĩ tới, Lệ dung hoa cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng không nghĩ sâu xa như Thực phi, vì nàng ta không biết mình bị Hoàng hậu hạ được, nàng ta chỉ thuần túy hỏi vậy để chắc chắn, hơn nữa lần trước chuyện Tạ tần mang thai giả, nàng ta cũng dính dáng một chút vì bị hãm hại, nên chỉ phản xạ có điều kiện hỏi lại như vậy.

Thái y hơi ngạc nhiên, nhưng các vị chủ tử hỏi, thì ông cũng chỉ thành thật trả lời:

- Theo mạch tượng thì quả thực nương nương mang thai. Nhưng nương nương đã hỏi thẳng như vậy thì thứ cho hạ thần cũng không rõ. Nếu muốn biết có phải mang thai giả hay không thì cũng phải đợi đến tháng thứ ba xem mạch lại.

Lệ dung hoa hơi thất vọng nhúu mày, đợi đến tháng thứ ba thì tin tức cũng đã bay đầy Hậu cung, đến lúc mà phát hiện ra là mang thai giả thì nàng ta hết đường chối cãi, Hoàng thượng hỏi tội cũng không biết nên hé răng như thế nào. Bị gán tội khi quân rồi trở nên bi thảm như Tạ tần thì đúng là không vui vẻ. Lại nói đến, nàng ta còn thích Hoàng thượng, nếu thực sự bị đối xử như thế, thì quả thực cảm thấy rất đau lòng.

Lệ dung hoa tuy có vẻ hơi lo lắng thừa, nhưng thái y vẫn thuận tiện an ủi nàng mấy câu. Lúc tiễn thái y đi, Lệ dung hoa còn cẩn thận dặn dò:

- Thái y, tin tức này ông đừng truyền ra ngoài.

Thái y gật gật đầu, chuyện này không phải lạ, phi tần nào trong Hậu cung lúc được bắt mạch phát hiện ra có thai cũng đều nhờ ông giữ kín không nói ra.

Lệ dung hoa vừa nói dứt lời, thì Tiểu Châu vô cùng phối hợp đưa cho thái y một hồng bao, cầm trên tay ước lượng, có vẻ rất dày, thái y đó cầm lấy hồng bao, vô cùng vui vẻ hứa với Lệ dung hoa rồi rời khỏi.

Đáng tiếc, Lệ dung hoa tuy bị được miệng thái y kia, nhưng lại không bị được những kẻ nội gián trong cung mình. Chỉ mấy phút sau, Chiêu Dương cung, Khương Lạc cung đã biết tin tức. Còn Bích Vân cung đương nhiên biết tin tức trước hết, Lệ dung hoa ở trong Lệ Y điện của Bích Vân cung, Trần phi lại là chủ vị của cung này, hành động nhỏ của Lệ dung hoa Trần phi thấy rõ.

Ba người này biết, thì chẳng mấy chốc tin tức đã truyền khắp Hậu cung, ngày hôm sau, Lệ dung hoa vừa bước chân ra khỏi Lệ Y điện thì đã gặp không ít ánh mắt như có lửa nhìn mình. Lệ dung hoa lúc ấy mới tá hỏa, lộ rồi!

52. Chương 51

Lệ dung hoa vừa bước chân ra khỏi Lệ Y điện đã bắt gặp mấy ánh mắt hung ác nhìn mình, không biết chúng phi tần đều làm bộ vô tình hữu ý mà đi qua Lệ Y điện, trùng hợp cùng đường với Lệ dung hoa. Lệ dung hoa rùng mình một cái, thầm than, không biết bọn họ đã ôm cây đợi thỏ ở đây bao nhiêu lâu rồi, mà nhìn bộ dáng trông cứ như vừa mới đến vậy, không có nửa giọt mồ hôi, mặt không đỏ, tim không đập, nói dối vô cùng trắng trợn.

Lệ dung hoa vuốt vuốt ngực, gương gao cười một tiếng chào hỏi:

- Thật khéo quá, mọi người đều trùng hợp đi qua đây sao?

Mọi người đều cười cười đáp lại nàng ta vô cùng nhiệt tình, nhưng chỉ chào hỏi một câu rồi xin phép đi trước, ở lại đi cùng đường với Lệ dung hoa chỉ còn hai người quen cũ là Đoan tần và Tưởng mỹ nhân.

Hai người này trước kia nàng ta còn phải gọi một tiếng tỷ tỷ, giờ đây mọi sự đổi thay, Lệ dung hoa cũng đã lên hàng tỷ tỷ của hai người này rồi.

Người hậm hực nhất là Đoan tần, tính tình Đoan tần vốn nóng, lại có chút điêu ngoa tuy hừng, hận nhất chính là có người hơn mình. Trước kia Lệ dung hoa luôn luôn phải gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ, cung kính kính, nay thì sao, địa vị của Lệ dung hoa đã cao hơn một bậc, đề nặng lên đầu nàng ta. Tưởng mỹ nhân thì không nghĩ nhiều đến vậy, nàng ta hiện tại đang dựa vào Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng đối xử với nàng ta rất tốt, được Hoàng hậu nâng đỡ, nàng ta sống trong Hậu cung người khác nhìn thấy nàng cũng sẽ không chủ động gây khó dễ, đáng tiếc là không được sủng.

Lệ dung hoa nở nụ cười có chút méo mó, cùng với hai người Đoan tần và Tưởng mỹ nhân đi đến Chiêu Dương cung, trò chuyện mấy vấn đề nhàm chán không có sức sống.

Đoan tần vô tình hữu ý sẽ nói về cái thai trong bụng Lệ dung hoa, Lệ dung hoa cũng chỉ cười cười chuyển đề tài.

Chiêu Dương cung, lần thỉnh an này, sóng gió không ít, mà người ở trên đầu ngọn sóng này không ai khác chính là Lệ dung hoa.

Chiêu Dương cung tràn ngập mùi thuốc súng, gương đao bạt kiếm, Khương Lạc cung lại vô cùng thanh bình yên ả. Lưu Lạc Bình ngủ dậy có hơi muộn, từ ngày được miễn thỉnh an buổi sáng, Lưu Lạc Bình có

đôi khi sẽ không dậy sớm mà ngủ nướng một chút. Ngẫm nghĩ lại, không phải đi thỉnh an đúng là vui vẻ, nếu ngày nào cũng được như vậy thì quá tốt.

Lưu Lạc Bình dụi dụi mắt, gọi hai người Hoàng Ly và Tổ Ngưng vào hầu hạ, Lưu Lạc Bình thuận miệng hỏi:

- Sắp đến sinh nhật của Hoàng thượng rồi phải không?

Tổ Ngưng có gì nói vậy, vấn đề này không quá nhạy cảm, hơn nữa là chủ tử chủ động hỏi, nên Tổ Ngưng trả lời rất thoải mái:

- Vâng, thưa nương nương, còn bảy ngày nữa.

Lưu Lạc Bình gật gật đầu. Còn bảy ngày nữa, có lẽ tiệc sinh thần từ ngày hôm nay đã bắt đầu chuẩn bị rồi cũng nên. Dù sao cũng là sinh nhật của cửu ngũ chí tôn, xa hoa là không thể tránh khỏi. Lưu Lạc Bình ngẫm nghĩ, không biết sinh nhật hần nên tặng món quà gì. Đây đúng là vấn đề nan giải với nàng, nghĩ lại, quả thực cảm giác với những sinh nhật trước đó của hần rất khác nhau.

Trước kia sinh nhật hần, lần nào nàng cũng đón tiếp một cách vô cùng vui vẻ, chọn lựa quà tặng cũng vô cùng nhiệt tình.

Nhưng nay, hần chẳng còn mặn mà gì với nàng, nên nàng chọn quà cũng không có cảm giác hưng phấn như trước.

Thực ra không hề có quy định Hậu cung phi tần phải tặng quà cho Hoàng thượng trong sinh nhật của ngài, nhưng năm nào Lưu Lạc Bình cũng đều tặng cho hần. Đó giống như giao ước giữa hai người.

Nhưng nay, thế nào cũng cảm thấy hơi gượng gạo. Tuy vậy, Lưu Lạc Bình vẫn sẽ dụng tâm chọn lựa quà tặng cho hần. Cũng hy vọng lần sinh nhật này của hần, có lẽ sẽ kéo gần hơn khoảng cách giữa hần và nàng. Nàng, thực sự, rất nhớ hần.

Giằng co giữa hần và nàng mãi, bản thân nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, càng cảm thấy đau lòng, đau lòng cho chính bản thân nàng, gia đình nàng.

Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn ngọc màu đỏ trên tay, lẩm bẩm:

- Sinh nhật lần này của Hoàng thượng, không biết nên tặng gì đây?

Lưu Lạc Bình rũ mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Ở khoản này, Tổ Ngưng và Hoàng Ly không thể tư vấn được gì, nên nhìn chủ tử rồi rầm cũng không giúp được. Chỉ yên lặng làm tốt bổn phận của mình. Lại nghĩ, cũng có chút buồn bã, trước sinh nhật nào của mình, Hoàng thượng cũng sẽ đến Khương Lạc cung cùng chủ tử đón tiếp, năm nay, có lẽ không được đãi ngộ như vậy nữa rồi.

Nếu Hoàng thượng đến, chắc chắn chủ tử sẽ rất vui vẻ, chứ không phải ảm đạm như bây giờ.

May mắn chủ tử vẫn còn tiểu Hoàng tử trong bụng, không phải là quá tệ lương buồn bã. Nhưng mà... cho dù có tiểu Hoàng tử đi chăng nữa, mà Hoàng thượng lại không quan tâm đến, thì nghĩ sao cũng vẫn cảm thấy thật buồn bã. Thế có khác gì quả phụ đâu?

Lưu Lạc Bình thu lại ánh mắt, nhẹ giọng nói:

- Lấy cho ta một chén nước.

Hoàng Ly vâng lệnh, trong đầu lại chuyển sang suy nghĩ khác, không biết sao mà chủ tử đặc biệt rất trân trọng thứ nước này, thứ nước này quý giá lắm sao? Nhưng Hoàng Ly trước nay luôn tin tưởng và trung thành với chủ tử, không nghĩ quá nhiều, chủ tử bảo sao thì làm vậy, nhanh chóng rót ra một chén nước, nâng đến trước mặt chủ tử.

Lưu Lạc Bình vươn tay đón lấy chén nước trên khay, chậm rãi uống hết, cơ thể trở nên vô cùng khoan khoái, chậm rãi uống hết chén nước, chờ hai khắc mới bắt đầu ăn điểm tâm.

Thói quen này Lưu Lạc Bình giữ từ khi còn ở hiện đại, uống nước vào sáng sớm. Đây là thói quen tốt cho thân thể, cũng không cần thay đổi. Hoàng Ly và Tổ Ngưng trước kia đều thắc mắc với thói quen này của

nàng, nhưng uống nước thì chỉ tốt cho thân thể, không có hại, nên cho dù thắc mắc, hai người họ cũng không khuyen ngăn gì.

Điểm tâm được dọn lên. Đây đều là điểm tâm lấy từ phòng bếp nhỏ, từ khi mang thai Lưu Lạc Bình luôn rất cẩn thận, không bao giờ lấy thức ăn từ Ngự thiện phòng, tránh cho người khác bỏ vào đó những thứ không sạch sẽ.

Thức ăn nàng ăn đều từ phòng bếp nhỏ trong Khương Lạc cung đưa đến, do Hỷ Lan nấu. Tay nghề của Hỷ Lan vô cùng tốt, làm điểm tâm rất tinh xảo, nhìn rất đẹp mắt, hương vị cũng vô cùng ngon miệng.

Trước khi Lưu Lạc Bình ăn điểm tâm, Hoàng Ly phải cẩn thận dùng châm bạc kiểm tra rồi mới an tâm. Lưu Lạc Bình nở nụ cười khê, thực ra Hậu cung phi tần nếu muốn động tay động chân, người thông minh sẽ không động tay động chân vào thức ăn. Thức ăn là thứ dễ tra ra nhất, cũng dễ bại lộ nhất. Người thông minh, phải hăm hại không để lại dấu vết.

Lưu Lạc Bình chậm rãi ăn, từ khi mang thai, sức ăn của nàng cũng lớn lên, chủ yếu là cho đứa bé trong bụng ăn, nên ăn tương đối nhiều.

Dùng xong điểm tâm, Lưu Lạc Bình liền đi tản bộ vòng vòng trong Khương Lạc cung.

Khương Lạc cung diện tích tương đối rộng, tuy không so được với Chiêu Dương cung, nhưng là lớn nhất trong những cung còn lại. Hậu viện cũng tương đối đẹp để thanh nhã, trồng không ít cây cối đẹp mắt, hơn nữa từ khi vào Khương Lạc cung Lưu Lạc Bình cũng sửa sang không ít, hiện tại, thực sự là vô cùng có phong cách.

Mỗi lần Lưu Lạc Bình đi ra ngoài tản bộ, Hoàng Ly và Tổ Ngưng đều rất căng thẳng, tuy chỉ ở trong Khương Lạc cung, cũng xem như an toàn, nhưng hai người vẫn vô cùng lo lắng, hở chút cũng sợ chủ tử có sơ sẩy. Hai người liền kèm hai bên Lưu Lạc Bình, đỡ nàng tản bộ vô cùng cẩn thận.

Lưu Lạc Bình đi một vòng liền trở về phòng, vừa bước chân vào phòng, Lưu Lạc Bình đột nhiên nhíu mày, nhanh chóng lùi về phía sau một bước, sau đó là lùi hẳn ra xa, cách những một khoảng.

Hoàng Ly khó hiểu hỏi:

- Nương nương, sao vậy ạ?

Lưu Lạc Bình nhíu chặt mày, chậm rãi nói:

- Có kẻ vào trong phòng ta.

Hoàng Ly và Tổ Ngưng đồng thời hoảng hốt, chuyện này vô cùng nghiêm trọng, lỡ như người đó tiến vào bỏ vào phòng thứ gì đó không sạch sẽ thì sao, quả thực là vô cùng nguy hiểm.

Sắc mặt Hoàng Ly và Tổ Ngưng cũng trở nên tái nhợt, lập tức nhìn hai nha đầu canh trước cửa phòng đang run rẩy. Hai người này là người của Hoàng thượng, đáng lý ra phải không có vấn đề gì mới phải.

Hai cung nữ kia hai miệng một lời đều nói:

- Thưa nương nương, nô tỳ không thấy có ai tiến vào phòng cả.

Lưu Lạc Bình lặp lại:

- Chắc chắn là có.

Lưu Lạc Bình dừng một chút, sai Tổ Ngưng vào trong xem xét căn phòng lại thật cẩn thận, không được để sót chỗ nào, quan trọng là kiểm tra lư hương.

Tổ Ngưng nghe Lưu Lạc Bình nhắc đến lư hương, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, xưa nay, thứ không đáng tin nhất trong Hậu cung chính là hương liệu. Trước nay trong Khương Lạc cung không bao giờ đốt hương có mùi thơm, bình thường chỉ đốt nhang muối, nhưng từ khi chủ tử mang thai thì cũng không sử dụng đến nữa. Hương liệu và những thứ như vậy rất khả nghi, rất dễ gài bẫy, nên không sử dụng là tốt nhất.

Nhưng nay chủ tử lại nói như vậy, thì chắc chắn là có vấn đề, nhưng hai cung nữ canh cửa đều nói không phát hiện điều gì, thực sự rất kỳ lạ.

Lưu Lạc Bình bởi vì sử dụng nước linh tuyến một thời gian dài, nên giác quan cũng trở nên nhạy cảm, nàng vừa bước vào liền ngửi thấy có mùi hương không giống với trước, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Tổ Ngưng đi vào trong , sau đó khi trở ra, trong tay còn cầm vài cọng cỏ chưa cháy hết.

Tổ Ngưng đứng cách Lưu Lạc Bình một khoảng, chỉ sợ đến gần sẽ ảnh hưởng đến chủ tử, mấy cọng cỏ kia đã được nàng gói kỹ, nhưng vẫn sợ xảy ra bất trắc, đành bất kính mà đứng ở xa nói:

- Nương nương, tạm thời người tới thiên điện nghỉ tạm đi, chúng nô tỳ sẽ dọn dẹp lại nơi này. Nô tỳ nghĩ, từ giờ đến khi sinh hạ tiểu Hoàng tử, nương nương đừng ở trong chủ điện nữa.

Lưu Lạc Bình gật gù đầu, cũng nghĩ như vậy, thấp giọng phân phó:

- Đem thứ đó đến thái y viện kiểm tra, đưa cho Vương thái y. Ta sẽ đến thiên điện.

Tổ Ngưng vâng một tiếng, sau đó nhanh chóng sai người dọn dẹp lại cẩn thận trong phòng, nàng thì đi đến thái y viện, giao mấy thứ vừa tìm được cho Vương thái y. Hoàng Ly thì đỡ Lưu Lạc Bình trở về thiên điện.

Lúc Vương thái y nhìn thấy mấy thứ Tổ Ngưng đưa đến, sắc mặt liền trở nên trầm trọng, chậm rãi nói:

- Thứ này vốn vô hại, cũng không có ảnh hưởng với thân thể nữ nhân có thai, nhưng nếu đốt thứ này trong phòng, phụ nữ có thai lại ăn mơ, thì cái thai trong bụng sẽ trở thành tử thai.

Tổ Ngưng tái mặt, hốt hoảng hỏi lại:

- Vương thái y, thực sự như vậy?

Vương thái y gật đầu một cái, vô cùng nghiêm túc, lại nói thêm:

- Mùi hương của thứ này cũng rất nhạt, may mắn nương nương phát hiện ra.

Tổ Ngưng cắn môi, trong đầu không ngừng xoay chuyển, nếu người đó sử dụng cái bẫy này vào thời gian nương nương thai nghén, chẳng phải sẽ hợp lý hơn sao, khi đó, phụ nữ hầu như người nào cũng sử dụng mơ chưa để lấy lại khẩu vị. Nhưng ở thời điểm khác thì không ai dám chắc, chỉ có mấy người tâm phúc trong Khương Lạc cung mới biết chủ tử rất thích ăn mơ chưa.

Quan trọng là... sao người đó lại bày ra một cái bẫy lộ liễu như vậy, đốt hương liệu, chắc chắn sẽ để lại tro, đúng ra phải dọn dẹp sạch mới được, dù sao hương liệu hầu như đều để lại hương thơm một thời gian sau khi đã cháy hết.

Tổ Ngưng cẩn thận nhớ lại, lúc này lại càng hoảng hốt. Hôm nay nương nương đi tản bộ như thường ngày, nhưng lại đổi ý trở về sớm hơn mọi ngày, có phải vì như vậy, nên kẻ ra tay mới không kịp thu dọn hiện trường hay không.

Tổ Ngưng đột nhiên cảm thấy vô cùng lo sợ, người rõ ràng thời gian của chủ tử như vậy...

Trong Khương Lạc cung... lại có nội gián ở vị trí quan trọng như vậy ư?

53. Chương 52

- Thứ này để ta giữ lại, ta sẽ báo cáo với Hoàng thượng chuyện này cẩn thận. Tổ Ngưng nha đầu cứ trở về đi, nói chủ tử người yên tâm, ta báo chuyện này với Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ sai người bảo vệ chủ tử nhà người cẩn thận, không để lại sai sót.

Nghe Vương thái y nói vậy, Tổ Ngưng cũng chỉ có thể cắn môi quay đầu rời đi, sắc mặt tái nhợt.

Mà Vương thái y tiễn Tổ Ngưng đi xong liền lập tức đến Ngự thư phòng cầu kiến. Tiểu Lý Tử thấy Vương thái y đến, đột nhiên có dự cảm không tốt, nhanh chân tiến vào báo cáo với Hoàng thượng:

- Hoàng thượng, Vương thái y cầu kiến.

Quả nhiên, Tiểu Lý Tử đoán không sai, nghe thấy ba chữ “Vương thái y”, Hoàng thượng liền tái mặt, vội vàng cho truyền.

Mà Vương thái y càng nói, sắc mặt Hoàng thượng càng trầm trọng.

Tư Lạc Thành cho Vương thái y và Tiểu Lý Tử lui xuống, trầm giọng:

- Đi gọi Thập Nhị đến đây.

Ám vệ trong Ngự thư phòng lập tức vâng mệnh, sau đó nhanh chóng biến mất, lát sau đã dẫn về người được gọi là Thập Nhị.

Thập Nhị quỳ xuống trước án thư, tư thế thỉnh tội, trầm giọng nói:

- Là thuộc hạ thất trách, lúc đó nương nương đi tản bộ, thuộc hạ theo sau nương nương, không ở lại trong phòng.

Tư Lạc Thành càng trầm mặt, thấp giọng nói:

- Vậy đã tra xét trong phòng chưa?

Thập Nhị cung kính trả lời:

- Lúc đó có hai cung nữ rời khỏi vị trí của mình. Một là Chu Tử, hai là Hỷ Lan. Thủ phạm là Chu Tử. Chu Tử là người của Thừa tướng.

Tư Lạc Thành giận tái mặt, đập mạnh tay xuống án thư, gằn giọng nói:

- Có một người như vậy trong Khương Lạc cung mà người không phát hiện ra!

- Là thuộc hạ thất trách, xin chủ tử trách phạt.

Tư Lạc Thành trầm mặt, phân phó:

- Phải mười người tới đó bảo vệ Thục phi. Tạm ta cho người lần này.

Thập Nhị giống như được ân xá, nhanh chóng rời khỏi.

Thời điểm này vốn không phải thời điểm để bứt dây động rừng, nhưng Tư Lạc Thành vẫn làm. Động đến người con gái hần để tâm, là việc làm không thể tha thứ!

Tư Lạc Thành cũng không cần biện minh lý do, cứ vậy mà gán cho Chu Tử tội danh đó, muốn hãm hại Hoàng tự, sau đó bị loạn côn đánh chết.

Tư Lạc Thành chỉ tạm thời không động đến Hoàng hậu.

Mà Hoàng hậu nghe được tin này cũng tái mặt, Chu Tử là người của nàng ta, nàng ta không lo sợ mới là lạ. Nhưng rõ ràng nàng ta còn chưa kịp ra tay, nàng ta chưa hề phân phó cho Chu Tử điều gì cả. Như vậy, đáp án chỉ có một, lần này Chu Tử làm việc... là do phụ thân nàng ta giao phó.

Thất bại cũng không sao, Hoàng hậu vốn hận chết Lưu Lạc Bình. Nàng ta, cũng sẽ không chỉ đứng yên nhìn thôi đâu.

Hoàng hậu hơi nheo mắt, dặn dò với Tử Tình bên cạnh:

- Người tìm nhân mạch cha sắp đặt trong cung, truyền tin với cha ta, nói việc của Thục phi, ta có thể tự xử lý, không cần cha nhúng tay hộ.

Tử Tình nghe thấy thế, nhẹ “vâng” một tiếng. Hoàng hậu chỉ đơn thuần nghĩ, cha nàng ta muốn Hoàng tử đầu tiên của Hoàng thượng phải là từ bụng của nàng ta mà ra, nên mới ra tay với Thục phi, hòng củng cố địa vị của Hoàng hậu, cũng là củng cố địa vị của Thừa tướng. Dù sao từ xưa đến nay, cha đưa nữ nhi vào cung làm phi tần, có người nào không muốn con gái mình được sủng, để chức vị của mình cũng lên theo đâu?

Nhưng đáng tiếc, Hoàng hậu không biết, cha nàng ta không phải vì vậy mà làm việc này, mà là vì muốn tạo phản.

Thừa tướng lo sợ nếu đứa trẻ đó sinh ra, tuy Thừa tướng tạo phản thành công vẫn có thể lợi dụng đứa trẻ đó để lên nhiếp chính nắm quyền, nhưng Thừa tướng là một lão cáo già, ông ta sợ đến khi đứa trẻ đó lớn, lại có Thục phi và Lưu gia trợ giúp bên cạnh, sẽ khiến ông ta không thể khống chế lợi dụng được.

Tuy mục đích khác nhau nhưng kết quả cuối cùng, thì cả Hoàng hậu và cha nàng ta đều không mutu mà hợp, muốn đứa con trong bụng của Thục phi không thể ra đời.

Lại nói đến Thục phi, lúc này, trong Khương Lạc cung, Lưu Lạc Bình đã bình tĩnh lại, Tổ Ngưng sau khi trở về từ Thái y viện đã đem mọi chuyện bẩm báo với Lưu Lạc Bình hết một lượt.

Lưu Lạc Bình càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, tay không tự chủ đặt lên bụng mình, ở trong tư thế bảo vệ. Lưu Lạc Bình buồn bã cúi đầu nhìn phần bụng của mình, nghĩ lại, nếu không phải do nàng thích ăn mơ chua, thì có kẻ nào có thể hãm hại nàng được chứ, tuy không cố ý, nhưng nếu sự việc xảy ra, Lưu Lạc Bình cũng sẽ cảm thấy hối hận, cũng sẽ cảm thấy đây là lỗi của mình.

Lưu Lạc Bình xoa xoa bụng, có chút buồn bã nói:

- Từ giờ ta sẽ không ăn mơ chua nữa...

Tổ Ngưng nhìn bộ dáng của chủ tử, lại thấy lời nói của chủ tử có chút ngây ngô giống như an ủi hai nàng. Tổ Ngưng liền đỡ cảm thấy lần này là vì mình thất trách nên mới xảy ra chuyện.

Ba chủ tử đang trò chuyện trong Khương Lạc cung, thì bên ngoài truyền đến tiếng thông báo, nói là Lý công công cầu kiến.

Lưu Lạc Bình hơi ngạc nhiên, từ trước, Hoàng thượng không đến Khương Lạc cung nữa, Tiểu Lý Tử cũng không thấy mặt, cho dù ban thưởng hay truyền lời, đều là một vị công công khác tới thông báo. Nhưng nghĩ lại, nàng coi như vừa trải qua một trận hữu kin vô hiểm, có thể nói là gần trong gang tấc, suýt nữa là không thể cứu vãn, Lý công công sang đây nói vài lời thể hiện cũng không mất miếng thịt nào.

Tiểu Lý Tử được Thục phi cho vào, trong lòng vô cùng phiền muộn, hai vị chủ tử này, cũng thật kỳ lạ.

Tiểu Lý Tử tiến vào, ban đầu cũng nói vài lời thể hiện ý an ủi của Hoàng thượng, hần chỉ là truyền thay, sau còn nói thêm:

- Việc lần này Hoàng thượng tự khắc có an bài, nương nương không cần lo lắng. Còn có, bệ hạ đã sai người bảo vệ nương nương chặt chẽ hơn nữa, chắc chắn bảo vệ nương nương an toàn đến ngày sinh hạ Hoàng tử.

Lưu Lạc Bình gật gật đầu, nếu hần đã muốn xử lý, nàng sẽ không động tay, dù sao gần đây tinh lực của nàng không nhiều như vậy. Còn trong lời nói của Tiểu Lý Tử có nhắc tới người bảo vệ, hơn phân nửa là ám vệ trong bóng tối. Với việc này Lưu Lạc Bình có chút cảm kích.

Tiểu Lý Tử trở về xong. Lưu Lạc Bình lại bắt đầu suy nghĩ về sinh nhật của Hoàng thượng, không biết nên tặng hần thứ gì. Chỉ còn tám bảy ngày nữa, làm gì cũng nên nhanh chóng một chút.

Lưu Lạc Bình có chút phiền chán ngồi trên giường thấp, một tay chống cằm, nhìn ra cửa sổ. Lưu Lạc Bình suy nghĩ, thực sự là nghĩ mãi không ra nên tặng hần thứ gì, đột nhiên vươn tay ra. Lưu Lạc Bình lại nảy ra một ý định.

Lưu Lạc Bình nhìn chiếc nhẫn ngọc màu đỏ trên tay vô cùng tinh xảo, tỏa ra ánh sáng ôn hòa dịu nhẹ, Lưu Lạc Bình đột nhiên cảm thấy rất vui mừng. Ở cổ đại không có chuyện nam nữ đã kết hôn sẽ đeo hai chiếc nhẫn giống nhau tượng trưng cho việc đã kết hôn. Nhưng ở hiện đại chuyện này chính là vừa bước ra đường đã thấy.

Lưu Lạc Bình nghĩ, hần là như vậy cũng rất thích hợp.

Lưu Lạc Bình nghĩ vậy, liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng nghĩ ra, nhưng chiếc nhẫn này tương đối tinh xảo, không biết có kịp sinh nhật của Hoàng thượng không nữa. Lưu Lạc Bình đã quyết định sẽ tặng hần một chiếc nhẫn giống chiếc của mình, sau, lại nảy ra thêm một ý tưởng. Cái này đơn giản hơn, không mất nhiều thời gian như nhẫn, nàng vẽ cũng tốt, phần trang trí có thể để nàng tự làm.

Lưu Lạc Bình nghĩ xong, vô cùng vui vẻ, liền gọi Hoàng Ly đến, dặn dò:

- Hoàng Ly, em cầm chiếc nhẫn này đi, nhờ thợ chế tác một cái y hệt như vậy, nhơ kỹ, là giống y hệt, nhưng lớn hơn một chút.

Lưu Lạc Bình ngẫm nghĩ, ước lượng một chút, liền lấy giấy bút vẽ ra một vòng tròn, xem như kích cỡ, sau đó đưa cho Hoàng Ly, nói thêm:

- Lớn như vậy, nhớ là làm càng tinh xảo càng tốt, nhưng cũng phải càng nhanh càng tốt.

Hoàng Ly nở nụ cười mang vẻ trêu chọc, vui vẻ nói:

- Nương nương, là quà tặng Hoàng thượng phải không. Nương nương thật thông minh, hai người đeo nhẫn giống nhau, rất giống có vẻ như tâm linh tương thông, tâm liền một khối. Nô tỳ chắc chắn sẽ giữ bí mật, cũng dặn thợ làm giữ bí mật.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười có chút ngượng ngùng, lại nghĩ đến ý tưởng mình vừa nảy ra, liền dặn dò thêm với Hoàng Ly. Hoàng Ly nghe thấy Lưu Lạc Bình nói vậy, càng vui vẻ, không tiếc lời khen ngợi chủ tử, người không biết còn tưởng làm mấy thứ này đều là tặng cho nàng.

Lưu Lạc Bình cũng nở nụ cười vui vẻ, sai Hoàng Ly đi chuẩn bị. Nhưng sau đó, lại chuyển sang một nụ cười nhợt nhạt, đây sẽ là thứ cuối cùng...

Những ngày tháng tiếp theo đối với Lưu Lạc Bình trôi qua vô cùng bình thản yên tĩnh, không có nửa điểm sóng gió, nàng cả ngày chôn chân trong Khương Lạc cung, không ra khỏi cung nửa bước, cũng không có kẻ nào đến hãm hại nàng nữa. Hai người nàng đề phòng nhất là Hoàng hậu và Trần phi tạm thời đều không có động tĩnh. Lưu Lạc Bình cũng yên tâm hơn. Quan trọng là bên cạnh luôn có ám vệ canh giữ ngày đêm, không yên tâm cũng khó.

Trong bảy ngày này, hai người Hoàng Ly và Tổ Ngưng sẽ thường xuyên thấy chủ tử tô tô vẽ vẽ trên một cái tượng gỗ nhỏ, cũng không biết vẽ gì, nhưng vẽ rất hăng say, cũng rất tỉ mỉ, tạm thời vẫn chưa nhìn rõ hình thù gì. Nhưng cả hai nàng đều đoán, hẳn là lúc xong xuôi sẽ rất tinh xảo.

Bên ngoài Khương Lạc cung, tin tức Lệ dung hoa mang thai vẫn là tin tức nóng hổi nhất, muốn che giấu cũng không che giấu được. Mà dạo gần đây, Lệ dung hoa lại hay được Hoàng hậu gọi đến Chiêu Dương cung, lạnh nhạt Tưởng mỹ nhân. Người người đều nghĩ, thì ra Hoàng hậu nhắm vào đứa con trong bụng Lệ dung hoa, Tưởng mỹ nhân thấy Lệ dung hoa cướp đi vị trí của mình, thì càng bức tức ghen tỵ, nhưng địa vị khác nhau, Tưởng mỹ nhân chỉ có thể trong ngoài châm chọc vài câu.

Lệ dung hoa từ khi mang thai đã nhận được đặc quyền sáng sớm không phải đi thỉnh an, điều này làm Hậu cung ghen tỵ đỏ mắt, còn Lệ dung hoa thì vô cùng vui mừng, như thế sẽ không phải lo các phi tần hãm hại mình.

Nhưng nói thực, Lệ dung hoa vẫn phiền não vấn đề, rốt cuộc mình có phải đang mang thai giả hay không.

Bảy ngày rất nhanh trôi qua, cuối cùng cũng đã đến sinh thần của Hoàng thượng, xem như ngày được chờ mong nhất trong năm, đã bắt đầu được chuẩn bị từ bảy ngày trước. Sinh nhật của cửu ngũ chí tôn, đương nhiên rất xa hoa, đại thần, các vị phu nhân đều được mời đến đông đủ.

Sáng sớm, Lưu Lạc Bình thức dậy rất sớm, tinh thần rất tốt, hôm qua nàng mơ thấy cuộc sống trước đây, khi bố mẹ nàng vẫn còn, khi đó, nàng vẫn còn là một tiểu công chúa của bố mẹ. Lưu Lạc Bình mơ thấy bố mẹ, đương nhiên có nhớ, cũng có điểm buồn phiền, nhưng nhiều hơn là vui vẻ. Đã không thể trở lại, sao không vui vẻ mà tiếp nhận? Nói đến, dạo gần đây cũng thật kỳ lạ, Lưu Lạc Bình thường xuyên mơ thấy kiếp trước, là quãng thời gian hạnh phúc của kiếp trước, hơi kỳ lạ, nhưng Lưu Lạc Bình cũng không có ý định suy nghĩ kỹ, càng kỳ lạ hơn, nàng lại mơ thấy giấc mơ mà nàng từng mơ thấy trước khi xuyên không, mơ thấy người con gái vốn chẳng hề liên quan đến nàng, người đã thua cuộc trong trận chiến Hậu cung.

Lưu Lạc Bình. ngồi trước gương, gọi Hoàng Ly và Tổ Ngưng trang điểm cho nàng thật xinh đẹp, rất giống bộ dáng của thiếu nữ mới yêu đương ngại ngùng.

Tuy dáng người vì mang thai, không có vòng eo nhỏ nhắn, nhưng cả người lại đầy đặn hơn, nhìn cả người nàng tản ra hơi thở của người làm mẹ, có cảm giác vừa dịu dàng vừa quyền rũ.

Những sinh nhật trước kia của hắn, lần nào hắn cũng đến Khương Lạc cung, nàng sẽ tặng quà sinh nhật cho hắn vào buổi đêm, không hề phải tranh giành đứng trước cửa Ngự thư phòng với các phi tần khác, nhưng hôm nay, có lẽ không như vậy không được. Hắn... có lẽ hôm nay sẽ ngủ lại Lệ Y điện...

Tuy thân thể của nàng không tiện, đi ra ngoài cũng sợ kẻ khác động tay động chân, nhưng hôm nay là sinh nhật hắn, nàng cũng muốn chúc mừng hắn.

Lưu Lạc Bình sai người đi thăm dò, người đó đến Ngự thư phòng lượn một vòng trở về, nói rằng trước cửa Ngự thư phòng có Trần phi, nhưng Trần phi không được Hoàng thượng cho vào, chỉ đưa quà vào rồi trở về. Lưu Lạc Bình nghĩ, có lẽ mình cũng sẽ chịu đối đãi như Trần phi vậy, nhưng ít ra, vẫn có thể đưa quà cho hắn.

Lưu Lạc Bình sửa soạn, trang điểm xinh đẹp, mặc y phục màu lục nhạt thanh nhã, cả người tản mát hơi thở dịu dàng, đi đến Ngự thư phòng.

54. Chương 53

Trên đường đi cũng không có chuyện gì xảy ra, đó là điều vô cùng đáng vui mừng đối với Lưu Lạc Bình.

Khi đến Ngự thư phòng, Lưu Lạc Bình tự tay cầm lấy hộp gỗ tinh xảo đứng trước cửa Ngự thư phòng, nhìn Tiểu Lý Tử đứng canh ngoài cửa, nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay là sinh thần của Hoàng thượng, ta muốn tặng quà cho bệ hạ, xin Lý công công vào thông báo một tiếng.

Tiểu Lý Tử bị điểm danh, cảm thấy hơi buồn phiền, đi vào trong, nhìn thấy Hoàng thượng không biết đã đứng đây khỏi án thư từ lúc nào, ánh mắt như muốn xuyên qua bức tường mà nhìn Thục phi đứng bên ngoài vậy.

Tiểu Lý Tử thấp giọng nói:

- Hoàng thượng, Thục phi...

- Nhận quà thôi.

Tiểu Lý Tử chưa nói hết câu đã bị Hoàng thượng ngắt lời, Tiểu Lý Tử “vâng” một tiếng, rồi xoay người ra khỏi, nhìn Lưu Lạc Bình trần trụi hy vọng đứng kia, hai mắt sáng long lanh, có cảm giác mình cũng thật tội lỗi.

Tiểu Lý Tử có chút gượng gạo. Lưu Lạc Bình nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Lý Tử như vậy, cũng đoán được phần nào, nếu hắn không muốn gặp nàng, thì thôi vậy, đây là điều trong dự tính của nàng, chỉ là hơi hụt hẫng.

Lưu Lạc Bình nở nụ cười, thản nhiên nói:

- Không sao, Hoàng thượng đang bận xử lý công vụ, là chuyện quan trọng không thể chậm trễ, làm phiền Lý công công đem thứ này giao cho Hoàng thượng, đây là chút quà tặng của ta. Còn có, phiền Lý công công gửi lời, nói ta...

Lưu Lạc Bình rũ mắt, có chút buồn bã, giọng nói hơi ảm đạm:

- Nói ta chúc mừng sinh nhật Hoàng thượng.

Dứt lời liền giao hộp gỗ tinh xảo trong tay cho Tổ Ngưng, Tổ Ngưng liền đưa hộp gỗ cho Tiểu Lý Tử. Xong việc, ba chủ tớ liền quay về Khương Lạc cung. Tiểu Lý Tử đem hộp gỗ vào trong phòng, vừa mở miệng định truyền lại lời nói của Thục phi thì bị Hoàng thượng ngắt lời:

- Trẫm nghe thấy rồi...

Tiểu Lý Tử bèn không nói gì nữa, vươn tay, có ý hỏi:

- Hoàng thượng...thứ này...

Tư Lạc Thành rũ mắt, nhìn hộp gỗ tinh xảo, cổ dần cảm xúc trong lòng xuống, bình thản nói:

- Để sang một bên đi.

Tiểu Lý Tử cúi đầu, “vâng” một tiếng, bèn tìm một chỗ sạch sẽ để thấy đặt cái hộp lên, sau đó lại lui ra ngoài.

Tư Lạc Thành ở trong phòng, nhìn chằm chằm hộp gỗ, cảm thấy vô cùng buồn bã. Sắp đến lúc rồi... tới nay... mọi thứ đều sẽ kết thúc...

Tư Lạc Thành vươn tay xoa xoa ngực, nơi này thật đau...

Tư Lạc Thành rũ mắt, tay nắm chặt, lông mi dài che đi hai mắt, không nhìn ra trong lòng hắn đang có cảm xúc gì.

Tiệc sinh thần của Hoàng thượng được tổ chức vào tối hôm đó, vô cùng long trọng xa hoa, các đại thần và phu nhân đều đến tham gia. Mà tiệc sinh thần lần này cũng là lúc Thừa tướng định ra tay... cũng là lúc Hoàng thượng định thu lưới...

Lưu Lạc Bình ở trong phòng, ngồi trước bàn trang điểm, được hai người Hoàng Ly, Tố Ngưng trang điểm vô cùng cẩn thận. Chiếc nhẫn ngọc màu đỏ đeo trên tay Lưu Lạc Bình, vô cùng đẹp đẽ. Lưu Lạc Bình thấp giọng nói:

- Cài chiếc trâm ngọc mà ta thích nhất.

Hoàng Ly đang búi tóc cho Lưu Lạc Bình, hơi ngần ra, chủ tử rất thích cây trâm đó, nhưng đã rất lâu rồi không động đến, Hoàng Ly cứ nghĩ rằng chủ tử đã bỏ quên nó, không nghĩ tới, hôm nay, vẫn là dùng đến nó. Hoàng Ly “vâng” một tiếng, rồi cài cây trâm ngọc đó lên tóc Lưu Lạc Bình. Đây là dịp quan trọng, không thể quá đơn giản, ngoài cây trâm ngọc kia, Hoàng Ly còn cài thêm mấy cái trâm tinh xảo khác.

Mấy thái giám khênh kiệu vội hạ kiệu xuống, Hoàng Ly hoảng hốt hỏi:

- Nương nương, nương nương, người sao vậy?!

Bên trong truyền đến giọng nói vô cùng khó nhọc:

- Sinh... Đứa bé... Muốn sinh...

Hoàng Ly và Tố Ngưng đều vô cùng hoảng hốt, có điểm luống cuống tay chân, vội vàng đỡ Lưu Lạc Bình từ trong kiệu ra ngoài, trở về phòng, vội vàng gọi bà đỡ đến, lại sai một cung nữ lanh lợi đi báo tin với Hoàng thượng.

Tư Lạc Thành đã đến, mà ghé Thực phi vẫn trống, điều này có điểm kỳ lạ. Hoàng hậu lại còn ở bên tai hắn nói không ít lời, đại ý đều là nói Thực phi sơ ý đến trễ, trong ngoài đâm chọc. Tư Lạc Thành càng cảm thấy khó chịu, mắt lạnh nhìn Hoàng hậu.

Vừa thu lại ánh mắt, đã có một cung nữ bộ dáng hốt hoảng chạy vào, lập tức chạy đến chỗ Tiểu Lý Tử nói mấy lời, sắc mặt Tiểu Lý Tử hơi trầm xuống, vội vàng đem những lời này truyền lại cho Hoàng thượng.

Tư Lạc Thành nghe xong, sắc mặt có chút trầm xuống. Nàng mới mang thai hơn tám tháng, vậy mà đã sinh, chẳng lẽ có kẻ hãm hại?! Nhưng hắn không thể rời đi lúc này, nếu lúc này hắn rời đi, mọi sắp xếp đều sẽ đổ bể, ngại vị này của hắn, cũng giữ không nổi nữa.

Tư Lạc Thành cắn răng, bàn tay nắm chặt, dường như đã rướm máu, trong lòng lại giống như có ngàn vạn thanh đao đang đâm chém hắn. Giờ khắc đau đớn nàng đang sinh con cho hắn, hắn lại không thể ở bên cạnh. Nghĩ như vậy, lại càng mong muốn xử lý nhanh mọi chuyện.

Yến tiệc vẫn diễn ra, trên đài đang biểu diễn một tiết mục múa vô cùng đặc sắc, vũ cơ đều mang khăn che mặt.

Tư Lạc Thành nhìn những người này bằng ánh mắt bình thản giấu gươm đao, đây rồi... cuối cùng cũng đến.

Tư Lạc Thành vừa dứt suy nghĩ, một vũ cơ vung tay áo, từ trong tay áo phóng ra ám khí nhắm thẳng vào hần, đồng loạt những vũ cơ phía sau cũng tung ra ám khí trùng điệp. Cùng lúc, từ ngoài điện quân đội tràn vào, bao vây tứ phía.

Tư Lạc Thành vẫn bình thản ngồi trên ghế, mắt lạnh mà nhìn, khi ám khí chỉ còn cách hần một khoảng ngắn, bên cạnh hần không biết từ đâu xuất hiện năm ám vệ, dùng kiếm đẩy lui toàn bộ ám khí.

Hoàng hậu lúc này đã hoàn toàn tái mặt, lại nhìn thấy cha mình chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, liền cảm giác vô cùng suy sụp, giống như mọi chuyện đều đã kết thúc.

Mà Thừa tướng lúc này đã đứng dậy khỏi ghế, cười lạnh đối diện với Tư Lạc Thành, thản nhiên nói:

- Hoàng thượng đừng chống cự nữa, ngài chỉ có mấy chục ám vệ ở đây. Nhưng thần cũng có không ít! Quan trọng là hiện tại, thần có cả quân đội, toàn bộ quân đội đều đã bao vây nơi này. Hoàng thượng, người không chống cự được đâu.

Tư Lạc Thành nâng mắt, chỉ muốn giải quyết chuyện này cho nhanh, nhưng giọng nói vẫn thản nhiên vô cùng:

- Phải không? Ý người là nếu trẫm tự động thoái vị sẽ tránh được thương vong?

Dừng một chút, Tư Lạc Thành thản nhiên cười:

- Thừa tướng, người nghĩ thật đơn giản. Người nghĩ rằng trẫm thực sự là một thằng nhóc không có tâm cơ sao!

Vừa dứt lời, từ bên ngoài cũng tràn vào không ít quân đội, mà người dẫn đầu...là Chu Tướng quân.

Thừa tướng trợn to mắt, không thể ngờ được. Chu Tướng quân đã tiến vào, nghĩa là quân đội của lão cũng đã bị tiêu diệt, nhanh như vậy, rõ ràng là đã có sắp xếp. Mà toàn bộ ám vệ lão ta bí mật nuôi dưỡng trong phủ, cũng đều không thấy tăm hơi.

Thừa tướng vừa động, đã thấy con dao sắc lẹm kề lên cổ, mà quay đầu nhìn sang... chính là Lưu lão gia.

Thừa tướng trợn to mắt, thở hổn hển, không ngừng lặp lại:

- Người... người...!!!

Lưu lão gia bình tĩnh nói tiếp:

- Phải. Chính là ta, nên người mới thất bại dễ dàng như vậy, quân đội của người đã bị thay thế không ít, toàn bộ kế hoạch hôm nay cũng đều đã được ta báo lại cho Hoàng thượng. Bằng chứng tạo phản của người ta thu thập không ít. Tất cả đều đã có đầy đủ. Thừa tướng, kết thúc rồi. Rất nhanh phải không?

Quả thực... nhanh vô cùng. Lần tạo phản này... rõ ràng chưa động đã kết thúc.

Tư Lạc Thành bình thản quay sang nhìn Chu Tướng quân. Chu Tướng quân hiểu ý, chậm rãi nói:

- Toàn bộ phản quân đã bị khống chế.

Tư Lạc Thành gật đầu, nói:

- Tốt.

Chỉ một chữ tốt, sau đó liền xoay người rời khỏi, bước chân vô cùng vội, Thừa tướng đã bị trối lại, cục diện này đã an bày ổn thỏa, không cần hần ở đây nữa, hiện tại, hần chỉ lo lắng cho người ở Khương Lạc cung kia...

Lưu lão gia nhìn theo bóng lưng Tư Lạc Thành, ánh mắt vô cùng phức tạp. Ông đánh cược một lần, là lần đánh cược vô cùng mạo hiểm. Còn mạo hiểm hơn việc ông đánh cược đi theo Thừa tướng, là một vụ đánh cược vô cùng lớn. Ông quyết định theo Thừa tướng, tìm ra chứng cứ tạo phản của Thừa tướng, ở thời điểm mấu chốt cũng sẽ đứng về phía Hoàng thượng.

Hoàng thượng nể tình ông có công, hơn nữa cũng chưa nhúng tay vào việc tạo phản, sẽ không giết cả nhà, nhưng thế lực Lưu gia sẽ suy yếu, vì chung quy, Hoàng thượng sẽ không tin tưởng nữa.

Vào thời khắc đó, cả nhà ông sẽ thuận lý thành chương mà xin về quê ở ẩn, hai nhi tử cũng sẽ rút lui khỏi quan trường.

Lưu lão gia... quả thực... đã có một quyết định vô cùng nguy hiểm. Nhưng là mở đường sống trong chỗ chết.

Đó... mới là toàn bộ canh bạc của Lưu lão gia.

Mà trong lúc ấy, ở Khương Lạc cung, Lưu Lạc Bình trước khi sinh đã uống nước linh tuyền, nhưng không hiểu sao, quá trình sinh vẫn vô cùng khó khăn, dường như chảy rất nhiều máu, quan trọng là đau đớn vô cùng. Lưu Lạc Bình cố gắng hít thở đều, làm theo lời bà đỡ, nhưng dường như càng ngày càng khó khăn, Lưu Lạc Bình có cảm giác mệt không thở nổi, lại uống thêm một hợp nước linh tuyền mới có thêm chút sức lực.

Lúc đó, Lưu Lạc Bình không thấy ánh mắt bà đỡ lóe lên.

Mà bên ngoài, Tư Lạc Thành đã chờ đợi đến nôn nóng.

Tư Lạc Thành chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Lưu Lạc Bình truyền ra, cùng với những chậu máu được đưa ra ngoài, tâm giống như bị ngàn vạn thanh đao cứa lấy.

Hối hận ăn mòn trái tim hắn. Hắn hối hận. Kể cả đến lúc Lưu lão gia đã giao ra toàn bộ bằng chứng chống lại Thừa tướng, cùng kể lại tỉ mỉ kế hoạch ám sát ngày hôm nay của Thừa tướng, hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng. Tận đến lúc đó hắn vẫn ôm suy nghĩ Lưu lão gia và Thừa tướng đang có âm mưu.

Nhưng đến tận lúc này, Tư Lạc Thành mới thấy rõ toàn bộ canh bạc của Lưu lão gia. Chung quy... vẫn là lo sợ Hoàng đế giống như sói, có thể cắn nát đầu mình bất cứ lúc nào. Nhưng đáng tiếc rằng, điều Lưu lão gia lo sợ hoàn toàn đúng, Tư Lạc Thành đã từng muốn như vậy.

Hắn hối hận, lúc đó hắn vẫn không tin Lưu gia, vì không tin Lưu gia nên cũng không muốn dính dáng đến nàng, cuối cùng lại không thể ở bên nàng, lạnh nhạt nàng lâu như thế.

Chung quy... vẫn là tại hắn.

Tiểu Lý Tử đứng sau, lần đầu thấy Hoàng đế cao cao tại thượng của hắn suy sụp như vậy.

Mà trong phòng sinh lúc này, bình nước linh tuyền Lưu Lạc Bình chuẩn bị sẵn cũng đã sắp hết, cũng không thể bảo Hoàng Ly ra múc nước ở hồ lên cho nàng, chắc chắn sẽ không được. Nhưng đứa bé vẫn chưa sinh được, mà sức lực của nàng ngày càng cạn kiệt.

- Người! Người đang cầm thứ gì??? Mau đưa đây!!!

Lưu Lạc Bình đang mê man, liền nghe thấy tiếng Tổ Ngưng hét lớn. tiến lên giằng thứ trong tay một bà đỡ. Sức lực của bà đỡ yếu kém, nhanh chóng bị Tổ Ngưng giành được. Tổ Ngưng lạnh mặt, vội vàng chạy ra ngoài, bên ngoài đã có sẵn thái y, bà đỡ kia thì bị Hoàng Ly đuổi ra khỏi phòng.

Lưu Lạc Bình cũng không còn tâm trí nào để để ý. Chỉ chuyên tâm nghe lời nói của bà đỡ còn lại trong phòng. Rất nhanh, có thêm hai bà đỡ được bổ sung vào.

Tổ Ngưng đem gói thuốc bột ra ngoài đưa cho Vương thái y, Vương thái y nhận lấy, đưa lên mũi ngửi khê, sắc mặt trở nên âm trầm, hướng về phía Hoàng thượng, thấp giọng nói:

- Bệ hạ... thứ này là được khiến sản phụ khó sinh...

- Người nói cái gì?!!!

Tư Lạc Thành gằn giọng, hai tay nắm mạnh bả vai Vương thái y, tức giận tột độ, hai mắt đỏ ngầu, bắt chấp ngăn cản mà kéo Vương thái y đi vào phòng sinh cùng với mình.

Khi Tư Lạc Thành tiến vào chỉ thấy sắc mặt Lưu Lạc Bình tái nhợt, khi nhìn thấy hắn, trên mặt lại lộ ra nụ cười vui vẻ nhàn nhạt. Tư Lạc Thành lại thấy trái tim thất lại, nàng vẫn vậy... nhưng có sao hắn lại thay đổi nhiều đến thế? Dường như... hắn không xứng với nàng nữa rồi...

Vương thái y cẩn thận xem xét tình hình, lại bắt mạch cho Lưu Lạc Bình, sau đó hướng Hoàng thượng bẩm báo, sắc mặt càng khó coi hơn:

- Hoàng thượng, tình hình đã vô cùng nguy cấp, chỉ có thể chọn giữ lại mẹ hoặc con.

Tư Lạc Thành nghe thế, tim đập lạc mất nửa nhịp, không mất nửa giây suy nghĩ liền nói, ngữ điệu vô cùng kiên định:

- Cứu mẹ.

- Không! Con...cứu con của ta... cứu con...

Lưu Lạc Bình thở hổn hển nói, nàng muốn sinh đứa bé, nàng mang thai đứa bé này hơn tám tháng, ngày ngày cùng nó trò chuyện, ngày ngày dành tình yêu thương cho nó, nàng không muốn mất đi, nàng không muốn.

Hơn nữa kiếp trước mất đi cha mẹ, càng khiến Lưu Lạc Bình vô cùng quan trọng người thân, đứa bé này là người thân của nàng, nàng phải bảo vệ nó. Nàng không muốn chịu cảnh mất đi người thân thêm lần nào nữa. Cảm giác đó... rất đau đớn...

Tư Lạc Thành nắm chặt tay nàng, an ủi:

- Lạc Nhi... ngoan... sau này chúng ta sẽ có thêm đứa bé khác... Được không? Nghe lời ta...

Lưu Lạc Bình bật khóc, nước mắt giàn giụa, không ngừng lắc đầu:

- Chẳng tin ta, ta sẽ làm được.

Nói xong, lại gắng sức gọi:

- Hoàng Ly, còn bao nhiêu nước, đưa hết cho ta.

Hoàng Ly qua mấy lần, dường như cũng thấy thứ nước này có thể giúp chủ tử khôi phục thể lực nhanh chóng, liền không dám chậm trễ đem đến cho chủ tử uống.

Lưu Lạc Bình uống xong nước linh tuyến, cảm thấy cả người lại có sức, nếu không phải vừa rồi là bà đỡ kia hâm hạp, có lẽ nàng đã có thể sinh đứa bé này từ trước.

Lưu Lạc Bình cố gắng dùng sức, dồn toàn bộ sức lực xuống thân, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc oe oe của đứa trẻ.

Nhưng thời khắc đó, Lưu Lạc Bình cũng cảm thấy trước mắt dần mờ hồ.

Linh tuyến không phải là thánh dược, nó giúp nàng có thêm sức lực, nhưng không thể giúp nàng hồi máu...

55. Chương 54

Tiểu Ngân từ khi ra khỏi cung, được Lưu lão gia an bài vô cùng thỏa đáng, nhưng nàng vốn không phải người thông minh, lại không có tài cán gì, nên không muốn ở lại kinh thành nhân tài nhiều như mây. Tiểu Ngân xin Lưu lão gia an bài cho mình ở một nơi đời sống tương đối bình thản. Cuối cùng Tiểu Ngân đã chọn được một nơi như thế, Dương thành.

Dương thành cách kinh thành khá xa, nơi đây không hề giàu có sung túc, nhịp sống vô cùng nhàn nhã. Tuy Lưu lão gia đồng ý chu cấp cho nàng cả đời, nhưng Tiểu Ngân cảm thấy như vậy rất nhàm chán. Nghĩ lại, cả đời trước nàng không có tài cán gì nhiều, nhưng pha chế rượu rất ổn. Tiểu Ngân bèn xin theo học cách ủ rượu, được một chủ quán rượu nhận làm đồ đệ. Sau Tiểu Ngân học thành tài thì sư phụ nàng cũng mất, Tiểu Ngân tiếp quản quán rượu, lại kết hợp với kiến thức hiện đại, quán rượu làm ăn vô cùng phát đạt.

Sau này Tiểu Ngân lấy con trai của sư phụ nàng làm chồng. Hai vợ chồng cùng làm ăn buôn bán.

Quán rượu cũng xem như một nơi tin tức vô cùng linh thông. Sáng hôm ấy, Tiểu Ngân đang ở quầy tính tiền cho khách, lại nghe thấy được ở gần đó có hai gã bợm rượu đang trò chuyện với nhau.

Một gã nói:

- Người biết tin gì chưa? Thừa tướng tạo phản, Hoàng thượng cũng phế hậu rồi. Hoàng hậu này nghe nói rất độc ác, đã hãm hại không biết bao nhiêu phi tần mất con, Hoàng thượng lâu nay ít con, chắc chắn là do ả ta.

Gã kia tiếp lời:

- Phải phải, ta còn nghe nói, mẫu phi của Đại Hoàng tử chính là chết trong tay ả ta đấy. Nghe nói ả ta mua chuộc bà đỡ, để bà đỡ đó thả được khó sinh trong phòng sinh của vị nương nương nọ.

Tiểu Ngân trước nay luôn để ý đến tin tức trong cung... bởi vì trong cung... có người đó. Nói thực, trước khi xuyên không, Tiểu Ngân từng thích Lưu Lạc Bình, chỉ gặp trong một tuần ngắn ngủi, nhưng khi đó, Tiểu Ngân còn là một chàng trai ngọc thụ lâm phong, đã bị Lưu Lạc Bình cuốn hút, rồi từ thích thành yêu. Khi xuyên đến đây, Tiểu Ngân biết mình xuyên vào thân thể nữ nhân, vô cùng oán hận ông trời, nhưng rồi nhanh chóng chấp nhận, đến khi phát hiện Thục phi lại chính là Lưu Lạc Bình, nổi uất hận lại dâng trào trong lòng. Nhưng Tiểu Ngân hiện tại đã trở thành nữ nhân, ngay cả tư cách cơ bản cũng có, chứ đừng nói đến chuyện giành với cửu ngũ chí tôn.

Vì vậy, Tiểu Ngân quyết định dùng nước linh tuyến trong không gian của mình giúp Lưu Lạc Bình, sau đó rời khỏi. Tuy Tiểu Ngân thích Lưu Lạc Bình, nhưng không cao thượng đến mức đứng phía sau bảo vệ, lại nói, Tiểu Ngân cũng không có năng lực gì. Ở bên cạnh nhìn nàng yêu người khác là chuyện đau khổ, nên Tiểu Ngân quyết định rời đi.

Hiện tại, tình cảm với nàng cũng đã nhạt dần, nhưng vẫn không tự chủ chú ý đến tin tức trong cung. Nghe hai gã kia nói đến, liền đồng tai lên nghe.

- Ta biết vị nương nương đó! Chính là Thục phi phải không?

- Đâu còn là Thục phi nữa, Hoàng thượng đã truy phong danh hào Trữ Lạc Hoàng hậu rồi.

Tiểu Ngân chỉ nghe thấy hai chữ “Thục phi”, sống lưng đã phát lạnh, hai mắt có chút mờ mịt. Trịnh Hạo, chồng của nàng thấy nàng đột nhiên ngơ ngác, liền hỏi:

- Tiểu Ngân, nàng sao vậy?

Tiểu Ngân không đáp, vội vàng chạy ra bàn của hai gã bợm rượu kia, nắm cổ áo một trong hai gã mà quát hỏi:

- Có đúng không??? Có thật là Thục phi nương nương không???

Gã bợm rượu cau mày, thô lỗ đẩy Tiểu Ngân ngã xuống đất, Trịnh Hạo thấy vậy, vội vàng ra đỡ vợ mình, nói mấy lời an ủi với gã kia:

- Đó là cổ nhân của nội tức, tránh không khỏi có chút kích động, mong đại nhân thứ lỗi.

Gã kia nghe thấy hai chữ “đại nhân”, vô cùng vui vẻ, cũng không so đo nữa, ngồi xuống uống tiếp với gã còn lại. Trịnh Hạo đỡ Tiểu Ngân đang mờ mịt vào bên trong. Thấy nàng dựa vào lòng mình khóc như mưa, Trịnh Hạo khẽ vuốt lưng nàng, hỏi:

- Tiểu Ngân... sao vậy?

Tiểu Ngân nói trong tiếng nức, vừa khóc vừa kể:

- Trước kia... thiếp là cung nữ trong cung của Thục phi... được Thục phi vô cùng chiều chuộng... chuyện thiếp bị đuổi khỏi cung là thiếp tự xin... Thục phi chiều ý thiếp, còn sắp xếp cho thiếp có thể sống an nhàn cả đời... Bây giờ... Thục phi... nương nương rất tốt... nhưng hồng nhan bạc phận...

Trịnh Hạo nghe vậy, biết là ân nhân của vợ mình, cũng cảm thấy buồn thay cho vợ, vuốt vuốt lưng nàng, không ngừng an ủi.

Đại Hoàng tử khi đó đã được một tháng tuổi, được Hoàng thượng đặt tên là Tư Thành Vũ.

Sử sách sau này có ghi lại, Thiên Hựu đế có hai Hoàng hậu. Hoàng hậu đầu tiên là nữ nhi Thừa tướng, nhan sắc đoan trang, nhưng vô cùng độc ác, sau này bị Thiên Hựu đế phế bỏ. Còn vị Hoàng hậu thứ hai, khi mất do khó sinh mới từ phong hào Thục phi, được Thiên Hựu đế truy phong là Trữ Lạc Hoàng hậu. Trữ Lạc Hoàng hậu mất sớm, hưởng dương hai mươi một tuổi, Thiên Hựu đế và Trữ Lạc Hoàng hậu thuở xưa là thanh mai trúc mã, Thiên Hựu đế vô cùng yêu thương vị Hoàng hậu này, nhớ tiếc vô cùng, sau này cũng không lập hậu nữa. Thiên Hựu đế và Trữ Lạc Hoàng hậu có với nhau một Hoàng tử, chính là Đại Hoàng tử Tư Thành Vũ.

Đại Hoàng tử Tư Thành Vũ, sinh ngày mùng bảy tháng ba năm Thiên Hoàng thứ bảy, cùng ngày sinh thân với Thiên Hựu đế. Tư chất thông minh, văn võ toàn tài, được Thiên Hựu đế vô cùng sủng ái. Sau này Đại Hoàng tử Tư Thành Vũ lên ngôi, lấy hiệu là Thành Quân đế, Tư Lạc Hoàng triều.

56. Chương 55: Ngoại Truyện 1.

Tư Lạc Thành vẫn không tin là Lưu Lạc Bình đã chết, Lạc Nhi của hắn... đã chết. Tư Lạc Thành vung tay ban ra thánh chỉ, truy phong Lưu Lạc Bình thành Trữ Lạc Hoàng hậu, nàng mặc cung trang dành cho Hoàng hậu, màu đỏ vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen dài xõa tung, trên cổ tay có đeo một chiếc vòng tay phi thủy màu xanh lục, ngón tay đeo một chiếc nhẫn ngọc màu đỏ. Tư Lạc Thành vươn tay nắm lấy bàn tay nàng, trên tay hắn cũng là một chiếc nhẫn ngọc màu đỏ, kiểu dáng cũng giống y hệt.

Tư Lạc Thành cúi mặt, tinh tế ngắm nhìn dung nhan đã say ngủ kia, khẽ nói:

- Lạc Nhi, ta đã nhận được quà sinh nhật của nàng rồi, ta rất thích chiếc nhẫn ngọc, cũng rất thích hai cái tượng gỗ nhỏ đó, nghe cung nữ của nàng nói, đó là do nàng tự tay vẽ, rất đẹp, rất giống ta, cũng rất giống nàng, ta cũng nhận được, thứ nước kỳ lạ đó rồi. Tất cả... đều là những thứ tốt nhất...

Tư Lạc Thành vuốt ve má nàng, nhẹ giọng:

- Ta có cảm giác mình không xứng với nàng.

Ngày hạ táng Lưu Lạc Bình, Tư Lạc Thành lại nhất quyết không đến, hắn trầm mặc trong Khương Lạc cung, chỉ chăm chú vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên tay.

Cũng vào ngày hạ táng Lưu Lạc Bình, Hoàng Ly và Tổ Ngưng quỳ trước Ngự thư phòng, Hoàng Ly nói trong nước mắt nghẹn ngào, giọng nói của nàng xen lẫn cả niềm uất hận, nhưng lúc đó, Tư Lạc Thành chẳng còn tâm trí đâu để xử phạt cung nhân.

- Hoàng thượng, tại sao ngài lại tàn nhẫn như vậy? Hôm nay nô tỳ phải nói hết tất cả, cho dù có mắc tội khi quân, cho dù có bị xử tử chém đầu nô tỳ cũng cam lòng. Nương nương yêu ngài như vậy, nương nương ngày chờ đêm mong ngài, cố gì ngài lại làm ra chuyện tổn hại người thân của nương nương?!! Nương nương không bỏ được người thân của mình, nhưng cũng không bỏ được ngài !!!! Vốn dĩ nương nương đã định sau khi sinh con, sẽ giả vờ khó sinh, giả chết rồi trốn khỏi Hoàng cung, đoàn tụ với Lưu lão gia Lưu phu nhân, rời xa Kinh thành, vĩnh viễn không trở về nữa. Nương nương còn cười bảo “Chuyện đến nước này, ta không có tài cán gì, không dứt khoát được, không trả thù cho phụ mẫu được, cũng chẳng thể hoàn toàn quên người đó được, đó là tình yêu từ nhỏ của ta, không thể nói bỏ liền bỏ được. Chung quy, chỉ có rời xa mới là tốt nhất”. Nhưng vì sao... vì sao... vì sao cơ chứ?!

Cả Hoàng Ly và Tổ Ngưng đều giàn giụa nước mắt. Chỉ có Tư Lạc Thành, lúc ấy, trong đầu hắn chẳng còn nghĩ đến bất cứ điều gì cả, chỉ quanh quẩn hình bóng nàng, lúc nàng còn nhỏ bám lấy hắn, lúc nàng cười, lúc nàng làm nũng với hắn,.. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong hốc mắt có gì đó muốn tràn ra. Đúng là hắn không xứng với nàng, không xứng với tình yêu của nàng. Nhưng ông trời bắt công, vì sao không trừng phạt hắn, lại nhẫn tâm khiến cho kế hoạch của nàng biến thành sự thật, vì sao không phải là giả chết, vì sao?! Vì sao không phải nàng vẫn còn sống, chỉ cần nàng vẫn còn sống, muốn hắn làm gì hắn cũng làm... Nhưng, ... làm sao còn có thể được nữa.

Tổ Ngưng quỳ trên đất, trong giọng nói run rẩy vẫn xen lẫn oán hận, nhưng vẫn dùng hai tay cung kính dâng lên một lá thư:

- Đây là bức thư nương nương gửi Hoàng thượng, nói với chúng nô tỳ là nếu có bất trắc mới đưa ra. Cứ ngỡ cả đời cũng không có cơ hội để ngài đọc được... nhưng...

Lưu Lạc Bình để lại cho hần một bức thư, kể lại toàn bộ canh bạc của Lưu gia.

“Mọi chuyện đi đến bước đường này đều là tại chàng, ta có chết, cũng là tại chàng. Chàng là kẻ tàn nhẫn, chàng ép người khác tới đường cùng, Lưu gia vốn trung thành, cũng là nơi từng nuôi dưỡng chàng, nhưng chàng chỉ vì thứ vương vị vô tình lạnh lẽo mà rũ bỏ mọi thứ. Ta không xứng với một kẻ vô tình như chàng. Cả quãng đời còn lại, chàng sống không yên ổn đâu!”

Nàng nói lời cay nghiệt, nhưng không hề sai chút nào, hần vươn bàn tay to lớn lên che mắt, từ giữa kẽ ngón tay, những giọt nước len lõi chảy xuôi xuống gò má, rơi trên giấy Tuyên Thành, mực đen nhòa đi, nhiễm màu u sầu.

Đúng là sau này, hần sống không yên ổn, hần hối hận vì những việc đã làm, hối hận vì sự lạnh lùng vô tình của mình. Hối hận giống như nọc độc ăn mòn thân thể hần, càng ngày càng suy yếu.

Sau này, Khương Lạc cung bị niêm phong lại, không ai có thể bước vào nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-phi-tan>